

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She wanted to write a bestseller.
She wasn't ready for the plot twist.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KAY COVE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Role Play

KAY C O V E

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünü ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Role Play© 2025, Kay Cove LLC

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu kitap, yazar veya yayıncının açık izni olmadan herhangi bir yapay zeka sisteminin eğitimi veya geliştirilmesi için kullanılamaz.

Düzenleme: Michelle Morgan, Fiction Edit
Düzeltilme: Judy Zweifel, Judy's Proofreading Kapak
Tasarımı: K.B. Barrett Designs
Sanat: Aga Olario

www.kaycove.com

Bu kitap, kendi hikayelerini unutmuş, kendilerini kelime sayısı ve sıralamalarla ölçen, uykularını teslim tarihlerine, mutluluklarını ise ölçütlere feda eden tüm hikaye anlatıcılarına adanmıştır.

Uğruna çabaladığınız onca şeyin sonunda, başarının en büyük ölçüsünün kendi mutluluğunuz olduğunu asla unutmayın.

Dünya, korkularınızdan kaynaklanan sese değil, kalbinizden gelen sese aşık olacaktır.

Ya okunmaya değer bir şey yazın ya da yazmaya değer bir şey yapın.

- Benjamin Franklin

Role Play

PLAYLIST

x: i<

Ruin My Life - Zara Larsson
Sailor Song - Gigi Perez
Slow It Down - Benson Boone
Hold Me While You Wait - Lewis Capaldi
Breakaway - Kelly Clarkson
What About Us - Pink
White Flag - Dido
run for the hills - Tate McRae
Close - Nick Jonas, Tove Lo
Wildest Dreams - Taylor Swift
Fallin' For You - Colbie Caillat
Yours - Russel Dickerson
Write a Book - SoMo
Dirt - Florida Georgia Line
Unwritten - Natasha Bedingfield

contents

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33 Epilog

[Okuduğunuz için teşekkürler! Teşekkür](#)

Kay Cove'un diğer eserleri

bölüm 1

Forrest

*Absolutely no one wants to
date an escort.*

Kızımın okuluna doğru kaldırımnda koşarken saatime bakıyorum. *Kırk iki dakika.* Daha kötüsü de olabilirdi.

Wesley Prep Academy'den dört yaşındaki kızımın kaza geçirdiğini bildirmek için beni aradıklarından bu yana tam olarak kırk iki dakika geçti. Birincil irtibat kişisi olan annesi telefonuna cevap vermiyordu. Dakota anaokulu sınıfından çıkarıldı ve ben ona temiz kıyafetler getirene kadar hemşire odasında saklanıyor.

Böyle anlarda, kızımı sadece çarşamba öğleden sonraları ve ayda bir hafta sonu görebildiğim için çok sinirleniyorum. Kızımın benim evimde tam bir gardırobu yok. Zaten benim küçük dairemde onun kıyafetleri için fazla yer de yok. Aslında, onun gittiği pahalı hazırlık okulu, benim Güney Bronx'ta bir ayakkabı kutusunda yaşamamın nedenlerinden biri.

Boş taksi bulamadığım için, hemen ulaşabileceğim tek seçenek olan Uber Lux'a para harcamak zorunda kaldım. Şoföre köşedeki eczaneye bırakmasını söyledim ve Koda'nın bedenine uygun çocuk iç çamaşırı olmasını umarak dua ettim.

Elimde plastik poşetle, Wesley'in ön kapısına çıkan beton merdivenleri hızla çıktım. Buraya koşarak gelip, yaşlı ön büro sekreteri Tillie beni içeri alana kadar kilitli ön kapıda beklemek zorunda kalmam biraz hayal kırıklığı yarattı.

"Merhaba. Nasıl yardımcı olabilirim?" Sesi, üstümdeki interkomdan geliyor.

"Günaydın, Tillie." Gülümsüyorum. Güvenlik kameraları açıkça görünmüyor, ama beni görebildiğini biliyorum. "Dakota'ya giysi bırakmaya geldim."

"Tam adınız, çocuğunuzun tam adı, öğretmenin adı ve aile şifrenizi lütfen."

Gözlerimi devirmekten kaçınıyorum. "Tillie," diye inliyorum. "Beni tanıyorsun. Her çarşamba Koda'yı alırım."

Kısa bir duraklama oldu. "Bu güvenlik protokolü, Bay Hawkins. İşimi kaybetmek istemiyorum, teşekkürler."

Kısa bir nefes verdikten sonra kabul ediyorum. "Ben Forrest Hawkins. Kızım Dakota Hawkins. Bayan Mazer'ın anaokulu sınıfında. Aile şifremiz 'Go Giants'."

Hannah ve benim tek ortak noktamız futbol. Onunla evlenip birlikte yaşanacağımızı düşünmüştüm. Dakota'ya birkaç kardeş vereceğimizi düşünmüştüm. Ama şimdi birbirimizi tolere ediyoruz. Tek ortak noktamız, New York Giants'a olan sadakatimiz.

"Teşekkürler," diye cevaplar Tillie. "Bu yıl gerçekten kötü görünüyorlar, değil mi? Cowboys geçen hafta onları yedi bitirdi. Beni 2012'ye geri götür, biliyor musun? O çocuklar artık Lombardi Kupası'nın ne olduğunu bile bilmiyorlar galiba."

Gülümserim. "Hadi ama. Yeni oyun kurucu henüz ayak uydurmaya çalışıyor. Bu sezon fena geçti. Gelecek yıl birkaç lineman daha aldığımızda daha iyi olacaklar. Ayrıca, mağlubiyetler için üzölmek Giants taraftarı olmanın eğlencesinin yarısıdır. Kazanmaya başarlarsa, ne hakkında konuşacağız?"

"Ha." Tillie, okulun ön kapısının kilidinin açıldığını belirten zil sesi duyulunca acı bir kahkaha attı. "Bayan Dakota hemşire odasında. İyi günler, Bay Hawkins."

"Forrest yeterli, Tillie," diye hatırlatıyorum ona kapı kolunu tutarken. "Protokol," diye cevaplıyor.

Wesley'in çift kapısından geçip keskin bir sola dönüş yapıyorum. Birkaç ay önceki oryantasyon sırasında okulun yerleşim planını ezberlemeye özen gösterdim. Kızını sadece yüzde on oranında görebilen, hiçbir şeyden haberi olmayan bir baba gibi görünmek istemedim. Ne yazık ki, gerçek bu.

Hemşirenin kapısını çaldım ve tatlı dilli, emekli bir hemşire olan Bayan Jillian'ı görmeyi umuyordum. O, cerrahi asistanlıktan bandaj, termometre ve buz torbalarına geçmişti. Bunun yerine, hiç *de* yaşlı *olmayan*, dolgun vücutlu sarışın bir kadın kapıyı açtı.

"Dakota için mi geldiniz?" diye sordu, fısıltısı neredeyse melodikti. Plastik poşeti kaldırarak başımı salladım. "O nasıl?"

Omzunun üzerinden bakıyor. "Sizi temin ederim, gözyaşları sadece biraz utançtan. Yaralanmadı. İçeri gelin."

Hemşire kapıyı arkamızdan kapatır ve ben, yetişkin bedeni bir tişört giymiş, ofisin köşesindeki küçük ahşap sandalyede oturan küçük kızıma doğru doğruca yürürüm. Yanakları kıpkırmızıdır ve gözlerinin köşesinden çenesine kadar uzanan kalın gözyaşı izleri vardır.

"Merhaba, küçük kızım."

Dakota alt dudaklarını büküp küçük kollarını kavuşturur. "Ben bebek değilim." Onun küçük somurtkan yüzüne gülmemeye çalışırım. Kızgın ve beni ciddiye almamı istiyor.

"Tamam, peki. O zaman büyük kız. İyi misin?" Göz hizasına gelmek için çömeliyorum, ama o başını çeviriyor.

"Çok uzun sürdü." Hıçkırıklarına bakılırsa, gözyaşları tekrar akmaya başlamak üzere.

"Üzgünüm, Koda. Şehrin diğer ucundaydım. Mümkün olduğunca çabuk geldim." Telefon geldiğinde, ölçü alırken terziden koşarak çıktım.

Kızgın bir nefes verir. "Çok uzun sürdü. Bu çok kötüydü."

Kızım dört yaşında. Normalde ödediğim üç katı ücret ödeyip, çok rahatsız ayakkabılarla eczaneden okuluna kadar altı blok koştuğumu, böylece kirli kıyafetleriyle bir dakika bile fazla oturmak zorunda kalmayacağını anlamıyor. Şu anda mantıklı davranmak umurumda değil. O acı çekiyor. "Baban çok üzgün. Bu kadar geç kalmak istemedim. Ama şimdi buradayım. Değiştirmek ister misin?"

Dakota sandalyesinde dönüp gözlerimin içine bakıyor. Buruşuk kaşları kalbimi parçalıyor. "Seni istemiyorum. Annemi istiyorum," diye mırıldanıyor. "Annen nerede?"

Kırık kalbi unut. Bu, karnıma saplanan bir bıçak gibiydi.

Boğazımı temizledim. "Annen..." *Ne bileyim ki.* Hannah çalışmıyor. O, *onu* ve çocuğumu Midtown'daki devasa penthouse'una yerleştiren bir Wall Street adamının gösterişli kız arkadaşı. Hannah'yla birlikte olduğu için kıskanmıyorum. Kızım için benim yapamadığım her şeyi ona verdiği için kıskanıyorum. "Eminim annen sadece telefonunu kaybetmiştir ve cevap verememiştir. Ama ben buradayım. Bu senin için uygun mu?"

Belki Dakota gözlerimdeki üzüntüyü görmüştür. O sezgileri güçlü bir kızdır. Aniden kolları bana dolanır ve yüzünü boynuma gömer.

Cildimde onun sıcak gözyaşlarını hissediyorum. "Brody M. gördü ve sonra herkese benim altımı ıslattığımı söyledi. O söylemeden kimse bilmiyordu. *Herkes*, baba. Hepsi bana güldü." Bana yaslanarak ağlıyor. "Ama ben pantolon giymiyorum bile. Ben elbiseleri seviyorum."

"Brody M. tam bir pislik gibi görünüyor."

Dakota benden uzaklaşır ve parlak, iri gözleriyle bana bakar. "*O* bir pislik."

Hemşire arkamızda kıkırdar, sonra hızla boğazını temizler, konuşmamızın her kelimesini duymamış gibi davranır.

"Biliyorsun bebeğim, bazen küçük erkek çocuklar sevdikleri küçük kızlara kötü davranırlar. O da senin saçlarını çekiyor mu?"

İğrenerek yüzünü buruşturur. "*Ben bebek değilim*. At kuyruğu takmıyorum."

Kalın, sarı saçlarını okşayarak, bir tutamını parmağımın etrafına doladım. "Eskiden takardın."

Aklımda birçok düşünce dolaşıyor...

Örgülerini özlüyorum. Çok hızlı büyüyor. Hannah neden burada değil? Sadece birkaç blok ötede oturuyor. Kızımızdan uzak olduğunda telefonu yanında olması gerekmez mi? Ayrıca, Brody M.'nin babasının kim olduğunu öğrenip, böyle bir veledi yetiştirdiği için ona haddini bildirmek istiyorum.

"Üstünü değiştirip sınıfa dönmek ister misin?" Büyük beden beyaz tişörtü içinde yüzüyor.

Yüzünde yaramaz bir gülümseme yayılır. "Sanırım karnım ağrıyor, baba." Bir şey istediği için cırtlak, aşırı sevimli sesini kullanıyor. "Bu, eve gitmem gerektiği anlamına geliyor." Hatta karnını tutuyor ve acı çekiyormuş gibi yüzünü gerginleştiriyor, bu oyuna kendini tamamen kaptırmış durumda. Rol yapıyor, ama biliyor musun? Minik bir ahmak onu tüm sınıfın önünde küçük düşürdü. Bir gün okulu asmasına izin verilir.

Önünde Belle, Ariel ve Cinderella'nın resimleri olan 4T beden iç çamaşırı paketini çıkararak başımı sallıyorum. "İyi fikir. Bunlardan birini giy, seni eve götüreyim." Omzumun üzerinden, kulaklarından kulaklarına kadar gülümseyen hemşireye bakıyorum. "Bu bizim küçük sırrımız, tamam mı?"

"Bana kalırsa, Dakota'nın karnı bütün gün ağrıyordu," diye cevapladı hemşire gülümseyerek.

Ona göz kırptım. "Ne reçete ederdiniz?"

"Kesinlikle büyük bir kurabiye, öğleden sonra çizgi film izlemek ve tüylü pijamalar. Oh, ve kesinlikle ödev yok." Hemşirenin bana gülümseme şekli

gölümsemesi, göz kırpmamı yanlış yorumlamış olabilir. "Ne dersin, Koda?"

"Evet, lütfen." Yeni iç çamaşırı paketini kapar ve banyoya doğru ilerler.

"Yardım ister misin?" diye sesleniyorum ama kapıyı çarparak kapatıyor.

"Diğer kıyafetleri orada." Hemşire odanın köşesindeki bağlanmış plastik poşeti işaret eder. "Umarım sakıncası yoktur, ona kermesten aldığımız fazladan bir tişört giydirdik. Yepyeni."

"Yedek kıyafeti var mı? Bayan Mazer aradığında, sadece şeye ihtiyacı olduğunu söyledi..."

"Tüm anaokulu ve ilkokul öğrencileri dolaplarında yedek kıyafet bulundurmak zorundadır. Dakota'nın iç çamaşırı dışında her şeyi vardı. Gününüzü böldüğüm için üzgünüm, ama okul politikası gereği iç çamaşırı veremiyoruz..."

İki elimi de kaldırdım. "Anlıyorum. Gerçekten sorun değil. Adınız nedir?"

"Kirsten." Elini uzatır ve bana doğru iki adım atar. "Bu hafta Bayan Jillian tatilde olduğu için onun yerine ben vekil öğretmenlik yapıyorum."

Elini sıkamadan, tuvalet kapısının arkasından yüksek bir ses geldi. İçgüdüsel olarak ofisin diğer ucuna koştum. Kilitli kapı kolunu sallayarak, kapının arkasından "Koda, iyi misin?" diye seslendim.

"İyi, " diye cıvıladı.

"O ses neydi? İçeri gelip yardım etmemi ister misin?" "Hayır!" diye bağırır.

Dakota'nın çok hızlı büyüdüğünün bir başka kanıtı. Doğduğu günden beri bezini ben değiştiriyorum. Tuvalet eğitiminde ona yardım ettim. Şimdi ise, birdenbire, banyo zamanı geldiğinde benim yanımda utanmaya başladı. Evren bebeğimi benden aldı ve yerine zeki, küstah bir küçük prenses verdi.

Kendi kendime homurdanarak, ofisin diğer tarafında hemşireyle karşılaştım ve bu sefer kendimi düzgün bir şekilde tanıtmak için elimi uzattım. "Memnun oldum Kirsten. Ben Forrest. Kızım ile ilgilendiğin için teşekkür ederim... ki o benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Elimi sıkıca sıkıyor, göz teması sabit. "Eminim bu sadece bir dönemdir." Başını yana eğip gülümsüyor.

"Ne?" diye soruyorum, onun şaşkın ifadesini inceleyerek.

"Bu kadar ilgili bir baba görmek gerçekten çok güzel. Çoğu zaman, unutilan öğle yemeklerini, bilim projelerini ve

değişik kıyafetleri getirirler."

"Ah..." diye mırıldanıyorum, sonunda yüzündeki hayalperest bakışın anlamını anlıyorum. "Aslında biz dadı kullanmıyoruz." Hannah önermişti, ama kızımı zaten yeterince göremiyorum. Onu bir dadıyla da paylaşmak istemiyorum.

"Biz derken...?"

"Dakota'nın annesi ve ben."

Kirsten kızardı, solgun yanakları rekor hızla pembeye döndü. "Oh, özür dilerim, 'biz' derken sizi ve Bayan Hawkins'i kastettiğinizi anlamadım..."

"Öyle demek istemedim," diye hemen ekledim ve o da hemen neşelendi.

Aptal değilim. Çok çekici, sarışın hemşire benden hoşlanıyor. Tatlı, muhtemelen akıllı, hemşire olduğuna göre, ve açıkça, kızımın çok iyi anlaşıyor. Bu kadın her şeye sahip. Onunla vakit geçirmekten çok keyif alacağıma eminim.

Tek bir sorun var...

Flört konusunda her zaman karşılaştığım sorun. Kısa süreli ilişkiler yapabilirim, ama bana yumurtalıklarıyla gülümseyen bir kadın tehlikeli bir durumdur. İşimi nasıl açıklayabilirim ki?

"Hannah'nın annesi ve ben hiç evlenmedik. Sadece velayeti paylaşıyoruz," diye açıklıyorum.

Aslında, paylaşmak biraz abartılı bir ifade. İkimizden biri Dakota ile geçirdiğimiz zamanın aslan payını alıyor. Diğeri ise son derece aldatılmış hissediyor, ama aynı zamanda ayıyı uyandırmaktan da çekiniyor. Hannah beni mahkemeye götürürse, yargıç nafaka ve ne iş yaptığımı soracaktır. Yalan söyleyebilirim, ama bu iyiye işaret olmaz. Gerçeği söyleyip patronumu da bu işe karıştırabilirim. Rina'nın en son isteyeceği şey, federal ajanların işine burnunu sokmasıdır.

"Tamam, anlıyorum. O halde..." Kirsten saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu, sonra gözlerime baktı. Gülümsemesi ılık, sinirli görünüyordu. "Genelde bunu yapmam ve okul kurallarına aykırı olabilir, emin değilim, ben sadece bir yedek öğretmenim, ama bir ara seni bir şeyler içmeye götürebilir miyim?" Donmuş ifademi görünce gözlerini kırpı. "Ya da içki içmiyorsan kahve içmeye?"

"Oh, ben..."

Hemen cevap vermediğim için yüzü dehşete dönüşür. Neyse ki, Dakota iki kolunu havaya kaldırarak tuvaletten çıkar ve bu garip anı keser. "Ta-da." Döner ve renkli çiçeklerle süslenmiş beyaz elbisesini gösterir. "Gördün mü? Elbiseleri severim."

"Çok güzelsin, Koda. Gel..." Onu yanıma çağırıp parmağımı çevirerek etrafında dönmesini sağladım. Elbisesinin arkasındaki düğmeyi ilikledim. En azından bunu yapmama izin verdi.

"Cinderella'yı seçtim," diyor. "Bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Neredeyse Belle'i seçecektim."

"Neden Cinderella?" Dakota'nın saçlarını düzelterip omuzlarına düzeltirim. Onun çözebileceğim sorunları olduğunda, böyle anları seviyorum.

"Bayan Mazer, Cinderella'nın bir işi ve iş destanı olan tek prenses olduğunu söylüyor."

"İş *ahlakı* mı demek istiyorsunuz?"

O hevesle başını sallıyor. Omzumun üzerinden, gülmesini engellemek için gözlerini sıkıca kapatan Kirsten'a bakıyorum. Dikkatimi tekrar Dakota'ya çevirip soruyorum: "İş ahlakının ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ama istiyorum. Cinderella gibi bir iş nasıl bulabilirim, baba?"

"İş kelimesini çok geniş anlamıyla kullanıyoruz, bebeğim. Kötü üvey annesi Cinderella'ya tüm o işleri yaptırıyordu. O bu işleri sevmiyordu ve maaş da almıyordu."

Dakota'nın beynindeki küçük çarklar kontrolden çıkmış gibi dönüyor. Açıklamamın anlamını kavramaya çalışırken kulaklarından buhar çıktığını neredeyse görebiliyorum. "Yani *sen* Cinderella gibisin?"

Elbisesinin ön eteğini düzeltiyorum, pahalı kumaşı hissediyorum. Hannah'nın bunu pahalı bir butikten aldığından şüphem yok. Paskalya ayını için en uygun kıyafet gibi görünüyor. *Ve bunlar okulda tuttuğu yedek kıyafetler mi?* "Neden Cinderella gibiyim?"

"İşini sevmiyorsun. *Bana sen söyledin.*"

Kızımın açık sözlülüğü bazen beni hazırlıksız yakalıyor. Bu yaşta dünya onun için çok siyah ve beyaz. Bir şeyi ya sever ya da sevmez. Benim işimi sevmediğimi, ama bu işin ayakta kalabilmemin tek yolu olduğunu anlamak için henüz çok küçük. Şu anda avukat olarak kazanabileceğimden çok daha fazla para kazanıyorum. "Ama babam maaş alıyor. Aradaki fark bu."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu cevap onu tatmin ediyor. Normalde Dakota, kemik peşinde koşan bir köpek gibidir ve söylediğim her şeye "neden?" diye sorar.

"Dolabından sırt çantayı al. Hemen gelip Bayan Mazer'e bugün seni eve götüreceğimi söyleyeceğim."

Kapıda durup Dakota'nın koridorda zıplayarak ilerlemesini izliyorum — temiz, kuru ve mutlu. Onun sol taraftaki anaokulu sınıfına girip kaybolmasını bekliyorum.

. Kirsten arkamdan yaklaşır ve Dakota'nın ıslak kıyafetlerinin bulunduğu plastik poşeti uzatır.

"Demek Bayan Mazer, ha?" diye soruyorum.

Kirsten kaşlarını kaldırır. "Sanırım onun kitaplarında prensesler çalışmalı."

Gölüyorum. "Yani, iş sahibi tek prenses olarak Sindirella... Bu doğru olamaz, değil mi?" İkimiz de gözlerimizi kısarak kafamızı yoruyoruz.

"Pamuk Prensес tüm o cücelere bakıyordu, değil mi?" Kirsten dudaklarını bükerek, o da şaşkın bir ifadeyle sorar.

"Bence onlar daha çok ona bakıyordu. Ve hayvanlar onun işlerinin çoğunu yapıyordu."

Yavaşça başını sallar. "Doğru. Bu oldukça rahatsız edici, Forrest. Eve gidip Disney hakkında biraz araştırma yapmam lazım, çünkü Belle'e böyle saygısızlık edilmesine izin veremem."

Gölümsüyorum. "Ah, *Güzel ve çirkin* hayranı, ha?"

"Aslında tüm Disney prenses filmleri. Ama sadece orijinalleri. Yeniden çekilenler bana ciddi bir endişe veriyor." İkimiz de garip bir şekilde gülümseriz ve sonra odadaki fili ele alma zamanı gelir. Tecrübelerime göre, en iyi yaklaşım doğrudan yüzleşmektir.

"Kirsten, az önce olanlar hakkında, sen gerçekten çok iyi birine benziyorsun ve 'sorun sende değil, bende' bahanesinin çok zayıf olduğunu biliyorum, ama seni hayal kırıklığına uğratacağımı biliyorum. İşim nedeniyle bütün gece çalışıyorum. Bunun dışında, zamanımı sadece kızıma ayırabiliyorum. şu anda durumum çok karışık. Sen sana odaklanabilecek bir erkeği hak ediyorsun."

Gözlerini devirdi ama yumuşak bir gülümsemeyle eşlik etti. "Dürüst, seksi ve açık iletişim kuran. şimdi adil davranmıyorsun."

Dudaklarımı ısırırken bakışlarım yerdeki gökkuşağı desenli karelere düşer. Derin bir nefes verdikten sonra eklerim, "Umarım kızmamışsındır."

"Tabii ki değil. Muhtemelen sana çıkma teklif etmek aptalca ve rahatsız edici bir davranıştı..."

"Öyle değildi." Onu rahatlatmak için içten bir gülümseme gösteririm. "Gururum okşandı. Ve başka bir durumda, muhtemelen senden önce davranıp sana çıkma teklif ederdim."

"Sadece meraktan soruyorum, ne gibi koşullar? Yani, acaba tıp alanında mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Ona şaşkın bir bakış attım. "Neden soruyorsun?"

"İşin nedeniyle bütün gece çalışmak zorunda olduğunu söylemiştin. Ama giyimin, görev dışı bir doktorun giyimi gibi." O, gelecek hafta düzenli müşterilerimden biri olan Celeste'nin Manhattan'da düzenleyeceği lüks düğün için hazırladığım kıyafeti işaret ediyor. Wesley'den telefon geldiğinde, kıyafetin tadilatını yaptırıyordum. Üstümü değiştirmeye bile zahmet etmeden dükkandan çıktım. "Belki de kendini 'Doktor Forrest' olarak tanıtmak için fazla mütevazısındır."

"Dalga mı geçiyorsun? Tıp fakültesinden mezun olup lisans sınavlarını geçseydim, Koda'ya bile bana 'Doktor' demesini söylerdim. Bir tür geçiş ritüeli. Ama hayır, entelektüel eğilimli biri değilim." Bu biraz yalan sayılır. Columbia Hukuk Fakültesi'nden mezun oldum, sadece baro sınavına girmedim.

Omuzlarını gevşeterek güldü. "Peki, ne iş yapıyorsun?"

"Danışmanlık," diyorum dalgın dalgın, Dakota parlak pembe sırt çantasını omuzlarına takmış olarak sınıfından çıkarken. Bayan Mazer Koda'nın arkasında belirir ve koridorun sonunda beni görür.

"Bay Hawkins," der, işaret parmağını kıvrarak. "Çağırılıyorum.

Gitmeliyim," derim aceleyle.

"Tanıştığımıza memnun oldum,

Forrest." "Ben de."

Koridorun yarısına kadar gelmişim ki, birden durup hemşire odasına geri koşarım. Kapı hala açıktır, başımı içeri sokarım. Masasına dönmekte olan Kirsten, beklenmedik girişime şaşırarak durur ve arkasını döner.

"Mulan," diyorum, biraz nefes nefese. "Savaşın ortasında temel eğitimi atlattı. Askerlik bir meslektir, değil mi?"

O gülümsedi. "Alın size, Bayan Mazer."

Ben de içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Tamam, kendine iyi bak Kirsten."

Dudaklarının köşeleri hafifçe aşağı doğru kıvrılırken bana veda etmek için elini hafifçe sallıyor. *Ah, kahretsin.* Onun duygularını incittiysem üzgünüm, ama onu korumaya çalışıyorum. Eğer benim aşk hayatımın yok olmasının gerçek nedenini bilseydi...

Hiç kimse, ama *hiç kimse*, profesyonel bir eskortla çıkmak istemez.

2. bölüm

Sora

*Kitchen sink cookies and assholes
wrapped in pretty packages.*

Kahretsin. Bir tane kalmış.

Papa Beans'in efsanevi mutfak lavabo kurabiyeleri her zaman tükenir, özellikle de erken öğle yemeği kalabalığından sonra. Cuma günü saat 13:00'te, New York City'nin en değerli aile işletmesi kahvehanelerinden birinde jumbo mutfak lavabo kurabiyesi bulma şansı sıfırdır, *ama lanet olsun*. İşte orada, tüm olasılıklara meydan okuyarak, mükemmel altın kahverengi kenarlarıyla çok çekici görünüyor. Bu bir işaret olmalı.

Fırın vitrinine özlemle bakıyorum, bir kurabiyeye çok fazla anlam yüklüyorum. Çoğu zaman, umutlarımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yaparım, ama bu bir anlam ifade ediyor. Yukarıdan gelen bir mesaj, bugünkü toplantımın hayatımı değiştirecek, çığır açacak ve lanet olsun, kariyerimin enkazı *bugün* sona erecek. Bu, kutlama kurabiyem olacak.

Dürüst olalım, mutfak lavabosu kurabiyeleri çocukların sevdiği bir tatlıdır. Papa Beans, renk katmak için minyatür M&M'leri kurabiyelerine ekler. Pretzel parçaları, karamela, üç farklı türde çikolata parçacıkları ve parçaları, bir damla çikolata ve ezilmiş fındık serpiştirilmiş... Evet, kesinlikle üç farklı tatlı bir araya gelip tek bir mega kurabiyeye kusmuş gibi görünüyorlar. Ama bu karmaşıklığın hoşuma giden bir yanı var. Son zamanlarda beynimi hatırlatıyor bana. Bir anda çok fazla rekabet eden unsur var. Hayatım için bu zararlı, ama bir kurabiye için bu kaos sihirli.

Telefonum çok güçlü bir şekilde titrediğinde irkiliyorum, arka pantolon cebimde bir delik açacağından endişeleniyorum. *Eyvah*. "Keşke vibratörüm

bu kadar coşkulu çalışsa" diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Bunu duymuş olabilecek bir dinleyici olup olmadığını kontrol etmek için başımı çeviriyorum. Kafedeki tüm müşteriler, arka duvara dizilmiş küçük, yuvarlak ahşap masalarda oturmuş, sohbetlerine dalmış durumda ve şu anda tezgâhın önünde bekleyen tek kişi benim. Birkaç dakikadır sabırla burada bekliyorum, espresso makinelerinin yanında mesaj yazan barista'nın sakız çiğnemeyi bırakıp benim varlığımı fark etmesini bekliyorum.

Telefonumu elime aldığımda, annemin aramasını kaçırdığımı görüyorum. Telefonu cebime koymak yerine, boş ekrana bakıyorum. *Bir dakika bekle... O her zaman iki kez arar.*

Bu sefer, ekran aydınlandığında hemen cevap veriyorum. "Merhaba anne."

"Merhaba canım. Ne yapıyorsun?"

"Oh, sadece acı verici belirsizliğin son anlarını yaşıyorum."

Benim esprili ve çoğu zaman gizemli esprilerime alışkın olan annem duraksıyor ve boğazını temizliyor. Bulmacayı bir araya getirmeye çalışırken yüzündeki somurtkan ifadeyi gözümün önüne getirebiliyorum.

"Belirsizlik mi? Anlamadım. Randevun mu var?"

Bu düşünceye gülümsüyorum. Benim randevum mu? Bu annem için haber değeri olan bir şey olurdu. Kristal peçete tutacaklarına kadar düğünümün tüm detaylarını planlamış durumda. Ne yazık ki onun için, benim peşinde olduğum tek aşk kitap sayfalarının arasında. Önce kariyerimi düzene sokmalıyım. Sonra aşk, evlilik ve çocuklar için zaman kalır.

"Hayır. *Randevudan çok daha iyi.* Bugün kiminle görüşeceğim tahmin et?" Telefonumu kulağımdan çekip saati kontrol ediyorum. Saat 1:08. Tam olarak kibar sayılmaz, ama henüz on dakika geçmedi. On dakika geç kalıp iş görüşmesine haber vermeden gitmek kabalıktır. Hala biraz zamanı var.

"Kayboldum." Telefonda tereddüt ediyor, benim heyecanımı paylaşamıyor. "Kiminle buluşacaksın?"

"Tahmin et."

"Hayır, teşekkürler Sora. Son zamanlarda hayatın hakkında çok az şey anlatıyorsun, tahminlerim yeni bir serbest dolaşan tavuk çiftçisinden başka bir hayalet avcısına kadar değişebilir."

Cüzdanımı kolumun altına sıkıştırıp, iki parmağımı şakaklarıma bastırıyorum. "Mağazadan satın alınan tavuklara alerjim var..."

"Hayır, değilsin. Bebek bezini giydiğin günden beri Tyson tavuk nuggetlarını sorunsuzca yiyorsun."

"—ve Hepzibah hayalet avcısı *değil*. O bir ruhani enerji rehberi. Çok profesyonel.

"O, bir sürü adaçayı, bir elektrikli süpürge ve boş bir sırt çantasıyla dairenize gelen bir dolandırıcı. Ghostbusters üniforması giydiğini söylemeye gerek bile yok."

Tüylerim diken diken oldu. *Kahretsin*. Hepzibah geldiğinde annemin o gün benim evimde olduğunu unutmuşum. "Üniforma değildi. Eşofman ve ona uyan bir ceket giymişti. Ve Ghostbusters da değildi. Sadece haki rengini çok seviyor." Yanaklarım şişti ve derin, sinirli bir nefes verdim.

"Mhmm." Gözlerini devirdiğini *görebiliyorum*. "Play-Doh'dan yapılmış kristaller için senden gerçek para istemek çok profesyonelce."

"Milyonuncu kez söylüyorum, yazarlık krizimi atlatmam için evimin dağınık aurası temizliyordu. Bu arada, o işi bitirdikten sonra, o gece dört bölüm yazdım ve hatta..."

Dur.

Neden nefesimi boşa harcayayım? On yıldır hayatımdaki seçimlerimi açıklamaya çalışıyorum, ama ona asla mantıklı gelmeyecek. Finans yöneticileri rakamlar ve istatistiklerle konuşur. Annem bir yazar olarak içinde bulunduğum durumu asla anlamayacak. Ve durum derken, aşırı doymuş, giriş engeli olmayan ve finansal başarısızlığı garantileyen bir sektörde uzaktan da olsa alakalı kalmak için çaresiz, amansız bir arzuyu kastediyorum.

"Hepzibah'ı başka bir yazar tikanıklığını aşmak için tuttuğun için mi bu kadar savunmacı davranıyorsun?" Sesi bal gibi yumuşak. Bana küçük bir kızken öfke nöbetimi yatıştırmak için konuşur gibi konuşuyor. Neredeyse şefkatli ve anne gibi, ta ki gülüşünü tembel bir öksürükle örtmeye çalışana kadar.

Telefona somurtarak bakıyorum. "Umarım iştahın açıktır, çünkü sözlerini geri almak üzeresin. Dane Spellman ile buluşacağım." Dramatik bir etki yaratmak için bir süre duraklıyorum, ama annem nefesini tutmuyor, çılgılık atmıyor ya da aniden alev almıyor, bu yüzden tekrarlamak zorunda kalıyorum. "*Dane Spellman*. Spellman Literary'den."

"Sesin kısılana kadar onun adını söyleyebilirsin, ama bu bana hiçbir şey ifade etmez."

"O, sektörün en önemli isimlerini temsil eden bir menajer. R.M. Mercer, Paige Gold, Jinny Michaels... Ve onlar onun orta düzey yazarları olarak kabul ediliyor. *Anne*. Ona kelimenin tam anlamıyla 'Hayal Yaratıcı' diyorlar." Dane Spellman, Big 5 yayıncılarının hepsiyle bağlantısı var ve söylentilere göre

Yedi haneli rakamların altındaki anlaşmaları kabul etmediği söyleniyor. O, benim yavaş ilerleyen yazarlık kariyerimin tam da ihtiyacı olan kişi.

Telefon hala kulağıma yapışık halde, barista ile nihayet göz göze geldiğimizde gülümsüyorum. Sipariş vermeye hazır olduğumu belirtmek için ona hafifçe el sallıyorum, ama o hemen başka yere bakıyor ve espresso makinesinin düğmeleriyle uğraşıyormuş gibi yapıyor. *Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?*

"Ah, Sora." Annemin bunu söyleme şeklinden nefret ediyorum. Sanki tek aile ineğimizi bir avuç sihirli fasulyeyle takas ettiğim için hayal kırıklığına uğramış gibi. "Bunu kaç kez yaşadın?"

"Lütfen başlama..."

"Yine kalbin kırılmasını istemiyorum. Kendini kanıtlamak için ünlü bir menajere ihtiyacın yok. Normal bir iş bul. Kitap yazmayı hobin olarak yap. Sadece eğlence için yapsan, bu baskıyı azaltmaz mı? Bankada bazı hizmet pozisyonları açığı var. İyi sosyal haklar, harika maaş ve her gün birlikte öğle yemeği yiyebiliriz."

Normal konuşmalarımıza geri döndüğümüzde yanaklarım kızardı. Ben, anneme büyük bir fırsatın eşiğinde olduğumu söylüyorum. Annem, pes edip gerçek hayata dönmem için yalvarıyor, çünkü kafan bulutlarda dolaşırken hayatta hiçbir şey başaramazsın.

"Anne, sevdiğim bir şey yapmak istiyorum." "Ben *işimi* seviyorum..."

İnleyerek sözünü kestim. "Lütfen bana bunu izin verir misin? Mutlu ol ve tüm kariyerimi değiştirecek olan bu görüşmeyi ayarladığım için beni tebrik et."

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. 1:09. Dane'in kaba davranmasına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyoruz. On dakika daha geçerse, "bir işim çıktı, randevuyu ertelemek zorundayım" tehlikeli bölgesine girmiş olacağız. İşler bu noktaya gelmemeli — bu sabah asistanıyla görüşmemizi teyit etmiştim.

Bu toplantıyı ayarlamak için utanmazca yalvarmak, ikna etmek ve yalakalık yapmak zorunda kaldım. Dane'in ofisi, yeni müşteri almadığını açıkça belirtti. Çevirisi: Küçük, parasız, bağımsız yazarlara ilgi duymuyor. Bu canımı yaktı, ama hayatımın bu noktasında, motorum temelde reddedilme ve aşağılanma yakıtıyla çalışıyor, bu yüzden "hayır"ı daha çok çabalamak için bir davet olarak almayı öğreniyorum. Azim ve direnç, yayıncılık dünyasında sonsuza kadar mutlu yaşamın anahtarlarıdır.

Dane'in asistanı Morgan birkaç hafta önce aradığında, West Village'daki en sevdiğim bagel arabasından bagel almaya gidiyordum.

otuz dakikalık bir yürüyüş mesafesinde, ama en iyi krem peyniri orada ve cömert peynir sürmeleri için ekstra ücret almıyorlar. Telefonumda onun iletişim bilgileri belirlediğinde, Broadway'in ortasında resmen durdum. Kalbim durdu. Nasıl yürümeye devam edebilirdim ki?

Tabii, yayaların trafiğini tıkadığım için birkaç kez sertçe itildim ve parmak gösterildi, ama buna değdi. Morgan, Dane'in benimle görüşmek için zamanı olduğunu söyledikten sonra, Broadway'in ortasında, kirli kaldırımında dizlerimin üzerine çöktüm ve sevinçten ağladım.

Bu görüşme için her türlü önlemi aldım. Görüşmenin, onun ofisinin yakınında bulunan şanslı kahve dükkanında yapılmasını sağladım. Batıl inançları bir kenara bırakırsak, sadece iki dakikalık yürüme mesafesinde olması, Dane'in randevuyu iptal etme olasılığını azaltıyordu.

Görüşmeden bir hafta önce, en yeni kitabımın örnek bölümlerini ve özetini tekrar gönderdim. İki gün önce, Morgan'a küçük bir muffin sepeti ve bana yardımcı olduğu için bir teşekkür notu gönderdim. Sonunda, bu sabah, toplantının Hell's Kitchen yakınındaki mekan değil, Tribeca'daki kahve dükkanında olduğunu tekrar teyit etmek için bir bahane uydurdum. Bu küçük bir beyaz yalandı. Morgan basit bir Google araması yapsaydı, Papa Beans'in ikinci bir şubesi olmadığını kolayca keşfederdi. Ancak, ofislerinin hemen yanındaki mekanda saat 13:00'te yapılacak toplantıyı teyit ederken bu detay gözünden kaçtı.

"Tebrikler. Senin adına sevindim." Annemin zorunlu cevabında hiç bir heyecan yok. Sahte bile yapamıyor. Ama alabileceğim tek şey bu.

"Teşekkürler," diye aynı monoton ses tonuyla cevap veriyorum.

"Sonra beni ara. Yarın planlarımız olduğunu biliyorum, ama bu akşam da akşam yemeği yemek ister misin?"

"Arka arkaya iki akşam yemeği mi? Anne-kız vakti için fazla değil mi?"

Bu seferki kahkahası melodik ve sıcak. "En sevdiğim çocuğumdan asla doyamam ki."

"Tek çocuğun," diye açıklığa kavuşturuyorum. "Ve ben yapamam. Babamla akşam yemeği yiyeceğim.

Hatırladın mı? Şu anda New York'a giden uçakta."

"Doğru. Hala senin doğum gününde ziyarete geldiğini unutmuşum," diye mırıldanıyor. Annemin sesi, babamdan bahsedildiğinde her zaman olduğu gibi sönükleşiyor. On iki yıldır boşanmışlar, ama yaralarının tamamen iyileştiğini sanmıyorum. Çok tutkulu ve değişken bir ilişkileri vardı. Birbirlerini çok seviyorlardı, ama birbirlerinden daha çok nefret ediyorlardı.

Onlar ayrıldıklarında ben on dört yaşındaydım. Boşanmadan sonra hala ailece şeyler yapacağımıza söz verdiler...

Denediler. Ama kısa sürdü.

Ayrılmalarının ilk yılında, doğum günüm için bir araya gelmeye çalıştılar. O gece, babamın saçında konfeti pastası ve annemin onu kasap bıçağıyla ince bir şekilde tehdit etmesiyle sona erdi. Ve kayıtlara geçsin, babam bunu hak etmişti.

Babam efsanevi bir yazardır, ama kronik bir ağzından kaçırma sorunu vardır. Boşanmalarından neredeyse bir yıl sonra, annemin yeniden flört dünyasına girmesiyle ve dolabında asılı duran yeni riskli elbisesiyle ilgili pek de duyarlı olmayan birkaç yorumda bulundu. Babamın kesinlikle karıştırmaması gereken dolap. O geceden sonra, doğum günü kutlamaları ve tatillerin bundan sonra birbirinden bağımsız olması gerektiğine karar verdiler.

Bir süre, Noel arifesini annemle geçirirdim. Noel sabahını babamla. Noel yemeğini annemle. Ailem Şükran Günü'nü hiç umursamıyor, bu yüzden bu durum sürekli değişiyordu. Bugün bile, yirmi yedi yaşında olmama rağmen, hala annemin Sevgililer Günü randevusuyum. Bir ilişkisi olduğu yıllarda, erkek arkadaşını ekerdi ve biz de kupaları boyardık. Doğum günümünden önceki gün babamın, doğum günümde ise annemin yanındaydım.

Harika, özenli, yakışıklı erkek arkadaşım tüm bu etkinliklere yüzünde kocaman bir gülümsemeyle nezaketle katılır. Babamın etkileyici yazarlık kariyerini durmadan övüyor. Annemin müşterilerinin karmaşık portföyleri hakkındaki bitmek bilmeyen sıkıcı hikayeleri sırasında göz teması kuruyor ve annem son terfisi hakkında alçakgönüllü bir şekilde övündüğünde coşkuyla başını sallıyor. Uzun boylu, benden daha yakışıklı, ama benim ligimin tamamen dışında değil. Bana sandalye çekiyor, bana hiç iç çamaşırı hediye etmedi ve tamamen kaslı, sert, boğa biniyor ve çıplak elleriyle bana bir ahır inşa edebilecek olmasına rağmen, aynı zamanda çok tatlı. Bazen kimse bakmıyorken şiir okuyor ve sol elim oje fırçasıyla çok titrediği için sağ tırnaklarımı boyamama yardım ediyor.

Açıklığa kavuşturmak için, erkek arkadaşım derken, kurgusal kitap erkek arkadaşımı kastediyorum.

Yıllardır gerçek bir erkek arkadaşla en yakın şeyim, çok tembel ve iradesiz vibratörüm. Vasat bir arkadaş.

"Galbi Grill'e mi yoksa Pajeon Palace'a mı gitmek istersin? Rezervasyon yaptıracağım."

"Sen ne istersen, anne. Kore yemeklerini benden daha iyi bilirsin." Tabii ki bilir. Onun gözlerini, saçlarını, gülümsemesini ve açık tenini almışım

ama annem Güney Kore'den. Ben doğduğum günden beri Manhattan'da yaşıyorum. Şehirdeki en iyi, en otantik Kore yemekleri konusunda son sözü o söyler.

"Hayır, bu senin doğum günü yemeğin. Sen seç. Galbi Grill'in LA Galbi'si daha iyi, ama Pajeon'un Jjamppong'u daha iyi."

"Hey," diyorum telefona yumuşak bir sesle. "Evet?"

İç geçiriyorum. "Biliyorsun, benim yaşımdayken evliydin, yüksek lisansın vardı ve beni doğurdun. Yirmi yedi yaşına girmek üzereyken hala doğum günü yemeğimi annemle geçirmek saçma mı?"

Çok uzun süre sessiz kalır, eminim kırılgan duygularımı incitmeyecek bir cevap uyduruyordur. "Senin dünyadaki en sevdiğin kişi olmam utanılacak bir şey değil. Nedenini bilmek ister misin?"

Gözlerimi devirdim. "Neden?"

"Çünkü sen de benim en sevdiğim kişisin."

O kadar duygusal ki. Tam bir anne gibi. Telefona kocaman gülümsemeden edemiyorum. "Son."

O tatlı bir mırıldanma çıkarır. "Bunca yıldır... Hala bunu mu yapıyorsun?"

Bu, küçük bir kız olduğumdan beri benim bir alışkanlığım. Ne zaman mükemmel bir kapanış cümlesi duysam, sonsuza kadar mutlu yaşayacakları bir son için layık bir cümle, hemen "son" eklemek zorunda kalıyorum.

Barista aniden yüzünde geniş, dişli bir gülümsemeyle aydınlanır. Bana bakıyor, yepyeni bir kadın, siparişimi almaktan heyecan duyuyor gibi görünüyor. Kasa önündeki bana doğru doğruca gelir. "Gitmem gerek anne. Saat sekizde Galbi Grill'e gidelim mi?"

"Harika."

"Yarın görüşürüz." Saati bir kez daha kontrol etmeden önce telefonu kapatıyorum. 13:13.

Kahretsin. Hiç iyi değil. Hiç iyi değil.

Hayır, sorun yok, kendimi sakinleştiriyorum. Belki önceki toplantısı uzadı ya da Dane bir blok ötede sakıza basmış ve şu anda ayakkabısını temizliyordur. Birkaç dakika geç kalması için milyonlarca mazeret var. O Dane Spellman. Başka seçenek yok, onu affediyorum.

"Merhaba, ne alırsınız?" Kahverengi önlüğündeki eğri büğrü isim etiketine göre, baristanın adı April. Gülümsüyor, ama bana değil. Onun bakışını takip ederek omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Telefon görüşmeme o kadar odaklanmışım ki, sırada başka birinin olduğunu fark etmemişim.

Hemen arkamdaki adama bir göz attım. Baristanın ruh halinin neden aniden düzeldiğini anladığımda midem rahatsız edici bir şekilde kıpırdadı. Bronz tenli, uzun boylu ve düzgün taranmış siyah saçları vardı. Silah dayansa bile, daha seksi bir erkek hayal edemezdim. Güçlü çenesi temiz bir şekilde traşlıydı ve saç kesimi tazeydi. Kesinlikle çekici, ama itiraf etmeliyim ki, onun en dikkat çekici özelliği, omzuna asılı magenta renkli sırt çantası ve küçük bir kızın elini sıkıca tutan eli. *Kız üç yaşında mı? Belki dört?* Gözleri fırın vitrinine yapışmış durumda. Heyecandan yerinde zıplarken, bal sarısı saçları dans ediyor ve neredeyse salya akıtıyor.

Sol elini kontrol ediyorum. *Yüzük yok.*

Adam beni bakarken yakalamadan dikkatimi tekrar baristaya çeviriyorum. Zaten ona bakmıyordum... daha çok kızına bakıyordum. Hikayelerimde çocukların davranışlarını yazmakta zorlanıyorum. Ne zaman bir çocuk görsem, özellikle de sarı saçlı, mavi gözlü sevimli bir çocuk görsem, dikkat etmeye çalışıyorum — bir şeye heyecanlandıklarında nasıl işaret ettiklerini, gülümsediklerini veya yerinde kıpırdadıklarını. Yazılarımda anneliğin benim için farklı bir dil olduğu çok bariz bir şekilde ortaya çıkmasını istemiyorum.

"Yiyecek bir şey var mı?" diye soruyor barista.

"Evet, bir mutfak lavabosu kurabiyesi, ama paket yapabilir misiniz? Ve iki flat white kahve de buraya."

Barista tezgahın üzerinden bir masa kartı uzatır. "Ne aromalı olsun?"

"Hayır, teşekkürler." Flat white sofistike görünüyor. Dane'in olgun, aklı başında ve iş konusunda da yetenekli bir yazar gördüğünü istiyorum. Toplantıdan sonra geri dönüp ekstra krem şanti ve çikolata soslu karamel kremalı latte alacağım.

Aceyleyle banka kartımı okuttuktan sonra, bana fişi vermeden kartımı geri uzatıyor. "Kahvenizi dışarıya getireceğiz." Barista, dikkatini arkamdaki yakışıklı babaya çevirmiş bile. "Merhaba. Bugün nasılsınız?"

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Bu selamlama, benim aldığım selamlamadan çok daha sıcaktı. "Teşekkürler, April," diyorum, emin olmak için isim etiketine bakarak. Birisi zaman ayırıp ismimi fark ettiğinde, günüm her zaman güzelleşir.

O kısa bir baş sallamayla cevap veriyor. "Oh, bekle. Kurabiyen." Dönerek, gümüş bir maşa alıyor ve fırın vitrininin kendi tarafını açıyor. Maşa son mutfak lavabosu kurabiyesini tuttuğu anda, arkamdan yüksek bir çığlık geliyor. Acı verici, boğuk, kahve dükkanının her yerini delen bir çığlık. Her yönden bakışlar üzerime çevriliyor.

Sesin arkamdaki küçük kızdan geldiğini anlamam biraz zaman aldı. Sesinin neşeli ve tiz olacağını düşünmüştüm, ama ondan çıkan ses daha çok Sparta savaş çılgılığına benziyordu.

"M&M kurabiyesi," diye bağırır histerik bir şekilde. Minik ayağını fayans zemine sertçe vurur ve hafif bir gürültü çıkar. "O *benim* kurabiyemdi."

Oh, hayır. Oh, lanet olsun.

Yanaklarım kızardı. *Bu küçük kızın gözünü diktiği kurabiyesini çalan pislik benim.*

Seksi baba çömelerek onun göz hizasına iner. Onu sakinleştirici bir şekilde sırtını okşar ve kulağına fısıldar. Alt dudağı büzülür, sonra onun söylediklerine itiraz etmeye çalışırken titrer. Ama adam sakin kalır ve kız ağlamayı kesene kadar kulağına konuşmaya devam eder.

Bir anlığına yukarı bakar ve ilk kez gözlerimiz karşılaşır. Açık kahverengi gözleri, kızının büyüleyici mavi gözleriyle uyuşmuyor. Omuzlarımı silkerken ona özür diler bir gülümseme gösteririm. Bana hızlıca göz kırptığında dizlerim neredeyse titrer. Anlamı: *Endişelenme.*

Kızın yanaklarından gözyaşlarını nazikçe sildikten sonra, her birini öper. "Her şey yoluna girecek, bebeğim," diye fısıldar. Sonra ayağa kalkar, kızının elini bir kez daha tutar ve sıkıca kendi eline sıkıştırır. Kız artık sakinleşmiştir, sadece sessizce hıçkırmaktadır.

Aklım bana buradan uzaklaşmamı ve bu adamı ve yıkılmış kızını rahat bırakmamı söylüyor, ama "durumu düzeltme" dürtüm hiper hızda devreye giriyor.

Barista kahverengi kağıt ambalajdaki kurabiyemi verir vermez, küçük kıza dönerek "Merhaba. İstedğin kurabiye bu muydu?" diyorum.

Yanakları, kriz geçirdiğinin kanıtı olan kırmızı lekelerle kaplıdır. Büyük, üzgün gözleriyle başını sallar.

Yakışıklı baba kızın elini nazikçe sıkıyor. "Koda, az önce ne hakkında konuşmuştuk? Seçebileceğin başka kurabiyeler de var. Bu senin değil. Tantrum yapman istediğini elde etmeni sağlamaz."

Aslında, bu durumda, bir nevi öyle olacak. Gözyaşlarıyla ıslanmış, tombul yanaklar benim kriptonitimdir. Ve o özellikle çok değerli. Onu hızlıca bir gözden geçiriyorum. Süslü bir sundress giymiş, yanında Golden Goose tenis ayakkabıları var. Ayrıca, babasının onun için taşıdığı şık pembe Chanel sırt çantasının gerçek olduğuna da eminim. *Mmmk, demek babası zengin.* Bu konuda ortak noktamız var.

Kesinlikle zengin biri gibi giyinmiş. Yakışıklı baba, siyah pantolon ve beyaz, uzun kollu, düğmeli gömlek giyiyor. Bahse girerim finansçıdır. İş kıyafeti sade görünüyor, ama ayakkabılarını da hesaba katarsak, bu takımın fiyatı bin dolardan fazla olmalı. New York'ta para garip bir şey. İnsanlar ortama uyum sağlamak için küçük bir servet ödemeye hazır. Onların net servetlerini, gömlek ceplerinden veya kemer tokalarından görünen küçük logolardan anlayabilirsin. Tasarımcı markaları, *"Evet, doğru, yoldan geçen. Fark ettiğine sevindim. Ben gerçekten senin liginde değilim"* diye bağıyor.

O beni incelediğini fark etmeden dikkatimi tekrar küçük kıza çeviriyorum. Az önce babasının yaptığı gibi, onunla göz hizasında konuşmak için çömeliyorum. "Al tatlım." Kurabiyeyi uzatıyorum. "Sana hediye. Zaten o kadar da aç değilim."

"Hayır, teşekkürler. Lütfen sakla," diyor yakışıklı baba. "Israr ediyorum," diyorum, omuz silkerek.

Küçük kız babasının elinden kurtulur ve paketi iki eliyle kapar. Bu sefer sevinç çığlığı atar. Gülümsemediğinde çok derin gamzeleri olur. Bu çok bulaşıcıdır.

Onun yüzüne o gülümsemeyi koyduğum için kendimi kahraman gibi hissediyorum, ama sonra yakışıklı babanın somurtkan yüzünü fark ediyorum.

"Oh, içinde fındık var. Alerjisi var mı?" Kahramanca hareketimin neden kötü karşılandığını açıklamak için bir neden ararken ayağa kalkarım.

O başını sallar. "Hiç de değil. Ama az önce kızımın önünde beni küçük düşürdün. Ayaklarını yere vurup ağlayarak istediğini elde eden şımarık bir çocuk yetiştirmemeye çalışıyorum."

Sıcak bir utanç dalgası beni kaplar. Başımı sallarken avucumu alınma koyarım. "Hay aksi. Öyle düşünmemiştim. Çok özür dilerim." Kurabiyesini sıkıca tutan, gözleri vahşi bir hayvan gibi fal taşı gibi açılmış, kimseyi hazinesini çalmasına cesaret edemeyen kızına bakarım. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

Seksi babanın yüzünde küçük bir gülümseme belirir. "Şey, senin kötü adam olup kurabiyesini geri almanı isteyeceğim. Muhtemelen daha fazla gözyaşı akacak. Ama en azından şımarık davranışını pekiştirmeyeceğiz, değil mi?"

Çenem yere düşer. "Gerçekten benden kurabiyesini elinden almamı mı istiyorsun?"

Seksi baba omuz silkiyor. "Öyle denebilir."

Teslim olarak avuçlarımı kaldırırım. "Bunu yapamam. Bu, bir bebekten şekerini almakla aynı şey."

O, yaramazca sırtarak başını sallar. "Katılıyorum. Tamamen kötü adam hareketi. Bu senaryoda iyi bir izlenim bırakmayacaksın. Ama bunu düzeltmek istediğini söyledin."

"Lütfen bana bunu yaptırma," diye yalvarırım, küçük kızın dehşetle dolan parıldayan gözlerine bakarak. O, bunun nereye varacağını anlıyor.

"O benim kurabiyem," diye zayıf bir sesle mırıldanır.

Babası bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. Bu, "*Devam et*" anlamına gelen seksi baba dilinde bir ifade. İsteksizce, celladımın emrine itaat eder gibi tekrar çömelıyorum. *Oh, çok üzülecek.* Küçük kızla göz hizasına geldiğimde, "Dinle tatlım, özür dilerim, ben, şey... Önce babanın iznini almalıydım..." diye başlıyorum.

"Sadece dalga geçiyorum. Lütfen kalk." Gözleri kocaman, gülümsemesi ise tam güçte. Hayatımda hiç bir yabancıyı bu kadar tokatlamak istememiştim. "Gerçekten yapacağını düşünmemiştim." Nefes nefese kahkahaları ruh halime hiç yardımcı olmuyor.

"Sen bir pisliksin," diye bağıriyorum ayağa kalkarken. Hemen, kızının bizi duyabileceğini hatırlayarak utaniyorum. "Kahretsin. Küfür etmek istemedim. *Yani, lanet olsun demek istedim.*" İki elimi ağzıma kapatıyorum. Boynum lav gibi yanıyor.

"Sorun değil," diyor, hala sırtarak, aptalca yanan bakışlarıyla beni yoğun bir şekilde gözlemliyor. "Çoğu zaman annesiyle birlikte, o da denizci gibi küfür eder." Elini sevgiyle kızının saçlarının üstüne koyuyor. "Ne söylememesi gerektiğini biliyor."

Kafenin kapısının açılmasıyla içeri giren güneş ışığı gözümü kamaştırıyor. Kafamı kaldırıp Dane Spellman'ı sofistike, açık gri takım elbisesiyle görüyorum, sonra içgüdüsel olarak telefonuma bakıyorum. E-posta, cevapsız arama veya mesaj yok ve saat 13:20.

Hiç haber vermeden toplantıya yirmi dakika geç kalmış. *Çok kaba.* Ama en azından geldi.

Dane beni görür, avucunu kaldırır ve kafenin arkasındaki birkaç koltuğu işaret eder. Bu, ona katılmam için bir işarettir. "Bu rahatsız edici sohbeti devam ettirmek istesem de, toplantım var." Masum küçük kıza yüzümü buruşturarak gülümserim, sonra seksi babaya gözlerimi kısarım. "Hiç kimse sana komik olduğunu söyledi mi?"

Yüzünde şaşkın bir ifade belirir. "Özellikle değil."

"İyi," diyorum. "O zaman kimsenin sana yalan söylemediğini biliyorsun."

Onu tekrar güldürmek istememiştim, ama tezgahtan masa numaramı alıp Dane'e doğru dönerken duyduğum tek şey onun yumuşak kahkahasıydı.

"Bekle," diye seslenir yakışıklı baba, kızını öne doğru iterek. "Dakota, seninle paylaştığı için bu nazik bayana teşekkür et."

"Teşekkür ederim," diye dalgın dalgın tekrarlar, hala kurabiyeye hayatının yeni aşkıymış gibi bakarak.

"Rica ederim. Bu, dünyadaki en iyi kurabiye. Afiyet olsun." Yakışıklı babanın yanından geçiyorum, ama bir kez daha onun bakışlarını yakalıyorum. Bal rengi kahverengi gözleri kalbimin iki kez atlamasına neden oluyor. Yzksz parmağına tekrar bakmadan edemiyorum. Annem burada olsaydı, muhtemelen onun elini tutup, üzerine benim telefon numaramı kalıcı olarak dövme yaptırmak isterdi.

O gerçekten mkemmek bir rnek.

Ama yanlış yer, yanlış zaman. şu anda aklımda tek bir adam var ve o gri takım elbise giymiş, tüm geleceğimi ellerinde tutuyor. Hiçbir şey, ama *hiçbir şey* beni hayatımın en güzel günü olacağına emin olduğum bu günden alıkoyamaz. Dane Spellman'ın temsilcilik teklifinin içeriği ne olursa olsun, cevabım *kesin bir evet* olacak.

3. bölüm

Sora

*It's simple.
The readers want dragons.*

Dane Spellman ideal bir kitap erkek arkadaşı değil. Aslında, dürüst olmak gerekirse, o bir antagonistin enerjisine sahip. Hiç dinlenirken surat asan bir erkek görmemiştim, ama bakın, bu mümkünmüş. Tam da ona bakıyorum.

"Peki," diye, tamamen rahatsızlığımdan dolayı boş kahve fincanımdan sahte bir yudum alıyorum, "sana gönderdiğim bölümleri inceleme fırsatın oldu mu? Ve lütfen bil ki, geri bildirim almaya gururlu olan yazarlardan biri değilim. Şahsen, temponun biraz düzeltilmesi gerektiğini düşünüyorum, ama özellikle şunu çok beğendim..."

Dane elini kaldırarak sözümü keser. "Derin bir nefes al tatlım. Gergin olduğunu görebiliyorum."

Tatlım mı? Ne hoş. Sevgi dolu sözler, ama içinde küçümseme var. "Gergin olmaktan çok heyecanlıyım. Bana zaman ayırıp benimle görüşmeye geldiğin için çok teşekkür ederim. Ne kadar çok soru aldığını tahmin bile edemiyorum."

Bana sert bir bakış attı, ince dudaklarının köşesinde acımasız bir gülümseme belirdi. "Binlerce."

"Vay canına."

Gülümsemesi biraz sinir bozucu bir hal aldı. "Ama çoğu asistanımın spam klasöründen geçemiyor."

Dudaklarımı sıkıştırarak coşkumu bastırmaya çalışıyorum, ama elimde değil, onaylanma ihtiyacı sağduyumu yeniyor. "Sonunda e-postamı açmanıza neyin sebep olduğunu sorabilir miyim?"

Dane, dalgalı sarı saçlarını elleriyle tarar ve yüzünü buruşturur. "Dürüst olmak gerekirse, ben açmadım. Asistanlarımdan biri açtı ve ekibimizdeki genç bir ajana ilettili."

Bu, kalbime saplanan bir yumruk gibi, ama kendimi düzenli nefes alıp vermeye zorluyorum. Çocukluk yapma, Sora. Bu, sektörün bir numaralı ajanı. Dane senin çalışmanı okumadı, onun genç ajanı okudu. Bununla başa çık. Sen buradasın, değil mi? Binlerce yazar burada olmak istiyor. Minnettar ol.

Saçlarımı kulaklarımla arkasına sıkıştırıyorum. "Yardımcı editörünün ne düşündüğünü sorabilir miyim?"

Omuzlarını silkiyor. "İyi olduğunu söyledi."

Onun ifadesine bakarak, buna gülümsemeli miyim diye düşünürüm. "İyi derken 'iyi şarap' mı, 'iyi yemek' mi? Yoksa açlıktan ölerken McDonald's'ta yediğin ılık patates kızartması gibi mi?"

Başını eğip seyrek kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Dediğim gibi, *nefes al*. İyi sadece bir kelime. Fazla anlam yükleme. Bana biraz kendinden bahsetsene."

"Tabii." O kadar hevesle başımı sallıyorum ki, saçlarım kulaklarımdan çıkıp yüzüme düşüyor. "Üç yıldır kendi kitaplarımı yayınlıyorum ve on iki kitabım var, birkaç ay sonra da bir tane daha çıkacak," diyorum, alnımdan ve yanaklarımdan sarkan saçları düzeltirken. "Biliyorum, bu uzun bir süre ve temsilci olmadan yazılmış çok sayıda kitap, ama ilk birkaç yıl gerçekten kendimi bulmaya çalışıyordum. Kadın romanlarına da el attım, ama sonunda romantik romanlara aşık oldum. Hikayelerde kaygı ve duygusal derinlikten hoşlanırım, ama şahsen, mutlu sonla bitmeyen kitapları okuyamam, bu yüzden romantik romanların bana göre olduğunu anladım."

Dane başını sallıyor, ama ilgisiz ifadesini fark ettiğimde gözüm seğirmeye başlıyor. Elim göz kapağıma gidiyor ve gözümde çıkmış bir kirpik varmış gibi nazikçe ovuşturuyorum. Bu belirtiden nefret ediyorum. Yıllardır böyleyim. Her seferinde "siktir git" demek yerine kibarca gülümsemek zorunda kaldığımda gözüm seğiriyor.

"Özür dilerim. Sorduğun şey bu değil miydi...?" Sessizce Dane'den boşluğu doldurmasını rica ederek sözümü bitiririm.

"Bu sektörde yeterince uzun süredir çalışıyorsun, tüm hikayelerin bir şekilde, bir biçimde geri dönüştürüldüğünü biliyorsun, değil mi? Özgünlük diye bir şey yoktur. Aynı yemek, farklı sunum."

Dudaklarımı büküyorum. "Tamam," diyorum, çünkü ona pek inanmıyorum. Bir dereceye kadar, tüm hikayelerin bir şekilde yansıttığı temel unsurlar vardır, ama bu daha çok insan doğasıyla ilgilidir. Kahramanların zorlukların üstesinden gelmesi, travmalardan iyileşmesi, tüm engellere rağmen aşkın galip gelmesi... Bunlar harika bir hikayenin evrensel reçeteleridir, ama özgünlük ölmedi. *Öyle değil mi?*

"Yeni yazarlarla sözleşme imzalarken aradığım şey kişilik. Piyasanın istediği her şeyi sunmaya hazır, çok yönlü yazarlara ihtiyacım var. Her hikaye anlatıldı, tekrar anlatıldı ve tekrar anlatıldı. Bir yazarın masaya getirebileceği tek değerli şey kişisel tarzıdır. Öyleyse, yazarlık işini bir kenara bırakıp söyle bana, *sen kimsin? Ne yapmaktan hoşlanırsın?*"

Topluluk önünde konuşmak benim süper gücümdür. Yıllar önce, kısa bir süre şirket çalışması yaptığımda, röportajları seven tuhaf birisiydim. *Bu benim en sevdiğim şey.* Konuşma konusunda hiç zorlanmadım... ta ki şu ana kadar.

"Şey... ben Sora, tabii ki." Aptal gibi kızarıp kıkırdayarak gülüyorum. Beynim ikiye bölünmüş durumda. Bir yarısı gergin kıkırdamalarla zaman kazanmaya çalışırken, diğer yarısı tam zamanlı, zorluklarla boğuşan bir yazar olduğumdan beri geçen birkaç yılı çaresizce gözden geçiriyor. *Ne yapmaktan hoşlanırım?* Yazma programları hazırlamayı, kelime sayma yarışlarını ve yazma dersleri almayı severim. Ama bunun dışında, aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Dane'in kaşları, ikiz tırtıllar gibi alnına tırmanıyor. "Neden eğlence için okuduklarınla başlamıyoruz?"

Facebook ve Amazon Ads'deki bağımsız pazarlama kılavuzları... Ama bunu yüksek sesle söyleyemem. Annemin neden zihinsel sağlığımdan endişe duyduğunu anlamaya başlıyorum. En son eğlence için okuduğum kitap neydi? Kahretsin, en son ne zaman *eğlendim?*

"Sosyal medyadaki varlığın nasıl?"

"Hiç etkileyici değil." Ona yarı gülümseme, yarı utançla bakarak şakacı bir şekilde göğsünü işaret ediyorum. "Ama en azından dürüst olduğumu biliyorsun."

Zayıf bir kahkaha attı, sonra elini yüzüne götürdü. Hiçbir şey söylemesine gerek yok. Aklını okuyabiliyorum. Bu bir oyuncu seçimi ve benimle ilgili öne çıkan hiçbir şey olmadığını düşünüyor.

Onu gitmekten alıkoymak istercesine iki elimi de kaldırıyorum. Bu biraz abartılı bir tepki çünkü o yerinden kıkırdamadı bile. "Buna ihtiyacım var Dane. *Gerçekten* yardımına ihtiyacım var. Ben eski kafalıyım. Hikaye anlatımına önem veriyorum, ama diğer her şey? Artık bağımsız yayıncılık yapamıyorum. Bu devasa bir popülerlik yarışması ve ben buraya uyum sağlayamıyorum. Ama nedense, bunun benim için olduğunu hala inanıyorum."

Dane'in bakışları benimkilere çevrilirken, şakaklarında uzanan ince damarlar şişiyor. Bu, görünüşe göre onun dikkatini çekiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Masada yumruklarımı sıkarak, kanayan kalbimi ortaya çıkarmaya hazırlanıyorum. "Sosyal medya hesaplarımda uzaktan bile ilginç bir şey varsa, o da ücretsiz kişisel asistanımın eseri, ki onun bana sadece sadakatinden dolayı bağlı kaldığından eminim. Ben kutuplaştırmacı değilim. Sıcak yorumlar yapmam. Görüntüleme sayısını artırmak ve dikkat çekmek konusunda iyi değilim. Sadece yazmayı çok seviyorum. Teslim tarihlerini kaçırmam. Drama yaratmam. TikTok'ta ünlü olamayacağım, ama yemin ederim, kadronuzdaki herhangi bir yazardan daha çok çalışacağım. Bunu çok istiyorum. Yazarlarınızın çok yönlü olmasını mı istiyorsunuz? Bunu yapabilirim. Piyasanın şu anda ne istediğini söyleyin, ben de yazayım."

Gülümsemesi küçük. Gözlerine yansımıyor. Aslında, daha çok acıma gibi görünüyor. "Çok basit. Okuyucular ejderhalar istiyor. Bunu yapabilir misin?"

Kaşlarını kaldırıyorum. "Çağdaş romantizmde ejderhalar mı? Lütfen bunun nasıl olabileceğini anlatın."

Dane dudaklarını sıkıştırır. "Olmaz."

"Yani, yönümü değiştirip fantastik roman yazmaya başlamamı mı istiyorsun?"

Kalın kaşlarını sıkıştırarak acı çekiyormuş gibi görünüyor. İnsanlar kötü haber vermek üzereyken yaptıkları gibi. "Gerçek şu ki, Sora, pazar çok doymuş durumda. Bugünlerde herkes yazar. Üzgünüm ama senin yazdığın tür çok yaygın. Şu anda, kendi kazançlı fırsatlarını masaya koymadıkları sürece yeni yazarları kabul etmiyoruz. O zaman, onları memnuniyetle yönetiriz."

"Anlaşmanın bir kısmı karşılığında," dedim ciddi bir ifadeyle. "Tabii ki."

Ne plan ama. Yazarları yayıncılarla anlaşmalar yapar, sonra ajans devreye girer ve birkaç idari e-posta göndermek için yüzde alır. Bu nasıl adil olabilir?

"Benim fikrimi sorarsan, bağımsız yayıncılık yolunda kalarak daha fazla para kazanabilirsin. Yazmaya devam et. Büyük fırsatını bekle, sonra yayıncılar tekliflerle akın ettiğinde" — göğsünü işaret eder — "değerinin her kuruşunu almanı sağlayabilirim."

Yanaklarım gerginleşir ve ağzım kurur. Bu duygudan çok nefret ediyorum. İlkokulda Ariel rolü için seçmelere katıldığım, ama bunun yerine şarkı söyleyen deniz yosunu rolüne seçildiğim hissettiğim duygu ile aynı. Ortaokulda ilk aşık olduğum kişi, en yakın arkadaşşıma aşk mektubu iletmemi istediğinde hissettiğim duygu ile aynı.

Lisedeki erkek arkadaşımın, onunla yatmadığım için beni terk ettiği an. Ertesi gün, tüm okul, son sınıfta hala bakire olduğum hakkında dedikodu yapıyordu. Hatta, aşağıda "garip" bir organım olduğu için pantolonumu çıkarmadığım söylentisi bile vardı.

Aynı his, ilk kez tek başıma metroya bindiğimde ırkçılıkla karşılaştığımda da hissettiğimdi. Daha önce Kore kadınları için aşağılayıcı isimler duymamıştım, ama metroda uyuşturucu bağımlısı bir serseriden bir otobüs yolculuğu sırasında hepsini öğrendim.

Aynı his, beni ilk kötü kitap eleştirisine geri götürüyor. İlk kez, kitabımı tanıtmak için bir influencer'a bir aylık kira bedeli kadar para harcadım, ama o bana yardım etmek yerine, sosyal medyada beni küçük düşürmeyi tam zamanlı işi haline getirdi ve eski kitaplarımı tek tek eleştirdi. O kötü anlaşmada paradan çok daha fazlasını kaybettim.

Reddedilmek herkesi incitir. Ama aşağılanmak, diğer insanları da benim gibi gözlerini kapatıp bir daha asla açmamak istemeye itiyor mu acaba? Yetişkinlik ne zaman ilkokuldaki işkence gibi cehennem hissini bırakacak?

Geleneksel yayıncılık benim çıkış yolum. Dane gibi bir menajer, hayatta kalma planımın ilk adımı olmalıydı. Desteğe ihtiyacım var. Bu sektörde bana inanan birine ihtiyacım var, çünkü üç uzun yılın ardından kendime olan inancımı kaybetmeye başlıyorum.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye soruyorum sonunda.

Dane başını yana eğip gözlerime bakıyor. "Tabii."

"Beni temsil etme niyetin yoksa neden bu görüşmeyi yaptın? Sadece beni kafanızdan atmak için miydi?"

"Şaşırtıcı sayıda e-posta gönderdiğini duydum... *uzun e-postalar*." Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Seninle dalga geçiyorum, Sora. Seninle gerçekten tanışmak istedim."

"Neden?"

Yeşil, tüylü koltukta geriye yaslanıp ellerini ovuşturur. Omzunun üzerinden bakınca, daha önce kafede gördüğüm yakışıklı bekar baba, tam da benim görüş açımında oturmaktadır. Sanki benim hızlı bakışım onu çağırmış gibi, aniden elindeki kahve bardağından başını kaldırıp benim bakışlarımla karşılaşır. Koyu renkli, köşeli kaşlarını kaldırarak sanki "*Bakarken yakalandın, bayan*" der gibi bakar.

Kahretsin. Muhtemelen benden hoşlandığımı düşünüyor. Çok yanılıyor.

"Ofiste bir söylenti dolaşıyor, umarım sen bunu açıklığa kavuşturabilirsin," diyor Dane, dikkatimi tekrar kendine çekerek.

" diyor Dane, dikkatimi tekrar üzerine çekerek.

Midem bulanıyor. "Söylenti" kelimesi beni tetikliyor. Genellikle, kesinlikle katılmak istemediğim bir tür kavgayla sonuçlanıyor. "Söylenti ne?"

"Sora Cho senin takma adın mı yoksa gerçek adın mı?"

"İkisi de," diye cevap veriyorum, tereddütle, daha fazla ayrıntı vermemeye dikkat ederek. Bu durumun nereye varacağını yavaş yavaş anladıkça midem bulanmaya devam ediyor. Dane Spellman'ın benimle görüşmek istemesinin gerçek nedeni. "Neden?"

"Nasıl ikisi de olabilir?" diye soruyor. Beni tuzağa düşürdüğü için sırtıyor galiba. Bu işi çabucak halledersek çok daha kolay olacak.

"Yasal adımda tire var. Sora Cho-Cooper. Cho annemin kızlık soyadı. Yazar adımdan Cooper'ı çıkardım... nedeni ortada."

"Dalga geçiyorsun. Yani, doğru mu... J.P. Cooper'ın kızıydın? *J.P. Cooper*'ın mı?" Dane sandalyesinde öne doğru kayarak, şimdi gerçek bir merak gösterir. "İletişim halinde misiniz? Aranız bozuk mu? Sorduğum için özür dilerim, ama babanızın soyadıyla, yazarlık kariyerinizde nasıl mücadele ediyorsunuz?"

Babam, namı diğer J.P. Cooper, toplumsal yapıya dair yorumlar içeren edebi destanlar yazıyor. Kitapları, George R. R. Martin ve Tolkien'in kitaplarının yanında raflarda duruyor. İlk serisi müzayedede yedi haneli bir fiyata satıldı. Stüdyolar, HBO'da mı yoksa sinema perdesinde mi daha fazla para kazanacaklarını merak ederek, geliştirme seçenekleri için rekabet ediyorlar. Projeye dahil olan herkesin Emmy ödülünü alması neredeyse garantidir.

Ama Dane'in sorusuna cevap vermek gerekirse, babam kendi kızına bile bedava öğle yemeği vermediği için zorlanıyorum. Ona yazar olmak istediğimi söylediğimde, beni caydırmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca, kariyerimi onunkinden uzak tutmam gerektiğini açıkça belirtti.

"Babam, projelerimde onun adını kullanmamamı tercih ediyor." "Ama bu senin de adın, değil mi?"

Öyle mi? Gözlerim kucağıma düşüyor. Dane'in cevabını düşünürken başparmaklarımı yavaşça daireler çizerek döndürüyorum. "Sanırım..."

"Bir makalede, Meek Publishing ile olan sözleşmesinin sona ermek üzere olduğunu ve *Hell & Heroes* serisini tekrar açık artırmaya çıkarmayı düşündüğünü okudum. Bu doğru mu?"

"Eğer bunu halka açık bir makalede okuduysan, benim bildiğim kadarını biliyorsun demektir." Keşke bu konuda beni sorgulamayı bıraksa. Babamın yayıncılık alanındaki büyük başarısı benim için hassas bir konu değil, zonklayan, iltihaplı, açık bir yara. *Orayı kurcalamayı bırak.*

"Hiçbir yerde bir menajeri yok."

"Çünkü kullanmıyor. Evrak işleri için bir avukat buluyor, ama bunun dışında yayıncılar doğrudan ona gidiyor." Yanağımın içini acıyana kadar ısıırıyorum.

Dane, bakışları daha da yoğunlaşırken boğazını temizledi. Ve şimdi bu sohbe ilgimi kaybeden benim. "Ama yeni bir seri üzerinde çalıştığını da duydum. Bu çok fazla iş olmalı. Onu temsil edecek bir ekibi olsaydı, yazmaya daha fazla odaklanabilirdi, değil mi?"

Dane'in hevesli bakışlarından kaçınmaya çalışarak, boş fincanımı bir kez daha elime alıyorum. Tamamen kuru. Gülünç görünmeden bir yudum taklidi bile yapamıyorum, bu yüzden fincanı geri koyuyorum. "Sanırım."

Sonunda başımı kaldırdığımda, Dane elinde kartvizitini sallayarak bana uzatıyor. Sıradan bir profesyonel kartviziti ama ön yüzünde el yazısıyla yazılmış bir numara olduğunu fark ediyorum.

"Sanırım babana, senin ajansıma gönderdiğin kadar çok e-posta gönderdim." Şakası komikmiş gibi gülüyor. "Yıllar oldu. Hiç cevap vermiyor. Acenteleri sevmediğini duydum, ama Spellman Literary, J.P. Cooper için harika şeyler yapabilir. Bu karta kişisel cep telefonu numaramı yazdım. Asla kimseye vermiyorum, ama baban ararsa, ne yapıyorsam bırakıp cevap vereceğim. Bunu ona iletebilir misin?"

Boş fincanımı kafasına fırlatmak istiyorum. Sonuçta bu benim randevum değildi. Ben sadece yemdim.

"Tabii," diye mırıldanarak kartı parmaklarının arasından alıyorum.

Dane göğsünü tutar ve minnettarlık gibi görünen bir hareketle başını eğirir. "Sen çok tatlısın, Sora. Teşekkür ederim. J.P. Cooper'ı kapabilirsem" —keskin bir nefes verir—"Yani, işte bu kadar. Hayalimdeki liste tamamlanmış olacak."

Hayal kurmaya devam et. Babam bu kartviziti diğerleriyle birlikte çöp kutusuna atacak.

Dane'in avuç içleri, yüksek bir şaplak sesiyle uyluklarının üst kısmına çarptı. "Vay canına, tamam. Peki, ben gitmeliyim, ama seninle tanışmak bu haftanın en önemli olayıydı."

"Teşekkürler. Ben de öyle," diye ekliyorum. *Bleh! Ne?* Lanet olsun, ağzımdan laflar dökülüyor. Kontrol edemiyorum bile. Nazik sözler söylemek benim doğamda var. Bu yüzden bu sektörde başarısız oluyorum. Çok yumuşak başlıyım. Dane ile tanışmak haftanın en önemli olayı değildi. Alakası bile yok. Aslında, pazartesi günü sıcak çorba içip ağzımın tavanını yakmak, hayalimdeki ajansın beni sıradan, "onlarca var" bir yem olarak gördüğünü öğrenmekten daha iyiydi.

Dane ayağa kalktığında ben de ayağa kalkıp elimi uzattım. Önümüzdeki masadaki fincanlara baktım. Benimki boştu, Dane'inki ise dokunulmamıştı. Belki de flat white sevmiyordur. Belki de bu yüzden ona bir şey sipariş ettiğim için bana teşekkür bile etmedi.

"Bu arada, senin durumuna yardımcı olabilecek birini tanıyorum," diye ekliyor ve elimi sıkıyor.

Göğsümde küçük bir umut dalgası hissediyorum. "Öyle mi?" Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Bir iş arkadaşın mı?"

"Bir bakıma. O, benim tanınmış yazarlarımın çoğunun çalıştığı bir pazarlama uzmanı. Bağımsız yayıncılık şans ve reklamlara dayanır. Şansın pek yaver gitmemiş gibi görünüyor, ama benim tanıdığım adam reklam kampanyayı güçlendirebilir. Tek sorun, o sadece ciddi yatırımcıları kabul ediyor. Başlamak için yaklaşık altmış bin dolar bulabilir misin?"

Ne? Umarım altmış bin kuruş demek istemiştir. "Şey... ne?" "Çok mu pahalı?" Burnunu kırıstırıyor.

Bu, tüm kitaplarımdan bir yılda kazandığım paradan daha fazla. Ama itibarımı korumak ve kendimi hissettiğim kadar düşük bir konumda görünmemek istiyorum. "Buna değer mi?"

Dane yavaşça başını sallıyor. "Her kuruşuna değer. Asistanım sana onun bilgilerini e-postayla gönderecek. Tamam mı?"

Sessizce başımı sallıyorum.

Dane omzuma hafifçe vurur ve hızlıca göz kırpar. "Kendine iyi bak, Sora. Yazmaya devam et. Bir gün seni en çok satanlar listesinde görmek için sabırsızlanıyorum."

Dane kafenin kapısından çıktığında, yirmi dakikadır içimde tuttuğum düşük sesli hırıltıyı serbest bırakıyorum. Az önce olanlara ne diyeceğimi bilemiyorum. Bugün *her şeyi* değiştirecekti.

Yumruklarımı sıkıyorum, derimin parmak eklemlerimin üzerinde gerildiğini hissediyorum. Derin bir nefes alıp, bunun sadece iş olduğunu kendime söylemeye çalışıyorum. Tabii ki Dane, J.P. Cooper'a ulaşmak için bu fırsatı kaçırmayacaktı. Babamın serisinin satışından elde edilecek komisyonlar, Spellman Literary'yi tek başına ayakta tutabilir.

. Kişisel bir mesele değil, ama *aslında öyle*, çünkü bir yanım kendi babamı kıskanmaktan bıkmış durumda.

Onun kitaplarını hiç okumadım. Acı çektiğim için değil. Alçakgönüllü olmaktan çok korkuyorum... ya da daha doğrusu, aşağılanmaktan. Büyük bir aileden geliyorum, ama ben büyük değilim. Birazcık bile büyük değilim. Babamın okuyucuları onu bir sonraki Mesih olarak görüyor. İhtiyacım olan son şey, eksikliklerimin farkına varmak.

Sandalyeye geri yaslanıp Dane'in dokunulmamış kahvesini masanın benim tarafına kaydırıyorum. Parmaklarımı fincanın kenarında gezdirip, içmeyi düşünüyorum. Bunun yerine, soğumuş kahveye bakıp, onun bir yudum bile almaması, bana teşekkür etmemesi, hatta bu jestimi fark etmemesinin ne kadar kaba olduğunu düşünerek kafa yoruyorum. Ben nezaketen tüm bunları yapardım. Böyle anlarda beynimin çoğu insandan farklı bir dalga boyunda olduğunu hissediyorum — vicdanlı olmanın zincirlerine bağlı.

"O yemedi. Hala açılmamış."

Gözlerim önümde duran uzun boylu adama kayıyor. Yakışıklı baba, hala ambalajlı kurabiyeleri uzatıyor ama ben almıyorum. Derin bir nefes alarak, kurabiyeleri yanımdaki masaya koyuyor. "Ateşkes mi? Üzgünüm. Az önce buzları kırmak için berbat bir yoldu."

Kendimi onun bakışlarına uydurmaya zorluyorum. "Teşekkürler. Ama aç değilim."

"Muhtemelen daha sonra acıkırsın." Dudakları küçük bir gülümsemeye bükülürken kurabiyenin üzerine hafifçe vurur. "Senin olsun," der ve yanımdan bakarak cevap verir.

Omzumun üzerinden onun bakışını takip ediyorum. Bana konuşabilmek ve aynı zamanda yakın bir masada oturan, düşüncesizce bir paket pretzel yiyen kızını izleyebilmek için kendini açılı bir pozisyona getirmiş. Kız, elindeki telefona tamamen dalmış durumda. Seksi baba, kızının iyi olduğundan emin olduktan sonra devam ediyor, "Toplantın nasıldı?"

Yabancı birine içimi dökmeye niyetim yok. Bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Kurabiyeyi istemiyorsa, neden onun için ağlıyordu?"

Yüzünde bir anlık eğlence parlaması belirir. "Çünkü o dört yaşında."

Bu beni sinirlendirir. Belki de bunun nedeni onun açıklamasının basitliğidir. Sanki dünyada timsah gözyaşlarını anlamayan tek çocuksuz bekar kadın benmişim gibi.

"Biliyor musun? Bugün gerçekten çok kötü bir gün geçiriyorum ve çekici bir gülümseme takınan alaycı bir pislikle bir konuşma daha yapamayacağım. O yüzden, izin verisen."

Dudaklarını ısırır ve iki kaşını da kaldırır. "Vay canına. Beklenmedik bir şey."

Benim gözlerim ise kısılır. "Ne? Çekici kısmı mı, pislik kısmı mı?"

Kıkırdar. "Sanırım ikisinin birleşimi. Acı tatlı bir karışım."

Koltuğumdan kalkarım. O geri çekilir ve yanından geçmem için yer açar. "Fazla anlam yükleme. Bilgin olsun, kızın Golden Goose spor ayakkabı giyiyor. Ve pembe Chanel çantasındaki som altın C harfine bakılırsa, o sırt çantası benim kiradan daha pahalı. Çocuğunu şımartmaktan endişeleniyorsan, lanet bir kurabiye yerine daha önemli işlerin var."

Gülümsemesi kaybolur ve yemin ederim ki kızardığını görürüm. Bir an için birbirimizi incelerken hiçbir şey söylemeyiz. Kalbim hızla atıyor, adrenalin damarlarıma akıyor, ama bu anı sonsuza kadar hatırlamak istediğim için elimden geldiğince uzun süre tutuyorum. Bu, bir daha asla görmeyeceğim bir yabancı olmasına rağmen, benim için çok güçlü bir an. Sonunda nazik davranmak yerine tam olarak aklımdan geçenleri söyledim. Tehlikeli derecede heyecan verici.

Şaşkın sessizliğinden kurtulduktan sonra, "Golden Goose ayakkabılar nedir?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum, insanların neden yüzlerce dolar harcayarak, sanki çoktan eskimiş gibi görünen özel yapım ayakkabılar aldıklarını açıklamak için sabrım olmadığını düşünüyorum. Masadaki kurabiyeleri işaret ediyorum. "Bu kutlama için bir ikramdı. Artık buna ihtiyacım yok. Kutlayacak bir şey yok."

Kapıya doğru birkaç adım atarım, sonra duygusal bir çapa beni geri tutar. Seksi babaya doğru geri yürürüm. Onun bakışlarıyla karşılaşmak için başımı tamamen geriye eğmem gerekir. "Kaba davrandığımı fark ettim," diye itiraf ederim ve iç çekerek eklerim. "Özür dilerim. Sadece ben..."

"Kötü bir gün geçiriyorum."

Gözlerimi ayakkabılarıma indirirken hafifçe başımı salladım. Kafamı kaldırdığımda, gülümsüyordu. Bu sefer, çenesini hafifçe kaldırmış ve gözleri yumuşak bir ifadeyle, gülümsemesi daha samimi görünüyordu. "Sana kızgın değilim."

Ona elimi yarım yürekle veda ederek salladım ve kapıya doğru çekildim. Sırtımı döndüğümde, hayal kırıklığından bir damla gözyaşı döktüm.

Bölüm 4

Forrest

My punishment? A date with Ursula.

Koyu saçlı kadının Papa Beans'ten fırlayarak çıkmasını izlerken, o konuşmada farklı yapmam gereken en az üç şey sayabiliyorum. Dakota yalvardığı için ona tekrar yaklaştım. Kadın, birlikte olduğu adam gittikten sonra ağlamak üzere görünüyordu. Belki de ayrılık sürecindeydim?

Daha önce sırada aptalca davrandım. Onun dikkatini çekmek için yetişkinlerin yaptığı şekilde saçlarını çekmiş olduğumdan eminim. Hala neyin beni oyundan düşürdüğünü bilmiyorum. Kadınların ne istediğini biliyorum. Ama genellikle bunu iş sözleşmemde bana söylerler. İşe alınmadığımda kadınlarla nasıl konuşulacağını unutmuş olabilirim.

Tabii ki, ebeveynlikle ilgili konularda ağzımı kapalı tutmalıydım, ama bu benim için hassas bir konu. Hannah hayır derse, herkes buna saygı duyar. Ben kurallar koymaya çalıştığımda ise, bu gülünç olur. Ben de Dakota'nın ebeveyniyim. Bazen öyle muamele görmek güzel olurdu.

Annemle babam boşandığında, annem "eğlenceli" olan taraftı. İstedğim her şeyi alırdı, sonra aylarca ortadan kaybolurdu. Çocukken bu harikaydı. Annem, oyuncaklar ve elektronik aletler şeklinde rüşvetlerle dolu bir çuval ile Noel Baba gibi içeri daldı. Asla istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamadı. Öte yandan, çiftçi babam, harçlık kazanmam için ev işleri yaptırdı. Bana, sıkı çalışmayla geçen bir günden gurur duymayı öğretti. Babam, iyi bir eğitim almamı sağladı ve hatta on yıldan fazla bir süre boyunca düzenli olarak para yatırdığı bir tasarruf hesabı açtı.

ve on yıldan fazla bir süre boyunca bu hesaba düzenli olarak para yatırdı. Şimdi yirmi sekiz yaşımdayım... Hangi ebeveyni daha çok saygı duyduğumu tahmin edin.

Ve hangisiyle hala konuşuyorum tahmin et.

"Oynamak istemedi mi?" Dakota, karşısına oturduğumda telefonumdan başını kaldırıp sordu.

"Ne dedin?"

"Arkadaşın nereye gitti?"

Omuz silkiyorum. "Gitti. Sanırım onu üzdüm."

Dakota, hala elimde tuttuğum pastane ürününe bakarak kaşlarını çatır. "Ona kurabiyeyi vermedin."

Başımı sallıyorum, sonra koltuğuma yaslanıyorum. "Denedim. İstemedi."

"Baba, senin arkadaşların var mı?" Dakota kollarını kavuşturur ve dirseklerini tutar. Gülümsemesi zayıftır... neredeyse acıyormuş gibi.

"Tabii ki var. Taio ve Saylor'la tanıştın."

O basıyor parmaklarını parmaklarını duvar şakaklarına şakaklarına ve inliyor. "Hayır, *kız arkadaşlar.*"

Ben gülüyorum gülüyorum kız sinirli ifadesine yüzündeki yüzündeki yüzündeki "Ne, bana kızdın mı?"

Kafası karışmış bir şekilde yüzünü buruşturur.

"Evet, doğru, ukala. Eminim o kelimenin anlamını bilmiyorsundur."

Dakota bana kaşlarını çatarak bakar. "Biliyorum."

"Tabii, eminim." Ona alaycı bir göz kırpyorum. "Neden birdenbire arkadaşlarım olup olmadığını merak etmeye başladın? Ya da kız arkadaşlarım?"

"Çünkü... ben okuldayken ya da annem ve Henry'yle birlikteyken kiminle oynuyorsun?"

Alt dudakımı bükerek ona somurtuyorum. "Oynamıyorum. Seni tekrar görene kadar oturup somurtuyorum."

"Baba."

"Koda," diye onun sızlanan ses tonunu taklit ettim. "Bu yüzden mi o bayana kurabiyesini geri vermemi istedin?" Hay sikeyim. Görünüşe göre aşk hayatım o kadar üzücü ki, dört yaşındaki kızım benim çakımsı olmaya çalışıyor.

Başını eğiyor. "O çok güzel."

Kesinlikle öyle...

"Adı ne?" diye sordu Dakota.

Aniden, ona adını bile sormadığımı fark ettim. Kendimi de tanıtmamıştım. Tamam, farklı yapmam gereken *dört* şey var.

Yüzümü kurtarmak ve çocuğumun merakını gidermek için kadına bir isim uydurmadan önce, telefonum çalıyor. Dakota görevini yerine getirerek telefonumu bana uzatıyor. Bu, onun saygı duyduğu tek kural. Kiddopia'yı istediği kadar oynamasına izin veriyorum, ama *asla* telefonuma cevap vermiyor. Tek kullanımlık numaram hala cihazıma bağlı ve en büyük korkularımdan biri, müşterilerimin kızımı öğrenmesi. Bunlar, ayırmak için çaresizce uğraştığım iki farklı dünya.

Kızıma "teşekkür ederim" derim, sonra arayanın kimliğini kontrol ederim. *Sonunda.*

"Hannah, neredesin?" diye soruyorum, biraz panikle. "İyi misin?" "İyiyim.

Kulüpte sıcak yoga dersini yeni bitirdim. Neden sordun?"

"Koda'nın okulu seni dört kez aradı. Cevap vermediğini söylediler." Dudaklarımı sıkıca kapatıp kendimi hazırlıyorum. "Onu erken eve götürdüm. Şu anda benimle birlikte. Bugün benim günüm değil, biliyorum, ama sınıfındaki bir serseri ona zorbalık yapıyordu ve..."

"Forrest. Sorun yok."

"Kızgın değil misin?" Şimdi ben şaşırdım. Kızımızı izni olmadan almak, bana bağırması için mükemmel bir fırsat. Hannah, bana bağırarak için her türlü bahaneyi sever. Hâlâ ayrılmanızın sebebi olduğum için bana kızgın ve sanırım sonsuza kadar beni cezalandırmaya kararlı.

"Hayır. Zaten seni soruyordu. Birlikte kaliteli zaman geçirmen iyi oldu."

"Bu yoga dersinde yenilebilir şeyler mi dağıtıyorlardı?" Hannah gülüyor ve şimdi ben çok şüpheleniyorum. "Hayır. Ben... Şey, hey, bu gece Koda'ya bakabilir misin?"

Parmaklarımla masaya vuruyorum. "Neden?"

"Nedenini ne demek? Onu bakmak istemiyor musun?"

"Tabii ki, ama bu benim hafta sonum değil. Ve bu gece çalışmam gerekiyor."

Hannah telefona homurdanıyor. "Hangi finans danışmanı cuma akşamları nöbet tutmak zorundadır ki?"

"Yurtdışında büyük bir satın alma işlemi için. Video görüşmesi talep ettiler. Müşterimin danışmanı da destek vermek için orada olursa daha iyi olur." Yalan söylerken duvara bakıyorum. Söylemekten nefret ediyorum ama finans danışmanlığı alanındaki sahte kariyerime herkesi inandırmak gittikçe kolaylaşıyor. Kimse finans portföyleri hakkında konuşmak istemiyor, bu yüzden sahte mesleğim, meraklı soruları çabucak kesiyor.

"Peki, tamam. O zaman Koda'yı annemlerin evine getirebilir misin?"

"Orada olacaklar mı?" Gözlerim, pretzel torbasında kaybolmuş kızıma kayıyor. Parmaklarını torbanın derinliklerine sokarak, dökülmüş tuz tanelerini yakalamaya çalışıyor.

"Bilmiyorum... Ama hizmetçi orada olmalı."

"Hizmetçi mi? Hizmetçiye tanıyor musun ki?"

"Forrest, bana nasıl anne olunacağını öğretme. Ailemin malikanesinin her yerinde güvenlik kameraları var. Sorun yok. O güvende olacak."

Ağzımdan çıkacak sözlerle inanamıyorum. "Dışarı çıkacaksan Henry'nin yanında kalabilir mi? En azından orası onun evi ve oyuncakları da orada."

"Hayır... Henry ve benim bu akşam halletmemiz gereken bazı şeyler var. Özel olarak."

Cevabında gerginlik var ama ne olduğunu anlayamıyorum. "Hannah, sana mesaj atacağım."

Telefonu kulağımdan çekip Dakota duymadan hızlıca ona bir mesaj gönderiyorum.

BEN:

Hamile misiniz?

Gönderilen mesajın sesi duyulur duyulmaz, Hannah telefona cevap verir: "*Tanrım, hayır.* Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Çünkü geçen sefer de bu kadar gizemli ve stresli konuştuğunda hamileydin. Sonra Koda geldi."

"Hayır, değilim," diye tersler.

"Tamam, tamam. Sadece bilmeni istedim, eğer sen ve Henry istiyorsanız, sorun yok. Sana bu konuda zorluk çıkarmam."

Hannah alaycı bir şekilde, "Bu kesinlikle Henry'nin istediği bir şey *değil*. O yüzden, bırak bu konuyu dedektif," der.

"Üzgünüm."

Aramızda sessiz bir duraklama olur. Dakota'nın pretzel torbasını ağzına boşaltmasını, sonra da tuz ve kırıntıların son kalıntılarını tadarken dudaklarını yalamasını izlerim.

"Bu gece onu ben alacağım," diyorum sonunda, giydiğim pahalı gömleğin düğmelerini parmaklarımla okşayarak.

"Toplantın ne olacak?" "Bir çaresini bulurum."

"Ama..." Birden durur. "Tamam, boş ver. Teşekkürler. Koda'ya benim için iyi geceler öpücüğü ver."

"Onunla konuşmak ister misin?"

Hannah'nın çoktan telefonu kapattığını anlamam birkaç saniye sürer. İç çekerek, hemen başka birini ararım.

"Evet?" Patronum Rina asla "merhaba" demez. Her zaman "evet" veya "neye ihtiyacın var?" der. Onun savunması olarak, sanırım hiçbirimiz onu sohbet etmek için aramıyoruz, sadece bir şeye ihtiyacımız olduğunda arıyoruz.

"Hey, bu gece benim yerime bakabilir misin?" "Hiç şansın yok. İmkansız."

"Rina. Kontrol bile etmedin."

Akrilik tırnaklarının klavyeye çarptığı çok yüksek sesinden, telefonu dizüstü bilgisayarının yanında hoparlörde tuttuğunu anlıyorum. "Şuna bak," diyor hemen, "az önce baktım. *Hiç şans yok.*"

"Çok komik," diye mırıldanıyorum. "Ama bu gece gelemem."

"Bu gece beş bin dolarlık bir gece, Hawkins. O *özellikle* seni istedi. Bayan Connor'dan daha zengin kimse yok. Onu kızdırma riskini göze alamam."

"Saylor, Bayan Connor'ın agresif bir şekilde dokunaklı olduğunu söyledi. Ve bu ek ödeme yapılmadan önce."

Rina hoparlöre gülerek, kulağımda bir cızırtı sesi çıkardı. "Sizin kayıt dışı yaptıklarınız sizi ilgilendirir, ama iş saatlerinde temiz kalın. Limuzini saat yedide seni alacak. Unutmadan, duş alırken kokulu sabun kullanabileceğini, ama kesinlikle kolonya kullanmamamı istedi. Migrenini tetikliyor."

"Beni dinliyor musun?" Gözlerim tavana takıldı. "Yapamayacağımı söyledim."

O sinirli bir şekilde homurdanır. "Bahanen ne? Ve Hawkins, *çok iyi* bir bahane olsa iyi olur."

"Kızım." Masada karşımda oturan Dakota'ya gülümsedim. O da dilini çıkardı, gözlerini devirdi ve komik bir yüz ifadesi yaptı. "Bu gece beklenmedik bir şekilde kızım benimle kalacak."

Rina'nın uzun, abartılı nefesinden, tartışmayı kazandığımı anladım. "Çocuk kartını mı oynuyorsun? Sen gerçekten başımın belasısın, biliyor musun?"

"Cam bu gece boş." Rina'nın benim çok yardımcı önerime kaşlarını çatıldığını hayal ediyorum.

"Cameron bir soytarı."

"Utanmazca elle taciz edilmeyi umursamayan bir soytarı."

"Peki," diye homurdandı. "Bir yolunu bulurum. Ama bana borçlusun ve bunu cehenneme çevireceğim. Bayan Connor'ın elleri uzun mu sanıyorsun? Bir sonraki işin, Levi'nin insan ahtapot dediği kadınla olacak."

"Bekle, ne..."

Ama Hannah gibi, Rina da "hoşça kal" demeden görüşmemizi sonlandırıyor.

İnsan ahtapot mu? Bu iyiye işaret olamaz.

Ayaklarımın yanında duran Dakota'nın pembe sırt çantasının fermuarını açtım. "Burada pijaman var mı, bebeğim?" Dakota'nın benim ayakkabı kutusu gibi dairemde sadece iki çift pijaması var ve onu önümüzdeki hafta sonuna kadar beklemediğim için henüz çamaşır yıkamadım.

Kafasını sertçe salladı, saçları yüzüne çarptı. "Sanırım alışverişe çıkacağız."

"Neden?"

"Çünkü az önce annemle konuştum ve bu gece sen ve ben birlikte yatacağız."

Küçük yumruklarını sıkıca sıkarken, kocaman mavi gözleri şaşırtıcı bir şekilde büyüdü. "Evet!" diye bağırdı ve diğer müşterilerin dikkatini çekti.

Yüzündeki neşe dolu ifade, bir sonraki işimin zihnimde *Küçük Deniz Kızı'ndaki* deniz cadısı olarak canlandırıdığım bir kadınla olacağını neredeyse telafi ediyor.

Dakota'nın gözleri kapanacak kadar büyük gülümsemesine bakıyorum.

Ah, kimi kandırıyorum? Bu gülümseme, Ursula ile randevuyu kesinlikle telafi ediyor.

Bölüm 5

Sora

A svelte Santa Claus... just not as cheery.

Babam hatırladığımdan en az iki ton daha koyu tenli. Onu en son altı ay önce tatilde görmüştüm. Serisinin film uyarlaması için yazar ve yapımcı olarak anlaşma imzaladığından beri Kaliforniya ile New York arasında gidip geliyor.

Doğum günü geleneğimizi artık bırakacağımızı düşünmüştüm. Artık çocuk değilim, ama yaşlandıkça, o geçmişe daha çok bağlı kalıyor gibi görünüyor. Doğum günümünden önceki gece, beni akşam yemeğine çıkarmak için altı saatlik bir uçağa atladı ve bu havalı restorana getirdi. Geçen yıl ona, The Gilded Perch'te yemek yemeyi hep istediğimi, ama paramın yetmediğini söylemiştim. O da *bunu bir yıl boyunca* planladı.

"İyi görünüyorsun baba. *Bronzlaşmışsın*. Hollywood güneşi sana yakışıyor."

O küçümseyerek homurdandı. "Güneşe maruz kaldığım tek zaman, yazar odasından arabama yürürken. Kaliforniya çok güneşli."

Onun huysuz cevabına masum bir gülümsemeyle karşılık verdim. "*Yazar odası*," diye mırıldandım. "Lütfen bana her şeyi anlat. Her ayrıntıyı. Nasıl bir yer?"

"İş gibi," diye kuru bir cevap verdi.

"Hayır, gerçek bir stüdyonun yazar odasında olmaktan bahsediyorum. Sektörün en iyi senaristleriyle çalışıyorsun. Senaristlerin ve romancıların farklı yetenekleri olduğunu biliyorum, ama yine de bir odada bu kadar çok yazma yeteneği bir arada olması inanılmaz bir şey. Konuşmalar nasıl geçiyor?" Yavaşça nefes vererek sakinleşmeye çalışıyorum.

Hollywood'un film uyarlaması için kavga ettiği, çok saygı duyulan bir kitap yazma fikri. Babam benim en çılgın hayallerimi yaşıyor.

"Bir sürü geveze maymun sözlerimi kesip duruyor, hepsi bu." Konuşmayı eliyle savuşturuyor. "Ama doğum gününde iş konuşmak istemiyorum."

"Doğum günüm yarın," zayıf bir bahaneyle mırıldanıyorum, ama işe yaramıyor. Babam hep böyledir. İşle ilgili o kadar ketum ki, sanki CIA için kirli işler yapıyormuş gibi.

Yenilgiyi kabul ederek, ona isteksiz bir gülümseme gösterip, sarımsak ve otlarla kaplı barramundi balığının küçük bir parçasını çatalla deliyorum. Hızlı bir zihinsel hesaplama, bu balığın bir ısırığının yaklaşık altı dolar olduğunu gösteriyor. Yavaşça çiğniyorum, sadece babamın cüzdanının karşılayabileceği lüksün tadını çıkarıyorum.

Garsonlar, beyaz eldivenleri dışında baştan aşağı siyah giyinmişler. Sanki mimikler, bardağım dudaklarımdan ayrılıp masaya değdiği anda içtiğim her yudumu yenisiyle değiştiriyorlar. Harika hizmet vardır, sonra masa takipçiliği vardır ve korkarım ki The Gilded Perch bu sınırın üzerinde yürüyor.

"Neden öyle çiğniyorsun? Balık mı kötü?" Zaten iki parmağını havaya kaldırmış, bir mimikçi çağırıyor.

"*Hayır.* Elini indir. Harika. Hiç bu kadar iyi yemek yemedim. Yemeğimi tadını *çıkartıyorum.*" Labrador köpeği yalamış gibi temiz tabakasına bakıyorum. Béarnaise sosundan bir damla bile kalmamış. Babam, buradaki porsiyonların küçük olduğundan şikayet etmeden önce, pastırma sarılmış filet mignon'unu iki ısırıkta bitirdi.

Kabarık, tuz ve karabiber rengi kaşlarından birini kaldırdı. "Ne demek hiç bu kadar iyi yemek yemiyorsun?"

"Benim lüks anlayışım, ramenın üzerine biraz acı biber eklemek. Bir gün önce pişirilmiş tavuk ekleyin ve voilà." Parmaklarımla tabağımın üzerine serpiştiriyorum. "Bir mutfak şaheseri."

"Hala akşam yemeğinde ramen noodle mı yiyorsun, Sora?" "Evet. Hayatım krallar gibi," dedim, yüzümde hiçbir ifade olmadan.

Babam boğuk bir iç çekişle, tüylü kumaştan yapılmış yemek sandalyesine yaslandı. Başını eğip gözlerini kaldırarak benim bakışlarıma karşılık verdi, ama gülümsememe karşılık vermedi. "Paraya ihtiyacın var."

Elbette. Ama saçma sapan bir şey gibi başımı salladım. "Sadece şaka yapıyordum.

Ben iyiyim."

"Ramen, hayatlarını düzene sokmaya çalışan parasız üniversite öğrencileri içindir."

"Üniversite kısmını çıkarırsak..." Masumca omuz silkiyorum. "Oldukça doğru." "Ne kadar?" diye çok ciddi bir şekilde soruyor.

Masadan ona uzanıyorum, ama babam çok uzakta. Bunun yerine, parmaklarımı masanın yüzeyine vuruyorum, kalın masa örtüsü vuruşlarımı sessiz bir gürültüye dönüştürüyor. "Senin paran istemiyorum." Ona birkaç kez göz kırpiyorum. "Tabii, akşam yemeğinin parasını ödemek hariç, çünkü bu yemeği kesinlikle karşılayamam. Sipariş ettiğim kokteylin otuz dolar olduğunu biliyor muydun?"

Dudakları neredeyse gülümsemeye benzer bir şekilde seğirir, ama dikkatinin dağınık olduğu bellidir. "Bu senin doğum günü yemeğin. İstediyin her şeyi sipariş et."

"O zaman daha fazla balık sipariş ediyorum."

Gülümsemesi hızla genişler, sonra aynı hızla kaybolur. "Hâlâ aynı banka hesabın mı var? Havale yaparım."

İfademde samimiyet göstermeye çalışarak, yavaşça başımı salladım. "Şaka bir yana, *hayır*. Teşekkürler, ama hayır. Elini uzatan çocuk olmak istemiyorum. Hala ramen yiyen bir aşamadayım ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Bir gün, seni böyle bir restorana götüreceğim ve babamın verdiği parayla değil, kendi kazandığım parayla hesabı ödeyeceğim."

Yüzünde bir anlık gurur belirdi. Ağzını tekrar açana kadar, neredeyse tatlı bir baba-kız anıydı. "Neden bekleyesin ki? Ben öldüğümde hepsi senin olacak zaten. Kutlamaya erken başla."

Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki, ön lobuma çarptığına yemin edebilirim. "Şaşırtıcı olabilir, ama miras çekini almak için senin ölümünü gerçekten beklemiyorum."

"Bu tavırla Hollywood'da asla başarılı olamazsın, evlat."

"Eğer yazarlık kariyerim batmaya devam ederse, bağımsız tavrımı bir kenara bırakıp, bir sonraki mesleğim olarak nepo baby'yi ciddi olarak düşüneceğim."

Onun kahkahası restorandaki düşük sesli mırıldanmaları keserek, yakındaki müşterilerin dikkatini çekiyor. Birisi onu tanıyacak mı diye merak ederek yanaklarımın içini ısıırıyorum. Birkaç kez, utanmaz, fanatik J.P. Cooper hayranları özel yemeklerimizi mahvetmişti. Ama bu gece öyle olmadı. Müşteriler dikkatlerini tekrar kendi tabaklarına çevirdiler.

Ellerimi kucağımda birleştirip, babamın bana yazdıklarım hakkında soru sormasını diliyorum. Ona az önce bir fırsat verdim. *Kariyerim dibe vuruyor*. Para konusunda cimri davranıyor, ama bana sunabileceği en değerli şey para değil. Tavsiye konusunda çok cimri. Sanki Michael Jordan çocuğuna basketbol oynamayı öğretmeyi reddediyor gibi. Anlamsız.

Eğilip çantamdan Dane Spellman'ın bilgilerini çıkardım. "Unutmadan, sana bir şeyim var." Bir parmağımla kartviziti masanın babamın tarafına kaydardım.

"Bu ne?"

"Spellman Literary'yi duydun mu? Bugün sahibi ile tanıştım. Bunu sana vermemi istedi." Dane'in kişisel numarasını yazdığı kartı işaret ettim. "Bu onun cep numarası. Gece gündüz fark etmez, onu aramamı söyledi."

Babam kartviziti alır ve ikiye yırtar. "O zaman nefesini tutarak beklesin, sonra da boğulsun."

"O kadar çekiciliğinle, kadınları sopayla uzaklaştırmak zorunda kalıyor olmalısın."

"Bu ne iş?" diye sordu, benim zekice iğnelememi görmezden gelerek. "Ne işin var, ahlaksız ajanlarla buluşmakla?"

Oh, hay aksi. Başlıyoruz. "Neden ahlaksız olmak zorunda?"

"O bir menajer mi?"

"Evet."

Babam avucunu açar. "İşte örnek."

"Bilgin olsun, o bu işin en iyisi. Onunla görüşme fırsatı bulduğum için şanslıyım. Oldukça dostçaydı. Okur kitlemi genişletmeme yardımcı olabilecek bir kitap pazarlama uzmanıyla tanıştırdı beni. Önce biraz yatırım parası bulmam gerekiyor."

"Ah, pazarlama uzmanı derken, yozlaşmış bir rejimin ortasında kalmış ve hakiki krallığına barışı geri getirmek için banka hesap numaranı isteyen kayıp Nijeryalı prensi mi kastediyorsun? Tabii ki, bunun ardından sana sihirli bir bestseller yazarlığı kariyeriyle cömertçe ödüllendirecek."

Gözlerimi kısarak baktım. "İnsanlar bana alaycılığımın nereden geldiğini soruyorlar. Onlara ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ah, Sora." Ellerini havaya kaldırdı ve bu harekete keskin bir nefes verme eşlik etti. "Sen akıllı bir kızsın. Sağduyunu kullan."

"Sağduyu mu? O da ne demek..."

"Bir doğum günü kutladığımızı duydum," garson-pandomimci masamıza yaklaşırken şarkı söyler gibi sözümü keser. Bana gülümser, tüm dişleri görünür. "Kaç yaşına giriyorsun?"

Babama karanlık bir bakış attım. "Şu anda oldukça üzgünüm."

Garson ağzını açtı, sonra uygun bir cevap bulamadığını fark edince tekrar kapattı.

"Üzgünüm. Yirmi yedi. Yarın," diye devam ettim. "Bu benim babam. Los Angeles'ta uzun vadeli bir proje üzerinde çalışıyor, ama sadece bana akşam yemeği ısmarlamak için bir gecelik için ülkenin öbür ucuna uçtu."

Garsonun benim açık açıklamama ihtiyacı yoktu. Bu daha çok benim içindi. Bu gecenin ne olduğunu hatırlamam gerekiyordu: Babam, çaba gösteriyordu. Büyük bir çaba. Ergenliğimin büyük bir bölümünde pek yanımda değildi. Yanımda olduğunda da sürekli dikkati dağınıktı. Şimdi kayıp zamanı telafi etmeye çalıştığı açık.

"Doğum gününüz için şef, istediğiniz tatlıyı ücretsiz olarak sunmak istiyor." Garson, ince ve uzun bir tatlı menüsü uzattı. Yazı tipi o kadar kıvrımlıydı ki, seçenekleri zar zor okuyabiliyordum.

"Şey..." Gözlerim menüyü baştan aşağı tarıyor. "Berry Chantilly kek ile mocha çikolatalı cheesecake arasında kararsız kaldım. Hangisini önerirsiniz?"

"İkisi de çok lezzetli. İkisi de sizi hayal kırıklığına uğratmayacaktır," diyor garson, mimik ellerini ruh parmakları gibi sallayarak.

"O zaman ikisini de getir," diye araya giriyor babam. "Ben pralinli turta alayım. Ve iki espresso." Bana bakıyor. "Hala kahve içiyorsun, değil mi?"

"Sadece nefes aldığım günlerde," diye cevap veriyorum, *barış* sinyali veren geniş bir gülümsemeyle.

Garson su bardağını doldurduktan sonra hızla uzaklaşır. Kayıyor. O son kez bardağıma dokunduğundan beri ben iki yudum almıştım bile.

"Çok güzelsin." Babam bana utangaç bir gülümseme gösterir, normalde daha huysuz tavırlarına hiç uymayan bir gülümseme. Minimal makyaj yapmışım ve restoranın kıyafet kurallarına zar zor uyan sade siyah bir elbise giyiyorum.

"Teşekkür ederim."

"Annene çok benziyorsun."

Bu beni şaşırttı. *Annemi mi gündeme getiriyor?*

"Elli dört yıldır bu dünyadayım ve hala onun gördüğüm en güzel kadın olduğuna inanıyorum."

Şimdi de şoktan ağzım açık kalıyor. "Bu çok tatlı. Gördün mü? Neden böyle şeyleri doğrudan anneme söyleyemiyorsun? O zaman hepimiz birlikte bir doğum günü yemeği yiyebilirdik."

Bir süre sessiz kalıyor, kaşlarının arasına düşünceli bir ifade yerleşiyor. "Şu sıralar biriyle görüşüyor mu?"

Başımı yana eğiyorum, duvardaki bariz yazıyı okumakta zorlanıyorum. Babam annemin bekar olup olmadığını mı öğrenmek istiyor? Bu olamaz

Olmaz. Ölümcül düşmanlar genellikle düşmanlarının ilişki durumuyla ilgilenmezler. Ama yine de, kitapçıların sosyal medyasında duyduğum tek şey düşmanların aşık olması. Belki de bunda bir şey vardır.

"Hayır. Richard'dan beri kimseyle çıkmadı. Bir yıl önce ayrıldılar."

Babam sandalyesinde canlanır. "Neden sordun?"

"İyi biriydi, ama sıkıcıydı. Fazla tembeldi. Dostane bir şekilde ayrıldılar."

Dudaklarını emerek, babam başını salladı. Belki de çok hevesli görünmek istemediği için bir süre daha bekledi, sonra sordu: "Sence ben tembel miyim?"

"Evet." Cevabım, kendimi toparlayamadan ağzımdan çıkıverdi. "Ama *rafine* bir

patates gibisin. Eğer bu yardımcı olacaksa, sen biberiye ve parmesan peynirli Duchess kanepesi patatesisin." "Jenni, *annen* her zaman Güney Kore'ye aile gezisi yapmamızı istemişti

. Bize büyüdüğü yeri ve büyükannenle büyükbabanın gömüldüğü yeri göstermek istiyordu. Sokak yemekleri yemek, yerel pazarlarda alışveriş yapmak, gezmek, yürüyüş yapmak... kanepede oturmaktan uzak birçok aktivite."

Başımı salladım. "Biliyorum. Hala bazen gitmekten bahsediyor."

"O zaman yapmalıydık." Ağzı, çirkin yüzünü gösteren istenmeyen bir duyguyla mücadele ediyormuş gibi, acı bir ifadeye büründü. "Belki gelecek yıl doğum gününde, sen, ben ve annen bir geziye çıkabiliriz. Ne dersin?"

Cehennem donsa bile annem babamla vakit geçirmeyi düşünmezdi. "En son ne zaman onunla konuştun?"

"Yaklaşık bir ay önce ona mesaj attım, bugün şehirde olacağımı söyledim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Bu yeni bir haber. Annem bana her şeyi anlatır, ama bunu bana söylemedi. "Peki ne dedi?"

"Hiçbir şey, sadece 'okundu' bildirimi." Babam bakışlarını kaçırır.

Mesaja cevap vermiyorsa, eğlence dolu uluslararası bir aile tatili kesinlikle söz konusu olamaz. "Ne diyorsun sen? Birdenbire annemi özledin mi?"

Derin bir nefes verdi. "Flört etmeyi denedim. Bir siteye üye oldum."

Hangi site olduğunu sormak istiyorum ama babamın Tinder'da olduğunu düşünmek midemi kaldırır mı bilmiyorum, bu yüzden daha fazla soru sormaktan kaçınıyorum. "Harika... harika. Bir viski sour daha mı sipariş ediyorsun?"

"Kadınlar... Bilmiyorum. Elli yaşında olduğunda flört etmek farklı oluyor."

Görünüşe göre bu konuyu konuşuyoruz. Harika. Kendi kokteyli alıp, lavanta şurubu ile berry Cosmo'nun kalanını bir dikişte içiyorum. "Nasıl farklı?"

"Yaşımı ve ilgi alanlarımı girdim, eşleşmelerimin de ellili yaşlarındaki kadınlar olacağını varsayarak. Ama garip bir şekilde, bana mesaj atan kadınların çoğu yirmili ve otuzlu yaşlarda. Ortak hiçbir yanımız yok. Ne hakkında konuşacağımı bilmiyorum. Ne aradıkları belli değil."

Yanılıyorsun. Çok açık: cüzdanı. Ama onun çabalarını küçümsemek ya da duygularını incitmek istemiyorum. "Hadi ama baba. Sen çok çekicisin."

"Ben yaşıyım. Bu genç kadınların benden ne istediğini bilmiyorum."

"Yaş farkı olan ilişkiler şu anda moda. Sen zayıf bir Noel Baba gibisin... sadece o kadar neşeli değilsin."

Babam, şakama hiç gülmeden ifadesini düzleştirir. "Yaş farkı mı?"

"Evet. Sen zaddy çağındasın."

"Zaddy mi?" Babam papağan gibi tekrarlar. "Hala İngilizce mi konuşuyorsun?"

Kıkırdarak gülümsüyorum. Babam her zaman odadaki en kendine güvenen, bazen de kibirli adamdır. Bu konuda biraz güvensiz olduğunu görmek sevimli. "Bu, her yaştan kadının kendine güvenen ve sofistike erkeklerden hoşlandığı anlamına geliyor."

"Hmph," diye homurdanır. "Şey, bu çok tuhaf. Kendimi bu konuyu biriyle konuşmak isterken buluyorum. Belki biriyle gülmek ya da bu durumu nasıl idare edeceğime dair tavsiye almak bile istiyorum. Ama sonuçta..."

"Annen, gerçekten konuştuğun tek kişiydi, değil mi?"

"Annen, bu dünyada bağlandığımı hissettiğim tek kişiydi. Ben hep başım bulutlarda, zihnim başka bir boyutta yaşıyordum. Ama annen beni bu dünyaya bağlı tutmanın bir yolunu bulmuştu. Bunun ne kadar değerli bir şey olduğunu ancak yakın zamanda fark ettim."

Gözümün önünde küçülüyormuş gibi görünüyor. Büyük J.P. Cooper, kaçırdığı aşkın önünde alçakgönüllü. Bildiğim kadarıyla babam annemi hiç aldatmadı. Asla şiddet uygulamadı. Babam sadece yoktu ve annem onun ilgisini çekmek için yalvarmaktan yoruldu. Yazmak onun gerçek aşkı ve bağlılığıydı, karısı ise sadece bir metresi.

"Onunla konuşmamı ister misin?"

Onun hevesle başını sallayarak kabul edeceğini tahmin etmemiştim. "Konuşur musun?"

Parmaklarımı birbirine geçirdim, gururlu bir mafya patronu gibi başparmaklarımı döndürdüm. Babam benim son kurbanım ve onu tam istediğim yerde yakaladım. "

Yaparım... tek bir şartla."

"Ne?" İki kaşını da kaldırdı, sonra içkisini bir dikişte içti.

"Bana yazar olarak *gerçek*, dürüst bir tavsiye ver." "Cebim dolu,

Sora. Tek istediğin kariyer tavsiyesi mi?"

Hayal kırıklığıyla düşük bir homurtu çıkarırım. "Hayır baba, istediğim şey beni kanatlarının altına alman. Oturup seninle birlikte yazma maratonları yapmak istiyorum. Senin içtiğin kahveyi içmek istiyorum, böylece ben de mükemmelliği işeyebileyim. Ama bu konuyu her açtığımda, beni dışlıyorsun. Bunun ne kadar acımasızca olduğunu farkında mısın? *Sen J.P. Cooper'sın*. Tek kızın yazarlık kariyerini başlatamıyor ve istersen bana yardım edebilirsin, ama bunun yerine beni toz içinde bıraktın. *Neden?*"

Babam iki dirseğini masaya koyar. Bir elini yumruğuna sarar ve çenesini yumruklarına dayar. Birkaç kez derin nefes alır. "Tavsiyemi mi istiyorsun?"

"Çaresizce," diye

tekrarlarım. "Bırak."

Tek bir kelime kalbimi parçalıyor ve milyonlarca parçaya bölüyor. "Bırakmak mı?" zayıf bir fısıltıyla tekrar ediyorum. Babamın benim yazdığım bir aşk romanını eline alıp okuduktan sonra, benim sorunumun tek çözümünün pes etmek olduğuna karar verme ihtimali ne kadar olabilir ki? "Çünkü ben o kadar mı kötüyüm?"

Başını sallar. "Ne tür bir yazar olduğunu bilmiyorum, Sora." "Keşke bunun basit bir çözümü olsaydı," diye alaycı bir şekilde söylerim.

Beni görmezden gelir ve devam eder, "Ama sana söyleyebileceğim tek şey, bana çok benzediğin. Yanlış yerlerde onay arıyorsun ve istediğin bu kariyer hayatını mahvedecek. Şansın yok ve başarısızlık kaçınılmaz. Bu dünyada sana birazcık da olsa mutluluk ve tatmin getirecek başka bir şey varsa... *onu yap*. Kendine işkence etme."

Gözyaşlarımı tutmaya bile çalışmıyorum. Gözlerimin yaşarmasına izin veriyorum ki babam neye sebep olduğunu görebilsin. "Teşekkürler baba. Harika bir tavsiye."

"Seni üzmemek istemedim..."

"Sorun değil. Dürüst olmanı istedim... Dürüst oldun."

Aramızdaki sessizlik kulakları sağır edecek kadar yoğunlaşıyor. Sonunda odadaki fili ele aldım, ama ortadan kalkmadı, sadece daha da büyüdü. Artık tatlı yemek istemiyorum. Sadece bu akşamın bitmesini istiyorum.

"Şimdi sana doğum günü hediyeni verebilir miyim?"

Huysuz bir yetişkin çocuk olabilirim. Babam duygularımı incitti ve bence bir olay çıkarmaya hakkım var. Ama onun burada olduğu gerçeğini görmezden gelemem. Çocukluk çağımı çoktan geçtim. Babamın bana hiçbir borcu yok. Yine de, benimle iletişim kurmaya çalışıyor. Kaç kız, babasının bu çabasını görmek için her şeyi yapmaz ki?

"Bu akşam yemeği hediye eden daha fazlası. Benimle vakit geçirmek için buraya kadar uçman benim için çok anlamlı."

Cebine uzanırken dudakları gülümsemeye başladı. "Akşam yemeği akşam yemeğidir. Bu senin hediyelerin." Bir anahtar takımı salladıktan sonra masanın üzerine koydu ve bana doğru kaydırıldı.

"Lütfen bunların bir hazine sandığını açtığını söyle," diye şaka yapıyorum ve aynı şekle sahip iki gümüş anahtar alıyorum.

"Brownstone. O senin."

Ruhum bedenimden çıkıp uçtu. Birkaç saniye boyunca kendi çenemi izlediğime yemin edebilirim, restoranın yerini siliyordum. Konuşamayan, katatonik halim yatıştığında, "Ciddi misin?" diye soruyorum.

"Ciddiyim."

Babamın West Village'daki brownstone'u, boşandıktan sonra satın aldığı anda milyonlar değerindeydi. O zamandan bu yana geçen on iki yılda değeri iki katına çıktı. "Nerede yaşayacaksın?" diye soruyorum.

"Şimdilik Los Angeles'ta. Stüdyo, çekimler başladığında set danışmanı olarak yakınlarda kalmamı istiyor."

"Tek kişi için çok büyük bir ev," diyorum. "O zaman doldur. Ama hikayelerle değil, insanlarla."

"Ne?" diye soruyorum, elimdeki anahtarları çevirerek, tavandaki avizenin loş ışığının gümüşte yansımasını izliyorum.

"Sayfalarımda yarattığım fantastik dünyalarda o kadar çok zaman geçirdim ki, gerçek hayatımı yaşamayı unuttum. Bu geceki gibi kısa mutluluk anları yaşasam da, mutlu bir adam değilim. Benim gibi olma, Sora. Daha iyi ol."

Gözlerindeki hüznü anlamıyorum. Kariyeri için çok şey feda etti, ama bunun karşılığını fazlasıyla aldı. Babamın şöhreti, serveti ve hayatta olan her yazarın imrendiği bir mirası var.

Ne pişmanlığı olabilir ki?

6. bölüm

Sora

Tropey reader stuff.

Yatağımın ayak ucundaki hareket beni uyandırır. Göz kapaklarım isteksizce açılır ve en iyi ve tek arkadaşım Daphne, yatağın kenarında bağdaş kurmuş, ayak parmaklarımı sıkıştırarak beni karşılar.

"Bir ev baskınına hayatta kalamayacağına tamamen ikna oldum," diyor ciddi bir ifadeyle.

Ayak parmaklarımı onun poposunun altından çıkarırken, dudaklarımdan geniş bir esneme kaçır. Otururum ve çürümüş ahşap başlığıma yaslanırım. "Eğer hırsız sensen, kaybedeceğim tek şey Toaster Strudels ve belki biraz kutu şarap."

"Ciddiyim, Sora. Otuz dakikadır buradayım. Seni uyandırmak için mutfakta kasıtlı olarak bir karıştırma kabını düşürdüm."

Ona göz kırptım. "Bu işe yaradı mı?"

Burnunu kırıştırır. "Dürüst olmak gerekirse, karıştırma kaselerinin olmasına şaşırdım. Onları ne için kullanıyorsun? Patlamış mısır mı?"

Onun alaycı gülümsemesi haklı olduğu için. Mikrodalga olmadan hiçbir şey pişiremem. "Belki," diye mırıldanıyorum, kollarımı başımın üzerine uzatarak.

Daphne'nin gülümsemesi yumuşar. Başını yana eğdiğinde kalın sarı saçları sağ omzuna dökülür. "En iyi arkadaşım ve dünyanın en iyi romantik yazarının doğum günü kutlu olsun. Bu yıl senin yılın olacak, bebeğim. Bunu *hissedebiliyorum*."

Geçen yıl ona inandım. Ve ondan önceki yıl. Ayrıca, ondan önceki yıl da. Daphne'nin coşkusu şimdi azalıyor. "Teşekkür ederim."

"Sana harika bir haberim var." Sevinçle ellerini çırpıyor. "Senin muhteşem kişisel asistanın senin için ne yaptı tahmin et?"

Ona ağız kapalı bir gülümseme gösteririm. "Şafak vakti daireme mi girdin?"

Daphne tırnaklarını kontrol ediyormuş gibi yapıyor. "Öncelikle, çıkarken senin için aldığım tüm balonları patlatacağım. İkincisi, sana başardığım şeyi söylediğimde bu huysuz tavrından pişman olacaksın. Ama dur! Önce, dün nasıl geçti?"

"İyi. Babam... *Babamdı*. Bana brownstone'u verdi."

Çenesi düşüyor. "*Brownstone'u* mu? West Village'daki brownstone'u mu?"

Başımı sallarım. "*Hell & Heroes'un* yapımcısına bakmak için ısrar ettiğ i için Los Angeles'ta kalıyor."

"Bu beni hiç şaşırtmadı," diyor Daphne, sadık bir labradoodle gibi uzanıp kaz tüyü yorganımın üzerine kıvrılıyor. "Coop kontrol delisidir."

"Bu arada, ona öyle demenden nefret ediyor."

O gülüyor. "Ben ise onun varlığını bilmesi bile gururumu okşuyor."

Tabii ki babam Daphne'yi tanıyor. O benim tek arkadaşım ve iyi kalpli asistanım. O olmasa, ben acınacak bir haldeyim. Arada sırada anneme ve babama en azından bir tane gerçek arkadaşım olduğunu hatırlatmayı seviyorum. Aksi takdirde, benim için çok gerekli olduğunu düşündükleri antidepresanlara geri dönebilirler.

"Ama ben ondan bahsetmiyordum," diye devam eder Daphne. "Bu sabah, sen hala bizim gibi sıradan insanlarla konuşurken uğrayayım dedim. Dane ile görüşmen nasıl gitti? En azından bana mesaj atarsın sanmıştım. Sözleşme getirdi mi, yoksa bir sonraki görüşme olacak mı?"

Onun büyük yeşil gözleri umutla parılıyor ve bu anında gözlerimi yaşırtıyor. Her gün uyanıyorum ve bu sektör kalbimi paramparça ediyor. Kötü niyetli bir eleştiri, influencerlar tarafından görmezden gelinmek, satış panomun artık bu kariyeri sürdürmeye gücümün yetmediğini söylemesi ya da hayalimdeki menajerimin bana yeterince iyi olmadığını söylemesi... Kırık bir kalple nasıl yaşayacağımı biliyorum. Ama Daphne'yi hayal kırıklığına uğratmak? Nedense bu en çok canımı yakıyor. O bana inanıyor.

Ve belki de inanmamalı.

"Bebeğim... gözyaşları mı?" diye soruyor, yatağı tırmanarak yanıma oturuyor.

"O beni istemedi. Babamla bir bağlantı kurmak istiyordu." Onun ince kollarına sarılmadan önce tek söyleyebildiğim bu oldu. Reddettiğini "doğru zaman değil" veya "kariyerimin henüz başındayım ve ileride bir şansım olabilir" gibi bir tür şekerlemeyle açıklığa kavuşturmak ve sunmak istiyorum, ama basit gerçeği görmezden gelmek için güç toplayamıyorum: Dane bende hiçbir değer görmedi.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Daphne. "Çünkü on beş dakika sonra işe gitmem gerekiyor ve doğum gününde seni burada ağlayarak bırakamam." Başımın üstüne bir öpücük kondurdu, sonra geri çekilip beni inceledi. "İyi olacaksın, Sora. Sen kırılmazsın."

Ama yanılıyor. Ben kırıldım. Ama o gününe devam edebilmek için bir gülümsemeye ihtiyacı var, bu yüzden bunu söylemiyorum. Bunun yerine, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: yatıştırmak.

"Teşekkürler. Sadece bunu atlatmak için bir güne ihtiyacım var." Ellerimi birleştirip, ateş yakmaya çalışır gibi çılgınca ovuşturuyorum. "Oh, unuttum. Geçen hafta sorduğunu biliyorum. Büyük influencer RoxyReadz için bir tane daha özel baskı *Lovely* buldum. Paketi için bir sürü sevimli şey aldım ve geçen hafta gönderdim, sosyal medyada kutuyu açma videosunu izleyin. Onun takipçileri çok fazla, umarım bu, ikinci kitap çıkmadan önce kitabın görünürlüğüne yardımcı olur."

Daphne'nin gözleri kucağına iner. "Kahretsin." "Ne oldu?" diye sorarım. Ama zaten biliyorum.

Gözleri benimkilerle buluştu. "O sadece bir okuyucu ve bir görüşü var. Bunu kafana takma."

Tanıdık bir lav topu midemde yerleşti ve utanç baştan aşağı beni sardı. Hayal gücüm bir yabancıнын tercihlerini tatmin etmediğinde her seferinde kalbim kırılıyor. Ama yayıncılıkta özür dilemeye yer yok. Reddedilme ve aşağılanmanın acı hapını yutmayı öğrenemeyen yazarlar, kısa sürede iptal düğmesini bulurlar. Acı içinde gülümsemeyi öğrenenler ise fırtınayı atlatır.

Başımı eğip, anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. Demek Roxy çoktan okumuş... ya da okumamış. Ama her halükarda, hikayem hakkında bir fikir oluşturmuş. "Beni ne kadar yerden yere vurdu?"

"Önemli değil. Şu anda sektörde sert eleştiriler standart hale geldi. Sadece dikkat çekmek için," diyor Daphne beni sakinleştirmeye çalışarak. Omuzlarını silkiyor, sanki önemsiz bir şeymiş gibi. "O paket ne kadara mal oldu?"

"Nakliye dahil yüz elli dolar."

Daphne yumruklarını sıkar. "Sana geri ödeyeceğim. Çok üzgünüm. İşbirliğine başladığımda onun nasıl bir insan olduğunu fark etmemiştim. Sadece sana biraz izlenme sayısını artırmak için yardım etmek istemişim. Sosyal medyada onu takip etmeyi bıraktım ve sessize aldım, böylece seni başka agresif paylaşımlarda etiketleyemez. Bakma, Sora. Hatta Instagram şifreni de değiştireceğim."

Merakım tehlikeli bir şekilde ilgimi çekiyor. Onun söylediklerini bilmemin iyi bir yanı yok. Ve Daphne'nin buna izin vermesi imkansız. Bu günlerde benim ruh sağlığımı benden daha iyi koruyor.

"Bana geri ödeme mi?" diye soruyorum, bir kaşımı kaldırarak. "Bana yardım etmeye çalıştığın için en iyi arkadaşımdan para almamı mı istiyorsun? Saçmalama. Bilmiyorum. Belki de daha iyi bir şey yazmam gerekiyor."

"*Lovely* harika bir kitap. Senin kitapların arasında en sevdiğim." Yorganın üzerinden dizimi tutup sıkıştırıyor. "Yazdığın her şeyi seviyorum, ama bu kitap" — kalbini işaret ediyor — "*ruhuma* dokundu."

"O zaman neden satmıyor sence? Neyi yanlış yapıyorum?" diye soruyorum ona açıkça.

"Bilmiyorum, bebeğim. Deniyorum. Gerçekten deniyorum—"

"Hey," diye sözünü keserim, onun üzgün bakışlarına karşılık vererek. "Sana minnettarım. Burada zayıf halka sen değilsin... Benim."

Sosyal medya benim için bir baş belası, ama Daphne'nin başarılı olduğu bir alan. Onun kişisel hesabı, ona göre sadece eğlence için, benim yazar hesabımın on katı kadar takipçiye sahip. Kişiliği çok zengin ve izleyiciyi nasıl çekeceğini biliyor.

Yazar olmanın sosyal medyada varlık göstermek anlamına geldiğini öğrendiğimde, neredeyse yayınlamayacaktım. Neyse ki en iyi arkadaşım imdadıma yetişti. Daphne benimle birlikte NYU'dan mezun oldu, ama her zaman planladığı gibi Columbia Hukuk Fakültesi'ne giremedi. O zamandan beri, barmenlik ve garsonluk arasında kariyerime yardım etmeyi hayatının misyonu haline getirdi. Tabii ki, benim planım her zaman ona cömertçe ödüllendirmektir. Ancak, yıllarca uykusuz geceler geçirdikten ve yenilmezmişiz gibi koşturduktan sonra, elimizde pek bir şey kalmadı.

Telefonum komodinden bir kez bile çalmadan önce onu aldım. "Annem," dedim Daphne'ye.

"Sen cevapla," der ve yataktan geriye doğru yuvarlanarak ayakları üzerinde durur, kedi gibi çevikliğini gösterir. "Ben bize pasta keseceğim."

"Merhaba anne," diyorum, kendimi acı verici bir "Mutlu Yıllar" şarkısına hazırlayarak. Annem yetenekli bir şarkıcı değildir.

"Doğum günün kutlu olsun, tatlı kızım. Yirmi yedi güzel ve mutlu yıl." Ses tonunda bir tuhafılık var.

"Yirmi yedi yıl ve dokuz ay mutluluk," diye düzeltiyorum.

"Hayır. Senin hamileliğin hiç de hoş değildi, canım. Kendini hazırla. Chos'ların hamilelikleri çok zordur. Kusmaya alışsan iyi olur."

"Harika," diye şikayet ediyorum. "Bu akşam sekizde buluşmamız hala geçerli mi?"

"Bu yüzden arıyorum. Çok üzgünüm tatlım, ama mide virüsü kaptım. Bütün gece banyo zemininde yatıp durdum. Bu hafta sonuna erteleyebilir miyiz?"

"Ah, anne." Battaniyeyi çekiyorum, hafif bir esinti çıplak bacaklarımı üşütüyor. "Sana bir şey getireyim mi? Çay? Çorba?"

"Hayır, hayır," diye ısrar ediyor. "Bu hastalığı sana bulaştırmak istemem. Çok bulaşıcı. Ofisteki herkes birer birer hastalanıyor. Ayrıca bugün senin doğum günün. Git eğlen."

"Seni orada tek başına bırakıp çürümeye terk edemem. Giyinip ilk iş sana geleceğim."

"Sora," diyor annem, Korece konuşmaya başlamadan önce. Her zaman bu dili öğrenmem gerekiyordu, ama hiç zaman ayırmadım. Annem sanki bu dil sihirli bir şekilde beynime işleyecekmiş gibi sık sık bana ana dilinde konuşur.

"Bu akşam beni arayıp iyi olduğunu haber verecek misin?" diye soruyorum, o konuşmayı bitirdikten sonra.

"Benim için endişelenme. Sadece doğum gününü kaçırmak istemiyorum. Bu ilk kez oluyor..."

"Hiçbir zaman," diye sözünü tamamlarım. Annemin beni ne kadar şımarttığını fark ettiğimde göğsümde bir utanç hissi belirir. Bir noktada, sosyal hayatın önemini görmeyi bırakmışım. Annem, Daphne ve hatta babam bile kendi tarzında beni çok seviyor. Kariyerimi başlatmaya o kadar odaklanmışım ki, bunun yeterli olup olmadığını hiç sormadım.

"Belki de bu iyi bir şeydir. Eminim arkadaşların seni dışarı çıkarmak isteyeceklerdir." Oh, çoğul ekleyerek ne kadar da cömert davranmış.

"Umarım kendini daha iyi hissedersin anne. Bir şeye ihtiyacın olursa bir telefon kadar uzağım."

"Gitmem gerek" diyerek hızlıca telefonu kapatıyor. Muhtemelen yine tuvalete gitmesi gerektiğini düşünerek titriyorum. Zavallı şey.

"Mama Cho nasıl?" Daphne yatak odama geri dönerken soruyor. "Ona tavşan çubuklarını öğrendiğimi ve

daha iyi hissedersin umarım, anne. Bir şeye ihtiyacın olursa bir telefon kadar uzağım."

Bakışlarım Daphne'nin elindeki çikolatalı kek tabağına yapışmış durumda. Midem guruluyor. Diğer elinde ise çeşitli şekerlemeler ve diğer lezzetlerden oluşan küçük bir hediye sepeti var. "İnan ya da inanma, annemle her konuştuğumda senden bahsetmiyorum."

Daphne alaycı bir şekilde saçlarını diva gibi savurarak, "Bu çok kırılcı. On yıldır birlikteyiz. Sanki güneş benim kıcımdan doğup batmalı gibi geliyor. Ama bilirsin, bu senin kararın." der ve göz kırpar. "Uyanmışken, mutfakta yemek ister misin?"

"Yatakta kek yemek istiyorum," derim, yatağıma daha da gömülerek.

"Seni aç bir ayı gibi çikolatalı kek yediğini gördüm. Çok dağınık ve yorganın *çok* beyaz." Dudaklarım aralanır, ama itiraz etmeden önce Daphne ekler, "İstedığın kadar inkar et, ama bunun video kanıtı var."

Gözlerimi devirerek onu mutfaka takip ettim. "Son üç yılda bir kez tamamen sarhoş oldum ve bütün gün hiçbir şey yememiştim. Tabii ki sen de telefonunla orada kayıt yapıyordun."

Omzunun üzerinden sırtarak bakıyor. "Bu en iyi arkadaşın görev tanımını içinde.

Düğün videonun montajı için içerik topluyorum."

Neyin daha komik olduğunu bilmiyorum, benim evlenmem mi, yoksa Daphne'nin hayali düğünde video montajına izin vereceğimi düşünmesi mi?

Mutfak tezgahına oturup kek tabağının önüne geçiyorum. Yemek masam yok. Dairem 600 fit kareye yakın bir alana sahip, ki bu New York'ta bir nimet sayılır. Kira kontrollü bir alt kira sayesinde, başımı sokacak bir evim var.

"Sen yemiyor musun? Doğum günü pastamı tek başıma yiyemem."

Daphne dudaklarını ısırarak kararlı bir şekilde başını sallar. "Yarım saat sonra işim var. Çok fazla el işçiliği gerektiriyor ve şekerin beni uykulu yaptığını biliyorsun."

"Bu gece nerede çalışıyorsun?" Küçük parmağımla bir parça krema alıp parmağımı ağzıma soktum. Krema günahkarca lezzetliydi. Üçlü çikolatalı kek ve kurabiye kırıntılı kabuğu varken kim orgazma ihtiyaç duyar ki?

"The Plaza'da bir düğün. Garsonlara saatte yüz dolar ödüyorlar. Reddedemedim."

"Yüz dolar mı?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Vay canına. Garsonluk yapmaya başlamak için iyi bir zaman."

"Bu, temelde ABD versiyonu bir kraliyet düğünü. Bir milyarderin etkinliği. Kadın garsonlar için özel yapım couture üniformalar hazırlattılar. Straplez elbise giyerken görünür dövmelerimiz olmadığını doğrulamamız gerekiyordu. Geçmiş kontrolünden geçtim. Yapmadıkları tek şey vücut aramasıydı, ama oraya gittiğimde ne olacağını kim bilir."

"Umarım vücut araması olmaz."

"Neyse," diyor, hediye sepetimi işaret ederek. "En sevdiğin şeyleri aldım. Bademli çikolata. Tuhaf biri gibi özel sipariş ettiğin küçük İskandinav ekşi şekerleri. Ve rahatlamana yardımcı olacak jelibonlar. Tamam mı?"

"Beni şeker komasına sokarak rahatlamama mı yardım etmeye çalışıyorsun?"

Bana dişlerini gösteren bir gülümseme attı. "Sen çok içki içen biri değilsin. Biraz özgürlük kullanmak zorunda kaldım."

Önümdeki hediye sepetine ve en sevdiğim çikolatalı keke bakıyorum. "Bu sepeti sen mi hazırladın ve kendin mi ambalajladın?"

O başını sallar. "Chanel çanta falan olmadığını biliyorum, ama tasarruf etmeye başlamam gerekti..."

Daphne'nin elini tutuyorum. "*Bu daha iyi.* Bu çok düşünceli ve harika bir şey. Beni her zaman özel hissettirdiğin için teşekkür ederim. Sadece doğum günlerimde değil. En berbat günlerimde bile, sen varsın Daph, ben iyiyim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Her zaman senin yanıdayım." Bu sözleri yumuşak bir gülümsemeye söylüyor ama gözlerinin köşelerinde hafif bir hüznün var.

"Ne için para biriktiriyorsun?" diye soruyorum, elini sıkıp bırakmadan önce.

"Hayat için," diye oldukça gizemli bir cevap veriyor.

"Benimle birlikte brownstone'a taşın. Böylece kira masrafından kurtulursun, değil mi? Evin borcu ödendi. Tek ödememiz gereken elektrik, su faturaları."

"Çok cömertsin dostum. Gerçekten çok tatlısın." Başını eğiyor. "Bunu düşünüp sana haber verebilir miyim?"

Otomatik olarak "tabii ki evet" cevabını bekliyordum. Daphne'nin nefret ettiği iki oda arkadaşı daha var. En başından beri birlikte yaşamalıydık ama ben başyapıtlar yazmak için yalnızlığa ihtiyacım olacağını düşünerek burayı seçtim. Şimdiye kadar burası sadece yazar tikanıklığının kalesi oldu.

Onun tereddütünü anlamasam da, bunun beni incittiğini söylemeye cesaret edemiyorum. "Tabii ki yapabilirsin. Baskı yok." Dilimin ucunda olan tüm soruları geri çekiyorum, daha fazla paylaşmak istemediğini hissediyorum.

"Ama hey, senin için ne yaptığımı söyleyebilir miyim? Çok heyecanlıyım, patlayacağım."

"Anlat bakalım," diyorum.

"Brooklyn'deki City Nights and Novels imza etkinliğini biliyor musun?"

"Biraz," diye cevap veriyorum. Ama tabii ki hatırlıyorum. Kendi bölgemdeki büyük imza gününe başvurdum, ama her yıl reddedildim. Etkinlik, Cupids adında büyük bir PR şirketi tarafından düzenleniyor ve bu şirket de üç yıl üst üste hizmetlerimi reddetti. Bu çok acı verici. Acenteler, okuyucular, yayıncılar, adını sen koy, herkes tarafından reddedildim. Ama *para teklif ettiğin* birinin seni hala dikkate almaya layık görmemesi biraz daha acı veriyor.

"Bir yazar son anda vazgeçti ve birkaç kez DM attıktan sonra sana bir masa ayarladım." Gülümsemesi o kadar geniş ki, tüm dişleri görünüyor.

"Dalga geçiyorsun."

"Şaka yapmıyorum. Her şeyi hazırlamak için bir haftamız var, ama başarabileceğimizi biliyorum. Elinde ne kadar stok olduğunu görmek gerekiyor, ama satacak çok fazla kitabımız olmasa bile, yine de ağ kurup bazı kişilerle tanışabiliriz."

İlk şokum heyecana dönüşüyor. *İşte bu*. Dün Dane ile yaptığım görüşmenin ardından içimi kaplayan umutsuzluğun ardından gelen küçük bir umut ışığı. Sandalyemden kayarak kalkıyorum ve Daphne'yi göğüs kafesini kıracak kadar sıkı bir kucaklamayla sarıyorum. "Sen bu gezegendeki en sevdiğim insansın."

Ben onu piton gibi sardığım için kollarını hareket ettiremiyor. "Tabii ki öyleyim," diye hırıltılı bir sesle cevap veriyor. Onu bıraktığımda sesi normale dönüyor. "Bu akşam annenle akşam yemeği yiyeceğini biliyorum, ama buluşup bir şeyler içmeye ne dersin?"

"Annem hasta. İptal etti."

"Ah, bebeğim..."

"Sorun değil," diye ısrar ediyorum. "Aslında Ellie'nin düzenlemelerine bakmam gerekiyor. Evde sessiz bir doğum günü geçirmek benim için sorun değil."

"Çalışmak," diye ekledi Daphne.

"Ama sevdiğin bir şeyse, iş gibi gelmez." İkimiz de benim mazeretime inanmıyoruz. Son zamanlarda, yazmak kömür madeninde on saatlik bir vardiyadan daha yorucu geliyor.

"Bugün senin doğum günün, Sora. Burada hiçbir şey yapmadan kalamazsın. Bir fikrim var. Benimle gelir misin? Etkinlik için bir davetiyem var."

Ona doğru gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bu düğünde çalışmak için güvenlik izni gerektiğini sanıyordum. Bir garson nasıl artı bir kişilik davetiye aldı?"

"Personel konusunda katı, konuk listesi konusunda ise biraz gevşeklermiş." Omuzlarını silkiyor. "Nedenini sorma, ama resepsiyona bir konuk getirmeme izin verildi. Ancak kıyafet kuralı olan resmi bir etkinlik. Hala o Marc Jacobs balo elbisesi sende var mı?"

"Bana tek göğüs gibi gösteren mi?"

"Sadece bandeau ile giymeye çalıştığında öyle olur. Sana defalarca söyledim, o elbiseyle kızlarını özgürce yüzmelerine izin vermelisin."

Düşünürken yanaklarıma biraz hava üfleyip ileri geri sallıyorum. "Bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Daphne omuzlarımı tuttu ve ona bakmamı bekledi. Benden en az on santim daha uzundu. "Bu dört duvarın dışında bir hayatın olması lazım."

"Odaklanmam gerektiğini düşünüyorum. Bir kitap daha yazmam gerekiyor. Başarısızlık çukuruna doğru sürükleniyorum ve oradan çıkamayacağım."

"*The Way We Were*'i yeni bitirdin. Biraz nefes alıp eğlenceli bir şeyler yapsan nasıl olur? Belki bir hafta sonu gezisi?"

Gerçek şu ki, bir sonraki kitabımı iptal etmeyi düşünüyorum. "Robot" lakaplı editörüm Ellie, geri bildirim konusunda her zaman ketum olmuştur. O, yapı ve sözdizimine odaklanır. Ama normalde, metnimde onun ilgisini çeken anlar veya onu güldüren şeyler hakkında birkaç yorum yapar. Son kitabım için tek söylediği şey şuydu: *Alın, burada.*

Ona e-posta gönderip kitap hakkında ne düşündüğünü sordum. Cevabı daha da acı vericiydi: *İyi. Ayrıca ücretim artıyor.*

Yüz yirmi binden fazla kelimeyle kalbimi sayfaya döktüm ve onun bulabildiği en iyi yorum "*iyi*" oldu. Belki de hikayemi o kadar beğenmedi ki, bundan sonra daha fazla ücret almayı hak ettiğine karar verdi. Bu bir ego kontrolü değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"Eğlenmek istemiyorum, Daph. En çok satan bir kitap yazmak istiyorum. Bir menajer istiyorum. Her gün uyanıp yerinde koşuyormuşum gibi hissetmekten vazgeçmek istiyorum."

"Tamam, peki ya şöyle yapalım?" Daphne uzun bir nefes vererek beni bıraktı. "Düğüne gel, lüks bir yemek ye, bedava içki iç, sonra temizlikten sonra sen ve ben kalem ve kağıtla oturup, bestseller yapan tüm

en çok satan kitapları oluşturan tüm klişeleri planlayalım ve bir sonraki kitabını sosyal medyanın istediği tüm viral saçmalıklarla dolduralım."

"Klişeleşmiş okuyucu şeyleri mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Evet, iki farklı şeyden bahsediyoruz, Sora. En çok satan yazar olmakla yetenekli bir yazar olmak aynı şey değil. Kötü kitaplar tonla para kazandırır, ama günümüzün en iyi edebiyat eserlerinden bazıları okunmadan, bilinmezlik içinde yok olur. Viral olmak istiyorsan, trendlere uyum sağlamalısın."

"Yani satmak mı?"

"Hayır, bir strateji belirle demek istiyorum. Harika bir yazar olmak için çok çalışmana gerek yok. Zaten öylesin. Ama görünür olmak istiyorsan, evet, karakterlerinin bir gecede kar fırtınasında mahsur kalması ve yürüme mesafesindeki tek hanın tek yataklı bir odası olması gerekiyor. Ya da, maskeli bir adamın ormanda bir kadını pala ile kovalaması gerekir. Kahramanı birinin ağabeyi yap. Her şey başarısız olursa, romantik fantastik bir şey yazabilirsin, çünkü bu tür görünüşe göre asla başarısız olamaz."

"Okuyucular ve onların lanet ejderhaları," diye mırıldanıyorum. "Ama tamam, evet. Bu noktada her şeye açığım. Anlaştık."

"Güzel. Gitmem gerek, ama detayları sana mesaj atarım. Ve Tanrı aşkına Sora, parmak arası terlik giyme. Üzerlerinde yapay elmaslar olsa bile umurunda değil. En azından topuklu ayakkabı giymelisin, tamam mı? Dolabımı basmak istersen dairemin anahtarı sende." Daphne eğilip yanağıma yanağını dayadı. "Doğum günün kutlu olsun, dostum. Seni seviyorum. Fazla endişelenme. Her şey yoluna girecek."

"Seni seviyorum," diye cevap veriyorum, o ön kapıya doğru yürürken.

Beni en iyi tanıyan en iyi arkadaşşıma gülümserim. Çünkü evet, bu gece parlak terliklerimi giyip giymemeyi kesinlikle tartışıyordum.

7. bölüm

Forrest

I'm bored of you now,
cabana boy.

Randevumun gözleri, milyonuncu kez omzumun üzerinden arkamızdaki tehlikeli duruma kayıyor. Celeste'yi bu kadar sinirli görmek garip. Milyar dolarlık, ünlülerin desteklediği bir moda imparatorluğunun sahibi. Manhattandan elitleri arasında bir ikon. Dünya parmaklarının ucunda, ama eski kocasını her gördüğünde gözle görülür şekilde küçülüyor.

O pisliği gerçekten nefret etmeye başlıyorum.

Köşede çalan düğün bandosu daha yavaş, romantik bir şarkıya geçiyor. Bu fırsatı değerlendirip smokin ceketimin düğmelerini açıyorum ve sandalyesinin altını tutup onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarım kulak memesini okşarken sesimi alçaltıyorum. "Celeste, tatlım, derin bir nefes alman ve eski kocana bakmayı bırakman gerekiyor. Senin ona baktığını fark edecek. Gizliliğimizi bozuyorsun."

Beni görmezden gelerek, onun masasına ve koluna takmış olduğu şehvetli esmer kadına bakıyor. Kadın odanın diğer ucundan yüksek sesle gülüyor. Buradan bile, bunun sahte olduğunu, sadece yeni şeker babasını memnun etmeye çalışan bir kız olduğunu anlayabiliyorum. Dün liseden mezun olmuş gibi görünüyor

—yasal yaşta. Baba olana kadar bu tür şeyler beni hiç rahatsız etmezdi. "Onu haklı buluyorum, kız çok güzel."

"Kıskandın mı?" diye soruyorum ona, bardağıma bakarken, son yudumumdan kalan şampanyanın tadı hala dilimde acı.

Başını geriye çekip, gözlerini bana dikti. "Senin düşündüğün sebeplerden değil."

Başparmağımı nazikçe dudaklarında gezdiriyorum, böylece aldatıcı kırmızı rujunun bulaşmaması için. "Kıskançlıktan deli oluyor. Buraya gelip seni kaçırmamak için tüm gücünü kullanıyor."

Ağzının köşesi seğirerek alaycı bir şekilde güldü. "Bana bir kez bile bakmadı..."

"Çünkü beni izliyor. Rakibini ölçüp biçmekle meşgul. Söylemek istemezdim ama bu oyunda senden daha iyi."

Bana samimiyetsiz bir gülümseme atıyor. "Greg'in beni kolayca alt edebilmesini bir iltifat olarak alıyorum."

"Sen arkadaşlarınla sohbet ederken o bana barda yaklaştı," diye itiraf ediyorum ve kadehimden bir yudum daha alıyorum. Açıkçası, şampanyanın kokusunu ve tadını hiç sevmiyorum. Ama Celeste ne içerse itaatkar bir şekilde şikayet etmeden içiyorum. Gecelik dört bin dolar kazanmak, sevmediğim pahalı içkiler karşısında yüzümü buruşturmamam anlamına geliyor. "Bir tane daha ister misin?" diye soruyorum ve boş kadehine başımı sallıyorum.

"Ve barda bir kez daha sözlü saldırıya uğrama riskini göze aldın mı? Hayır. Greg sana ne dedi?" Gerçekten endişeli görünüyor, belki de bir köpeği aslanın inine göndermiş gibi suçluluk duygusuyla alnı kırışıyor.

"Sadece ilişkimizin ne kadar ciddi olduğunu ve eski sevgilisine karşı niyetimin ne olduğunu sordu."

Aslında, benim söylediğimden daha şiddetliydi. Yirmi dakika önce, Celeste'ye açık bardan bir kadeh daha şampanya getirmekle meşgulken, Greg beni köşeye sıkıştırdı. Pahalı kolonya kokusu yayarken, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle küfürler fısıldayarak beni tehdit etti, böylece kimse onun yetişkin bir çocuğun öfke nöbeti geçirdiğini şüphelenmesin diye. Bana parasız, küçük penisli bir kabana çocuğu dedi - bu arada, üçü de yanlış - ve Celeste'yi şımarık artıkları olarak nitelendirdi. Ama onun tüm bunları bilmesine gerek yok.

O, bakımlı kaşlarını kaldırarak, yüzümdeki kötücül gülümsemeyi inceledi. "Peki sen ne dedin?"

"Ona ilişkimizi gizli tutmayı tercih ettiğimizi söyledim. Ve niyetim konusunda" —şakacı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum— "ona tek bildiğim şeyin, bütün gece yüzümü bacaklarının arasına gömmek için güzel elbiseni paramparça edeceğim olduğunu söyledim."

Kahkahalarla gülüyor. Bu, bütün gece boyunca kazandığım ilk gerçek gülümseme. "Bunu yapmadın, Forrest."

"Kesinlikle yaptım."

"Muhtemelen umurunda bile değildir." Omuz silkiyor, boş bardağına uzanıyor, sonra içkisini bitirdiğini hatırlayınca geri koyuyor.

"Sana bir tane daha getireyim," diye ısrar ediyorum, sandalyemi geri çekiyorum, ama o elini ön koluma dolayarak beni yerinde tutuyor. Dokunuşu, smokin ceketinin beni terletmesinden dolayı ısınan cildime serin geliyor. Bu şeyi çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

"Garson birazdan gelir. Benimle kal." Başını dik tutuyor, ama gözlerinin arkasında endişeyi, alt dudağındaki hafif titremeyi görüyorum. Greg'in arkadaşlarının düğününde olması ek bir stres kaynağı olmakla kalmıyor, son birkaç randevumuzda Celeste'nin sosyal kaygısı olduğunu öğrendim. Moda tasarımcısı olmayı seviyor, ama markasının yüzü olmaktan nefret ediyor. Kendi istediği gibi yapabilseydi, uzak bir adaya kaçırdı. Sadece o, eskiz defteri ve tropikal esinti.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirip iki kez sıkıyorum, elinin narin kemiklerini hissediyorum. "Ben buradayım. Sorun yok. Bu arada, harika gidiyorsun. Gelin'den özür dilerim, ama bu gece bu odadaki en büyüleyici kadın sensin."

"Eski kocamın son sevgilisi hariç. O çok güzel."

Ben önyargılıyım. Greg'in randevusunda gördüğüm tek şey sahte göğüsler, beyazlatılmış dişler ve küçük bir kuş ailesini barındıracak kadar büyük saçlar. Daha önce, parfümünün kokusunu aldım - çok fazla. *Çekici mi? Fiziksel olarak... Sanırım?* Emin değilim. Randevusu, Barbie bebek gibi giyinmiş, dikkat çekmek için yalvaran genç bir kadın. Ama Celeste? O, zarafet, incelik ve alçakgönüllülük abidesi, tüm yenilikleriyle o kadar meşgul ki, dikkat çekmek için çaresizce yalvarmaya hiç vakti yok. Dörtüne yaklaşan yaşına rağmen hala çok çekici olduğunu söylemeye gerek yok, bu da Greg'i bu gezegendeki en aptal herif yapıyor.

Greg'in hala Celeste üzerinde yarattığı etkiyi nefret ediyorum. Ama Celeste'nin bana anlattıklarına göre, onlar lise aşıklarıymış. Celeste o adamı neredeyse yirmi yıl boyunca sevmiş. Boşanmaları ise altı ay önce olmuş. Şu anda kırılğan olmaya hakkı var.

"Elbisesi güzel sanırım." Onun görünüşünü daha fazla onaylamaktan kaçınarak, yüzeysel bir iltifat yapıyorum. Genç kadını övmüyorum, ama onu aşağılamıyorum da. Onun hikayesini bilmiyorum. Belki de koşulların kurbanıdır. Kim bilir? Belki Greg, Celeste'nin beni işe aldığı gibi birini işe almıştır. Bu ironik olmaz mıydı?

Bir garson, çikolata kaplı çileklerle dolu bir tepsi ile yanımızdan geçiyor. Celeste onları geri çevirdiğinde sessizce somurtuyorum. Bu kadın kuş gibi yiyor, yani onunla birlikteyken ben de aç kalıyorum.

"Bu, yeni sonbahar koleksiyonumdan bir parça."

"Anlamadım?" diyorum, kalın fıstık ezmesi ve reçelli sandviç hayal ederken bir an için dikkatim dağılıyor.

"Giydirdiği elbise. Onu ben tasarladım. Greg, hala şirketimin yönetim kurulu başkanı olduğu için numunelere erişebiliyor. Yaraya tuz basmak için ne kadar uğraştı. O dantel çok narin..." Sesi alçalıyor. "Onlar onu mahvettiler. Ona uydurmak için orijinal tasarıma uymayan kumaş eklediler..." Celeste ellerini göğüslerinin önünde birleştirerek kadının bol göğüslerini kabul eder. "Sırtı çok küçük olduğu için sırt kısmı toplanıyor. Eminim içinde nefes alamıyordur. Zavallı şey."

"Elbiseni aldıktan sonra şimdi ona acıyor musun?"

Celeste sırtarak, gözlerinde bir parça yaramazlık dans ediyor. "Kesinlikle, acıyorum. Greg'le eve gitmek zorunda. Bu yeterince ceza." Celeste işaret parmağını kaldırıp kıvrıyor, yüzünde komplo kuran bir ışıltı belirliyor. "En iyi ihtimalle 11 santim ve eğri. Bu ne kadar önemsiz bir şey?"

Gülmemi dudaklarımın arkasında bastırıyorum, göğsümün bu çabayla sıkıştığını hissediyorum. "ok önemsiz. Aferin." Ve bu pislik benim erkekliğimi aşığalamaya cüret etti? En iyi haliyle yansıtmı.

Gözleri küçük masamızdaki fildişi rengi masa örtüsüne düşer. Bu gece başka bir çiftle birlikte oturmamız gerekiyordu, ama gelmediler. İstedğimiz tüm mahremiyete sahip olduk.

"Onun kiminle olduğu ve ne giydiği kimin umurunda? O sen değilsin, yani o zaten kaybetmiş. Neden ona bakıyorsun?"

"Onu fark etmemek zor," diye karşılık verdi Celeste, küpesini düzelterek.

"Onun numarasını mı istiyorsun? Senin yardımcın olmaktan mutluluk duyarım. Bu, ayrılık hikayene eğlenceli bir dönüş olabilir. Ya Greg'in metresi onu senin için terk ederse?"

Gözlerini kısar, köşeleri bastırılmış bir eğlenceyle kırışır. "İlk randevumuzda çok uysaldım. Ne oldu?"

Göğsümün derinliklerinden gelen bir gürültüyle homurdanan bir kahkaha atarım. "Üzgünüm. Senin yanında çok rahat hissediyorum."

Normalde asla aynı müşteriyle tekrar çalışmam. Bu tehlikeli bir oyundur. Bir gecelik ilişkiden sonra bağları koparmak kolaydır. Birlikte çok fazla zaman geçirmeye başladığınızda, sınırlar bulanıklaşır. Ben bir kadının fantezisi olmak için para alıyorum ve

bu rolü oynamakta çok başarılı oldum. Ama bu bir oyun. Gerçek değil. Ve sonsuza kadar sürmeyecek.

Ama Celeste bir istisna çünkü seks yapmıyoruz. Bunu ilk buluşmamızda açıkça belirtmişti. Bana sadece arkadaşlığım için para ödüyor.

Yarım yürekle bir kediciği terbiye eder gibi burnumu okşuyor, akrilik tırnağının ucu cildime zar zor değiyor. "Her neyse, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama Greg'in randevusu hakkında lezbiyen düşüncelerim yok. Beni rahatsız eden şey ikiyüzlülük."

"Ne demek istiyorsun?"

Boş bardağını iterek nefes verir ve masanın üzerinde ellerini birleştirmek için yer açar. "Sonbahar koleksiyonu üzerinde çalışmaya başlamadan önce, Greg de dahil olmak üzere yönetim kuruluna, farklı bir vücut prototipi temel alarak tasarım yapmaya başlamak istediğimi söyledim. Kıvrımlı kadın vücudunu onurlandırmak için tasarlanmış elbiseler piyasaya sürmek istedim. Kadınlar göğüsleri ve kalçalarıyla gurur duymalı. Çocuk doğurmaktan utanıyormuş gibi bütün gece nefeslerini tutup karınlarını içe çekmek zorunda kalmamalılar. Yüksek moda herkes için olabilir. Bu gece o elbiseyi giymesi için benim tasarımı ucuz polyesterle mahvetmeleri gerekmezdi."

Kaşlarının arasında beliren acıdan anlaşıldığı kadarıyla, Celeste istediğini elde edememişti. "Fikrini reddettiler mi?"

"Kesinlikle. Podyum modası istiyorlar. Tüm örnekler 00 ila 2 beden. 6 bedeni büyük beden olarak adlandırmak istiyorlar. *Bu iğrenç*. Ve şimdi burada oturmuş, Greg'in *böyle* bir kadınla nasıl yatabildiğini, ama onu savunmadığını merak ediyorum."

"Eski sevgilim Hannah, Versace'ye sığmak için neredeyse kendine yeme bozukluğu yaratıyordu. İnanılmaz pahalı bir elbise istiyordu, ama onun bedeninde hiç stokları yoktu. Vücudunu küçültmesi gerektiğine karar verdi."

"Muhtemelen onun bedeninde hiç üretmediler," diye onaylıyor Celeste, yüzünde utanç ifadesiyle, omuzları hafifçe çökmüş. "Eski bir ticaret hilesi kurbanı oldu. Web sitesine daha büyük bedenleri ekliyorlar, ama her zaman stokta yok olarak işaretleniyor. Her şeyi sınırlı sayıda üretiyoruz, böylece aciliyet hissi yaratıyoruz. Müşteriler yeterince çaresiz hale geliyor ve elbiseye uymak için vücutlarını değiştiriyorlar, tersi değil."

"Cidden mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, yaylı dörtlü, aramızdaki geçici sessizliği dolduran hızlı tempolu bir valse geçiyor. "Öyle bir şey mi var?"

Celeste gözlerini kucağına indirdi, parmakları düşüncesizce peçeteyi büküyordu. "Öyle bir şey var."

"Bu *senin* şirketin, Celeste. Değişiklik yapmak istiyorsan, yap."

Benim saflığımı karşısında gülüyor, sesinde bir tür kabullenme var. "Ben tasarımcıyım, karar verici değil. Greg'in erken yatırımları olmasaydı, bugünkü konumuma gelemezdim. Yani, ben işimi yapıyorum, kararları ise o ve onun zengin danışmanlar kurulu veriyor."

"Erkekler adına özür dilerim... eğer bu yardımcı olursa."

Parmak uçlarıyla saçlarımı okşarken dudakları gevşiyor. "Biz arkadaşız, değil mi? Garip arkadaşlar, ama yine de..."

"Kesinlikle arkadaşız," diye onu temin ettim. "Bana para versen de vermesen de bu gece sana katılırdım." Elimi onun elinin üzerine koydum, avucunu ters çevirip başparmağımla küçük daireler çizdim. Bu hareket onu her zaman sakinleştirir.

"O zaman arkadaşça soruyorum, erkekler neden aldatır?" diye sorar Celeste, beni hazırlıksız yakalayarak. Bu soruyu hiç beklemiyordum. Genelde ihtiyatlı olan ela gözleri, şimdi rahatsız edici bir doğrudanlıkla benimkilere bakıyor.

Boğazımı temizlerim, ani kuruluk başka bir içki içmek istememe neden olur, aydınlatıcı bir cevap için zaman kazanırım, ama aklıma yararlı bir şey gelmez. "Bilmiyorum. Hiç aldatmadım," diye itiraf ederim.

"Greg her şeyi çok karmaşık hale getirdi. Evlilik sözleşmesi yoktu. Benimle birlikte olmak istemiyorsa, neden benden ayrılmadı? O zaman, istediği tüm aptal, büyük göğüslü, para peşinde koşan kadınlarla suçluluk duymadan yatabilirdi. Neden beni aldatıp benimle alay etmek zorunda kaldı? Onu geri istemiyorum Forrest, sadece..."

Sesindeki acı, gözlerindeki acı verici kırılganlıkla tezat oluşturuyor. Loş ışık altında gözleri parlıyor, ama gözyaşlarını tutmaya çalışıyor.

"Gururun incindi mi?" diye soruyorum nazıkçe, sesim etrafımızdaki kadehlerin tıkırtısı ve fısıltılı konuşmaların arasında zar zor duyuluyor.

Ciddiyetle başını salladı, koyu renkli bir saç teli yüzüne düştü. "Kırk yaşına girmek üzereyim. Bunları geride bıraktığımı sanıyordum. Greg, birlikte olduğum tek erkek. Şimdi yeniden flört etmek zorunda mıyım? Yapamam. Bunu kafam almıyor bile."

"Şu anda bir randevudasın," diye karşılık verdim, hafif bir gülümsemeyle aramızdaki mesafeyi işaret ederek, masamızın üzerine çöken ağırlığı hafifletmeyi umuyordum.

"Aynı şey değil." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı, neredeyse bir gülümsemeydi ama tam olarak değil. "İkimiz de bu gecenin bundan daha ileriye gitmeyeceğini biliyoruz."

"Sen istersen gidebilir."

Bu, onun tüm dikkatini çeker. Kaşları yüksek bir kavis çizerek yukarı doğru kalkar. "Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum ve ona samimi bir gülümseme gösteriyorum. Kalbim, sağduyuma aykırı olarak hızlanıyor. "Güvendiğin biriyle buzları kırman gerekiyorsa, ben buradayım. Bana zamanım için ödeme yapıyorsun. O zamanla ne yapacağın sana kalmış."

Yakınlaşır. "Senden on yaşından fazla büyüğüm. Yaşlı bir kadınla seks yapmak gerçekten istediğin şey mi?" Sesini alçaltır ama gözlerinde ateşli bir cesaret parlar.

"Bir daha kendine yaşlı kadın demeyi bırakmanı istiyorum, Celeste. Hayatın bitmiş gibi konuşmayı bırak. Kontrolünü elinde tutacağın yeni bir şirket kur. *Flört et*. Yeniden aşık ol. Senin için her şey bitmedi." Elinin arkasını dudaklarıma götürdüm. "Daha bitmedi bile."

Bir an için, bakışlarımla eriyor. Teklifimden hemen pişman oluyorum. Celeste daha ileri gitmek isterse, bu bizim dinamiklerimizi değiştirecek. Ona birçok konuda açıldım. Kızımdan bahsettiğim tek müşterim o.

"Ne dersin? Buradan çıkmak ister misin?" Gelin ve damat resepsiyondan çoktan ayrılmışlar. Konuklar yavaş yavaş ayrılıyorlar, muhtemelen böyle bir şenlikten ayrılmak istemiyorlar. Bu, şüphesiz şimdiye kadar katıldığım en lüks düğün. Küçük güller şeklinde oyulmuş tereyağı, her masada minyatür buz heykelleri... Bu düğünün temasının "*Bizim bir sürü paramız var*" olduğundan eminim.

"Evet." Kaşları hafifçe kalkıyor. "Ama seninle değil."

Yaralanmış gibi göğsümü tutuyorum. "Ah."

Rahat ve tatlı bir şekilde gülüyor, şakacı tavırları rahatsızlığı ortadan kaldırıyor. "Kulağa tuhaf gelse de, şu anda bir erkekle olan en rahat ilişkim sensin. Bir gecelik iyi seksin bunu tehlikeye atmasını istemiyorum... Ya da en azından iyi olacağını varsayıyorum."

Flörtöz bir şekilde göz kırpyorum. "Harika olur." Ama aynı zamanda rahat bir nefes alıyorum, gerginlik kaybolurken omuzlarım düşüyor, aynı fikirde olduğumuzu öğreniyorum. "Bir kez daha yavaş dans edelim, sonra şoförünü arayıp seni eve göndereyim mi?"

"Harika olur."

Sandalyeyi geri çekiyorum, ayakları yumuşak halının üzerinde hafifçe sürtünüyor, Celeste'ye mümkün olduğunca centilmen bir şekilde yardım etmeye niyetliyim... ama az önce

arkamdaki birine çarptım. Yumuşak kumaşlı bir elbise koluma değiyor. "Özür dilerim. Affedersiniz..."

Zavallı kurbanıma seslenmek için başımı çevirdiğimde, kime çarptığımı görünce sözlerim kesildi. Siyah tülle kaplı pembe balo elbisesi giyyordu. Saçları düzgün bir şekilde kıvrılmış, ensesinde duruyordu. Gözleri kırmızı ve şişmişti, yanaklarından gözyaşları akıyordu.

Kurabiyeci kız. Kahvehaneden.

"İyi misin? Canını yaktım mı?" Koltuğumdan kayarak kalktım, ani endişem bir yabancınn nezaket sınırlarının çok ötesindeydi.

"Oh, öyle değil." Yüzünü elleriyle ovuşturuyor, gözyaşlarını o kadar sert siliyor ki, neredeyse yüzünü tokatlıyor, sesi şaşırtıcı derecede keskin. "Ama elbisemin üstündesin."

Elbisesinin eteğinin altına kaydırđığım sandalyenin ayağına bakıyorum. Gereksiz bir Hulk benzeri coşkuyla sandalyeyi elbisesinin eteğinden çekip onu serbest bırakıyorum. Tülün zarar gördüğünü fark ediyorum, bu zararı kesinlikle ben verdim. Çömelip hasarı değerlendirmek ve neyi düzeltebileceğime bakmak için eğildiğimde, kurabiye kız da aynı anda eğiliyor ve bir şekilde alnım onun göğüslerinin arasına geliyor.

O sıçrayarak uzaklaşır ama elbisesinin fazladan kumaşına takılır. İçgüdüsel olarak, onun arkasında duran masaya doğru düşmesini engellemek için uzanırım. Ancak, tutabildiğim tek şey elbisesinin ön kısmıdır. Bu sefer, kumaşın yırtıldığını duyarım.

"Siktir!" diye bağıryorum. *Ne oluyor lan?* Bu elbise tuvalet kağıdından mı yapılmış?

Ayakları yere sağlam basınca onu bırakırım. Göğüslerinin görünmemesi için elbisesinin V yakasını sıkıca tutmak zorunda kalır. Farkında olmadan parfümünün kokusunu alırım; şeftali ve krema gibi tatlı bir koku. "Kasıtlı değildi. Özür dilerim, sana dokunmak istemedim. Refleks oldu."

Başı eğik, sildiği gözyaşlarının yerine yenileri akıyor. "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Düşmemi engellemeye çalışıyordun." Bir milisaniye boyunca avuçlarını yukarı kaldırıyor, sonra tekrar elbisesini tutuyor. "Sorun yok."

Beni tanıdı mı? Belki de ben unutulabilir biriyim... O ise kesinlikle unutulmaz.

"Yenisini alacağım," diyorum, utançtan boynum kızarıyor.

"Merak etme. Sorun değil." Burnunu çekerek, bana ve sonra Celeste'ye gülümsemeye çalışarak başını salladı. "İyi akşamlar." Sonra, muhtemelen tuvalete doğru, arkasında hasarlı tülün izini bırakarak hızla uzaklaştı.

Celeste, sonunda ona yardım etmek için elimi uzattığımda bana sırtıttı. Ayağa kalktığında, elbisesinin sateni ince vücudunu zarif bir şekilde örtüyordu. "Vay canına, Forrest, bu... pek de iyi olmadı."

"Teşekkürler," diye acı bir şekilde mırıldanıyorum, gözlerim hala balo salonunda dolaşan kurabiye kızın üzerinde, elleri hala göğsünü sıkıca kavırıyor, elbiseler ve smokinler arasında kayboluyor.

"Onu görünce şok olmuş gibiydin. Tanıdığın biri mi?"

Kurabiye kız nihayet gözden kaybolduğunda, başımı tavana doğru eğip, başımın üstünde bulunan düzinelerce kristal avizeyi fark ettim. "Sayılır."

"Çok güzel bir kız. Marc Jacobs'u biraz modası geçmiş, ama ona çok yakışıyor."

"Ben yırtana kadar," diye sızlanıyorum.

"Kurtarılabilir. Tül kolayca değiştirilebilir."

Tanrım, Celeste sektörünü çok iyi biliyor. Tasarımcı markaları konusunda bir av köpeği gibidir. Etiketlere bakmadan odadaki herkesin ne giydiğini söyleyebilir.

"Adı ne?" diye sordu Celeste, merakını gizlemeye çalışmadan.

"Ben de bilmiyorum. Birkaç gün önce bir kafede rastlaştık. Şaka yapmaya çalıştım ama aptal gibi durdum. Özür diledim. O da pek iyi gitmedi."

Celeste onaylayarak başını sallar. "Az önce tanık olduğum etkileşime bakılırsa, sana tamamen inanıyorum."

"Ha-ha," derim ciddi bir ifadeyle. Ona elimi uzatarak, "Dans etmeye hazır mısın?" diye sorarım.

Beni baştan aşağı süzer, açıkça bir kez daha inceler. "Biliyor musun? Ayaklarım ağrıyor." Altın rengi çantasından minyatür bir dikiş seti çıkarır ve parmakları arasında oynatır. "Acil durumlar için bunu her zaman yanımda taşıyım. Şoförümü arayacağım, sen de gidip hasar kontrolü yapsan nasıl olur?"

Göğsümdeki belirsizlik düğümünü görmezden gelerek başımı salladım. "Saçmalama. Buraya seninle geldim. Greg'in bizi birlikte ayrılırken görmesi gerekiyor."

"Bu gece Greg için endişelenmekten yoruldum. Ayrıca" —elini sallayarak beni kovar—"artık senden sıkıldım, kabana çocuğu. Çık buradan

buradan." Celeste, kurabiye kızın kaybolduğu odanın köşesine doğru başını sallar, gözleri cesaret verici bir şekilde parlar.

"Emin misin? Düşündüğün gibi değil... Onu küçük düşürdüm ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Celeste, eğlendiğini gösteren, dudaklarını sıkı tutarak gülümser. "Sormadığım soruları cevaplıyorsun, Forrest." Gözleri, yine sağa doğru başını sallarken, bilmiş bir şekilde parlar. "Git."

Kendimi sorgulamaya başlamadan önce, yanağına bir öpücük konduruyorum ve sonra, açıkçası...

O beni sürekli oyundan düşürüyor.

8. bölüm

Sora

For the right price.

Berbat doğum günlerine yabancı değilim, ama bu seferki hepsini geride bıraktı ve üstüne üstlük yüzüme de çarptı.

Ortalıkta kimse olmadığından emin olduktan sonra, büyük banyo aynasında kendimi inceliyorum — alt kirpiklerimin altında gölgeli kanatlar oluşturan bulaşmış eyeliner, istediğimden çok daha fazla dekolte gösteren yırtık elbise ve bu şu anda çok önemli olmasa da, kullandığım ruj renginin bu kıyafetle korkunç bir şekilde uyumsuz olduğunu şimdi fark ediyorum. Siyah tülün altında soluk pembe bir elbise ve magenta dudaklar mı? Beni bu halde evden çıkmasına kim izin verdi?

Ben. Sorun benim. Her zaman kendi moda felaketlerimin mimarıyım. Daphne, bu düğünde ne kadar boş zamanı olacağını agresif bir şekilde hafife aldı.

Son üç saat içinde, onu belki dört kez geçerken gördüm. Her seferinde elinde bir tepsi ile barın önünden koşarak geçiyor, bana özür diliyor ve Manhattan'ın elitlerine hizmet etmenin stresiyle gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bu düğünde gerçek bir konuk olmadığım için, sadece doğum günümde bedava lüks bir yemek arayan en iyi arkadaşıma yapışan bir balina balığı olduğum için, benim için bir koltuk ayrılmamıştı. Tavuğumu ayakta yemek zorunda kaldım, ağrıyan ayaklarımın üzerinde dengemi sağlamaya çalışarak. Yemeğimi aldığımda, barda boş bir yer açılmasını bekledim. Tabağımı düz bir yüzeye koydum ve bıçağımı kılıç gibi kullanarak, güzel otlarla kaplı tavuğumu hızlıca ısırık büyüklüğünde parçalara ayırdım. **S o r a**,

daha fazla içmek isteyen sarhoş düğün misafirlerine yer açmak için, küçük bar tezgahımı terk ettim ve duvar kağıdına karıştım. Bir elimde çatal, diğer elimde tabakla, akşam boyunca insanları izlemeye razı oldum.

Terliklerimi giyseydim, şu anda ayaklarım muhtemelen zonklamıyor olurdu, her ağırlı dalgası burada ne kadar yersiz olduğumu hatırlatıyordu. Hiç gelmemiş olsaydım, bu kadar sıkılmayıp rahatsız olmayacaktım ve gizli Instagram hesabımdan RoxyReadz'in kitabımla ilgili videosunu izlemeye karar vermeyecektim. Bu karar, kendini sabote etme ölçeğinde "kendi kâkülleri kesmek" ile "eski sevgilime mesaj atmak" arasında bir yerde yer alıyor. Bazı eleştirilerin yararlı olabileceğine her zaman inanırım. Ama Roxy'nin incelemesinde yapıcı hiçbir şey yoktu. Bu, şimdiye kadar katlandığım en belirsiz eleştiri idi, her bir rahat reddedilme, yazar kalbime bir ok gibi saplanıyordu. Karakterlerle bağ kurmamış, baharatlı sahnelerin tuhaf olduğunu düşünmüş ve kahramanımın kahramanıma taktığı takma adı bile sevmemişti. Ve bu, çok pahalı bir PR paketi gönderdikten sonra kitabımı okuması için *ricada bulunduğum* bir içerik yaratıcısıydı. Yani, esasen, bu okuyucuya eğilip, ayağını boğazıma kadar sokması için yalvardım. Bu bile değildi.

Bunu ilk kez yapıyordum. Daha önce dersimi almamış mıydım?

Ama Roxy'nin kendi görüşüne hakkı var. Kişisel olarak algılamamaya çalışıyorum, ancak bu çok kişisel bir şey gibi geliyor, sanki sadece yazdıklarımı değil, yaratıcı ruhumun özünü eleştiriyor gibi. Bana zaman ayırdığı için minnettar olmaya çalışıyorum. Bu felaketin bir tür iyi yanı olmalı, sadece ben henüz farkında değilim. Onun yorumunu izledikten sonra, kendime biraz moral verdim ve bunu kafamdan atmaya zorladım, zihinsel olarak omuzlarımdan olumsuzluğu silkeledim.

Eğer orada durmuş olsaydım, histerik gözyaşlarına boğulmamış olabilirdim. Ama asıl sorun şu: merak denen kedi, keskin pençeleri ve yazarların kanına düşkünlüğüyle gerçek bir cadaloz. Roxy'nin kitabımı berbat bulduğunu biliyorum, ama merak ettim...

Başka kimler aynı fikirdeydi?

Deliliğe doğru iniş hızlı ve acımasızdı, sanki tereyağı sürülmüş bir su kaydıracağından aşağı kaymak gibiydi. Bir yazar olarak, kötü eleştirileri okumak, metamfetamin bağımlılığı kadar bağımlılık yapıcı ve yıkıcıdır.

Birer birer, alaycı ve aşağılayıcı yorumları, sonsuz sayıda olumsuz oy ve kusmuk emojileriyle birlikte okudum, her biri güvenimi parçalayan küçük bıçaklar gibiydi. Bir kız, takma adımın aptalca olduğunu düşündüğü için bana bir yıldız bile verdi.

aptalca olduğunu düşündüğü için bana bir yıldız verdi. Sora Cho bir takma ad değil, benim gerçek adım, bu yüzden bu konuyu ailemle konuşabilir.

Daha iyi bir yazar... hayır... daha güçlü bir kadın, bu saçmalığa gülerdi. Nefret edenlere hak ettikleri kadar ilgi göstermeyi seçerdi: hiç. Dik durur, omuzlarını geriye atar ve bir sonraki şaheserine doğru ilerlerdi.

Sanırım ben güçlü bir kadın ya da iyi bir yazar değilim, çünkü bu *çok* acı veriyor. *Çok acı*. Bu acı, göğsümde gerçek, fiziksel bir his. Alaycı eleştirilerde ya da hikayemi parça parça ele alan sayfa uzunluğundaki tezlerde eğlenceli hiçbir şey bulamıyorum. Şikayet edecek o kadar çok şeyleri vardı ki, kendi romanlarını yazabilirlerdi. Çalışma başlığı: *Sora'nın Kariyeri Burada Sona Eriyor*, alt başlık: *Bir Romantik Yazarın Hayalleri Plaza'nın Tuvaletinde Nasıl Öldü*.

Acımasız yorumlar beynimde dolanıp dururken, çantama uzanıp içindekileri tek tek çıkarıyorum: en iyi günlerini geride bırakmış, kapağı olan seyahat boyu eyeliner; yanlış renkteki ruj, banyonun sert ışığı altında daha da kötü duruyor; nemden yapışmaya başlayan yağlı cildim için yağ emici kağıtlar; ve topaklanmaya başlayan krem allık. *Bunlarla idare etmek zorundayım*.

Seksi baba sayesinde, elbisenim onun devasa pençesinin bir çekişiyle zariften seksi bir hale geldi. *Aptal herif*. Gerçi, beni lotus çiçeği şeklindeki buz heykelinin üzerine düşmekten beceriksizce kurtarmaya çalıştığı için kızgın olduğumu sanmıyorum. Bu oldukça centilmence bir davranıştı, çünkü o şeyin yapraklarıyla beni delip geçirme ihtimali yüzde ondu ve bu felaket doğum gününü tuhaf bir kaza manşetine dönüştürebilirdi: "Yerel Yazar, Davet Edilmediği Bir Yabancı'nın Düğününde Soğuk Bir Sonla Karşılaştı."

Hayır, canımı sıkan şey, düğün konuklarının dedikodularına göre, Bruce Wayne'i meteliksiz bir yoksul gibi gösterecek kadar parası olan bir moda tasarımcısı olan bir kadınla bu düğünde olması. Bütün gece gözleri kadının gözlerine kilitliydi. *Gözlerine*. Vücuduna değil. Bu aşk dolu bir adam, şehvet dolu değil. Ve onu suçlayamam. Kadın biraz daha yaşlı, çarpıcı ve her yönüyle asil.

Daha da sinir bozucu olan şey, düğünde seksi babayı ilk gördüğümde göğsümde hissettiğim heyecan ve onun yalnız olmadığını fark ettiğimde midemde hissettiğim o garip his, tek bir anlama gelebilir...

"İyi. Onu biraz sevimli buldum," aynaya bakarak kendi kendime mırıldanıyorum, "sevimli" derken cehennem seviyesinde, iç çamaşırlarını düşüren seksi,

Herhangi bir aşk romanında başrol oynayabilecek ve okuyucuları ateşli bir yoğunlukla sayfaları yakıp kül edebilecek türden bir erkek.

Daha da kötüsü, kızına karşı çok iyi davranıyordu. Bir anlığına kendimi hayal kurmaya kaptırmış olabilirim, önümüzdeki hafta Papa Beans'e birkaç kez daha uğrayıp tesadüfen karşılaşma şansı yakalamayı planladım. Ama artık bitti.

Çok yanılmışım, ama savunmam gerekirse, parmağında yüzük yoktu. Hayatındaki kadından kızının annesi olarak bahsetti, karısı olarak değil. Bana gülümseme şekli flörtöz görünüyordu, ağzının köşesi, sıcak bir arabada bırakılmış çikolata gibi içini eritecek şekilde kalkıyordu. Düşündüm ki...

Eh, ne düşündüğümün önemi yok. Benim için, evli bir erkekten daha itici bir şey yok. Evlilik yıkıcısının tam tersi ne olur bilmiyorum, ama benim yolum bu. Bana paranoyak deyin, ama evli bir erkekten yardım istemektense, marketten bir süpürge alıp yüksek raftan bir şeyi almayı tercih ederim. Günümüzde kadınlar arasında çok fazla suç işleniyor. Trollerin internette beni yerden yere vurmasını engelleyemem, bu benim kontrolüm dışında. Ama bir ilişkiye saygı duyan bir kadın olmaya devam edebilirim.

Üzgünüm, "seksi baba". Az önce "birinin babası"na indirgendim.

Çantamdan bir zil sesi geliyor, bu ses içimdeki acıma duygusunu kesiyor. Dikkatimi dağıtan bir şey hoş geldin, telefonuma uzanıyorum, küçük nane şekeri kutum ve Daphne'nin hediye ettiği jelibonlar çantamdan düşüp yere saçılıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, onları almak için çömelirken, telefonumdan gelen arka arkaya gelen sesleri, sabırsız bir dijital senfoni gibi çalan uyarıları bir an için görmezden geliyorum.

Nane şekerleri mahvoldu. Teneke kutu açılmış, küçük beyaz diskler tezgahların altına yuvarlanmıştı. Burası temiz bir yer, ama *o kadar da* temiz değil. Tuvalet fayanslarından Altoids yemem, nefesimi ferahlatmak için bile. Jelibonlarım kapalı paketlerinde güvende. İnsanlara, sınırda hipoglisemik olabileceğimi, bu yüzden her zaman şekerle donanmış olduğumu söylüyorum. Gerçekte ise şeker bağımlısı olabilirim. Ama bir sorunu kabul ettiğinizde, onu "düzeltme" baskısı ortaya çıkıyor ve ben diyet yapmaktansa çıplak vücuduma mısır taneleri yapıştırıp tavuk kümesinden koşmayı tercih ederim.

DAPHNE:

Bebekler, çok
üzgünüm.

Temizliğe başlamak üzereyiz.

En az iki saat daha beni bırakmayacaklar. Doğum gününü mahvettim.

En iyi arkadaşın olarak işimden kovuldum.

BEN:

Acıma partisini kendine sakla *öpücük emoji*. Tavuk, şimdiye kadar yediğim en lezzetli tavuktu. Ve işini korumak için tek yapman gereken beni beslemek.

DAPHNE:

Yarın seni kahvaltıya götürmek için uğrayacağım.

En sevdiğimiz brunch mekanına gideceğiz.

Ve senin bir sonraki bestsellerını planlayana kadar oradan ayrılmayacağız. Prologdan epiloga kadar.

İyi dinlen.

Sabahleyin beyninin tüm gücüyle çalışması gerekecek.

Daphne'nin mesajlaşma şekli beni deli ederdi. Her düşünce satırı yeni bir mesajdı, sanki parmakları zihninin tam bir cümle kurmasına izin vermeyecek kadar sabırsızdı. Şimdi ise bu, onun en sevdiğim özelliklerinden biri. Hızlı *ping*, *ping*, *ping* sesi, parmak izi kadar belirgin olan onun imza zil sesidir.

BEN:

Harika. Sabırsızlanıyorum!

Siktir. Cevabım o kadar sahte ki, kendimden utanıyorum, sözlerim bayat bir krep üzerindeki şurup gibi yapay bir coşkuyla damlıyor. Daphne'ye yaptığımı söylemeli miyim, söylememeli miyim diye tartışıyorum. Sorun şu ki, internet üzerinde benimle ve işimle ilgili yazılan tüm nefret dolu, kötü sözleri okuyarak kendimi cezalandırmayı neden seçtiğimi bilmek isteyecek. Gerçek şu ki, bir cevabım yok. Bazı hastalıklı nedenlerden dolayı, moralim bozuk olduğunda, daha da bozulmak istiyorum. Belki de bir şekilde, tüm bu kötü muamelelere dayanabilirsem, başarabileceğimi düşünüyorum. Her şeye dayanabilirim.

Ama dayanamadım.

Manhattan'ın en sofistike düğününün ortasında, gözyaşları içinde eriyip gittim. Hiç bu kadar kaybeden gibi hissetmemiştim, özellikle de burada, başarıya ulaşmış,

kahkahaları ve şampanya kadehlerinin tıkırtıları, benim başaramadıklarımı sürekli hatırlatıyordu. Ve belki de asla başaramayacağımı.

Ya...

Ya nefret edenlerin kazanmasına izin versem? Kare çiviye yuvarlak deliğe sokmaya çalışmaktan çok yoruldum. Ya annemin önerdiği giriş seviyesi banka işini kabul etsem?

Hayat daha basit olurdu.

Her şeyden çok, bu umutsuzluk hissinden kurtulmak istiyorum.

Yırtık pırtık elbisenin içinde banyo zeminine çöküyorum, bir hapsirikle meme uçlarımın ortaya çıkacağından hiç umursamadan. Sakızlı ayı paketinin üstünü yırtıp açıyorum, bugünün iyi yanlarına odaklanmaya çalışıyorum. Hayatımdaki her nimet için bir jelibon alıyorum. *Kırmızı* bir ayı. Her zaman yanımda olan harika bir en iyi arkadaşım var. *Yeşil* bir ayı. Ailem beni seviyor. *Turuncu ve mavi* bir ayı. Sağlığım ve başımı sokacak bir evim var. Şu anda aklıma gelmeyen daha fazla şükredecek şey olduğuna inanarak, renkli çeşitlerden bir avuç daha alıyorum.

Dilimi damağımın üstüne sürtünce, garip, kaygan ve hafif acı bir tat hissediyorum. Bu ayıcıkların tadı tuhaf. Daphne, homeopatik-organik-otla beslenen hayvanlardan elde edilen ürünler aşamasında. Bahse girerim bu ayılar ölü deniz yosunlarından ya da ay dansı yapan şamanlar tarafından hasat edilen bir şeyden yapılmıştır. Doğum günü sepetimden tatlı-ekşi İskandinav jelibon kafataslarını almalıydım, ama jelibon ayı paketi küçüktü ve sanki bu gece benimle gelmek için yaratılmış gibi çantama tam sığırdı.

Tık, tık.

Banyo kapısında sert bir gümbürtü duyulur, ses fayanslı alanda yankılanır. Kapının diğer tarafındaki kişi benim şaşkınlığımı görebiliyormuş gibi, gözlerimi kabinlere tek tek gezdiririm. "Uh, açık." *Kim umumi tuvaletin kapısını çalar ki?*

"Kurabiyeci kız? Orada mısın?" diye ağır ahşap kapının arkasından bağırdı, sesi derin ve belirgindi.

Ha? Ayağa kalkarım, sonra siyah topuklu ayakkabılarımla kapıya doğru tıklatır tıklatırım, her adımda ayak tabanlarımda yeni bir acı hissedirim. Kapıyı açarım ve onun aptal, yakışıklı yüzünü görürüm. Tıraşlıdır, erkeksi, keskin çenesini gösterir, ekmek kesip kalpleri kırmak için eşit derecede etkili olan türden bir çene. "*Kurabiyeci kız? Striptizci mi arıyorsun?*" diye karşılık verdim, sesim alaycı bir tonla doluydu.

Beni görünce gülümsüyor, yüzünde yavaşça yayılan bir sırıtış. Sonra, gözleri bir anlığına göğsüme kayıyor, yırtık kumaş hayal gücüne pek yer bırakmıyor. Hızla toparlanıyor, bakışlarımı yakalıyor ve bana milyon dolarlık gülümsemesini gösteriyor. Aslında, çıktığı kişiyi düşünürsek, belki de milyar dolarlık bir gülümseme. "Seni arıyorum. Üzgünüm, adını bilmiyorum," diye itiraf ediyor, sesi şimdi daha yumuşak.

"Ben de seninkini bilmiyorum... Peki neden beni arıyorsun?" Kollarımı uzatarak, elbisenin halini görmesini sağladım. "İşi bitirmek için mi geri döndün?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ben Forrest." İğne ve renkli iplikleri içeren küçük, şeffaf bir kabı kaldırır. "Belki yardımcı olabilirim diye düşündüm."

Ona yavaşça ve dikkatlice göz kırpıyorum. "Sırf kadın olduğum için dikiş dikmeyi bildiğimi mi sanıyorsun?"

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, tıpkı tırmığa basmış bir çizgi film karakteri gibi. "Ben öyle demek istemedim..."

"Süper yapıştırıcı ya da koli bandı getirmediğin sürece bana yardım edebileceğini sanmıyorum. Ayrıca burası kadınlar tuvaleti, o yüzden..." Ona kapıyı çarptığımı söyleyemem, sadece kolu bıraktım. Yerçekimi benim kontrolüm dışında, arkadaşlar. Fizik kanunları benim sorumluluğumda değil.

Ama zaten bir faydası yok. Kedi gibi "refleksleri" yine devreye giriyor ve kolunu uzatarak düzleştirilmiş avucuyla kapıyı yakalıyor. Geniş kanat açıklığıyla, muhteşem bir smokin giymiş kartal gibi kapıyı açık tutabiliyor. "Burada başka kimse var mı?" Forrest, bakışlarını benim arkamdaki alanı tarayarak soruyor.

"Tabii ki var," diyorum, her heceyi şekerleme gibi uzatarak. "Bütün ekip buradayız. Büyük final flash mob için hazırlanıyoruz. Yani, sakıncası yoksa, biraz mahremiyet istiyoruz."

"Mk, demek yalnızsın," diyor, omzunu silkiyor, smokininin kumaşı vücudunda yumuşak bir şekilde hareket ediyor.

"Evet."

Gülümsemesi genişler, gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar oluşur. "Küstah olduğumu biliyordum, ama vahşi olduğumu fark etmemiştim."

Yüzümde sırıtkan bir gülümsemeyle reverans yapıyorum. Sonra, yırtık elbisem yüzünden bu hareketin hem gülünç hem de biraz müstehcen olduğunu fark ediyorum. "Ben Sora. Şaka bir yana, seninle resmi olarak tanışmak çok güzel, Forrest."

kaşlarımı o kadar yukarı kaldırdım ki, saç çizgimin içine kayboldu, belki de bir daha geri dönmeyecek. "Kız arkadaşın nerede?" diye suçlayıcı bir şekilde soruyorum.

"Kız arkadaşım yok," diye cevapladı, alnında hafif bir kırısklık dışında ifadesini değiştirmeden.

En küstah ergenleri bile etkileyecek bir incelikle gözlerimi deviriyorum. "Domuzluk yapma."

"Anlamadım?" Çenesi gevşer ve gözleri pencerelerin kepenkleri kapanır gibi daralır. Hala şakalaşıyor muyuz yoksa onu gerçekten kırmış mıyım, anlayamıyorum. *Neyse*. Kahvehanedeki küçük şakasından sonra bunu hak etti. Ve bugün benim doğum günüm. Yaramazlık yapmaya, ağlamaya ve pişmanlık duymadan çok fazla şeker yemeye hakkım var.

"Seni kız arkadaşınla, yani kadınla açıkça gördüm. Görmesem bile, sizler düğünün konusuydunuz. Herkes sizin bir çift olduğunuzu biliyor, yani sen kurnaz değilsin, sadece ahlaksızsın. Onun, senin kadınlar tuvaletinde benimle flört etmeni hoş karşılayacağını sanmıyorum," diyorum, çenemi meydan okurcasına öne çıkarıyorum.

O, benim suçlamalarımı görmezden gelerek parmakları arasında küçük dikiş setini oynatıyor. "İster inan ister inanma, iğne ve iplik konusunda ustayım. Mütevazı bir şekilde, bir çiftlikte büyüdüm. Levi's pantolonlarımı yalamamayı öğrenmek zorunda kaldım."

"Çiftlik mi?" diye itiraz ettim, uzak durmaya çalışmama rağmen ilgim uyandı. Lanet olsun, merakım her zaman haklı öfkemi bastırıyor. "Ama sen çok... *Manhattanlı* görünüyorsun."

"Sen de hemen sonuca varan biri gibi görünüyorsun," diye karşılık verir, sırtarak. Arkamdaki kapıyı işaret eder, hareketi yumuşak ve kontrollüdür. "Açıklayacağım, ama önce kapının kapanması lazım."

Onu şüpheyile süzdüm, midemde pinball makinesindeymiş gibi zıplayan kelebekleri görmezden geldim. "Kız arkadaşın kızmayacak mı?"

"O benim kız arkadaşım değil. O benim müşterim." Sesi fısıltıya düşer, havalandırma sisteminin uğultusu içinde sözleri zar zor duyulur. "Bu gece çalışıyordum."

Çalışıyordun mu? Söyleyiş şekli, sanki pahalı kağıda sarılmış kirli bir sırmış gibi. *Aman Tanrım. Olamaz... Olmaz, değil mi?* Ama küçük kızını gördüm. İmkansız. Belki de randevusu tıbbi bir durumdadır ve o da bakıcıdır?

"Hemşire misiniz?" diye soruyorum, kaşlarımı şaşkınlıkla çatarak.

Gözlerini kısarak, şaşkın bir şekilde, alnını derin bir şekilde kırıştırdı. "Neden herkes benim tıp alanında çalıştığımı varsayıyor? Öyle bir izlenim mi veriyorum?"

Daha önce vardığım sonuca gittikçe yaklaşıyoruz, zihnim bir bayrak yarışının son turu gibi hızla çalışıyor. "Bu gece çalışıyordun da ne demek?"

"Beni içeri almadan tek kelime daha etme, Sora," diye cevaplar, son derece ciddi. Gözlerini gözlerime kilitler ve ben nefesimi tutarım, onun cazibesinin sis perdesi beni yerinde tutar ve hareketlerimi yavaşlatır, sanki aniden balın içinde yüzüyormuşum gibi.

Geri adım atarak, kadınlar tuvaletine girmesi için ona yer açtım. İlerledi, sonra arkasındaki kapıyı yavaşça kapattı, mandalın tıklaması garip bir şekilde rahatsız ediciydi. "Daha fazla açıklamadan önce bana iki söz vermeni istiyorum."

"Tamam." Kilidi çevirdiğinde sesli bir şekilde yutkunuyorum, metalin yerine oturma sesi kalbimin hızlanmasına neden oluyor.

Aklımdan geçen çılgın düşünceleri görmezden geliyorum. Dürüst olalım, bu durum benim kitaplarımdan çıkmış gibi ateşli bir sahnenin önsözü. Ama fantezim sayfadan fırlasa bile, kahramanlarım kadar cesur olamazdım. Göz makyajımın tamamen bozulmuş haliyle ıslak bir rakun gibi görüldüğümünden bahsetmiyorum bile.

Forrest uzun parmağını kaldırır. "İlk olarak, sana söyleyeceğim şeyi kimseye anlatamazsın. Sana güvenerek kendimi riske atıyorum." Bir parmağını daha kaldırır. "İkincisi, beni yargılamamaya çalışmalısın. Anlaştık mı?"

Sessizce başımı sallıyorum. Gözlerim o kadar genişlemiş ki, şok olmuş beklentiyle biraz kurumuşlar. Şimdi, onun bir fahişe olmadığı için endişelenmeye başlıyorum. Bana yönelttiği lazer gibi odaklanmış bakışından bir tetikçi enerjisi alıyorum.

"İyi." Beni geçip makyaj masasına doğru ilerliyor. Hareketleri hassas, eşyalarımı düzgünce kenara itip dikiş setini masaya koyuyor. İğneyi çıkardıktan ve küçük siyah iplik makarasını aldıktan sonra parmağının ucunu yalıyor. "Ben bir eskortum. Celeste ile bu düğüne katılmak için kiralandım." İğneyi rahatça iplikle geçiriyor, ipliği büküp düğüm atıyor.

Rahat bir nefes alıyorum, gerginlik vücudumdan bir anda kayboluyor. "Tamam, yani sen sadece para için kadınlarla yatıyorsun. Aslında kadınlarla para için yatmıyorsun."

"Hayır, yatıyorum." Aynada şaşkın ifademi fark eder ve göz kırparak kendini beğenmiş bir gülümseme atar. "Doğru fiyat karşılığında."

9. bölüm

Forrest

*Ma'am, you keep touching me,
and I'm going to bill you.*

"Kıpırdamayı kesmezsen, yanlışlıkla göğüslerini birbirine dikerim." Parmaklarımın arasında tuttuğum, boynunun çizgisini belirleyen kumaş parçasına odaklanıyorum, kumaşı dikmek için doğru yeri bulmaya çalışıyorum.

Banyonun sert floresan ışığı beyaz fayanslardan yansıyor ve ben tereddüt ediyorum. Denim ile çalışabilirim; ama bu malzeme çok zor. Onun kıpırdanması da yardımcı olmuyor çünkü her hareket ettiğinde göğüsleri sallanıyor ve dikkat çekmeye çalışıyor. Banyo pahalı el sabunu ve birinin parfümünün hafif kokusu ile dolu — muhtemelen daha önce burada olan düğün konuklarından birinin.

"Üzgünüm. Ayaklarım ağrıyor," diyor Sora, bir bacağını uzatıp ayağını sallayarak. "Bu ayakkabılar çok acımasız." Topuklu ayakkabısının ince kayışları, ayaklarında kızıl izler bırakmış.

Güvenlik için iğneyi avucumun içine düz bir şekilde yerleştirdikten sonra, ince belini tutup onu banyo tezgahının üzerine oturtuyorum. Soğuk mermer yüzey, o yere konduğunda sağlam bir ses çıkarıyor. Sürprizden yüksek sesle kısa bir nefes alıyor. Onu sertçe tuttuğum için beni azarlayacağını sandım, ama kısa topuklu ayakkabılarını tek tek çıkarırken, parmaklarım ayak bileklerinin sıcak tenine dokunurken o sessiz kalıyor. "Daha iyi mi?" diye soruyorum, sonra dikkatimi tekrar boynuna veriyorum.

Resepsiyondan gelen müzik duvarın içinden geliyor — bası fazla olan, çok çalınan bir dans parçası. Birkaç sarhoş ses, banyo kapısının önünden geçerken gülüyor. Donup kalıyorum. Kapı hala kilitli, ama Tanrı aşkına

Tanrı aşkına, *lütfeñ kapıyı çalmayın... lütfeñ bu işi bölmeyin*. Başka bir kapı açılıp kapanınca sesler kaybolur ve ben rahat bir nefes alırım.

Şimdi, görevime geri dönelim. Elbisesini çıkarsa bu çok daha kolay olurdu, ama bunu önermedim çünkü saldırganca görünebilirdi. Geriye dönüp bakınca, bu durum daha da kötü. V yakasını dikerken, mükemmel göğüsleri burnumun ucuna bir santim uzaklıkta, kasıklarına çok agresif düşünceler gönderiyor. Fark etmemesi umuduyla duruşumu değiştiriyorum.

"Teşekkürler."

"Rica ederim," diye dalgın dalgın mırıldanıyorum, iğneyi yeniden konumlandırmaya çalışırken. Artık makyaj masasına oturmuş ve benim boyumla aynı seviyede olduğu için işim daha kolay. Kumaşın yırtık kenarlarını hizalamaya çalışırken iplik nasırlı parmaklarıma takılıyor. Geçen hafta sonu oynadığımız aşırı rekabetçi paintball oyununun izleri ellerimde görünüyor.

Sora tekrar kıpırdanır ve iğne kayar.

"*Kıpırdama*. Göğüslerini dikmek konusunda ciddiyydim."

"Yine aynı şey. Onlara gerçekten *göğüslerim* mi diyorsun?" diye sorar.

"Evet. Neden?" Gözlerimi kaldırıp onun ifadesini okurum, sonra tekrar işime dönerim. İğneyi saten kumaşa sabitlerim. Bunu mahvedeceğim, ama asıl amacım onun buradan kimseye göğüslerini göstermeden çıkabilmesini sağlamak. Elbisesini kurtarmak için profesyonel bir terzinin yardımına ihtiyacı olacak.

"Bu çok anatomik. Senin gibi bir erkeğin ağzından çıkınca biraz komik geliyor." "*Benim gibi bir erkek* mi? İkinci dönemimiz neydi, Sora? Çünkü yargılayıcı konuşmaya başladın." İğneyi kumaşa gereğinden fazla güçle batırıyorum, çenem geriliyor.

O gergin bir şekilde kıkırdar, sesi fayanslı banyoda hafifçe yankılanır. "Eskort demek istemedim. Çekici bir erkek demek istedim... muhtemelen çok seks yapan bir erkek."

İğneyi batırırken keskin bir kahkaha atıyorum. "Düşündüğün kadar çok değil. Ve zaten, çok seks yapan bir adam senin göğüs bölgeni kastederken ne demeli?" İğnenin ucu, sateni delerken ışığı yakalıyor.

"Göğüsler, sanırım," diye cevapladı.

Yüzde doksan beyefendi olduğuma yemin ederim, ama yüzde onum ara sıra suyu test etmeyi seviyor. Sora'ya ilgi duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Yine de onun nasıl bir kız olduğunu hala bilmiyorum.

Vaizin kızı gibi bir havası var. Ama öte yandan, göğüsler konusunda çok meraklı, bu yüzden bunu *kendi yöntemimle* çözmeye karar veriyorum.

“Bir kadını tamamen çıplak, yüzü yastığa gömülü, kıcı havada bırakıp müstehcen konuşmalar yaparken "memeler" kelimesini kullanırım. "Göğüsler" kelimesini ise bir arkadaşşıma iyilik yapmaya çalışırken kullanırım, örneğin mahvettiğim elbisesini dikerken... Tekrar özür dilerim." Sesimi alçak tutarak, göz ucuyla onun tepkisini izliyorum. Parfümü — tatlı ve çiçeksi bir koku — aramızda hoş bir şekilde yayılıyor.

"Seni çoktan affettim," diye cevaplar, sesi hafifçe titrer. "Özür dilemeyi bırakabilirsin."

Kumaşı birkaç kez daha dürterek, iki inçlik yırtığın etrafındaki ince ipliği sabitliyorum. İğne parmağımı deliyor ve küfür etmeyi yutuyorum, kanı hızla emerek ağzımda bakır tadı hissediyorum. Sora'ya iyi olduğumu söyledikten sonra, ona dik oturmasını söylüyorum. Banyo ışıkları, onarılmış kumaşın üzerinde hala görünen deri üçgenini vurgulayarak, köprücük kemiğine bir gölge düşürüyor.

"Tamam o zaman. Derin bir nefes al. Göğüs kafesin genişlediğinde dikişlerin açılmadığından emin olalım."

Uzun bir nefes alır, elini karnına bastırır. Kumaş sıkıca birbirine dokunmuş halde kalır. Kendi kendine gülümser, sesi küçük alanı ısıtır.

"Ne?" diye soruyorum, onun gülümsemesine karşılık vererek.

"Blöf yaptığını sanmıştım, ama gerçekten iğne kullanmakta çok beceriklisin."

"Söylemiştim." İğneyi plastik kutuya geri koyduktan sonra, dikiş setini Sora'nın diğer eşyalarının yanındaki makyaj masasına attım. Ses mermerden yankılandı. "Her ihtimale karşı sakla."

Gözlerimizi birbirine kilitleriz ve ben bir an onun koyu kahverengi gözlerinin rengini takdir ederim, ama çok uzun süre bakmış olmalıyım ki, o utangaç bir şekilde başka yere bakar ve yanakları hafifçe kızarır. Tavan lambası, alnındaki hafif ter damlalarını yakalar. Onu silme isteğine direnirim. Çok hızlı ve çok samimi bir hareket olur, özellikle de ona itiraf ettiklerimden sonra. *Ama yapmak istiyorum.*

Bunun yerine, telefonumu pantolonumun cebinden çıkarıp kaldırıyorum. "Zelle var mı?"

"Evet. Neden?"

"Açabilir misin?"

"Tabii." Kafasını yana eğerek şaşkınmış gibi görünüyor, ama tereddüt etmeden itaat ediyor. Ekranından gelen mavi ışık yüzünü aydınlatıyor.

uygulamaya giriyor. Banka uygulamasını açtıktan sonra telefonunu bana uzatıyor. Bir yabancıya karşı bu kadar açık davranmasına şaşırarak dudaklarım açılıyor. Tüm hesap toplamalarını görebiliyorum. Hannah ile dört yıl birlikteydim ve o, saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi hiç bu kadar rahatça telefonunu bana uzatmamıştı. Sora'nın samimiyeti rahatsız edici... ama en iyi şekilde.

"Buraya kendimi programlayacağım. Celeste, elbisenin tasarımcı elbisesi olduğunu söyledi. Onarılınca bana fatura etmeni istiyorum." Parmaklarım ekran üzerinde hızla hareket ederek bilgilerini telefonuna giriyorum. İletişim bilgilerim kaydedilirken telefonun zil sesi çalıyor. "İşte oldu. Kişilerinden para talebinde bulun. Ne kadar olursa olsun öderim."

Telefonunu geri veriyorum ve o ekrana bakıyor. "Forrest Hawkins gerçek adın mı yoksa kod adın mı?"

Dudaklarımdan küçümseyen bir homurtu kaçar. "Gerçek. Eskort olduğumu söyledim, gizli ajan değil." İnternette hizmetlerim için açık bir çağrı olsaydı adımları gizlerdim. Ama tüm müşterilerim Rina aracılığıyla gizlice elde ediliyor. Konuşulmayan bir kural var. Eskortlar ve onları kiralayan müşteriler işlerini kendilerine saklarlar. Hiçbirimiz kolluk kuvvetlerinin burnunu sokmasını istemeyiz. Rina ve onun yan işinden büyük maddi fayda sağlayan eski kocası Sean, saygın avukatlardır ve yargıcı ikna ederek meşru işlerini savunabilirler. Ancak, benim ve arkadaşlarımdan *kayıt dışı* yaptığımız işler - ki Rina kesinlikle görmezden geliyor - haklı çıkarmak daha zor.

"Ama yaptığınız şey yasa dışı, değil mi? Biraz daha dikkatli olman gerekmez mi?" Sorusu, ağır bir ima ile aramızda asılı kalır. Geri adım atarak, ellerimi Sora'ya uzatırım. O da parmaklarını benimkilerin etrafına dolayarak, benim desteğimi kullanarak tezgahdan atlar. Ellerinin hafif baskısı, kollarımda beklenmedik bir sinir dalgası yaratır. Ayakları yere değdiğinde tıslar. "Oh, iğrenç. Ayakkabılarımı çıkardığımı unutmuşum."

"Kahretsin. Üzgünüm." Ayakkabılarını alıp bir dizimin üzerine çöküyorum ve *Cinderella'daki* bir sahne gibi tek tek ayaklarına giydiriyorum. Ben ayak bileklerinin etrafındaki kayışları bağlarken, o dengelenmek için elini omzuma koyuyor. Bitirdiğimde, beni bırakmıyor. Ben ayağa kalkarken eli omzumda kalıyor.

Ona çarpık bir gülümseme gösteririm. "Hanımefendi, bana dokunmaya devam ederseniz, size fatura keserim."

Ortamı neşelendirmek için şaka olarak söylemiştim, ama yüzü büyülenmiş halden utanç dolu bir ifadeye dönüştü ve elini benim vücudumdan büyük bir hevesle çekip

"Ben..."

"Şaka yapıyorum. Tanrım, gerçekten çok korktun, değil mi?" Mizahi ses tonum içimdeki endişeyle uyuşmuyor. Umarım kalbimin göğsümde çarpışını duymuyordur. *Gördün mü?* Bu boktan durum, bir kadınla gerçek, müşteri olmayan bir etkileşim kurmayı düşündüğümde her zaman en büyük korkumdur. İyi kızlar mesleğimi öğrendiklerinde benden öğrenirler.

"Korkmuyorum," diyor Sora, iki adım daha geri çekilmesine rağmen. Her adımında topukları karo zemine tıklıyor. "Sorularım var."

Barış işareti yaparak işaret parmağımı ve orta parmağımı kaldırıyorum, sonra tezgaha yaslanıyorum. Kenarı belimin alt kısmına sertçe batıyor. "İki soru sorabilirsin."

"Üç," diye patlar. Ona baktığımda utangaç bir şekilde gülümser. "Özür dilerim. Sanırım tartışmak için programlanmışım."

"Hukuk okuyor musun?" diye soruyorum. Ama sanmıyorum. Avukatlara pek ilgi duymam. Sora'nın mahkeme salonunda itirazlar yağdırdığı görüntüsü, karşımda duran kadına hiç uymuyor.

"Hayır. Ama bu geceden itibaren, kariyerimde ciddi bir değişiklik yapmayı düşünüyorum. Önerin var mı?"

Ağzımın kenarına hafif bir gülümseme yerleşir. "Bu sorularından biri mi?"

"Duruma bağlı. Üç tane hakkım var mı?"

Kıkırdayarak gülerim, ses banyo duvarlarında yankılanır. "Tabii."

Dudaklarını büküyor. "Boş ver kariyer tavsiyesini. Aklımda üç tane spesifik soru var."

"Sor." Kollarımı kavuşturdum, gömleğim omuzlarımı sıkıca sarıyordu.

"Ne zamandır...?" Üst dişleriyle alt dudağını çekiştiriyor. "Yani, bu işi ne zamandır yapıyorsun?"

Onun garip nezaketine gülerek kaşlarımı kaldırdım. "Eskort diyebilirsin. Alınmam."

Derin bir nefes alıp göğsünü kaldırdı, sonra keskin bir nefes vererek, sanki karanlık ve derin bir havuza atlamak için kendini cesaretlendiriyormuş gibi.

"Tamam o zaman. Resmi ilk soru: Ne zamandır eskortluk yapıyorsun, Forrest?"

"Dört yıldır. Kızım doğduktan birkaç ay sonra başladım." Sora'nın çenesi düşer ve ben de gözlerimi deviririm. "Sana bedava bir bonus soru vereceğim, böylece *kafanda* dolaşan saçmalıkları

. Dakota'nın annesini aldatmadım, birlikte olduğumuz süre boyunca da eskortluk yapmadım. Hannah doğum yapmadan kısa bir süre önce benden ayrıldı."

"Gerçekten mi? Neden?"

Göğsünü, tam da düzeltilmiş yakasını işaret ettim. "Bu sorunun bedeli olacak."

Bir gözünü kısıyor. "Hayır. O zaman cevap verme. Aklımda başka sorular var. Bir sonraki soru biraz utanç verici."

İşimle ilgili bu şekilde taciz edilmekten daha utanç verici bir şey mi? Uzun süre kambur durmaktan dolayı hala gergin olan sırtımı hafifçe çatırdatarak dikleştiriyorum. "Utangaç değilim. Devam et."

"Kısa bir süre içinde birden fazla kadınla yattığınızı varsayarsak... nasıl... temiz kalıyorsunuz?"

Önce "göğüsler" hakkında sorgulama. Şimdi de cinsel sağlığımı mı öğrenmek istiyor? Hm, belki de papazın kızı değildir. Onu anlamaya çalışarak yüzünü inceliyorum.

"Açıkçası, prezervatif ve rutin testler. Bir müşteri korunmasız bir ilişki talep ederse, bu ekstra ücrete tabidir ve bana klinikten temiz test sonuçlarını sunmaları gerekir." Sesimi, seks hayatımdan ziyade hava durumunu tartışıyormuşum gibi, olgusal tutuyorum.

"Vay canına. Benimle dalga geçmiyorsun. Gerçekten bu işi yapıyorsun, değil mi?" Gözleri büyüdü, göz bebekleri genişledi.

"Neden sana bu konuda yalan söyleyeyim ki?" Aslında söylemek istiyorum. Sora'ya itfaiyeci falan olduğumu dürüstçe söylemek için ne vermezdim.

Resepsiyondaki müzik daha yavaş bir parçaya geçince, ikimiz de dikkatimizi kapıya çeviriyoruz, bas sesleri artık duvarlardan yankılanmıyor.

"Neden yalan söylemeyeyim? Ben bir yabancıyım. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Yine göğsüne bakıyorum, ama artık yamalı yakası istediğim manzarayı engelliyor. "Artık yabancılardan biraz daha fazlasınız, değil mi?"

Aynaya dönerek, sanki beni farklı bir açıdan kontrol etmeye çalışır gibi, yansımaımdan beni izliyor. "Sanırım."

Sora tezgaha doğru ilerler ve makyaj malzemeleriyle uğraşır. Küçük çantasının içeriği mermer yüzeyin üzerine dağılır. Eyeliner'ını almak ister, ama derinliği algılayamadığı için ıskalar. Sersemlemiş bir şekilde, elini yüzünün önünde yavaşça döndürür, şaşkın ve halsiz görünür, sanki suda hareket ediyormuş gibi.

"İyi misin?" Soru, istediğimden daha keskin çıkıyor, sesimde endişe belirliyor.

"Biraz tuhaf hissediyorum... başım dönüyor." Sözleri belirsiz çıkıyor.

"Nasıl tuhaf?" diye sorarım, onun ani tuhaf davranışları beni endişelendirir. Yaklaşırım, düşerse onu tutmaya hazır olarak.

"Ben çok içki içen biri değilim, ama birkaç kadeh şampanya içtim. Sanırım kafama vuruyor. Muhtemelen bir şeyler yemem gerekiyor." Sanki aşırı odaklanmış gibi bakışlarını tezgaha sabitler. Küçük şeker paketini başarıyla kapınca ambalajdan yüksek bir hışırtı sesi gelir. "İster misin?" diye sorar.

Torbanın sağ üst köşesindeki yaprağı gördüğümde başımı sallarım. Etiketini tanıyorum. "Hayır, teşekkürler. Oda arkadaşım Taio hep bu markayı kullanır. Bir kez denedim ve beni yere serdi. Benim damak tadıma göre çok güçlü. Ama tüm bunları kaldırabildiğin için etkileyici olduğunu söylemeliyim."

"Görüşün bulanık," diye cevaplar, bakışları odaklanmamış bir şekilde. Şeker torbası parmaklarından gevşekçe sarkıyor.

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Öyle mi? Etkisi başladı mı?"

"Sen ne diyorsun?" Sesi yükselir, yankılanır. Kendi sesinin yüksekliğine gözleri fal taşı gibi açılır.

Gerçeklik beni kaplar. *Oh, lanet olsun.* O bunun normal bir şeker olduğunu düşünüyor olmalı. "Sora, bunlar çok güçlü yenilebilirler. İki parça, senin iki katın büyüklüğünde bir yetişkini bütün gece uçurur. Bunu bilmiyor muydun?" Sessizce başını sallar. Göz bebekleri şimdi tamamen genişlemiş, irislerinin kahverengisini neredeyse yutacak kadar. "Kaç tane yedin?"

Şok olmuş korku yavaşça yüzüne yansıyor. "Altı," diye mırıldanıyor. "*En az altı.*"

"Peki... *lanet olsun.*" Saçımı elime alıp, bunun ne kadar kötü olacağını zihnimde hesaplıyorum. "Muhtemelen eve gidip uyumalısın."

Kabul ederek başını sallar ve yanıma gelir. Beceriksiz bir tembel hayvanın zarafetiyle kışını tezgahın üzerine kaldırır, uyluğunun kenarı kalçama baskı yapar. "İyi fikir."

"Seni eve götürmemi ister misin?"

Uykulu bir gülümsemeyle bana bakar. "Buna param yetmez herhalde."

Onu çok acımasızca alay etmemek için gülmemi zorla bastırıyorum. "Hayır, *seni dışarıya kadar eşlik etmeyi* kastettim, Sora. Belki eve gitmek için bir araç çağırmaya yardım edebilirim?"

"Oh, evet. Tamam, teşekkürler." Ama hala kıpırdamıyor. Başını geriye eğiyor, gözleri tavanda.

"O zaman gidelim mi?" diye önerdim, kahkahayı patlatmamaya çalışarak. Şu anda çok sevimli görünüyordu.

"Sen git. Ben bu güzel yıldızlarla biraz vakit geçirmek istiyorum," diyor monoton bir sesle, gökyüzü manzarası sanarak lekelili tavan fayanslarına bakıyor.

"Tamam, bu kadar yeter." Ellerimi bileklerine doladım ve onu tezgahıdan nazıkçe indirdim. "Seni şimdi tek başına bırakamam. Seni eve götüreceğim."

"Saçmalama," diye ısrar ediyor. Ama itirazlarına rağmen, göğsüme yaslanarak vücudumu destek olarak kullanıyor. "Telaşlanmana gerek yok. Bırak beni, Forrest."

"Yapamam," diye mırıldanıyorum, eğilip ince belini kollarımla sararak onu sabitliyorum.

İstemiyorum.

10. bölüm

Forrest

Party-dropping delicious...

Sora'dan en az 20 santim daha uzunum, bu yüzden doğal olarak adımlarım onunkinden daha hızlı. Ama şu anda o kadar yavaş yürüyor ki, Upper West Side'a yürüyerek giderken onunla aynı hızda yürümek için neredeyse geriye doğru yürümek zorunda kalıyorum.

Düğünden ayrıldığımızdan beri gece havası oldukça soğumuş ve sokak lambaları kaldırıma uzun gölgeler düşürüyor. Ayakkabılarım kaldırıma düzenli bir ritimle tıklıyor, bu da onun düzensiz adımlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyor.

Taksi çağırmak istedim, ama Sora ayrılmak için yürümeyi ısrar etti. *Bol şans.* O minicik bir kız ve bir gergedanı uyutacak kadar çok şey yedi. Bahara kadar kafası güzel olacak. Gözleri cam gibi, geçtiğimiz neon ışıkları yansıtıyor ve birkaç adımda bir, sanki sağlam zeminde değil de hareket eden bir gemide yürüyormuş gibi hafifçe sendeliyor.

"Yabancılardan şeker almamanın dersini aldık mı?" diye soruyorum, parmaklarımı onun narin parmaklarının arasına geçirerek.

Elini tuttuğumda soğuk olduğunu hissediyorum ve bileğinde nabzının attığını duyabiliyorum. Önümüzde kaldırımda oturan iri yarı bir evsiz adama yaklaşıırken, onu korumak için elini tutuyorum, ama aynı zamanda onu sürüklemek için de. Eğer hızını artırmazsa, bu gece sokakta yatmak zorunda kalabiliriz. Evsiz adam geçip giderken bize bakıyor, ucuz içki ve yıkanmamış giysilerin kokusu burnuma geliyor.

"Yabancı değildi. En iyi arkadaşımdı," diye savunuyor, sesi biraz peltek.

"En iyi arkadaşın seni uyuşturdu mu?"

Soğuk gece havasında nefesinin buharı görünürken, uzun bir iç çekişle abartılı bir şekilde tepki veriyor. "Sanırım benim rahatlamamı istedi. *Oh!*" diye bağırıyor aniden, caddenin karşısını işaret ederek. "Bingo. Pretzel arabası." Duruyor, elimi bırakıyor ve büyük, ceylan gözleriyle bana bakıyor. Sokak lambası, makyajındaki parıltı kalıntılarını yakalıyor ve cildini ışılatıyor.

"Pretzel ister misin?" diye soruyorum, gözlerindeki ani çaresizlik beni eğlendiriyor.

"Hayır, Forrest, pretzele *ihtiyacım var.*" Açlıktan ölecekmiş gibi iki elini karnına koyar.

Yolun yapısal bütünlüğünü test ediyormuş gibi caddeye birkaç adım attım. Gözlerimle arabaları taradım, sadece birkaç blok ötede park etmiş bir taksi gördüm. Gelen trafiğin tehlikesi olmadığına emin olduktan sonra Sora'ya karşıya geçmesini işaret ettim. "Tamam, kurabiye kız. Hadi gidip atıştırmalıklarını alalım."

"Oh, kurabiye de iyi olur," diye mırıldanarak aceleyle yanımdan geçip giderken, elbisesinin kumaşı bacağıma sürtünür. Tabii ki, eve giderken bal gibi yavaş hareket ediyor, ama karbonhidratlara koşar adım gider.

"Vay, ne kadar da şirin görünüyorsunuz," diye seslenir el arabasının sahibi, kalın bıyıkları konuşurken sallanıyor. El arabasından çıkan buhar etrafımızdaki havayı ısıtıyor, soğuktan kurtulmak için hoş bir rahatlama. Bayat, grimsi, bir gün önce yapılmış yumuşak simitler bekliyordum ama tüm ürünleri taze pişmiş görünüyor. Sıcak tereyağı ve yumuşak ekmeğin kokusu kaldırımın her yerine yayılıyor ve midemi guruldattırıyor. Arabasının hoparlörlerinden, telefonuna bağlı asansör müziği bile çalıyor. Oldukça sofistike bir simit arabası. "Güzel bir gecenin ardından eve mi gidiyorsunuz? Baloya gitmiş gibi giyinmişsiniz."

"The Plaza'da bir düğün," diye onaylayıp iki parmağımı kaldırdım. "İki tane lütfen. Biri tarçınlı şekerli, biri sade." Arabasının yan tarafındaki dev tuzlu pretzel resmine bakıp neredeyse salya akıtan, olduğu yerde donakalan Sora'ya baktım. Gözleri o kadar büyümüştü ki, transa geçmiş gibi görünüyordu.

"Oturmam lazım," diyor Sora aniden ve hemen yakındaki bir otobüs durağına doğru koşuyor. Metal bank, üzerine oturduğunda gıcırıyor, elbisesi etrafında toplanıyor. Yemeğimizi ödedikten sonra yanına gidiyorum

iki pretzel seçeneğini de ona uzattım. İnce kağıt ambalajdan sızan sıcaklık avuçlarımı ısıttı.

"Tuzlu mu, tarçınlı şekerli mi?"

Eli tuzlu olanı kapar, parmakları benimkilere dokunur. Sıcak, yumuşak pretzelle mükemmel uyum sağlayan zehirli peynir sosunu ona sunma fırsatım olmadan, ağzına kocaman bir parça atar. Hevesle çiğneme sesi sessiz geceyi doldurur. "Aman Tanrım, *seni seviyorum*."

"O kadar mı iyi?" Peynir sosunun plastik ambalajını açıp bacağına yanına koyduktan sonra yanına oturdum. Bank, pantolonumun içinden soğuk geliyordu. Gece havası çok serindi. Sora'ya birkaç kez ceketimi verdim ama almayı reddetti. Benim üşümemden mi endişelendi, yoksa esrar onu sıcak mı tutuyordu, emin değildim.

Tarçınlı şekerli simitten büyük bir ısırık alıyorum, aslında ne kadar aç olduğumu hatırlayarak. Çiğnerken tatlı kristaller dudaklarıma yapışıyor. Bileğimi çevirerek, yemeğimi Sora'ya doğru uzatıyorum. "Bundan bir ısırık ister misin?"

O da eğilip yanından bir ısırık alarak cevap veriyor, tarçınlı şeker dudaklarına yapışıyor. "Külot düşürecek kadar lezzetli," diye mırıldanıyor yavaşça çiğnerken, kırıntılar kucığına düşüyor.

Boş sokakta yankılanan gürültülü bir kahkaha atıyorum. "Sen kolay tatmin olansın."

Kaşlarını kaldırarak bana imalı bir gülümseme gösterir. "Yiyecekler söz konusu olduğunda, tabii ki."

İma dolu cevabı, midemi merakla kıvrıyor. "Görüyorum ki şu anki sarhoş halin zekânı köreltmemiş."

Sevimli bir şekilde omuz silkiyor, sonra pretzelini yemeye başlıyor ve yaklaşık beş büyük ısırıkta hepsini yiyor. Nefes almak için başını kaldırdığında, biraz utanmış görünüyor ve ağzının köşelerindeki kırıntıları siliyor. "Bu pek hanımefendiye yakışmadı, değil mi?"

Kendini farkında olacak kadar sarhoş değil mi? "İştahlı kadınları severim. İlk buluşmada salata sipariş eden bir kızla asla birlikte olamam." Bütün akşam ayakta durmaktan kaslarım gergin olduğu için bacaklarımı önüme uzatıyorum.

Sora bana kurbağa dudaklı bir gülümseme gösterir. "Aslında bunu nazik olmak için yapıyorum. Son randevumda, adam beni karşılayamayacağı pahalı bir restorana götürdü. Yan salatam bile yirmi sekiz dolar tuttu. Çok saçmaydı. Onun için çok üzuldüm."

"Belki de erkeklerle çıkma. Sana gerçek bir yemek ısmarlayabilecek erkeklerle çık." *Ah, lanet olsun.* Bu çok kibirli bir laftı, ama Sora çıkmaktan bahsettiği anda içimde bir heyecan uyandı. Çenemi esnetiyorum, kaslarımın gerildiğini hissediyorum. Benim oynamadığım bir oyundaki rekabet beni rahatsız ediyor.

Benim acımasız cevabıma kaşlarını çatarak, gözlerini kısarak baktı. "Bilgin olsun, harika bir randevuydu. O nazik ve eğlenceliydi ve önemli konularda tam bir beyefendiydi. Para seni erkek yapmaz, Forrest."

Komik. Hannah, ilişkimiz boyunca bana böyle dememişti. Belki de artık kadınların niyetleri hakkında en kötüsünü düşünmeye şartlanmışımdır. "Haklısın," diye cevap verdim. "Üzgünüm, bu sözüm çok inatçıydı." Elimi ensemin arkasına götürdüm, rahatsızlığımı gidermeye çalışarak.

"Bana başka bir soru sorarsan seni affederim." Kirpiklerini kırıştırır, başının üzerindeki sokak lambasının ışığı kahverengi gözlerinde parlar.

"Kadınsı cazibeni benim üzerimde boşa harcamayın, kurabiye kız. Size zaten çok fazla şey anlattım." Üstelik, beni kızımınla birlikte gördü, bu da beni çok rahatsız ediyor. Dakota'nın işim hakkında benimle yüzleşeceği düşüncesi midemi burkuyor. "Son sorunuzu daha sormadınız bile."

Pretzel ambalajını buruşturduktan sonra, onu bankın üzerine koyar ve baş ağrısı varmış gibi şakaklarına bastırır. Kağıt gece esintisinde hışırdar ve uçup gitmek üzereymiş gibi görünür. "Çok fazla baskı var."

"Muhtemelen uzanman gerekiyor. Hastaneye gitmemize gerek olduğunu sanmıyorum, ama kesinlikle aşırı doz almışsın." Yüzünü inceliyorum, serin havaya rağmen göz bebeklerinin büyümüş olduğunu ve alnında hafif bir ter parlaklığı olduğunu fark ediyorum. "Hayır," diyor, sanki ben hiçbir şey anlamamışım gibi bana bakarak. "*Soru.* Sadece bir tane daha var ve onu boşa harcamak istemiyorum. Çok şey merak ediyorum." Başını kaldırıyor ve en azından bu sefer gerçek gece gökyüzünü hayranlıkla seyrediyor, umumi tuvaletteki psikedelik etkisindeki yıldızları değil. Onun izinden gidiyorum, onu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Yıldızlar, şehrin ışık kirliliği nedeniyle zar zor görünüyor, karanlık tuvalin üzerinde sadece birkaç iğne ucu kadar ışık var.

"Bu nasıl?" diye soruyorum. "Son sorunu sakla, ama sana bir karşılık bir teklifte bulunacağım. Benim sorularımdan birine dürüstçe cevap ver, ben de senin sorularından birine ücretsiz cevap vereyim." Bankta yerimi değiştiriyorum, soğuk metal pantolonumdan içeri sızıyor.

"Anlaştık," diye cevaplar hevesle. "Ne kadar..."

"Dur, dur," diye sözünü kesip elimi kaldırıyorum. "Önce ben sorayım. Cevabını uygun bulursam, o zaman sen de sorunu sorabilirsin."

"Sarhoşluk... layık görürsem... Neden doktorası olan biri gibi konuşuyorsun?" diye sordu küstahça, otururken bile hafifçe sallanarak.

"Çünkü var," diye karşılık verdim. Hukuk doktorası da bir doktora derecesidir.

Gözleri büyür. Ağzını açar, ama tekrar kapatır, son sorularından birini bu konuyu açarak boşa harcamak istemez. Pozisyonumu düzeltirken omzum onun omzuna değiyor. Bu sefer irkilmiyor, vücutlarımızın çarpışmasına giderek daha fazla alışıyor.

"Sıra sende," diye fısıldayarak boğazını kurumuş gibi okşadı.

"Bir saniye. Burada kal," derim ve birkaç metre sağa koşarak pretzel arabasından bir şişe su alırım.

Ben faturayı çıkardığımda, araba sahibi bana eliyle işaret ederek içeceği bedava ikram ediyor. "Teşekkürler dostum," diyorum ve ödülümü Sora'ya geri götürüyorum. Şişe soğuk ve yoğunluktan kaygan.

"Ah, sen tatlı meleksin," diye mırıldanıyor, suyu alıp kapağını açıyor ve bir balık gibi yudumluyor. Çaresizce yudumlamasının sesi sessiz geceyi dolduruyor. Rahat bir nefes alıp kapağı kapatana kadar bekliyorum, alt dudağı ıslak.

"Neden ağlıyordun? Yani, elbiseni yırtmadan önce. Çok üzgün görünüyordun." Banyoda gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünün hatırası göğsümü sıkıştırıyor.

Şimdi sessizleşir, başını umutsuzluğa benzeyen bir şekilde eğmiştir. Rüzgâr şiddetlenir, saçının bir tutamını yüzüne doğru uçurur. "Açıklaması zor."

"Dene bakalım."

Sora, çantasını güvenli bir şekilde sakladığı sırtının arkasına uzanır ve telefonunu çıkarır. Yavaşça yazarken, tuşlara odaklanmaya çalışırken gözleri fal taşı gibi büyür. Ekranından yayılan mavi ışık, karanlıkta yüzünü aydınlatır. Duvar kağıdını görürüm: O ve sarışın bir kızın yüzleri birbirine yapışmış, deli gibi gülümseyen bir selfie fotoğrafı. Neden bilmiyorum, ama onların gülümsemeleri beni de gülümsetiyor, sanki fotoğrafın yakaladığı neşeyi hissedebiliyorum.

"Al," der Sora, telefonunu bana uzatırken parmakları benimkilere değiyor.

Ekрана bakıyorum, bana ne gösterdiğini tam olarak anlayamıyorum. Bir tür yorum sitesi, yazılar ve karşılıklı yorumlarla dolu. Yazılar çok küçük, okumak için gözlerimi kısmak zorundayım. Ne eleştirdiklerini anlamak için birkaçını okudum. Acımasız olsa da, şaşırtıcı bir şey yoktu, sadece internet trolllerinin trollerlik yapması, bu sefer bir aşk romanı hakkında. Ortak bir teması olmayan yaklaşık on farklı eleştiriye göz attım. Bazıları karakterlerden ve kimya eksikliğinden şikayet ediyordu. Bazıları hikayede daha fazla seks istiyordu, diğerleri daha az. Bir yorumcu tek bir yazım hatası yüzünden kitabı acımasızca eleştirdi.

"Şimdi neden ağladığımı anladın mı?" Sesi bir desibel düştü, üzüntü sesini derinleştirdi. Kendini koruyan bir duvar gibi kucakladı, omuzları öne doğru eğildi.

"Pek sayılmaz. Sadece gerçek insanlar, sahte insanlar hakkında şikayet ederek saldırganlıklarını dışa vuruyorlar. Okudun mu?" Telefonu geri veriyorum, o telefonu alırken parmaklarımız yine birbirine değiyor.

"Yaklaşık yüz kez... taslağını hazırladım, düzenledim ve yayın için hazırladım. Sahte kişilerden şikayet etmiyorlar, *benden* şikayet ediyorlar. Yazar benim," diye ekliyor somurtkan bir şekilde, sesi son kelimede titriyor.

"Oh." Keşke daha iyi bir cevap verebilseydim, ama acımasız yorumlar yeniden aklıma gelince kafam allak bullak oldu. Önceden kayıtsızdım, ama şimdi bunların onun acısının kaynağı olduğunu öğrenince sinirlendim.

"Müşterilerinizden yorum alıyor musunuz?" diye soruyor Sora. Sonra parmağını gözlerimin tam ortasına doğrultuyor, parmağı yüzüme çok yakın bir yerde duruyor. "Bu sadece bir sohbet, ücretli bir soru değil."

Göğsümde titreyen bir kahkaha attım. "Peki. Ama hayır. Müşterilerim son derece gizlilik içinde çalışır. Benimle bir sorunları varsa, bunu patronumla özel olarak görüşürler."

Nadiren olur, ama birkaç kez müşterinin beni kabul etmediğim bir duruma sürüklediği ve benim de oradan ayrılmak zorunda kaldığım durumlar oldu. Rina'nın sıkı bir ön ödeme, iade yok politikası vardır, bu yüzden beklenmedik bir şekilde içine sürüklendiğim aldatma durumuna katılmadığımda Tabitha Rossten çok öfkeleni.

Bazı erkekler, eşlerinin yakışıklı yabancılar tarafından becerilmesini izlemekten hoşlanır, ama Bay Rossten bu durumdan neredeyse ağlayacak hale gelmişti. Bu kesinlikle duygusal olarak karşılıklı rıza ile yapılmış bir şey gibi görünmüyordu ve ben onun ruhunu parçalamak istemedim. Kimi incittiklerini umursamayan başka eskortlar da var

, bu yüzden çifte aramaya devam etmelerini söyledim. *Ve lanet olsun*, Rina daha sonra bir azar işitti.

"Eleştirilerim çok açık... ve utanç verici." Yanağından yeni bir gözyaşı süzülüp sokak lambasının ışığında parladığını görünce kalbim rahatsız bir şekilde burkuldu. Duygularının izlerini saklamıyor. Yüzü gözyaşını hissetmeyecek kadar uyuşmuş olabilir. Belki de onun acısını gün gibi açık bir şekilde görebildiğimi fark etmiyor.

"Eğer yorumlar alsaydım, muhtemelen onları okumazdım," diyorum, hala parmak uçlarımla gözyaşlarını silme isteğine direnerek. "En çok ses çıkaranlar genellikle olumsuz düşünen insanlardır."

Gözleri iri ve kırpmadan, önüne bakarak başını sallar. "Bu, sürekli aldığım bir tavsiye. Ama bilmiyorum, bir neden arıyordum."

Biraz daha yaklaşıyorum, bank bizim ağırlığımızla gıcırıyor. "Ne için bir neden?"

"Bunda neden başarısız olduğumun bir nedeni. Tüm parçalar orada, ama yapboz bir türlü tamamlanmıyor" — ellerini birleştirip, düşüncesini mimiklerle anlatmaya çalışıyor

— "bir araya gelmiyor."

Omzuyla hafifçe dürttüm. "Ne zamandır yazarsın?" "Dört yıldır," diye mırıldandı, nefesi gece havasında buğulanıyordu.

Nasıl üşümüyor?

"Kısa bir süre önce çok ünlü bir yazarın röportajını okudum. Romantik kitaplar yazmıyor, ama J.P. Cooper'ın *Hell & Heroes* kitabını duydun mu?

J.P. Cooper'ın *Hell & Heroes* kitabını duydun mu?"

Onun buz gibi yan bakışları altında korkarak eğildim. "Kulağa biraz tanıdık geliyor," dedi Sora acı bir şekilde. Bu tepkinin nedenini anlamadım ama yine de devam ettim.

"Başarıya ulaşmadan önce on yıl boyunca başarısızlık yaşadığını söyledi. Cooper, büyük fırsatı yakalamadan önce pes etmek üzereydi. Sanırım yazarlara verdiği tavsiye, eleştirmenlerin ne düşündüğünden çok, kendi hikayeleri hakkında *ne* düşündüklerini daha fazla düşünmeleri. Belki de buna odaklanmalısın? Hikayelerin hakkında ne düşünüyorsun?"

Yardımcı oluyor muyum yoksa dinlemek yerine sorunu çözmeye çalışan erkekler gibi davranıyor muyum, bilemiyorum. Sora'nın ruh hali birdenbire değişti. Yanlış bir şey söylemiş olmalıyım. "*Ne oldu?*" demek istiyorum ama daha ağızımdan çıkmadan, o aramızdaki sessizliği bozdu.

"Sanırım... belki de gerçeği görmek için bunu çok fazla istiyorum."

"Ne gerçeği?" Sokak lambası üstümüzde titriyor, yüzüne garip gölgeler düşürüyor.

Dönüyor, bakışları benimkini yakalıyor, elbisesi dizlerimin üzerine düşüyor. Hafif ağırlığı, pantolonumun içinden sıcaklığını hissediyorum. "Hiç bir şeyi o kadar çok istedin ki, bunun kaderinde olduğuna kendini ikna ettin mi? Ama her gün uyanıp, eğer kaderindeyse, bu kadar zor olması gerekmez mi diye düşündün mü?"

"Yazmanın kolay olduğunu düşünmüyorum..."

"Hayır, yazma kısmını kastetmedim." Başının iki yanında yumruklarını sıkıyor, sanki artan baskıya karşı savaşılmaya çalışıyormuş gibi. "*Ait olmak.*"

Bu beni suskun bırakır. Çünkü ne diyebilirim ki? Onun sonucuna katılıyorum. Zaten bu yüzden eskortluk yapıyorum.

Baroya girip, on beş yıllık bağlayıcı bir sözleşmeyle çalışmayı kabul ettiğim yozlaşmış bir hukuk firmasına ruhumu satabilirdim. Ama içimde bir türlü atamadığım bir rahatsızlık vardı. Sınıf arkadaşlarım ve gelecekteki meslektaşlarım, avukat olmanın sizi bir tür kahraman-kanun kaçağı yapmadığını söylediler. Bu sadece bir iş. Hannah bana büyümemi, kafamı kıcımdan çıkarmamı ve kazanacağım büyük paraya odaklanmamı söyledi. Ama hayatımı dünyayı daha kötü bir yer haline getirmek için adamak istemiyordum.

Geleceğim ve ailemin geleceği hakkında bir karar vermeye çalışırken, tüm bu saçma sapan fikirler kafamın içinde şiddetli arılar gibi vızıldayarak, sağduyumu bulanıklaştırıyordu. Sınıf arkadaşlarım benim aldığım fırsat için canlarını bile verirlerdi, bu yüzden kendimi dışlanmış ve ait hissetmiyordum.

Benim tarafımda olan ve bana yardım etmeye istekli tek kişi, eski profesörüm Rina Colt'tu.

Şimdi ona her şeyimi borçluyum. Beni sadece kötü bir kaderden kurtarmakla kalmadı. Bir boşluk buldu, beni eski kocasının kötü niyetli şirket hukuk bürosundan kurtardı ve kızıma bakmam için bir yol gösterdi.

"Sanırım bittim," diyor Sora. "Vazgeçip büyümek zamanı geldi, biliyor musun? Bugün yirmi yedi yaşına girdim."

"Bugün doğum günün mü?" Bu, ağlamasını daha da kötüleştiriyor. Yırtık bir elbise giymiş, yanaklarından gözyaşları süzülen, doğum gününün son dakikalarını bir eskortla kamuya açık bir bankta geçiren bir okul sonrası özel programı gibi. İçim, sempati ve adını koyamadığım başka bir duygu karışımıyla burkuluyor.

"En iyi arkadaşım Daphne düğünde garson olarak çalışıyordu. Bu gece yalnız kalmamam için beni de davet etti. Akşamımı, backlist'imde neyin yanlış olduğunu bulmaya ve gelecekteki en çok satan kitabı planlamaya ayırmamız gerekiyordu. Ama temizlik ekibinde takılıp kaldı. Bu yüzden, burada seninle birlikteyim." Sora elini uzatıp bacağıma dokundu. Hareketleri daha kasıtlı ve koordineli görünüyordu. Belki de yazarlık kariyeriyle ilgili acı verici iç gözlemi onu ayıklaştırıyordu. Sıcak dokunuşu uzun süre kaldı.

"Doğum günün kutlu olsun," diyorum. "Bu kadar geç olmasaydı, seni yemeğe çıkarmayı teklif ederdim."

Hâlâ elimde tuttuğum tarçınlı şekerli simidi işaret etti, parmağıyla dokunduğunda kağıt ambalajı kırışır. "Zaten götürdün."

"Bu gerçek bir akşam yemeği değil. Sadece ucuz sokak yemeği."

Omuzlarını silkiyor, sonra karnını okşuyor. "Beni gayet iyi doyurdu."

"Zarafetli kız." Pretzelimi masaya bırakıp, ellerimi çırparak üzerindeki şeker tozunu silkeledikten sonra ona göz kırptım. "Şimdi, hayallerinden vazgeçmeden önce, kitapların hakkında ne düşünüyorsun? Nefret edenleri boş ver. Yazıların hakkında ne düşünüyorsun?"

"Artık romantizmin ne olduğunu bile bilmiyorum," diye cevaplar üzgün bir şekilde. Uzaklardan bir siren sesi duyulur, yaklaşır, sonra başka bir şehir caddesinde kaybolur.

"Biraz daha açar mısın?"

"Okuyucular gerçekliği askıya alan masallar istiyor. Benim için öyle yazmak zor. Ben bildiklerime ve deneyimlerime dayalı hikayeler anlatıyorum. Popüler olan şeyler benim aşkta istediğimden çok uzak. Bu yüzden asla viral olmayacağım ya da kitap kurdu kızlara uyum sağlayamayacağım. Onların çok değer verdiği tüm klişeleri anlamıyorum. Hiçbir zaman, ellerim arkamda kelepçelenmiş halde, maskeli bir sapık Louisville slugger'ının ince tarafını bacaklarımın arasına sokarken, ben de üzerine dağınık bir şekilde boşalana kadar devam etmesini hayal etmedim."

Romantizm denince aklıma kadınların deli olduğu Nicholas Sparks'ın kitabı geliyor. Gerçi bu, filmin uyarlaması ve gömleğini çıkarmış Ryan Gosling ile daha çok ilgili olabilir. Sora'nın az önce söylediği şeyler Elm Street'te yaşanacak bir kabus gibi geliyor.

"Sen ne diyorsun be?"

Gözlerini kapatır, başı sanki boynundan kopmuş gibi sola doğru sarkar. "Önemli değil. Tek söylediğim, reddedildim, alay edildim ve o kadar çok ezildim ki, tüm enerjimi kaybettim. Artık büyük romantik anları yazarken bile zevk almıyorum."

artık zevk almıyorum. Hepsi çok yapmacık." Kaşlarını kaldırır. "Evet, bayım. Ben de büyük kelimeler biliyorum."

Gülümserim. "Belli ki."

"Demek istediğim," diye devam etti, "romantik kitap okuyucularının ne istediğini bilmiyorum. Onları bana ve hikayelerime nasıl aşık edeceğimi bilmiyorum. Bu işe yaramaz."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Sana aşık olmak kolay gibi görünüyor," diye itiraf ettim.

Gözleri şaşkın bir baykuş gibi büyüdü, ben de ekledim, "*Bir okuyucu olarak.*"

Bu kızın yanında neyim var benim? Hep beceriksiz davranışlar ve tuvalet klozetini dolduracak kadar çok laf kalabalığı. Boğazımı temizleyip kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Hedef kitlen çoğunlukla kadınlar, değil mi?"

"Evet, ne olmuş?" diye sorar savunmacı bir tavırla, omuzları gerilir.

"Bununla bir şey kastetmedim. Sadece okuyucuların neyi sevdiğini bilmeyebilirim ama kadınların neyi sevdiğini biliyorum. Bu yüzden hala bir işim var."

Gözleri çok açık bir şekilde kasıklarına takılıyor. "Bence hala işinizin olmasının daha önemli nedenleri var."

Ağzım alaycı bir gülümsemeye bükülüyor. "Gözlerinizi buraya bakın bayan."

Kızın yüzü kızarır ve ben yeni favori oyunumu bulmuş olurum. Aşık bir okul çocuğu gibiyim. Sora'nın beni izlediğini her fark ettiğimde, tek yapmam gereken onu çağırmak ve sevimli yanaklarının kızarmasını izlemek. Serin gece havası, kızın yüzünde yükselen ateşi soğutamaz.

"Tamam, bir fikrim var. Ama önce, ayakların hala ağrıyor mu?"

Kafasını salladı. "Hiç de bile. Hissetmiyorum bile. O jelibonlar ağrıyan ayaklar için sihirli."

"Güzel."

Telefonumu elimde, bir kez daha pretzel arabasına doğru koşuyorum. Telefonu tezgahın üzerine koyduğumda metalik bir ses çıkıyor. Spotify'yı açıp bir şarkı seçtikten sonra, arabasının sahibine yirmi dolarlık banknotla rüşvet verip müziğini çalmasını ve hoparlörlerini açmasını istiyorum. "Ayağa kalktığında play tuşuna bas, tamam mı?"

Anladığını belirten bir şekilde başını sallar, parayı cebine koyar ve ben de Sora'yı ayağa kaldırmak için bankın yanına geri dönerim.

"Hadi, Majesteleri. Kalkalım." Ellerimi dirseklerinin altına koyarak Sora'yı bankın üstünden kaldırdım.

"Bacaklarım jöle gibi."

"Üç porsiyon yenilebilir şey yedin. Bacaklarını hissedebilmen bile mucize." Onu vücuduma sıkıca çekip banketten birkaç adım uzaklaşıyoruz. "Muhtemelen benim önderlik etmeme izin versen iyi olur."

"Nereye?" diye sordu, tam da müzik arabasının hoparlörlerinden yükselmeye başladığı sırada. Geriye doğru eğilerek, şaşkınlıkla ağzını açtı. "Dans mı ediyoruz? Seni peynir kafalı, çok sıkıcısın. Ve bu şarkıyı çok seviyorum."

"Çok karışık sinyaller veriyorsun, Sora. Dans etmek istiyor musun, istemiyor musun?" Müzik boş caddeyi dolduruyor, etrafımızdaki binalardan yankılanıyor.

"Sayılır. Ama nasıl dans edileceğini bilmiyorum."

Elimi beline sıkıca dayayarak onu kendime yaklaştırıyorum. Elimin altında elbisesinin ipeksi dokusu hissedilir. "Sadece bana yaslan. Gerisini ben hallederim."

Yanağını göğsüme yaslar ve birkaç ölçü boyunca şarkıyı mırıldanır, sonra "Bu çok hüzünlü bir şarkı" der.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Dido'nun "White Flag" şarkısı hoparlörlerden çalar, melodisi gece havasında net bir şekilde duyulur.

"Çünkü karşılıksız aşk hakkında. Sözlerini dinle... Asla sahip olamayacağı birini seviyor."

"Dönebilir misin?" Elini sıkıca tutuyorum.

"Sanırım bunu birazdan öğreneceğiz," diye mırıldanır, ben onu döndürürken. Sora'nın refleksleri biraz gecikmiş ve kendi ayaklarına takılmamış olsaydı, bu inanılmaz romantik bir an olurdu. Bana doğru yığılır, vücudu göğsüme sıkıca yapışır.

"Oops, tamam, artık dönmüyoruz. Sadece yakın dur." Kafasını göğsüme geri getirip ikimizi ileri geri sallıyorum. Ayakkabılarımın altındaki beton pürüzlü, ama bizi yumuşak, akıcı bir hareketle ilerletmek için karın kaslarımı sıkıyorum. "Bu arada, sanırım şarkıyı yanlış yorumladın."

"Ben yapmadım, ama sen devam et ve çalışmanı göster."

Çenemi onun başının üstüne dayadım, vücutlarımız arasında bir santim bile boşluk yoktu. Solmuş parfümünün hafif kokusunu içime çektim. "Sevdiği birini inciten bir kadın hakkında. Ama uzaklaşıp kaybını kabullenmek yerine, gemiyle birlikte batmak istiyor. Bence şarkı, karmaşık ve acı verici olsa bile, sevgiye sahip olmanın hala daha iyi olduğunu anlatıyor. Gerçek sevgi, sonucu ne olursa olsun, teslim olmaya değer."

"Siktir," diye mırıldanıyor göğsüme yaslanarak, nefesinin sıcaklığı ince gömleğimin içinden hissediliyor. "O zaman romantik kitaplar yazmalısın."

"Belki de henüz pes etmemelisin. Sıkıntılı bir dönemden geçiyormuşsun gibi geliyor. Her şeyden biraz uzaklaş. Hukuk fakültesindeyken, ders çalışmaktan sıkıldığımda

, birkaç günlüğüne kampüsten ayrılırdım. Eve giderdim. Sıfırlardım. Her zaman yenilenmiş olarak geri dönerdim ve çok daha iyi performans gösterirdim."

Müzik durduğunda ayakları betona yapışır. Yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle, beni merakla inceler. "Bekle." Sora hızla bankın yanına koşar ve telefonunu alır. Hızla bir şeyler yazdıktan sonra, topukları kaldırıma vurarak yanıma döner. Pretzel arabasının hoparlörlerinden telefonumdan gelen iki bildirim sesi duyulur.

"Git kontrol et," der, gözleri geniş ve bekleyiş içinde.

Arabacının sahibine zaman ayırdığı için teşekkür ettikten sonra, yardımcı kabloyu çekip uyarılarımı inceledim. Sora bana iki ödeme yapmıştı. Biri on dolar, diğeri on bin dolar. Şaşkınlıkla ona döndüm, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"İlki, pretzel ve su için sana geri ödeme," diyor masumca, ellerini dirseklerinin etrafına koyarak.

"Gereksiz... Peki ikinci ödeme?" Kaşlarımı kaldırarak bunun nereye varacağını tahmin ediyorum. Nabzım hızlanıyor, kulaklarımda kan basıyor.

"İşte üçüncü sorum, Forrest..." Sora, sanki bir suç işleyecekmiş gibi gergin ve titriyor. Devam etmeden önce dişleriyle bir saniye alt dudağını ısırıyor. "Ücretin ne kadar? Beni eve götürüp... şey... bu gece benimle kalman için bu yeterli mi?"

İşlerim bu şekilde ayarlanmaz. Yasal nedenlerden dolayı Rina aracılığıyla yapılmalıdır. Ama şu anda bunların hiçbiri umurumda değil. Karşımdaki kadının önerdiği şey daha çok ilgimi çekiyor.

"Seni eve götürüp kalırsam..." Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "...ne yapmak istersin?"

Neredeyse titreyerek sorar, "On bin dolar bana ne kazandırır?"

Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Onun göğsü benim karnıma sıkıca bastırılmış durumda, ben de kulağına homurdanan bir fısıltıyla konuşuyorum. "İstediğin her şeyi elde etmeni sağlar."

11. bölüm

Sora

*A confusing cocktail of lust and
fury, and a blatant web of bullshit.*

Hayatımda daha kötü kararlar da verdim. Muhtemelen... *belki*.

Yatak odasında kafeslenmiş bir kaplan gibi volta atıyorum, adımlarım muhtemelen tüm dairemdeki depozitodan daha pahalı olan yumuşak halı tarafından boğuklaşıyor. Birkaç saniye aralıklarla, California king yatakta uzanmış adama bir göz atıyorum, kaslı kolu yüzünün üzerinde, nefes alışları derin ve ritmik.

Bir eskort. Babamın, benim brownstone evime lanet bir eskort getirdim.

Dün gece esrarın etkisiyle, bu bana çok mantıklı gelmişti. Brownstone, dairemden daha yakın The Plaza'ya ve ben taksi şoförüne doğru yolu tarif edecek durumda değildim. "Ünlü, zengin yazar babamın suçluluk duygusuyla bana hediye ettiği milyon dolarlık eve götür beni" demek çok uzun bir cümle olduğu için, Forrest'a buranın *benim evim* olduğunu ima ettim. Evin neden bu kadar düzenli olduğunu, kusursuz bir şekilde dekore edilmiş ve toz bile bulunmadığını sorgulamadı. Bana göre burada kimsenin yaşamadığı çok açıktı. Forrest fark etmemiş gibiydi.

Dün gecenin anıları beynimde dolaşıyor — dağınık, bulanık anlık görüntüler. Başımın üstündeki yıldızlar. Gözlerimdeki yıldızlar. Vücudumu karıncalandıran sinirler. Sonunda kafamdan çıkıp, aklıma ne gelirse onu söyleyen ben. Pretzel arabası adamı — bizim beklenmedik aşk tanrımız — mütevazı yemek standını, teneke hoparlörler ve Spotify çalma listesiyle ay ışığı altında bir balo salonuna dönüştürdü.

Forrest'ın kolları beni sarmıştı, sağlam ve emin. Sesi alçaldı, duman ve bal gibi, "White Flag"ın umutsuz bir özlem değil

umutsuz bir özlem değil, görkemli bir teslimiyet hakkında olduğunu açıklarken. Boğulabileceğini bilerek, yine de atlayarak aşkın karmaşık sularına dalmak hakkında. Savaş çoktan kaybedilmiş olsa bile beyaz bayrağı kaldırmayı reddetmek hakkında.

Tanrım, bunu söylerken bana bakışı... Sanki ben, onun seve seve kaybedeceği bir savaşmışım gibi. Sanki teslim olmaya değermişim gibi. Sadece bir an yaratarak bir şeyi kanıtlamaya çalıştığını biliyorum...

Ama işe yaradı. Aklımdan çıkmadı. Ertesi sabah, tek düşünebildiğim şey buydu. Bu adam işinde *mükemmel*.

Ve sergilediği performans, bir an için *aklımı kaçırıp* ona dürtüsel olarak on bin dolar gönderip, cinsiyetleri değiştirilmiş *Pretty Woman* filmindeki Julia Roberts gibi ona teklifte bulunmamın sebebiydi.

Ancak filmlerden farklı olarak, biz anlaşmayı hiç imzalamadık. Brownstone'a vardığımızda ve ona ana yatak odasını gösterdiğimde, görünüşe göre yenilebilir bir şeyin etkisiyle uykuya dalmışım. Forrest, bir beyefendi olarak, beni yatırıp yanıma uzandı.

Güneş, panjurların arasından sızarak, onun gülünç derecede mükemmel vücuduna altın şeritler çiziyor. Sabahın geç saatleri. Daphne, kitap planlama toplantımız için her an burada olabilir ve bu muhteşem sorunu hemen evimden çıkarmam gerekiyor.

Yatağa yaklaşıyorum, onu nazikçe dürtmek mi yoksa örtüyü tamamen çekip atmak mı diye düşünürken. Nazik olmak kazanır. Ben canavar değilim.

"Forrest," diye fısıldayarak omzuna hafifçe dokunuyorum. Parmaklarımın altında cildi sıcak ve pürüzsüz. "Forrest, uyanman lazım."

Kıpırdanıyor, kolunu yüzünden çekerek o büyüleyici bal rengi kahverengi gözlerini ortaya çıkarıyor ve şimdi uykulu bir şekilde bana göz kırptıyor. Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor, sonra yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılıyor.

"Günaydın, kurabiye kız," diye mırıldanır, sesi uykudan dolayı boğuktur.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, hemen yataktan geri çekiliyorum. "Şey, gitmen gerek."

Gülümsemesi sönüyor. "Bu... çok açık sözlü."

"Özür dilerim," diye aceleyle açıklamaya çalışıyorum, parmaklarımı gergin bir şekilde birbirine doluyorum. "Arkadaşım geliyor. Her an burada olabilir. Ve benim, şey..."

"Bir eskort tuttuğumu?" diye benim için cümleyi tamamlar, şimdi oturur, çarşaf belinde toplanır. Kaslı göğsüne bakmamaya çalışırım ama başaramam. Tabii ki üstü çıplak, ben hala dün gecedan kalma gömleğini giyiyorum.

"Doğru. O."

Yüzünde bir şey belirir - belki de incinmişlik? - ama o kadar çabuk geçer ki, hayal etmiş olabilirim. Bacaklarını yatağın kenarına sallar ve üzerine boyanmış gibi oturan kırmızı boxer şortunu ortaya çıkarır.

"Senin itibarını lekelemek istemeyiz," diyor hafifçe, ama sesinde bir keskinlik var.

"Öyle değil," diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum, ama kesinlikle öyle. "Sadece karmaşık."

Kollarını başının üzerine uzatır, kasları öğleden önce yasaklanması gereken bir şekilde gerilir. "Endişelenme. Ama gitmeden önce..." Ayağa kalkar ve bana doğru bir adım atar, önceki gecedan kalan kolonyasının hafif kokusunu alabileceğim kadar yaklaşır. "Ödediğin paranın karşılığını aldığından emin olmak istiyorum."

Boğazım kurur. "Ne?"

Gözleri yaramazca parıltıyor. "Gerçekten bir gecelik sarılmak için mi bana para ödedin? Yoksa başka bir şey mi bekliyordun?"

"Hiçbir şey beklemiyordum." Dürüstlük zamanı değil. Bu yüzden ona, para transferini yaptığımda tek düşünebildiğim şeyin, Forrest'a ait olmak ve onunla kirli, müstehcen bir gece geçirmek olduğunu söylemeyeceğim. Ayrıca, sonunda sadece sarılmakla yetinmiş olsak da, onun güçlü kollarına sarılmış, başımı göğsüne dayamış, aylardır en iyi uykuyu uyuduğumu da söylemeyeceğim.

"Hepsi bu mu? On bin dolarlık bir sarılma seansı mı?" diye alay ediyor, sesi bir oktav düşüyor. "Eh, bu senin kararın." Odayı gözden geçirip omuz silkiyor. "Sanırım evine bakılırsa, harcayacak paran var."

Kapı zili çalar, ses kahverengi taştan yapılmış binanın yüksek tavanlarında yankılanır. Panik beni sarar.

"O geldi. Daphne burada." Kolunu tutuyorum, parmaklarım onun pazılarını zar zor kavırıyor. "Lütfen, lütfen işin hakkında... ya da para hakkında... ya da hiçbir şey hakkında bir şey söyleme. Aslında, aceleyle ortadan kaybolabilirsen, daha iyi olur."

Kaşlarını kaldırır. "Nasıl? Dördüncü kattayız, Sora. Pencereden beton kaldırıma atlayayım mı?" diye alaycı bir şekilde sorar.

"Duruma bağlı. Yere inebilir misin?" diye ciddi bir ifadeyle soruyorum.

Gülümsemesini kontrol etmeye çalışıyor. "Kızımı tekrar görmek için yaşamak istiyorum, o yüzden bu fikri reddediyorum. Ama merak etme, Daphne'nin önünde seni utandırmayacağım. Sadece sessizce el sallayıp, ağzımı kapalı tutarak çıkıp gideceğim."

"Bekle," diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum. "Daphne sessizce çıkmaya izin vermeyecek. Ben tek gecelik ilişki türünden bir kız değilim. Sorular soracaktır. Birazcık, bizim bir ilişkimiz varmış gibi davranabilir misin?"

Bir an için reddedeceğini düşündüm, ama sonra omuz silkti, yüzündeki ifade okunamazdı. "Tabii, neden olmasın? Birazcık erkek arkadaşını oynayabilirim."

"Teşekkür ederim," diyorum, kolunu bırakarak. "Ben seni çağırana kadar burada kal, tamam mı?"

"Peki, hanımefendi," der ve alaycı bir selam verir.

Üç kat merdiveni koşarak inerim, çıplak ayaklarım Tasmanya meşe döşemeye çarpar ve ön kapıyı açarım. Daphne kapının önünde durmaktadır, bir eliyle tekrar zili çalmak için kaldırmış, diğer elinde pembe bir pasta kutusu tutmaktadır.

"Sonunda!" diye bağırdı, yanımdan geçip girişe doğru ilerledi. "Dün gece sana üç kez mesaj attım. Ne oldu sana? Gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Ve *vay canına*, buranın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

"Üzgünüm. Ben, şey, dikkatim dağıldı."

"Nasıl dikkatin dağıldı?" Pasta kutusunu mermer tezgahın üzerine koyar ve bana döner, gözleri şüpheyle kısılr. Sonra görünüşümü fark edince gözleri büyür — uykudan dağınık saçlar, büyük beden erkek gömleği, çıplak bacaklar. "Sora Cho-Cooper, burada bir erkek mi var?"

"Belki," diye cevapladım.

Ağzı dramatik bir şekilde açıldı. "Yani şu anda yatağında bir erkek mi var? Gerçek bir erkek mi? Üzerine yüz çizilmiş vibratörün değil mi?"

Cevap veremeden, kapıdan gelen derin bir ses, "Suçluyum," der.

İkimiz de dönüp Forrest'ı kapı çerçevesine yaslanmış, önceki geceden kalma smokin pantolonunu giymiş, kalçalarına kadar inmiş halde görüyoruz. Saçları ustaca dağınık, göğsü hala muhteşem bir şekilde çıplak.

Gözlerimle buluştuğunda eğlenceli gülümsemesi genişledi. "Vibratörüne yüz çizdin mi?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Buna cevap vermeye değmez."

"Tamam o zaman. Hayal gücümü kullanacağım."

Ben sinirlenerek homurdanırken, Daphne Forrest'ı incelerken çenesini germeye devam ediyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor, hiç de incelikli davranmaya çalışmıyor.

"Forrest Hawkins," diye kendini tanıttı ve mutfak geçerek şaşkın arkadaşına elini uzattı. "Sen, hakkında çok şey duyduğum en iyi arkadaşım olmalısın."

"Daphne Jones," der, sersemlemiş bir halde elini sıkarak. "Ve ben senin hakkında hiçbir şey duymadım."

Forrest sıcak ve zengin bir sesle güler. "Bu benim Sora'm. Hayatının en güzel kısımlarını her zaman gizli tutar." Bana göz kırpar ve yanaklarım kızarır.

"*Senin* Sora'n mı?" Daphne, giderek artan bir zevkle ikimizi birbirine bakarak tekrarlar. "Yani bu... bir şey mi?"

"Bu yeni," diye aceleyle araya girerim. "Çok yeni. Bu yüzden sana henüz bahsetmemiştim."

"Bebeğim, biriyle görüşüyorsan, neden bana doğum günü planların olduğunu söylemedin? Annen iptal ettikten sonra, yalnız kalmaman için seni o sıkıcı düğüne sürükledim. Oysa sevgilinle birlikte olabilirdin."

"O *benim* erkek arkadaşım değil..." diye başlıyorum, yalanlarım çoktan ortaya çıkmış durumda. Lanet olsun Daphne ve zekasına. Sarışın ama kesinlikle aptal değil, ki bu da şu anda benim lehime değil.

"Geç saatlere kadar çalışıyordum," diye ekliyor Forrest, kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor. "Lanet olası toplantılardan çıkamadım. Ama son müşterim iptal etti, ben de smokinimi giyip Sora ile düğünde buluştum."

Daphne gözlerini kısıyor. "Doğru... seni orada bir kadınla görmemiş miydin?"

"Teyzem mi? Celeste mi? Ne tesadüf. Aslında, pek de tesadüf sayılmaz. O, Manhattan elitlerinin simgesi. Tabii ki yılın sosyete düğününde olacaktır. Ama evet, eski kocası onu rahatsız ediyordu, ben de onu teselli etmek için bir süre yanında oturdum. Sarhoş olduğunda biraz dokunaklı oluyor."

"Ah," diyor Daphne, onun hikayesini yutarcasına dinliyor.

Forrest'in ne kadar zarif yalan söylediği beni şaşırtıyor. Gözünü bile kırpmadı. Ben ise o kadar terliyorum ki, yakında bir su birikintisinin içinde duruyor olacağım.

"Peki, ikinizin durumuna bakılırsa, doğum günün o kadar da berbat geçmemiş galiba?"

"Unutulmazdı," diye cevaplar Forrest benim yerime, Daphne'ye masum görünen ama aramızda özel bir şaka gibi hissettiren bir şekilde omzumu sıkarak. "O bir cadaloz. Dün geceki halinden, sanki *benim* doğum günümümüş gibi..."

"Forrest!" diye bağıríyorum, sonra nefes alamıyorum. O da sırtımı hafifçe okşuyor.

"Sakin ol, kaplan. Enerjini üçüncü raunt için sakla," diyor bana, sonra dikkatini tekrar Daphne'ye çeviriyor. "O doyumsuz bir kadın."

Onu öldüreceğim. Yavaşça ve acı verici bir şekilde. Ama Daphne bunu kesinlikle çok seviyor, gözleri aylardır görmediğim kadar neşeyle parlıyor.

"Şu haline bak, sonunda biraz hayat yaşıyorsun," diye düşünür. "Ben de iş stresinden biraz uzaklaşman için müdahale etmem gerekecek sanıyordum."

"Bu arada," diyorum, konuyu değiştirmeye çalışarak, "bugün benim bir sonraki kitabımı planlamamız gerekmiyor muydu?"

Daphne elini reddedercesine salladı. "O bekleyebilir. Bununla ilgili daha fazla şey duymak istiyorum," dedi, beni ve sahte yeni erkek arkadaşımı işaret ederek. "Peki, ne iş yapıyorsun, Forrest?"

"Finans danışmanlığı," diye cevaplar, hiç tereddüt etmeden. "Çoğunlukla özel müşteriler."

"Ne kadar ilginç." Daphne'nin ses tonu, bunun hiç de ilginç olmadığını gösteriyor. "Sora sana gelecek hafta yapılacak büyük kitap imza gününden bahsetti mi? Övünmek gibi olmasın ama, bazı bağlantılarımı kullanarak onu oraya soktum. Yazar olan kız arkadaşımı desteklemek için en iyi yol, onu desteklemek için oraya gitmektir."

Donup kalırım. *Hayır, hayır, hayır.* Hayatımla ilgili daha fazla ayrıntıya ihtiyacı yok. Sınırlar bulanıklaşır ve aşılır. Bu karmaşık durum, Everest Dağı boyutlarına ulaşmaya başlar.

Forrest, elbette, benim zihinsel paniğime katılmıyor. "Bunu hayatta kaçırmam. Neredeydi?"

"Önemli bir şey değil..." diye başlıyorum, ama çok hevesli en iyi arkadaşım sözümü kesiyor.

"Brooklyn'de Şehir Geceleri ve Romanlar," diye cevaplar Daphne, memnun bir ifadeyle. "Bu onun çıkış anı olacak. Tüm büyük romantik yazarlar orada olacak. Son dakikada eklendik, bu yüzden alabileceğimiz her türlü destek..."

"En ön sırada, ortada olacağım," diye söz verir Forrest ve bana bir kez daha sarılır. "Seve seve."

"Harika!" Daphne ellerini çırpar. "Şimdi kahvaltı yapalım ve klişelerden bahsedelim. Forrest, hepimiz için bolca var. Hamur işlerini sever misin?"

"Forrest'ın bir toplantısı var," diye patladım. "Doğru... şey... bebeğim?" Daha garip konuşamazdım. "Gitmen mi gerekiyor?"

Beni görmezden gelen Forrest, Daphne'ye dişlerini gösteren bir gülümseme atar. "Pastaları çok severim."

Daphne kutuyu açmaya başlar ve Forrest sonunda beni bırakıp dolaptan tabakları alır. Tabakların nerede olduğunu nasıl bildiğini anlamıyorum, bu mutfakta çekmeceleri neredeyse hiç açmadım.

"Peki, tropes nedir?" Forrest tabakları masaya koyarken sorar.

"Romantik romanların gelenekleri," diye açıklıyor Daphne, çikolatalı kruvasanı ikiye bölerek. "Kitabın satılmasını sağlayan okuyucu cezbedici unsurlar. Düşmanların aşık olması, zorla yakınlaşma, tek yatak... Bu tür şeyler. Sora'nın bir sonraki kitabını güçlendirerek satışlarını artırmaya çalışıyoruz."

"Kitapların satmıyor mu?" diye sorar Forrest. Ses tonu değişir, son birkaç dakikadaki şakacı tavrından çok endişeyle doludur.

"Pek iyi değil," diye itiraf ediyorum.

"Viral olmak için neye ihtiyacımız olduğunu biliyor musun? *Şok faktörü*," diyor Daphne. "Yani, denenmiş ve kanıtlanmış olanı alıp çitayı yükseltiyoruz. Örneğin, karanlık romantizm yazarları, maskeli, dövmeleli bir sapıgın bıçakla ormanda bir kadını kovaladığını görüyoruz ve *buna karşılık*, maskeli, dövmeleli ve Prince Albert'lı *bir* sapıgın, katana ile *perili* ormanda bir kadını kovaladığını görüyoruz." Daphne, sanki ele geçirilmiş gibi gözleri fal taşı gibi açarak bana başını sallar. "Nereye varmak istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Ama senin izlediğin çılgın yolu takip etmeyeceğim." Kirazlı tartla meşgul olan Forrest'a dönüyorum. "Ben karanlık şeyler yazmıyorum."

"Ne yazıyorsun?" diye sorar Forrest.

"Henüz bilmiyor musun?" Daphne'nin yüzünde şüphe belirir.

"Biz *yeniyiz*, Daph. Henüz o kadar derinlemesine girmedim," diye ekliyorum.

"Kariyeri konusunda çok mütevazı. Hiçbir yere varamayacağını düşünüyor ama o inanılmaz bir yazar. Bu kız bir gün reklam panolarında yer alacak," diye gururla ilan eder Daphne.

Forrest'ın gözüne bakıp hafifçe başımı sallarım.

"Peki, Daphne, Sora aşk hikayelerine ne tür erkekler koyuyor?" Yüzündeki sırıtiştan anlaşıldığı kadarıyla, sorusu çok anlamlı.

"Gömleklere alerjisi olan milyarderler," diyor Daphne, Forrest'ın çıplak göğsüne bakarak kaşlarını kaldırıyor. "Sanat hayatı taklit ediyor olabilir mi?"

Forrest, bir parça daha pasta aldıktan sonra gülüyor. "Korkarım milyarderlik sınırına ulaşamıyorum. Ve genellikle gömlek giyerim," diye ekliyor, kirazlı tarttan sonra sanki bir sonraki yemeğiymişim gibi bana kısa bir bakış atıyor.

"Ama satışlar şu anda durgun olsa da, Sora oldukça iyi gidiyor gibi görünüyor. Burası inanılmaz." Parmağını döndürerek lüks mutfağı işaret ediyor.

"Bu kahverengi taş bina babamın."

Forrest bana göz kırıyor. Çenesi hafifçe seğiriyor. "Harika. Bu sabah babanla da tanışacaksam, gömleğimi geri almam gerekecek, tatlım."

"Burada değil. Şu anda Los Angeles'ta yaşıyor. Artık bu eve ihtiyacı yok, bu yüzden doğum günüm için bana verdi. Henüz taşınacak mıyım, emin bile değilim."

"Babası J.P. Cooper," diye yardımcı olmak için Daphne araya girer.

Forrest'ın gözlerinde bir anlık bir tanıma belirir. "*Hell & Heroes?* O J.P. Cooper mı?"

İsteksizce başımı sallıyorum. "Babam öyle."

"Vay canına. Dün gece bunu söylemek için harika bir fırsat vardı sanki, Sora." Forrest, yalanım ortaya çıkmış gibi biraz sinirli görünüyor. Ama bu sabahın tamamı bariz bir yalanlar ağıyla dolu, o halde neden sinirlenmiş ki? "Demek sen, edebiyat dünyasının kraliyet ailesinden gelen bir romantik yazarısın. Oldukça çekici bir kariyer."

Gözlerimi kısarak, ima ettiği şeyi beğenmediğimi belli ediyorum. *Gülünç sorunları olan zavallı zengin kız.*

"Kariyerim hiç de çekici değil."

"Yazarlık konusunda, Sora'nın babası Kentucky Derby'deki bir salyangoz kadar işe yarıyor. Kariyerini hiç desteklemiyor. Sadece yılda birkaç kez onu arayıp hayatta olup olmadığını kontrol ediyor ve ara sıra milyonlarca dolarlık yedek evlerle onun sevgisini satın almak için uçuyor."

Başımı eğip, bu konuşmayı kontrol etme çabamın başarısız olduğunu kabul ediyorum. "Forrest, hayatımla ilgili öğrenmek istediğin başka çok kişisel ve acı verici detaylar varsa, Daphne hizmetine hazır."

"İyi," diyor, alaycı tavrımı görmezden gelerek. "Çünkü soracaklarım var, Daphne."

"Sor bakalım." Daphne biraz daha gülümserse, yüzü ikiye bölünecek. Bu ikisinin şimdiden bu kadar iyi anlaşması hoşuma gitmiyor.

Forrest'a dönerek, asıl görevime geri dönüyorum. *Onu buradan çıkarmak.* "Yakında gitmen gerektiğini söylememiş miydin? Kızını almaya?"

Gözlerinde bir şey parladı — belki de kızından bahsetme cesaretimi göstermiş olmamdan dolayı şaşkınlık.

"Tamam." O da başını sallayarak, yarısı yenmiş pastasını masaya bırakır. "Ceketimi almalıyım. Daphne, kahvaltını paylaştığın için teşekkürler. Çok nazıksın."

Yukarı kata çıkar ve Daphne hemen bana döner. "Kızın mı?" diye fısıldar. "Çocuğu mu var?"

"Evet, küçük bir kız," diye onaylıyorum. "Çok sevimli." Daphne'ye adı veya yaşını söylemiyorum, çünkü aslında bilmiyorum. Ama bildiğim kadarıyla açıklıyorum. "O gerçekten iyi bir baba. Sadece onu susturmak için şımartan türden bir baba değil. Kızını doğru şekilde yetiştirmeye çalışıyor. Etkileyici." Bu sabah söylediğim tüm yalanlar arasında, bu duygu gerçektir.

Daphne teatral bir şekilde kendini yelpazeliyor. "Yakışıklı, yatakta harika ve çocuklarla iyi geçiniyor mu? Onunla evlen. Hemen."

"Ona fazla alışma," diye uyarıyorum, sesim alçak. "Muhtemelen uzun vadede ilişkimiz yürümeyecek."

"Neden?" diye karşılık verdi, sanki kişisel bir hakaret almış gibi. "Eğer o, parçalanmış ceset parçalarını yaban domuzlarına yediren bir seri katil değilse, o adamı hemen kapmaman için mazur görülebilir bir neden yok."

"Sadece uyumlu değiliz, Daphne. Onun işi..."

"Benim işim ne?" diye sordu Forrest, geri dönerek bir kez daha beklenmedik bir şekilde sohbetimize dahil oldu. Merdivenlerden indiğini neden duymadım? Bu adam istediğinde bir ninja gibi hareket ediyor.

Forrest birkaç adım ötede duruyor, önceki geceden kalma buruşuk smokin ceketini giymiş, papyonu boynunda gevşekçe sallanıyor. "Benim işim *ne*, Sora?" diye tekrarlıyor.

"Karmaşık."

Bana baktığı bakışta birçok duygu var. Beni, anlamadığı bir dilde yazılmış bir kitap gibi inceliyor. "Öyle," diye kısa bir cevap veriyor.

"Utanç yürüyüşü sana yakışıyor," diyor Daphne, kaşlarını kaldırarak, Forrest ile aramızdaki gerginliği hafif bir mizahla kırmaya çalışıyor.

Forrest rahatlar, sırtarak, rahat güvenine ve çekiciliğine geri döner. "Ben bunu gururlu bir yürüyüş olarak düşünmeyi tercih ederim. Dün gece olanlardan hiç utanmıyorum." Bana şakacı bir göz kırpar, ama şimdiye kadar Forrest'ın bana yaptığı tüm göz kırpmalarıyla karşılaştırıldığında, bu biraz zorlama gibi geliyor.

"Peki, ben gitmeliyim," diye ekliyor, ceketinin düğmelerini ilikleyerek göğsünü olabildiğince kapatıyor.

"Hay aksi." Vücudumu örten gömleğini çekiştiriyorum. "Bunu geri ister misin?"

"Seni soyunurken görmek istesem de... giyinik kal. Sadece düz beyaz bir gömlek. Kolayca yenisiyle değiştirilebilir." Elini arkadaşına uzatır. "Tanıştığımıza memnun oldum, Daphne. Sora, seni sonra ararım, tamam mı?"

"Seni dışarıya kadar geçireyim," derim, Daphne'nin imalı kaş hareketlerini görmezden gelerek.

Kahverengi taştan yapılmış binanın merdivenlerinde, çıplak bacaklarıma sabah havası serin bir şekilde vururken, sonunda gülümsememi bıraktım.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Hiçbir şey söylemediğin için."

"Önemli değil." Omuzlarını silkiyor, ceketini düzeltiyor. "Hizmetlerime gizlilik de dahildir."

Ödeme konusunun açılması beni bir anda gerçeğe döndürür. "O konuda. Para..."

"Ne olmuş ona?"

"Geri istiyorum," dedim, kendimi onun bakışlarına bakmaya zorlayarak. "Gummies'in etkisiyle kafam güzeldi ve mantıklı düşünemiyordum. O para tüm birikimimdi. Yeni bir pazarlama uzmanı tutmak için kullanacaktım." Onun ücretinden elli bin dolar eksik olduğumu söylemedim, ama ona nakit olarak yüklü bir peşinat ödeyerek yardımını isteyecektim.

Yüzündeki ifade biraz yumuşadı, ama sonra başını salladı. "Üzgünüm, ama para iadesi yapmıyorum." Kahverengi taş binaya bakarak, "Bu paraya senin kadar ihtiyacım olduğunu varsayacağım," dedi.

Gözlerimi kısıyorum. "Varsayımlar hakkında ne derler bilirsin."

"Yani baban sana bir ev veriyor, ama kitap pazarlamasına yardımcı olacak parayı vermiyor mu?"

Şimdi açık yaralarıma yaptığı bu rahatça dokundurmalar beni sinirlendiriyor. "Bu seni ilgilendirmez. Üzgünüm Forrest, ama bir gecelik sarılma için on bin dolar saçmalık. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Paramı geri vermelisin. *Lütfen?*"

"Hayır." Yaklaşarak, alçak sesle konuşur. "Ama haklısın. Dün gece çok kötü durumdaydın, ödediğin paranın karşılığını tam olarak anlayamadın. Öyleyse bir anlaşma yapalım mı? On bin dolar iki gece için yeterli. Onları senin için daha da değerli hale getireceğim. Para transferinden numaramı zaten aldın. Hazır olduğunda bana haber ver. Üstelik kitap imzalamayı da bedavaya yapacağım. Gelip tüm meslektaşlarının ve okuyucularının önünde dünyanın en destekleyici, en sevgi dolu erkek arkadaşı olacağım."

Kalbim sıkışıyor. "Lütfen, sadece paramı geri istiyorum. Bütün bunları unutabiliriz. Erkek arkadaşım gibi davranmana gerek yok."

"Çok geç," diyor gülümseyerek. "Ayrıca, Daphne beni orada bekliyor."

"Forrest..."

"Dur. Cevap hayır. Anlaşmalar, sırf ertesi gün pişman oldun diye bozulmaz. İşimi öyle yapsaydım, iflas eder, sokakta yaşardım." Eğilip başımın üstüne yumuşak bir öpücük kondurur, bu hareket o kadar beklenmedik ve şefkatlidir ki, sonra ne söyleyeceğimi unuturum.

"Para iadesi yok. Yakında görüşürüz, kurabiye kız," diye saçlarıma fısıldadı ve uzaklaştı.

Mantıklı bir cevap veremeden, onun merdivenlerden aşağı inmesini izledim. Blokun yarısına geldiğinde, sadece onun gömleğini giymiş olarak dışarıda durduğumu ve tüm mahalleye sabah şovu yaptığımı fark ettim.

İçeriye koşarak geri döndüğümde, Daphne'yi pencereden dışarıya bakarken, Forrest'ın sokakta kayboluşunu izlerken yakaladım.

"Sakın söyleme," diye uyarıyorum, mutfığa geri döndüğünde.

"Hiçbir şey demedim," diye masumca cevaplar. "Ama bir şey söyleyecek olsaydım, onu daha önce hiç bir erkeğe bakmadığın gibi baktığını söylerdim."

Ona şaşkın şaşkın bakarak, *ona neyle baktım diye düşündüm. Panikle mi? Heyecanla mı? Şehvet ve öfkenin kafa karıştırıcı bir karışımıyla mı?*

"Önemli değil," diye mırıldanıyorum ve duygularımı bastırmak için bir hamur işi daha alıyorum. "Düşündüğün gibi değil."

"Düşündüğüm şey," diyor Daphne, ben dışarıdayken hazırladığı kahveyi ikimize de fincanlara doldururken, "belki de kariyerinin şu anda ihtiyacı olan şey tam da budur."

"Bir erkek mi? Gerçekten mi? Çünkü bu odaklanmanın tam tersi." Bar taburesine çöküyorum, azalan kariyer umutlarımı düşünürken aniden yorgun düşünüyorum. Karşılayamadığım pazarlama uzmanı son çareimdi. *Şimdi ne olacak?*

"Aynen öyle. Dikkatini başka yöne çekecek bir şeye ihtiyacın var. Reytingler, eleştiriler ve satış rakamları konusunda takıntılı olmaktan kafanı alıkoyacak birine." Yanıma oturur, yüzünde beklenmedik bir yumuşaklık vardır. "Sen fark etmiyorsun bebeğim, ama her gün senin ışığının biraz daha söndüğünü görüyorum. Algıladığın başarısızlık seni tüketiyor. Ama belki işin dışında bir hayatın olması, olayları daha objektif görmene yardımcı olur. Biliyorsun, bu tuhaf..."

"Ne garip?" diye soruyorum, kahve fincanıma bakarak, kremanın dalgalarının dağılmasını izliyorum.

"Aşk hakkında yazıyorsun, hem de *çok iyi* yazıyorsun. Ama seni uzun zamandır tanıyorum ve hiç *aşık olduğumu* sanmıyorum. Hiç yaşamadığın bir şey hakkında yazabilmen çok komik."

"Aşık oldum... Sanırım."

Üniversite yıllarında ara sıra birkaç kişiyle çıktım. Birkaç kısa süreli erkek arkadaşım oldu. Aşk uzun sürmedi, ama vardı.

"Tatlım, eğer aşık olduğumu *düşünüyorsan*, hiç aşık olmamışsın demektir. Aşık olduğunda anlarsın." Omzuma dokundu. "Ya da aşık oluyorsan," diye fısıldadı çılgınca, parmak uçlarını birbirine vurarak, sanki bir cadı gibi, kendi hazırladığı iksirle gurur duyuyormuş gibi.

"Hadi iş konuşalım, olur mu?" Forrest ile aramızda ciddi bir şey olabileceği fikrini düşünmek bile istemiyorum. Bu çok saçma bir fikir. Dün gece beni başımı döndürdü. Bu gece başka bir kadını baştan çıkaracak. Bu gerçek bir aşk değil, benim oynamak istediğim bir oyun da değil.

"Hayır, senin yeni erkek arkadaşın hakkında biraz daha konuşmak istiyorum."

Kahve fincanımı masaya koyup nefes verdim. "Ya da beni otlu şekerleri yemem için nasıl kandırdığını konuşabiliriz?"

"Kandırmak mı?" diye itiraz etti. "Sana rahatlamana yardımcı olacaklarını özellikle söyledim. Paketin üzerinde açıkça esrar yaprağı sembolü vardı. Gözü olan herkes bunu görebilirdi."

"Sembolü tanımadım," diye tartıştım. "Yaprağın *vegan* olduğunu düşündüm. Dün gece düğünde bir avuç dolusu yedim."

"Aman... *Tanrım...*" Daphne kahkahalarla gülererek diyor. "Çok kafan güzel olmuş olmalı. Sen ve Forrest dün gece hayatınızın en güzel gecesini geçirmiş olmalısınız."

Gözlerimi bir saniye kapatıp, Forrest'la yıldızların altında kaldırımda dans ettiğimiz anımsamaya dalıyorum.

"Fena değildi," diye mırıldanıyorum. "Sadece bir kerelik bir şeydi."

12. bölüm

Forrest

"World's Okayest Roommate"

Daireye girdiğimde sessizdi, bu bir cumartesi sabahı için alışılmadık bir durumdu. Normalde Taio, protein smoothie'sini hazırlarken ve hafta sonu egzersiz rutinine hazırlanırken yüksek sesle müzik dinlerdi. Smokin ceketimi ikinci el kanepenin arkasına attım ve doğruca kahve makinesine yöneldim.

Evimiz pek büyük değil; Bronx'ta iki yatak odalı, merdivenli, tuhaf bir su tesisatı ve sabahın üçünde "Bohemian Rhapsody"yi yanlış nota ile söylemenin uygun bir zaman olduğunu düşünen komşuları olan bir daire. Ama nispeten temiz ve uygun fiyatlı, bu sayede Dakota'nın okul ücretinin benim payımı karşılayabiliyorum. Bu son kısım, ara sıra görülen hamam böceklerini katlanmaya değer kılıyor.

Kahve makinesinin başlat düğmesine bastığım anda Taio'nun yatak odasının kapısı açılır. Basketbol şortu dışında hiçbir şey giymeden, 1,93 metrelik boyuyla kapıyı doldurur.

"Vay vay vay," dedi, gözleri eğlenceyle parıldayarak. "Biri dün gece eve dönmemiş."

"Şu anda evdeyim," diye cevap veriyorum ve dolaptan bir kupa alıyorum.

"Dün geceki pantolonunla ve gömleksiz." Tezgaha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur. "Celeste sonunda pes edip senin sikini yormaya karar verdi mi?"

"Celeste'yle birlikte değildim." Kahve makinesi tıslayarak ve cızırdayarak mutfığı koyu kavrulmuş kahvenin zengin aromasıyla doldurur.

Taio'nun kaşları havaya kalkar. "Yeni müşteri mi? Anlat bakalım." Bana uzanarak, üzerinde "Dünyanın En İyi Ev Arkadaşı" yazan kendi kupasını alır. Dakota ve ben onu geçen Noel'de ona almıştık ve o da onu sanki saf altından yapılmış gibi davranıyor.

"Tam olarak değil." İkimize de kahve doldurarak zaman kazanmaya çalışıyorum. Genelde Taio'nun gece dışarı çıktıktan sonra yaptığı sorgulamalar beni rahatsız etmez. Son dört yıldır en iyi arkadaş ve oda arkadaşınız. Aynı işi yapıyoruz, bu yüzden saklayacak bir şeyimiz yok. Benim hakkımda neredeyse her şeyi biliyor. Ama dün gece Sora ile olanlar hakkında gizli tutmak istediğim bir şey var. Sanki bunu paylaşmak, onu bir şekilde değersizleştirecekmiş gibi.

"Dostum." Taio parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Garip davranıyorsun.

Anlat."

Cevap vermeden önce siyah kahveden uzun bir yudum alıyorum. "Düğünde biriyle tanıştım. Bir kadın. Yedikleri şeylerden kafası çok uçmuştu ve bana teklifte bulundu."

Taio'nun yüzünde bir gülümseme belirir. "Dostum, çift oyunla geliyorsun. İş başındayken iş alıyorsun." Bana selam veriyormuş gibi yapıyor. "Nasıl biriydi?"

"Bana on bin dolar ödedi ve seks bile yapmadık." Sora'yı yatırırken onun uykulu gülümsemesini hatırlayarak başımı sallıyorum. "O bayıldı ve ben de... kaldım."

"Sarılmak mı?" Taio'nun sesi inanamama duygusuyla bir oktav yükselir.

"Bedavaya mı?" "On bin dolar tam olarak bedava değildi."

"Yine de." Beni inceliyor, ifadesi alaycıdan endişeliye dönüşüyor. "Bu kızdan hoşlanıyor musun?"

Omuz silkiyorum, dürüstçe cevap vermeye cesaret edemiyorum. Çünkü gerçek şu ki, ondan hoşlanıyorum. Zihninin çalışma şeklini, aynı anda hem savunmasız hem de keskin dilli olabilmesini seviyorum. Romantik romanlar yazmasını seviyorum, ama isim etiketi takılı olsa bile bariz bir iltifatı fark edememesini de seviyorum. Hatta onun saçma sapan inatçılığını bile seviyorum.

Sevmediğim şey ise, bu sabah beni evinden ne kadar çabuk kovmaya çalıştığı, sanki en iyi arkadaşının görmesini istemediği kirli çamaşırmışım gibi. Sanki yaptığım iş beni tanınmaya layık olmayan biri yapıyormuş gibi.

"İlginç bir kadın," diyorum sonunda. "Ama önemi yok. Yaptığım işten utanıyor."

"Ah." Taio bilgece başını sallıyor. "Eskort utancı sarmalı. Klasik. İlk kez başa çıkmış olmalı."

"Kesinlikle. Bu sabah beni kapıdan dışarı itti," diye söyleniyorum. "Arkadaşının benim gibi biriyle yattığını, ya da daha doğrusu yatmadığını bilmesini istemedi."

"Senin gibi biriyle mi?" Taio, ses tonunu biraz sertleştirerek tekrarlar. "Bu ne demek oluyor?"

Sinirlenerek saçlarımı elime alıp gezdiririm. "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Bu iş hakkında ciddi bir kompleksin olduğunu biliyorum."

"Kompeks değil. Gerçek bu. İnsanlar yargılar."

"Senin havalı eski sevgilin gibi insanlar mı?" Taio kaşlarını kaldırır.

"Hannah benim ne iş yaptığımı bilmiyor," diye hatırlatırım. "Ve ben engelleyebilirsem, asla bilmeyecek."

"Belki de bu yeni kızın bu fikre alışması için zamana ihtiyacı vardır. Herkes senin arkadaşın Taio kadar cinselliğe olumlu bakmıyor." Poz verir, pazılarını gösterir ve istemeden gülümserim.

"Evet, Sora'nın takıntılarından daha büyük sorunlarım var." Kahveden bir yudum daha alırım. "Haftaya kitap imza gününe gidip onun erkek arkadaşımı gibi davranacağıma söz verdim."

Taio burun kıvrır. "Enayi."

"O benim orada olmamı istemiyor." Başparmağımı bardağın kenarında gezdirirken, bu sabah Sora'nın başının üstüne dudaklarımı hafifçe bastırdığımı hatırlıyorum.

"O zaman neden gidiyorsun?"

"Onu kızdırmak için." Bu tamamen doğru değil. Dün gece Sora'nın sektöründen bahsederkenki halinden anlaşıldığı kadarıyla, sanki aslanın inine ribeye gibi giyinmiş olarak giriyormuş gibi geliyor. Onu korumak için içimde durdurulamaz bir dürtü var.

"Sadece dikkatli ol," diye uyarıyor Taio, birden ciddi bir tavırla. "Bizim işimiz ilişkilerle pek uyuşmuyor. Güven bana. Denedim." Elleriyle sahte bir patlama hareketi yapıyor ve ses efektleri ekliyor. "O bok yüzüme patladı, hem de *sertçe*."

Cevap veremediğim telefonum çalıyor. Cebimden çıkarıyorum ve arayanın Wesley Prep Academy olduğunu görünce şaşırıyorum. Korku içimi kaplıyor — okuldan gelen aramalar asla iyi haber değildir. Üstelik bugün Cumartesi. Okul ücretini geciktirdim mi? Ödeme tarihi gelecek hafta sanıyordum.

"Alo?" diye cevap veriyorum, kendimi hazırlayarak.

"Bay Hawkins? Ben Wesley'den Müdür Vaughn. Umarım siz ve Dakota harika bir sabah geçiriyorsunuzdur."

"Bu hafta sonu annesiyle birlikte."

"Oh, tamam," Vaughn, Hannah ve benim birlikte olmamamızın onu rahatsız ettiği gibi, garip bir şekilde cevap verdi.

Boğazımı temizledim, sonra konuşmayı devam ettirdim. "Her şey yolunda mı?"

"Oh, harika! Size iyi haberlerim var." Müdürün sesi coşkuyla parlıyor. "Kaliforniya'daki Dorimer Akademisi'nden haber aldık. Dakota'yı yetenekli ve üstün yetenekli programlarına kabul etmişler. Sömestr ortasında olduğumuzu biliyorum, ama nadiren olan bir şey olarak hemen bir yer açılmış. Dakota'ya bu yeri teklif etmişler. Ne heyecan verici, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırtarak sözlerini anlamaya çalışıyorum. Kaliforniya mı dedi? "Pardon, hangi program?"

"Dorimer Akademisi'nin üstün yetenekli ve yetenekli programı, sizin sorduğunuz yatılı okul mu?" Coşkusu biraz azalır. "Dakota'nın test sonuçları beklediğimiz gibi olağanüstüydü."

"Sınav sonuçları mı?" Sesim istemeden keskin çıkıyor. "Kızım hangi sınava girdi?"

Diğer uçta bir duraklama oluyor. "Geçen ay konuştuğumuz kapsamlı yetenek değerlendirmesi. Evraklar eksiksizdi, her iki ebeveyn de imzalamıştı."

"Ben hiçbir şeyi imzalamadım." Midemdeki kahve ekşidi. "Kızımın özel bir okul için sınava girmesini hiç kabul etmedim. Kaliforniya'ya taşınmayı planlamıyoruz."

"Bu bir yatılı okul, Bay Hawkins. Sadece öğrenciler kampüste kalıyor. Dakota'nın Dorimer'e gitmesi için sizin ve Bayan Novak'ın Kaliforniya'da ikamet etmeniz gerekmez."

"Yani kızım yalnız mı kalacak?"

"Hayır, elbette yalnız kalmayacak. Onun yaşında, öğretmenlerinin gözetimi altında olmadığı zamanlarda tam zamanlı bir dadısı olacak. Ve elbette, tatillerde ve öğrenci sergilerinde kampüsü ziyaret etmenize izin verilecek."

"Bayan Vaughn, tüm saygımla, boya buharından kafanız mı güzel? Hangi gezegende çocuğumu bir yabancının yetiştirmesine göndermek isteyebilirim ki?"

Bir başka, daha uzun bir duraklama. "Ah canım. Onay formlarında imzanız var. Belki unuttunuz? Bayan Novak, ikinizin de aynı fikirde olduğunuza dair bize güvence verdi."

Hannah. Tabii ki.

"O benim imzamın sahtesini yaptı," diyorum düz bir sesle. Bu ilk kez yaptığı bir şey değil. Dakota konusunda bu çocukça saçmalıkları aştığımızı sanıyordum.

"Bay Hawkins, bu ciddi bir suçlama..."

"Kızım dört yaşında," diye sözünü kestim. "Hiçbir yatılı okula gitmeyecek, özellikle de üç bin mil uzaktaki bir okula."

"Belki de bunu Dakota'nın annesiyle konuşmalısınız," diyor Müdür Vaughn, ses tonu artık dikkatlice tarafsız. "Yerini sadece hafta sonu için tutacaklar. Pazartesi sabahına kadar bir cevap vermemiz gerekiyor."

"Cevabınız bu: *hayır*. O gitmeyecek," diye vurguladım, cevabım Müdür Vaughn'a yöneltilmiş haksız bir öfkeyle doluydu. Haberi getiren kişiyi suçlamak istemem, ama Dakota hala bir bebek. Kim dört yaşındaki bir çocuğu ailesinden isteyerek ayırır ki?

Telefonu kapatıp uzun bir süre telefona bakıyorum, öfkem içimde bir düdüklü tencere gibi birikiyor. Hannah benim imzamın sahtesini yapmış. Benim bilgim ve rızam olmadan kızımızı Kaliforniya'ya göndermeye çalışıyor.

"Ne oldu?" diye sorar Taio, beni dikkatle izleyerek. "Koda iyi mi?" "Hannah onu yatılı okula kaydettirmeye çalışıyor." Sesim kulağıma bile garip geliyor. "Kaliforniya'da."

"Ne oluyor lan?" Taio fincanı dudaklarından çekiyor. "Bunu yapamaz. *Küçük Prenses'i* okudum. Yatılı okul çok zorlu bir yer."

Boş boş bakıyorum. "Ne?"

"Dava aç bana," der Taio alaycı bir şekilde. "Ben okurum."

"*Playboy'u* okursun belki."

"Hayır dostum. Klasikler." Taio şakağını tıklar. "Bazen sikini dinlendirmeli ve zihnini çalıştırmalısın."

Şu anda bunu anlamaya vaktim yok. Zaten yatak odama doğru gidiyorum, şifonyerimden temiz bir gömlek alıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Taio, mutfağa geri dönüp beyaz tişörtümü giyerken soruyor. "Hannah'yla konuşmam lazım. Hemen. Beynim patlamadan önce."

"Ben de gelmemi ister misin? Kötü polis rolünü üstlenip Hannah'yı yerine oturtmama yardım etmemi? Beni de dahil et, Koç." Teklif samimi. Taio sürekli bekar gibi davranıyor olabilir, ama Dakota'yı kendi yeğeni gibi seviyor.

"Teşekkürler, ama gerek yok," diyorum, öfkeden parmaklarımdan titremesini durdurmak için yumruğumu sıkıyorum. Sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. "Eminim bu bir tür

yanlış anlaşılma olduğundan eminim. Ona pusu kurmamıza gerek yok."

Kırk dakika ve çok pahalı bir taksi yolculuğu sonra, Midtown'daki Hannah'nın binasının önünde duruyorum. Altmış katlı, parlak camdan yapılmış bu devasa bina, "fiyatını soruyorsan, paran yetmez" diye bağıyor. Döner kapılar, *Architectural Digest* dergisinden çıkmış gibi mermer kaplı bir lobiye açılıyor: yüksek tavanlar, soyut heykeller ve konsiyerj masasının arkasında devasa bir şelale duvarı.

Dakota'yı almaya geldiğimde genellikle bana dostça selam veren hafta içi kapıcı Maurice, yerinde değil. Onun yerine, aynı şık kömür rengi üniformayı giyen, bu zenginlik tapınağına ait gibi görünmeyen herkese karşı alışılmış şüpheyle bana bakan daha genç bir adam var.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?" Sesi kibar ama soğuk, eli güvenlik telefonunun yanında duruyor.

"Hannah Novak'ı görmeye geldim." Dağınık saçlarımı elime alıp düzeltiyorum, birden görünüşümün farkına varıyorum: tıraşsız, kırıksık gömlek, zar zor bastırılmış bir öfke yayıyor, bu da muhtemelen onun bina güvenliğinin tepki süresini hesaplamasına neden oluyor. "Hannah kızımın annesi. Ben Dakota'nın babası Forrest Hawkins."

Yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi belirir, ama umduğum türden bir ifade değildir. "Bay Hawkins. Hafta sonu programında adınız yok."

Tabii ki yokum. *Hafta sonu programı*. Sanki kendi kızımı görmek için randevu almam gerekiyormuş gibi. Tanıdık bir aşağılanma hissi içimi yakıyor.

"Acil bir durum," diyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Aile meselesi."

Tabletine bakarak, sanırım onaylanmış ziyaretçi listesini kaydırıyor. "Bir arayayım."

Her seferinde. Her seferinde aynı şey. Çocuğumun yaşadığı binaya girmek için izin istemek. Onun babası değil de lanet olası bir satıcıymışım gibi onay beklemek.

O telefonda fısıldarken, ben asansörlere bakıyorum — dört tane var, her birinin pirinç kapısında özel bir sanat eseri kazınmış. Lobide gelen giden sakinlerle hareketlilik var: tenis kıyafeti giymiş bir kadın,

küçük bir köpek ve yeşil bir smoothie ile dengede duruyor; şoförü kapıyı sabırla tutan yaşlı bir beyefendi; aynı Lululemon kıyafetleri giymiş bir çift, sanırım saatlik ücreti 500 dolar olan kişisel antrenman seansına gidiyorlar.

Binanın sakinleri, hiçbir zaman eşyaların fiyatını düşünmek zorunda kalmayan insanların rahatlığıyla bu alanda dolaşıyorlar. Hannah ve ben birlikteyken bile, bu benim ait olmadığım bir dünyaydı. Özellikle de şu anki yaşam koşullarım ve mesleğimle.

"Bayan Novak yukarı çıkabileceğinizi söyledi." Kapıcının sesi beni geri getiriyor. "Sizi haber vereyim mi?"

"Gerek yok." Yanımda beliren konsiyerj eşliğinde asansörlere doğru yöneliyorum. Anahtar kartını okutuyor ve PH düğmesine basıyor.

"İyi günler, Bay Hawkins," diyor profesyonel bir nezaketle ve kapılar kapanırken geri çekiliyor.

Penthouse'a giden özel asansör, deriye benzeyen bir malzemeye kaplı duvarları arasında hızlı ve sessizce yükselir. Küçük bir ekranda hava durumu, borsa fiyatları ve çatı bahçesinin yenilenmesi ile asma kattaki sakinlere özel restorana yeni bir şarap garsonunun katıldığına dair duyurular gösterilir.

Bu, asansörün sık sık bozulduğu ve altı kat merdiven çıkmaktan baldırlarımın kaslı olduğu Brooklyn'deki evimden çok farklı. Hannah'nın nadiren Dakota'yı evime bıraktığı zamanlarda bana hafifçe gizlediği acıma ile bakmasına şaşmamalı.

Asansör doğrudan onların giriş holüne açılıyor, çünkü tabii ki penthouse'un kendi özel girişi var. Burada komşularla paylaşılan koridorlar yok. Sadece üç buçuk metrelik tavanlar, Central Park'a bakan cam duvarlar ve burada gerçekten birinin yaşayıp yaşamadığını ya da buranın sadece suçlu derecede zenginler için bir showroom olup olmadığını merak etmeme neden olan tertemiz beyaz mobilyalar var.

Hannah ve Henry, parlak dergilerde görülen türden bir New York evinde yaşıyorlar. Sıradan insanlar gözlem teraslarından görmek için para ödedikleri manzaraya sahip tavandan tabana pencereler ve hiç insan vücudunun ağırlığını hissetmemiş gibi görünen mobilyalar. Güzel, ama steril. Evden çok otel süiti gibi. Buraya her geldiğimde, kızımın izlerini arıyorum: ortalıkta bırakılmış bir oyuncak, duvarda bir boya kalemi izi, burada bir çocuğun yaşadığını gösteren herhangi bir şey. Nadiren bir şey buluyorum.

Ana oturma odasının kapısını yumrukluyorum, Vaughn müdürle yaptığım telefon görüşmesini zihnimde tekrar tekrar canlandırırken, ilk başta gösterdiğim nezaket buharlaşıyor

Dakota'nın yabancılara gönderildiğini hayal ediyorum.

Daha güçlü bir şekilde tekrar kapıyı çalıyorum.

Kapı açılır ve Henry karşımıza çıkar, ütülü chino pantolon ve mavi düğmeli gömlek giymiş, sanki brunch'a giden bir bankacı gibi. Tuz ve biber saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, gülümsemesi kibar ama çekingen.

"Forrest," diye selamladı ve içeri girmem için geri çekildi. "Bu beklenmedik bir ziyaret."

"Koda nerede?" diye soruyorum hemen. Bu ani ziyaretin tek iyi yanı, çocuğumun sevimli gülümsemesini görebilmem. Bu beni neşelendirmeli ve öfkemi dindirmeli, böylece Hannah ile sakin bir konuşma yapabilmeliyim.

"Dakota bu hafta sonu Bay ve Bayan Novak'la birlikte kuzeyde. Yüzmesi için havuzu ısıttılar."

Heyecanım yeniden artıyor. "Henry, Dakota'nın babası olmama rağmen kızımın nerede olduğunu veya ne yaptığını hiç bilmiyor olmam tuhaf değil mi sence?"

"Ben, şey..." Henry bakışlarını başka yöne çevirip bir adım daha geri çekildi. Onu rahatsız ettiğime sevindim.

"Her neyse, Hannah ile konuşmak için buradayım," diyorum, zoraki nezaket göstermeye gerek duymadan. "Burada mı?"

"Çalışma odasında." Henry koridoru işaret eder.

"Ne çalışıyor?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. *Altın avcılığı 101 mi?* diye düşünüyorum. *Yoksa erkeklerin parasından yararlanma konusunda ileri bir seviyeye mi geçti?*

"Sadece bir deyim," diye ekliyor Henry. "Orada masa ve bilgisayar var. Sanırım bazı fotoğrafları düzenliyor. Aslında ben de çıkmak üzereydim."

Kızgınlığımı bastırmaya çalışarak başımı sallarım. Henry'nin kız arkadaşının kızımızı terk etmeye çalışması onun suçu değil. "Hafta sonunu bölüyorum, özür dilerim."

Özürümü eliyle reddeder. "Önemli değil. Aile meseleleri önemlidir." Bana tuhaf bir bakış atar, acıma ve rahatlatanının karışımı gibi bir bakış. "Sizi yalnız bırakayım."

Henry ceketini alır ve kapıdan çıkar, beni geniş oturma odasında yalnız bırakır. Derin bir nefes alıp çalışma odasına doğru yönelirim.

Hannah'yı masasında klavyeyle yazarken buldum. Ben girdiğimde başını kaldırdı, yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. "Forrest. Burada ne işin var?"

"Wesley beni aradı." Kapıyı açık bırakıp masadan iki adım uzaklıkta durdum. "Kızımızın benim bilgim ve rızam olmadan yatılı okula kaydolmasının nedenini açıklamak ister misin?"

Hannah'nın yüzünde karmaşık bir ifade belirir: şaşkınlık, suçluluk, sonra da meydan okuma, hepsi arka arkaya. "O, okulun üstün yetenekli programı kabul edildi. Bu muazzam bir fırsat."

"O daha dört yaşında." Sakin kalmaya çalışmama rağmen sesim yükselir. "Ve sen benim imzamın sahtesini yaptın, Hannah. Bu yasa dışı."

"Dramatik davranma." Ayağa kalkarak ipek bluzunu düzeltti. "Avantajlarını düşünmeden böyle tepki vereceğini biliyordum. Dakota *yetenekli* bir çocuk, Forrest. Ona en iyi fırsatları sunmazsak sorumsuzluk etmiş oluruz."

Dakota'nın erken gelişmiş olduğu açık. Üç yaşından beri bir yetişkin gibi sohbet ediyor. Ama entelektüel olarak gelişmiş olsa da, duygusal olarak hala bir bebek. *Benim bebeğim.*

"Sorumusuzca olan şey, onun çocukluğunu elinden almaktır. Yirmi yıldan fazla okula giden birinden dinle. Yapabileceği sürece çocuk olmasına izin ver."

"Lanet olsun, unut artık. Bir ejderhayı öldürmedin. Hukuk fakültesinden mezun olan tek kişi sen değilsin. Yani, mezun olup sonra milyonlarca dolarlık bir iş fırsatını kaçıran tek kişi olabilirsin..."

"Yine başlıyoruz," diye mırıldanıyorum.

"Her neyse, Dorimer ülkedeki en iyi eğitim kurumu. Orada kuracağı bağlantılar, sahip olacağı fırsatlar..."

"O bir çocuk, ağ kurma fırsatı değil." Bir adım yaklaşıp sesimi alçaltmaya zorluyorum. "Gerçekte neler oluyor? Bu senin tarzın değil. Hannah, sen birçok şeysin ama kötü bir anne değilsin. Bunun ne olduğunu göremiyor musun?"

Hannah iç çekiyor, kavga enerjisi tükenmiş gibi görünüyor. Koltuğuna geri çöküyor. "Henry'ye Tokyo'da bir iş teklifi geldi. Altı ay, belki daha uzun süre."

"Ee?"

"Onunla birlikte gidiyorum." Gözlerime bakar ve kararlılığını görürüm. "Bu, onun kariyeri için inanılmaz bir fırsat. Aslında ikimiz için de."

"Peki Dakota?" diye sorarım, ama cevabı zaten biliyorum.

"Henry, onun... işleri karmaşıktırdığını düşünüyor." Hannah en azından utanç duymaya tenezzül ediyor. "Tam zamanlı ebeveynlik için hazır değil. Özellikle de yurtdışında."

"Neyse ki Dakota'nın ebeveyni değil, değil mi?" "Forrest..."

"Bak, Henry hakkında dürüst fikrimi bilmek ister misin?" "Hayır," diye tersler.

"Zor bir durum. Kötü bir adam değil, ama senin için çok yaşlı ve katı —kendi alışkanlıklarına takılıp kalmış. Tıpkı hayatının çoğunu ondan kaçmaya çalışarak geçirdiğin ailen gibi. Ama onu gerçekten seviyorsan, sana yardım ederim."

"Yardım mı?" Sanki bu, benden duymayı beklediği son şeymiş gibi yüzündeki ifade değişir.

"Ayrılmak, düşman olmak zorunda olduğumuz anlamına gelmez. Hala senin mutlu olmanı istediğimi bilmiyor musun? Sen ve Henry altı aylık uzun mesafeli bir ilişkiyi atlatabilirsiniz. İstedğin zaman onu ziyarete git. Sen seyahat ederken Koda'ya ben bakarım. Zaten onunla daha fazla zaman geçirmek istediğimi biliyorsun."

Hannah uzun saçlarını düzeltip kulaklarının arkasına koyar — bu onun gerginlik belirtisidir. Yani, kötü haberlerin geleceğini biliyorum. "Henry evlenme teklif etmek istiyor. Ve ben evet demek istiyorum. Ama..."

"Ama ne?"

"O çocuk istemiyor. Dakota'nın etrafta olması hoşuna gitmiyor. Koda'yı Dorimer'e sokmak için birkaç telefon görüşmesi yaptı. Ve okul ücretini, oda ve yemek masraflarını, ziyaretleri, *her şeyi* ödemek istiyor. Eğer gitmezse, Henry bana evlenme teklif etmeyecek."

Bu sözler bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Boğazım öfkeyle sıkıştı, sadece Hannah'ya değil, Henry'ye de. Ne tür bir erkek bir kadından kendisiyle çocuğu arasında seçim yapmasını ister?

Annemin seçtiği türden bir adam, diye fısıldıyor içimden bir ses.

Anılar su yüzüne çıkıyor...

Annem beni hafta sonu ziyareti için babamın çiftliğine bırakır, üç gün sonra arayıp yeni biriyle tanıştığını, "çocuklardan hoşlanmayan" biriyle tanıştığını söyler. Ondan sonra babam benim her şeyim oldu — istikrarlı, güvenilir, her zaman yanımda. Bana ebeveyn olmanın uygun olduğunda yapılan bir şey olmadığını öğretti. Ebeveyn olmak, her zaman olduğun kişidir.

"Yani bu adama defolup gitmesini söylemek yerine, Dakota'yı uzaklara göndermek mi istiyorsun?" diye soruyorum, inanamadan.

"O kadar basit değil, Forrest."

"O kadar basit. O bizim kızımız. Onun ihtiyaçlarını öncelikli tutmamız gerekiyor."

Hannah tekrar ayağa kalkar, utancının yerini küstahlık alır. "Peki ya benim ihtiyaçlarım? Benim mutluluğum ne olacak? Dört yıldır tam zamanlı bir anneyim. Ben de bir hayatı hak etmiyor muyum?"

"Çocuğun pahasına olmaz." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, keşke bir kez olsun mantıklı davranabilse diye düşünüyorum. "Hannah, kendine bir bak. Kızımızı terk etmekten bahsediyorsun."

"Onu terk etmiyorum!" Hannah'nın sesi yükselir, sözlerim onu tetikler. "Ona paranın satın alabileceği en iyi eğitimi veriyorum."

"Henry'nin parasıyla demek istiyorsun."

Gözleri parlar. "Evet, Henry'nin parası. Onun midillisini, yüzme derslerini, dans derslerini, tasarımcı kıyafetlerini ödeyen aynı para. Ona Brooklyn'deki daracık bir delik yerine Central Park manzaralı bir yatak odası sağlayan aynı para."

Bu sözler canımı yakıyor. Ama doğru. Dakota'ya Henry'nin verebileceği maddi rahatlığı sağlayamam. Ama ona çok daha değerli bir şey verebilirim: zamanımı, ilgimi, sarsılmaz varlığını.

"Biliyor musun?" diyorum, aniden sakinleşerek. "Tokyo'ya gitmek istiyorsan, git. Ama Dakota yatılı okula gitmeyecek. Benimle kalacak."

Hannah gülüyor, sesi tiz ve küçümseyici. "Nerede uyuyacak ki? Senin dairen Taio ve sana zar zor yetiyor."

"Bir yolunu bulurum."

"Peki ya işin? Gece geç saatlerdeki müşteri toplantıların? O zaman ona kim bakacak?"

Gerginleşiyorum, Hannah'nın benim gerçek mesleğim hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu veya ne kadar şüphelendiğini merak ediyorum. Eğer öğrenirse, bunu mahkemede bana karşı kullanabilir. Çoğu yargıcın gözünde, seks işçisi bir ebeveyn velayet için pek tercih edilmez. Karmaşık bir mahkeme savaşında velayeti kaybedersem, Hannah'nın Dakota'yı uzaklara göndermesini engelleyemem.

"Bir çözüm bulacağım dedim," diye tekrarlıyorum kararlı bir şekilde. "Ben onun babasıyım. Haklarım var."

Sen çocuğumuzu istemeyebilirsin, ama *ben istiyorum*."

Aniden bir ampul yanar ve olası bir çözüm görürüm. Sora'nın kahverengi taş evi. Dört yatak odası, çamaşır odası, geniş mutfak, hatta arka bahçesi bile var. Koda'nın okuluna çok yakın olduğunu söylemeye gerek bile yok. Onu kullanıp kullanmayacağından bile emin değil. Belki bir tür anlaşma yapabiliriz

—Dakota ve benim daha kalıcı bir yer bulana kadar orada kalmamıza izin vermesi karşılığında on bin dolarımı geri alabiliriz.

Bu uzak bir ihtimal, ama yine de bir şey.

Hannah'nın yüzü kızarır, gözleri yaşlarla dolar. "Onu seviyorum. Bu benim için kolay değil," der, cümlesinin sonunda sesi titrer.

"O zaman Henry'ye defolup gitmesini söyle." Odanın karşısına geçip elini tutuyorum, hırsının altında hala var olan anne içgüdüsüne hitap ediyorum. "O sana ihtiyaç duyuyor. Bize ihtiyaç duyuyor. Bunu yaparsan, Hannah, o bunu unutmayacak. Annemin bizi terk ettiğini hala hatırlıyorum. Onu hiç affetmedim."

Bir an için ona ulaştığımı düşünürüm. Sonra elini çeker. "Henry ile birlikte olmak istiyorum. Dakota biraz büyüdüğünde, Henry de fikrini değiştirir diye düşünüyorum."

"Peki o zamana kadar?"

Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını siler, bana sessizce bakar. Sonra sesi yine sertleşir. "Dorimer ona ikimizin de sağlayamayacağı fırsatlar sunacak. Onu hiç görmeyecek değiliz. Tatiller, yaz tatilleri var..."

"Hayır," diye sözünü kestim, kararımı vermiştim. "O gitmeyecek. Ne Kaliforniya'ya, ne de başka bir yere."

Hannah'nın gözleri kısılır. "Bu kararı sen veremezsin."

"İzle de gör." Dönüp gitmek için kapıya doğru yürüdüm, sonra durdum. "Okulu ara. Dakota'nın Dorimer'a gitmeyeceğini söyle. Ve bir daha benim imzam taklit edersen, seni mahkemeye veririm ve turuncu tulum giyip ortalıkta dolaşana kadar peşini bırakmam. Anladın mı?"

Bu bir blöf ve muhtemelen o da bunun farkında. Uzun süren bir hukuk mücadelesini karşılayamam ve işim kamuya açık hale gelir. Ama ses tonumdaki bir şey onu ikna etmiş olmalı, çünkü daha fazla tartışmıyor.

"Bu konuşma bitmedi," diyor onun yerine. "Hayır."

Daha yeni başlıyor," diyorum ve dışarı fırlıyorum.

Asansörle aşağı inerken duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, yorgunluk beni sarıyor. İçeri girerken hissettiğim öfke, soğuk bir kararlılıkla yer değiştirmiş. Hannah'ya hayatını nasıl yaşayacağını söylemiyorum. Dakota ile ilgili kararlarına asla karşı çıkmadım. Kızımla geçirdiğim az zamanı kaybetme riskini asla göze alamam.

Ama bu? Onun için bu tepede savaşıp öleceğim. Hiçbir şey - para, rahatlık, kolaylık - benim küçük kızımdan daha önemli değil.

Sokağa çıkıp, yine pahalı bir taksi çağırmak için beklerken, telefonum bir mesajla titredi.

Bu mesaj, en son beklediğim kişiden geliyor.

212-555-2929:

Selam, ben Sora. Sana teşekkür etmeyi unuttum.

BEN:

Sarılmak için mi?

212-555-2929:

Gecemi değiştirmiş olduğun için. Sen olmasaydın, doğum günümde ağlayarak eve yalnız dönecektim. Bu yüzden... teşekkür ederim.

BEN:

Rica ederim, tatlı kız. Benim için zevkti.

212-555-2929:

Kayıtlara geçsin, hala paramı geri istiyorum. LÜTFEN.

Bir cevap yazıyorum, sonra siliyorum. Sora'ya belki başka bir anlaşma yapabileceğimizi söylemek istiyorum, ama önce çözülmesi gereken çok şey var. Öncelikle, bu Hannah'nın psikotik bir kriz sırasında geçici bir karar hatası olabilir. Olayları iyice düşünüp aklı başına gelip, gerçeği görüp Henry'yi terk etmesi oldukça olası.

Ama bu senaryoda bile, terk edilen eski sevgilisinin Dakota'nın eğitim masraflarını daha fazla karşılamaya istekli olacağını sanmıyorum, bu da benim katkımı iki katına çıkarmam ya da Koda'yı devlet okuluna kaydettirmem gerektiği anlamına geliyor. Ama bunu yaparsam, yine de taşınmam gerekecek çünkü Taio ve benim yaşadığımız yerin yakınındaki yerel ilkokulda her girişte tam zamanlı güvenlik görevlileri, uyuşturucu köpekleri ve metal dedektörleri var. Yani, kesinlikle olmaz.

Siktir. Burun köprümü sıkıştırıyorum, sonsuz senaryolar, hepsi çıkmaz sokak, birbirine çarpışarak gerginlik baş ağrısı yaratıyor. Çözülmesi gereken çok şey var. Şu anda hiçbir şeyden emin değilim.

Şey, bir şey var.

Brownstone olsun ya da olmasın, Sora'yı tekrar görmek istediğim hissini hala atamıyorum. Onun önceki isteğini görmezden gelerek ona mesaj atıyorum.

BEN:

Kitap imzanı sabırsızlıkla bekliyorum, Sora.

Dünyanın en iyi erkek arkadaşı olmak için sabırsızlanıyorum.

SORA:

Seni pislik.

Onun sevimli somurtkanlığını hayal ederek kendi kendime gülümsüyorum.

BEN:

öpücük emoji

13. bölüm

Sora

All hail the queen of mean.

"Buralarda bir yerde olmalı," diye mırıldanıyorum, elimdeki basılı haritaya gözlerimi kısarak bakıyorum. Grayson Etkinlik Merkezi'nin balo salonu, siyah örtülerle kaplı, her biri küçük bir levha ile numaralandırılmış dikdörtgen masalardan oluşan sonsuz bir deniz gibi önümüzde uzanıyor. Tekerlekli valizimi arkamda sürüklerken, tekerlekler yumuşak halıya takılıyor.

"56 numaralı masa," diye hatırlatıyor Daphne, benim kitaplarımın bulunduğu üç kutuyu taşıyan kendi el arabasını zahmetsizce çekerek. "E-postada C bölümünde olacağı yazıyordu."

"Bu tam olarak nerede?" Odayı taradım, masaların labirenti ve yazarların kutuları açıp, kitap ayraçlarını düzenleyip, özenle hazırlanmış sergileri kurarken çıkardıkları gürültüden bunalmıştım.

Midem tanıdık bir endişeyle kıvrılıyor. Herkes ne yaptığını biliyor gibi görünüyor, Instagram'a layık masa düzenlemelerini kendinden emin bir şekilde yapıyor. Bu arada, aceleyle bastırdığım kitap ayraçları ve son dakikada sipariş ettiğim tek afişin beni bir amatör gibi göstereceğini merak ediyorum.

Daphne, dönen düşüncelerimi hissetmiş olmalı ki kalçasını benimkine sürtüyor. "Kes şunu."

"Neyi bırakayım?"

"Gözlerin kısılır ve zihinsel olarak kendini diğerleriyle karşılaştırmaya başlarsın." Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atar

ve bana sert bir bakış attı. "Kitapların harika. Masan da harika olacak. Sen buraya aitsin."

Keşke onun yarısı kadar özgüvenim olsaydı. Daphne, sanki kendisi için özel olarak tasarlanmış bir podyumda yürüyormuş gibi hayatına devam ediyor — 1,75 metre boyunda, benim asla sahip olamayacağım kıvrımlara sahip ve muhtemelen savaşları sona erdirebilecek bir gülümsemeye sahip. Yine de cumartesi gününü, nevrotik en iyi arkadaşının muhtemelen tam bir felaket olacak kitap imza etkinliği için hazırlık yapmasına yardım ederek geçirmeyi tercih ediyor.

"Ya yeterince kitap getirmezsek?" diye endişeleniyorum, el arabamdaki kutuya bakarak. "Ya da çok fazla getirirsek? Ya kimse masama gelmezse ve ben orada bir ezik gibi otururken herkesin önünde kuyruklar oluşursa?"

"O zaman sonra gidip sarhoş oluruz ve kalanları arınma ritüeli olarak yakarız." Daphne sırtıyor. "Ama öyle bir şey olmayacak. Hadi, muhtemelen bu köşeyi döndükten sonra."

Bir bölmeyi geçiyoruz ve aniden masamı kolayca görüyoruz. Çünkü Forrest zaten masada oturuyor.

Kalbim göğsümde karmaşık bir jimnastik rutini yapıyor. O sabah brownstone'da başımın üstüne öpücük kondurup on bin dolarımı alıp gittiğinden beri onu görmedim. O zamandan beri öfke, utanç ve onun cüretkarlığına karşı isteksiz bir hayranlık arasında gidip geliyorum.

Katlanır sandalyeye yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, koyu renk kot pantolon ve gözlerini neredeyse altın rengi gösteren toprak yeşili bir henley tişörtle haksız bir şekilde yakışıklı görünüyor. Bizi fark ettiğinde, yüzünde sadece kendini beğenmişlik olarak tanımlanabilecek yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"İşte orada," diyor, ayağa kalkarak. "Günün yazarı."

"Buraya nasıl girdin?" diye soruyorum, telaşlı değil de sinirli gibi görünmeye çalışarak. "Bu alan, kurulum sırasında sadece yazarlar, asistanlar ve personel için ayrılmış."

Omuzlarını silkiyor, dudaklarında hala o gülümseme var. "Onlara Sora Cho ile birlikte olduğumu söyledim. Sanırım beni kitaplardaki erkek arkadaş modellerinden biri sandılar. Kapıdaki kadın, masanın nerede olduğunu sorduğumda çok telaşlandı."

Daphne burun kıvrır. "Flört ederek içeri girdin, değil mi?"

"Öyle bir şey yapmadım," diye karşılık verdi, ona göz kırptıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bu arada, çok güzelsin."

Bu iltifat yüzümü kızartır. "Yazar kıyafetim"i giyiyorum: siyah kot pantolon, Daphne'nin koyu renk gözlerimin sıcaklığını ortaya çıkardığını iddia ettiği ipeksi pembe bluz

ve özel günler için giydiğim ayak bileği botlarım. Uzun saçlarımı şık bir at kuyruğu şeklinde toplamıştım ve nadiren yaptığım makyajımı da özenle yapmıştım.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve tepkimi gizlemek için valizimin fermuarını açmakla meşgul oluyorum. Onun beni bu şekilde etkilemesine izin vermeyeceğim. Bu adam, kadınları özel hissettirme konusunda tam anlamıyla bir profesyonel.

Yine de, bir yığın kitabı kaldırmama yardım ederken parmakları benimkilere değdiğinde, kolumdan bir elektrik akımı geçer. Geri çekilirim, neredeyse ciltli kitapları düşürürüm.

"Dikkatli ol," diye mırıldanır, ellerimi sabitler. "Bunlar değerli yükler."

"Ne yaptığını bilmiyorsun, değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalkar. "Hiçbir fikrim yok. Ama talimatları uygulamakta çok iyiyim."

Söyleyiş şekli, kitap imzalamaktan çok uzak şeyler aklıma getiriyor.

Boğazımı temizliyorum. "Daphne, onu işe koy." "Seve seve." Bir kutu kitap ayracını kollarına tutuşturuyor. "Bunlar

Sanatsal bir şekilde serpilerek düzenlenmeleri gerekiyor. Bunu

halledebilir misin, yakışıklı?" "Senin için mi? Her şeyi

yaparım." Göz kırpar ve Daphne kıkırdar.

Gözlerimi deviriyorum, ama dudaklarımın kenarındaki küçük gülümsemeyi engelleyemiyorum. Kabul etmek ne kadar sinir bozucu olsa da, onun burada olması üzerimdeki baskıyı biraz hafifletiyor. Daphne kitaplarımı estetik açıdan hoş yığınlar halinde düzenlerken, Forrest şaşırtıcı bir özenle hediye ürünlerimi (kitap ayraçları, çıkartmalar ve bir avuç dolusu pahalıya mal olan bez çantalar) paketinden çıkarıyor.

"Bunlar ne hakkında?" diye sordu, son çıkan kitaplarımdan birini eline alarak. "*The Way We Were*, ha? Film gibi mi?"

"Sayılır," diyorum. "Lise aşıkları, on yıl sonra yapılan mezunlar toplantısında yeniden bir araya gelirler. İkinci bir şansla yeniden başlayan bir aşk hikayesi."

"Peki sonsuza kadar mutlu yaşıyorlar mı?" "Bu

bir aşk hikayesi. Asıl mesele de bu."

Kitabı ters çevirip arka kapağını okur, yüzünde düşünceli bir ifade vardır. "Buna inanıyor musun? Sonsuza kadar mutlu yaşamaya?"

"Kitaplarda mı? Kesinlikle. Gerçek hayatta mı?" Omuz silkiyorum, masanın önüne afişimi yerleştiriyorum. Logomun açık pembesi neredeyse gri görünüyor. Matbaacılar, bu rengin beyazın üzerinde canlı görünmeyeceğini söylemişlerdi, ama ben aptalca dinlememişim . Primrose benim tüm markamdır — yumuşak, ince

soluk çiçeklerin ve incecik "*seni seviyorum*"ların arka plana karıştığı. "Jüri hala karar vermedi."

"Kitaplarınız gerçek hayatı yansıtmaması gerekmez mi? Bir hikayeyi etkileyici kılan şey, içindeki gerçeklik değil midir?"

Sorunun derinliği karşısında şaşırarak duraksıyorum. "Evet ve hayır. Romantik romanlar, gerçek hayatta genellikle bulunmayan şeyleri sunar: kesinlik, sonuca ulaşma, aşkın riske değer olduğu garantisini. İnsanlar bu yüzden okurlar. Umut için."

Gözleri masamda sergilenen diğer kitapların başlıklarını tarar ve gün batımına karşı iki silüetin yer aldığı yumuşak pembe kapaklı bir yığına takılır. "Peki ya bu? *Lovely*?"

Elim içgüdüsel olarak kitaba uzanır, parmaklarımı kabartmalı başlığı okşar. "Bu, ikilinin ilk kitabı. İkinci kitap, *Lonely*, yaklaşık iki ay sonra çıkacak." Tereddüt ederim, sonra sessizce eklerim, "En azından, öyle olması gerekiyor."

"Öyle mi?" *Lovely*'yi eline alıp kapağını daha yakından inceliyor. "Satışlar pek iyi gitmedi," itiraf ediyorum, bu itiraf boğazımı yakıyor. "Aslında, satışlar oldukça kötüydü. Editörüm devam kitabı hakkında neredeyse hiç geri bildirimde bulunmadı. Sadece 'iyi, al bakalım' dedi. Pek de olumlu bir yorum sayılmaz."

"Ne hakkında? İkili."

Derin bir nefes alıp, bu hikayeye bir zamanlar duyduğum heyecanı bulmaya çalışıyorum. "Çocukluk travması nedeniyle kendini sevelemeyen bir kadın hakkında. Tüm savunmalarını görebilen, sabırlı, nazik ve ona sevgiye layık olduğunu göstermeye kararlı bir adamla tanışır."

"Peki devamı?"

"Onun bakış açısından. Onun mücadeleleri, onun içsel çatışmaları. İlk kitap onların başlangıcıyla bitiyor, ama ikincisi, ikimizin de yaraları varken sevgiyi sürdürmenin ne kadar zor olduğunu gösteriyor." Dudaklarımı ısırıyorum, aniden kendimi bilinçli hissediyorum. "Kırık birini sevmenin seni düzeltmeyeceği hakkında. İki yaralı insanın her gün aktif olarak birbirlerini seçmek zorunda olmaları hakkında."

Forrest bir an sessiz kalır, gözleri alışılmadık bir şekilde ciddidir. "Bu... gerçekçi geliyor."

"Belki de fazla gerçekçi. Romantik kitap okuyucuları kaçmak isterler, ilişkilerin ne kadar zor olduğu gibi rahatsız edici gerçekleri değil." *Lonely*'yi bitirdiğimden beri üzerimde asılı duran şüphe bulutunu dağıtmaya çalışarak başımı sallıyorum. "İnsanların benim sattığım şeyi istediğini sanmıyorum. Ben fazla gerçekçiyim, yeterince fantastik değilim."

"Ben özü tercih ederim," diyor Forrest yumuşak bir sesle. "İnsanların başlangıçtan sona ulaşmak için aşmak zorunda oldukları karmaşık şeyleri görmekten hoşlanıyorum. Gerçek aşk bir varış noktası değildir. Bir yolculuktur."

Bu içgörüsüne şaşırarak ona bakıyorum. "Aynen öyle."

Kitabı masaya koyar, parmak uçları kapağın üzerinde gezer. "Öyleyse neden geri çekmeyi düşünüyorsun?"

"Kalbimi tekrar ortaya koyup, yine ezilmesini isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "*Lovely* için yapılan yorumlar... en iyi ihtimalle karışık. Ve boşluğa bağırarak gibi hissettiren bir şeye her şeyi dökmek yorucu."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sesi nazikti, ama bakışlarında nabzımı hızlandıran bir yoğunluk vardı. "Yazmayı sevdiğin için mi yazıyorsun, yoksa sevilme için mi?"

Soru, güneş pleksusuma bir yumruk gibi çarparak nefesimi keser. Hiç kimse daha önce benim güvensizliğimin özüne bu kadar net bir şekilde dokunmamıştı. Beni herkesten daha iyi tanıyan Daphne bile.

"Ben..." Sesim titriyor. Artık aradaki farkı bilmediğim halde bu soruya nasıl cevap verebilirim? Sanat yaratmakla onay arama arasındaki çizgi o kadar bulanıklaşmış ki, birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını göremiyorum.

Rahatsızlığımı hisseden Forrest masanın üzerinden uzanıp elimi kısa bir süre sıkar. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Ama belki üzerinde düşünmen gereken bir konu."

Başımı sallıyorum, bu erteleme için minnettarım ama savunmamı bu kadar kolay aşması beni tedirgin ediyor. Beni görme şekli sinir bozucu —dünyaya gösterdiğim özenle inşa edilmiş versiyonum değil, altındaki dağınık gerçeklik.

"Bunlar gerçekten çok güzel," diyor, merhametle konuyu değiştirerek, köşeleri süsleyen sıkı buketler halinde güllerle dolu çiçekli yer imlerimden birini eline alıyor. "Bunları kendin mi tasarladın?"

"Daphne yaptı," diye cevap veriyorum, ona minnettar bir gülümsemeyle. "Yaratıcı olan o."

"Doğru değil," diye araya giriyor Daphne, bir yığın tanıtım kartpostalıyla yanımda beliriyor. "Ben sadece temel tasarım yazılımlarını kullanmayı biliyorum. Sora, hayal gücünden başka hiçbir şey olmadan bütün dünyaları yaratan kişi."

Yüzündeki ifade değişir, gözlerinin etrafı yumuşar ve bu benim midemi bulandırır.

"Yanındaki masaya kim oturacak? Hala boş," diye sorar Forrest, sağındaki boş masayı işaret ederek, üzerinde yıldız işareti olan plaketi gösterir.

"Hiçbir fikrim yok. E-postada sadece özel bir konuk yazar için ayrılmış olduğu yazıyordu," diyor Daphne.

Forrest, artık kalabalık olan balo salonuna göz gezdirir. "Önemli biri olmalı. Diğer herkes yerini aldı bile."

Omuz silkiyorum, kayıtsız görünmeye çalışıyorum. "Muhtemelen istedikleri zaman içeri girebilen bir bestseller yazarıdır."

"En çok satanlardan bahsetmişken," Forrest masaya yaslanarak rahat bir şekilde konuşur. "Babanın çalışmaları seninkilerden oldukça farklı, değil mi? Fantastik ile romantizm?"

İstemsizce gerginleşiyorum. "Evet, babam fantastik unsurlar içeren edebi destanlar yazıyor."

"Bu... ilginç olmalı. Ünlü bir yazarın yanında büyümek." "İlginç, bunun için uygun bir kelime." Aynı yığımı yeniden düzenlerim düzendiriyorum, onun bakışlarından kaçınıyorum.

"Sen onun izinden gitmeye karar verdiğinde çok heyecanlandı mı?"

Kendimi tutamadan kakhaha attım. "Tam olarak değil. Aslında, geçenlerde bırakmamı söyledi."

Kaşları havaya kalktı. "Cidden mi? Neden?"

Neden bunu onunla paylaştığımı bile bilmeden tereddüt ettim. Belki de insanlar babamın kim olduğunu öğrendiklerinde bana her zamanki gibi acıma ya da yargılama bakışları yerine, gerçek bir merakla baktığı içindir.

"Boşuna kendime eziyet ettiğimi düşünüyor. Kaderimde... başarısızlık yazdığını düşünüyor." Sözler boğazımda cam gibi keskin. "Ama asıl nedeni, onun yaptığı hataları benim de yapmamı istememesi."

"Hangi hatalar?"

"Gerçek hayatı, kağıt üzerindeki hayali bir hayat için feda etmek." Düzeltmeye gerek olmayan bir kitabı düzeltirim. "Annemle babamın evliliği, babamın bizim dünyamıza katılmak yerine hep hayali dünyalarında kaybolduğu için yıkıldı. Sanırım şimdi pişman."

Forrest bir an sessiz kalır, beni içtenlikle inceler ve bu beni rahatsız eder. "Ne olursa olsun," der sonunda, "bence baban yanılıyor. Başarısız olacağın konusunda, yani."

Onun sözleri göğsümde sıcak bir his uyandırır, ama cevap veremeden, interkomdan kapıların açılacağı ve katılımcıların beş dakika içinde gireceği duyurulur.

"Gösteri zamanı," der Daphne neşeyle, omzumu sıkarak. "Hazır mısınız?"

"Her zamanki gibi," diye mırıldanıyorum, bluzumu düzelterek kompakt aynamda dudak parlaticımı kontrol ediyorum.

Forrest arkama geçer, elleri hafifçe omuzlarıma konar. "Başaracaksın," diye beni cesaretlendirir, sıcak nefesi kulağımın kepçesini gıdıklar. "Seni sevecekler."

Keşke sesindeki bu kesinlik şişelenip, güvenim sarsıldığında içebilseydim.

İlk okuyucu grubu balo salonuna girer, heyecanlı yüzlerden oluşan bir deniz, elinde çantalar ve kitap listeleriyle. En parlak gülümsememi takınırım, ama dakikalar geçtikçe tanıdık bir korku içime yerleşir. İnsanlar masamın önünden ikinci bir bakış bile atmadan geçerler, gözleri görmeye geldikleri yazarları arar.

Tek bir kişi bile durmuyor.

Daphne, Tanrı onu korusun, insanları çekmek için cesurca çaba gösteriyor. "Sora Cho'yu okudunuz mu? Onun ikinci şans romanları sizi en güzel şekilde ağlatacak!"

Birkaç kadın nazikçe gülümsüyor ama yoluna devam ediyor.

Sandalyemde daha da aşağı çöküyorum, reddedilme duygusu omuzlarımda fiziksel bir yük gibi. İşte korktuğum şey buydu: yıldızlarla dolu bir odada görünmez olmak.

"Ne kaçırdıklarını bilmiyorlar," diyor Forrest, ama onun sarsılmaz desteği bile sesindeki acıma duygusunu gizleyemiyor.

Yirmi dakika süren bu ızdırap dolu bekleyişin ardından, girişte bir kargaşa fark ettim. İnsanlar heyecanla fısıldaşıyor, telefonlarını kaldırıp yeni gelen şeyi - ya da kişiyi- çekmeye çalışıyorlardı.

Ve sonra onu görüyorum.

Tila Valentina, balo salonuna sanki orası ona aitmiş gibi giriyor, kendine özgü kızıl saçları sırtına dökülüyor, kıvrımları daracık kırmızı elbisesine sığmıyor. Yanında, üzerinde yüzünün resminin bulunduğu kitap kutuları taşıyan asistanlarından oluşan bir kalabalık var.

Ve o benim yanımdaki boş masaya doğru ilerliyor. "Hayır," diye fısıldıyorum, yüzümden kan çekiliyor. "Hayır, hayır, hayır."

Daphne'nin eli bileğimi sıkıca kavrar. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Forrest ikimizin arasında bakıyor, yüzünde belirgin bir şaşkınlık var. "Ne? O kim?"

Ama açıklamaya zaman yok. Tila, benim masamın yakınında yerini alıyor, ekibi benimkini çocukların el işi projeleri gibi gösteren bir sergiyi verimli bir şekilde düzenliyor. Ve şimdiden bir kuyruk oluşmaya başladı; masamın önünden geçip köşeyi dönerek gözden kayboluyor.

"Aman Tanrım, gerçekten o!"

"BookTok günlerinden beri onu takip ediyorum!"

"Yorumları çok komik!"

Konuşma parçacıkları küçük hançerler gibi üzerime yağmur gibi yağıyor. Çünkü Tila Valentina'yı ünlü yapan şeyin ne olduğunu çok iyi biliyorum: eğlence için diğer yazarları parçalamak.

İki yıl önce, çaresiz ve naif bir şekilde annemden borç para aldım ve Tila'ya kitabımı onun büyüyen platformunda tanıtması için para ödedim. Aptalca beklediğim olumlu tanıtım yerine, o benim emeklerimi alay konusu haline getiren acımasız bir "dürüst eleştiri" yayınladı. Yazılarımı "Xanax almış pençeleri kesilmiş bir kedi yavrusundan daha yumuşak" ve kahramanımı "nemli bir çorap kadar cinsel çekiciliği olan" olarak nitelendirdi.

Takipçileri bunu yuttu. Yorumlarım dibe vurdu, herkes onu taklit etmek ve kendi taşını atmak istedi, her bir çakıl taşı kalbimi yavaşça taşılayarak öldürdü. Tila, benim gibi yazarların sırtında imparatorluğunu kurdu, bizim aşağılanmamızı başarısına giden basamak olarak kullandı.

Şimdi ise, acımasız kraliçeyi görmek için sıraya giren hayranlarının hayranlığıyla güneşlenirken, ben yan masada unutulmuş bir şekilde oturuyorum.

Tila'nın bakışları bana kayıyor, yüzünde kısa bir anlık bir tanıma ifadesi beliriyor, sonra yüzünü çevirip beni yıllar önce kitabımı reddettiği gibi tamamen reddediyor.

"Sora," diyor Daphne, endişeyle gözlerini kocaman açarak. "İstersen gidebiliriz."

Kafamı sallıyorum, yüzümü çatlatmış gibi hissettiren bir gülümseme zorluyorum. "Sorun yok. Ben iyiyim."

Ama iyi değilim. Özellikle de Tila'nın sırasındaki okuyucular, fotoğraf çekilmeyi beklerken eşyalarını bırakmak için masamı kullanmaya başladıklarında.

"Çantamı buraya bırakabilir miyim?" diye sorar bir kadın, tasarımcı çantasını özenle dizdiğim kitapların üzerine bırakarak. "Bir dakika sürer."

"Aslında..." diye başlıyorum, ama o çoktan uzaklaşmış.

Başka bir kadın, Tila'nın kitaplarını masamın üzerine koyar. "Teşekkürler tatlım. Bunlara göz kulak olur musun? İmzalarken fotoğraf çekmek istiyorum."

Cevap veremeden, Forrest nazıkçe araya girer. "Korkarım yazarın biraz alana ihtiyacı var. Anlayış gösterin lütfen."

Kadın, sanki beni ilk kez fark etmiş gibi şaşkın bir ifadeyle bana bakar. "Oh, pardon. Fark etmemiştim... Siz de yazar mısınız?"

"Değişmez" olan şey, benim bir sonradan akla gelen, komşum olan ünlüye kıyasla önemsiz biri olduğum yönündeki rahat varsayımdır.

"Evet," diyorum. "Öyleyim."

İlgisiz bir şekilde ekranıma bakıyor. "Harika. Peki, bol şans!"

Sandalyeme geri çöküyorum, utanç beni yakıyor. Bu görünmez olmaktan daha kötü — görülüp reddedilmek.

Daphne'nin ifadesi endişeden zar zor kontrol edilen öfkeye dönüşmüştür. "Bu çok saçma," diye tıslar. "Sana yaptıklarından sonra, tangalarına ateş karıncaları doldurmak istiyorum..."

"Bu çok eski bir hikaye," diye mırıldanıyorum, ama yeniden açılan yara her zamanki gibi taze hissediliyor.

Forrest aramızda bakışlarını gezdirerek hikayeyi bir araya getirmeye çalışıyor, ama o soru sormadan önce, Tila'nın masasından duyduğum bir sohbet parçası kanımı donduruyor.

"...yeni menajerim için çok heyecanlıyım. O inanılmaz biri." Tila'nın sesi, benim duyabileceğim kadar yüksek. "Dane Spellman bizzat beni arayıp temsil etmek istediğini söyledi. Çalışmalarımın tam da aradığı şey olduğunu söyledi."

Dane Spellman. Benim "onlarca var" dediği menajer. Beni sadece babama ulaşmak için isteyen ve şimdi de benim gibi yazarları alay ederek kariyerini inşa eden Tila Valentina'nın elit listesine layık olduğunu düşünen menajer.

İçimde bir şeyler parçalanıyor.

Aniden ayağa kalktım, sandalyem yere sürtündü. "Hava almam lazım."

"Sora..." Forrest bana uzanır, ama ben çoktan harekete geçmişimdir, şaşkın katılımcıları iterek, arkamdan Daphne'nin sesini duymazdan gelerek.

Gözyaşlarım akmaya başlamadan önce koridora ulaştım, sıcak ve aşağılayıcı gözyaşları. Göğsümde bir hıçkırık yükseldi, ama onu yuttum ve en yakın tuvalete girdim.

Aynadaki kadın çok acınası görünüyor — gözleri kızarmış, rimeli akmaya başlamış, özenle sürdüğü ruju ısırılmış. İşte dibe vurmak budur: kariyerini mahvetmeye çalışan kadın yirmi metre ötede başarısını kutlarken, sen umumi tuvalette ağlıyorsun.

Belki de babam haklıydı. Belki de hala biraz onurum kalmışken bırakmalıyım.

14. bölüm

Forrest

Book boyfriend bait!

"Ne oldu böyle?" Sora'nın kaybolduğu çıkışı izliyorum, onu takip etmekle ona zaman tanımak arasında kararsızım. Yüzündeki acı o kadar saf, o kadar içgüdüsel ki, fiziksel bir darbe gibi hissettim.

Daphne kolumu tutar, parmakları pazıma batar. "Bu," dişlerini sıkarak, "lanet olası Tila Valentina'nın yarattığı sonuçtu."

"Bunu anladım. Ama Sora neden hayalet görmüş gibi görünüyordu?"

Daphne kolumu bırakıp Sora'nın kitaplarını agresif bir şekilde düzenlemeye ve yeniden düzenlemeye başladı. Hareketleri keskin ve öfkeliydi.

"Çünkü Tila, romantizm camiasının profesyonel bir tetikçiye en yakın kişisidir." Sesini alçaltarak, Tila'nın oturduğu komşu masaya zehirli bir bakış atar. Tila'nın kızıl saçları, balo salonunun ışıkları altında ateş gibi parıldamaktadır. "İki yıl önce, Sora'nın pazarlama konusunda yardıma ihtiyacı olduğunda, kitabının tanıtımı için Tila'ya para ödedi."

"Para mı ödedi?" diye tekrarlıyorum, gözlerim benim yönüme bakmadan çantasını masamıza rahatça bırakan genç kadını takip ediyor.

"Evet, ücretli bir işbirliği. Nike'ın LeBron James'e ayakkabılarını tanıtması için para ödemesi gibi. Tila, büyük bir takipçi kitlesine sahip, yükselen bir BookTok influencer'ıydı. Ücret karşılığında bağımsız kitapları tanıtıyordu, sözde yazarların tanınmasına yardımcı olmak için." Daphne, gözlerine ulaşmayan sahte bir gülümsemeyle kadının çantasını ona geri itti. "Ancak Sora'nın durumunda, Tila markasını değiştirmeye karar verdi. Tanıtım yapmak yerine, viral olan bu acımasız eleştiri videosunu yayınladı."

Çenem gerilir. "Sora'nın parasını aldıktan sonra kitabını mahvetti mi?"
"Herkesin önünde parçaladı. Kitabı, kasırgada pamuk şekerden daha kabarık olarak nitelendirdi.

Kahramanın ölü bir balık kadar seksapelinin olduğunu söyledi. Kitabı okumanın boyanın kurumasını izlemek gibi, ama daha az heyecanlı olduğunu söyleyerek şakalar yaptı."

"İftira nedeniyle hukuk davası açamaz mı?" diye soruyorum, hukuk bilgim Sora'nın savunmasında ön plana çıkıyor.

"Ha. Keşke öyle olsaydı. Bizim dünyamız öyle işlemiyor. *Dürüstlük* adına acımasızlık mazur görülüyor. Tila'nın beş yıldız verdiği kitaplar hariç, onlar da çöp torbaları gibi ama tabii ki onlar da onun yazar arkadaşları tarafından yazılmış. Çok sinir bozucu." Daphne'nin sesi hafifçe titriyor. "Sora yıkılmıştı. Kitabının lansmanı başarısız oldu, yorumları düştü ve Tila'nın takipçi sayısı bir gecede dört katına çıktı."

Parçalar yerine oturdu — Sora'nın Tila'yı görünce paniği, içine kapanması, tutamadığı gözyaşları. Bu sadece mesleki kıskançlık değildi. Travmaydı.

"Ve şimdi kitap anlaşması olan kişi Tila," diyorum sessizce.

"Yedi haneli bir rakam." Daphne acı bir şekilde başını sallar. "Kariyerini, eğlence için diğer yazarları yerden yere vurarak inşa etti. Yayıncılık sektörü de onu bunun için ödüllendirdi."

Balo salonuna göz gezdirip, sahneyi yeni bir bakışla inceliyorum. Her masada yazarlar, geçenlere umutla gülümsüyorlar. Bazıları sıraya girmiş, diğerleri ise tek başlarına oturmuş, yanlarından geçip durmadan giden her kişi ile yüzlerindeki gerginlik artıyor. Benim işimden çok da farklı değil: sürekli dikkat çekmek için çabalamak, performans baskısı, çoğu zaman reddedilmek.

"Bu sektörün tamamı... zorlu, değil mi?" diye düşünürüm.

Daphne gülmeden kahkaha attı. "Hiç bilmiyorsun. Steroidli lise gibi. Gruplar, kötü kızlar ve işinin görülüp görülmeyeceğini belirleyen popülerlik yarışmaları var. Yeteneği unut, önemli olan en çok takipçisi olan, en çok drama yaratabilen, algoritmayı en iyi kullanan."

"Algoritma mı?"

"Sosyal medya algoritmaları güçlü duygusal tepkileri tercih eder. Öfke, kırgınlık, şok—bunlar amplifiye edilen şeylerdir." Kesin hareketlerle bir yığın yer imini düzeltir. "Peki neyin ödüllendirildiğini tahmin et? Düşünceli, incelikli içerik değil. Samimi hikayeler değil. Öfke dolu tiradlar ve kamuya açık

saldırıları. Yazarlar ve içerik yaratıcıları, tıklanma ve beğeniler için birbirleriyle savaşıyor, birbirlerini yiyorlar."

Sora'yı düşünüyorum, karakterlerinden bahsederken parlayan gözlerini, hikayelerini anlatırkenki samimi tavrını. "Ve Sora bu oyunu oynamıyor."

"Oynayamaz. Bu onun DNA'sında yok." Daphne'nin ifadesi yumuşar. "Sorun da bu. Bu sektörde hayatta kalan çoğu yazar kalın bir deri geliştirir ya da sorunun bir parçası olurlar — saldırılara katılırlar, dikkat çekmek için dram yaratırlar. Ama Sora..." Başını sallar. "Kalbi hala çok hassas. Onun en sevdiğim özelliği bu, ama aynı zamanda sürekli dayak yemesinin nedeni de bu."

Başka bir kadın yaklaşır ve Tila Valentina kitaplarını masamıza koymaya başlar.

"Affedersiniz," diyorum, sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Bu masa Sora Cho'nun okuyucuları için."

Kadın gözlerini kırpıştırır, sanki bizim sergimizi ilk kez fark etmiş gibi etrafına bakar. "Oh. Özür dilerim. Fark etmemiştim..." Gözleri Sora'nın kitaplarına ilgisizce kayar. "O yeni mi?"

"Dört yıl, on iki kitap," diye cevaplar Daphne sert bir sesle.

"Huh. Hiç duymadım." Kadın kitaplarını toplar ve uzaklaşır, bizim varlığımızı hemen unuttur.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Daphne iç geçirir. "Mesele işinin kalitesi değil. Mesele ne kadar görünür olduğun. Ve bu sektörde, iyi kızlar sonuncu olur."

Tila'nın masasına, kitaplarını göğüslerine sıkıca sarılmış hevesli hayranların sırasına bakıyorum. Midemde soğuk bir his oluşuyor. Yetişkin hayatımı, başkalarını basamak olarak kullanan insanlarla çevrili geçirdim: öğrencilerinin çalışmalarını çalan profesörler, ortaklarının araştırmalarının övgüsünü toplayan hukuk ortakları, beni fantezilerinin bir parçası gibi gören müşteriler.

"Onu kontrol etmeliyim," diyorum ve çıkışa doğru ilerliyorum.

"Bekle." Daphne yine kolumu tuttu. "Ona biraz zaman ver. Sora, ağladığını kimsenin görmesini istemez." Tereddüt etti, sonra ekledi: "Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. *Sora'yı önemsiyor muyum?* Neredeyse hiç tanımadığım, benim sunmadığım bir hizmet için beni işe alan bir kadını mı? Ama cevap hiç tereddüt etmeden geliyor.

"Evet. Önemişiyorum."

Daphne bir an beni inceler. "Sora ile nasıl tanıştınız? Detaylar konusunda oldukça belirsiz davrandı."

Bir an duraksıyorum, sonra doğru hissettiren bir hikaye uydurmaya karar veriyorum — keşke gerçek olsaydı dediğim bir hikaye. "Birkaç hafta önce bir kafede tanıştık. Kızım da benimle birlikteydi."

"Papa Beans mı?" diye sordu Daphne. "O neredeyse orada yaşıyor."

Onun bu sorusuna minnettar olarak başımı salladım. "Evet. Sırada tanıştık ve onda bir şey... dikkatimi çekti. Ne kadar çekici olduğunun farkında değil." Bu görüntü kolayca aklıma geliyor — o gün Sora hakkında birçok şey fark ettim. Tüm yüzüyle gülümsemesi, gözlerini kapatması, dudaklarını genişçe açması, yanaklarının pembe küreler gibi şişmesi. "Kızıma son mutfak lavabosu kurabiyesini özverili bir şekilde verdikten sonra, kendimi tutamadım. Orada, o anda ona çıkma teklif ettim."

"Çok tatlı," diyor Daphne onaylayarak başını sallayarak.

"Bekleyemedim, o gece onu yemeğe çıkardım," diye devam ediyorum, hayalim zihnimde canlanıyor. Böyle olmalıydı — ilginç bulduğum bir kadına yaklaşabilen normal bir erkek olsaydım, böyle olurdu. "Ona en sevdiği restoranı seçmesini istedim."

"Dur tahmin edeyim. Galbi Grill mi?" Daphne rahatça ekledi. "Kore barbeküsü."

Parmaklarımla şıklatıp onu işaret ediyorum, sanki büyük ikramiyeyi kazanmış gibi. "İşte o. İkimiz için de sipariş verdi. Yemeklerin adlarını telaffuz edemedim ama hepsi inanılmazdı."

Yalan söylemek iyi geliyor, sanki kendi hayatımdan daha uygun bir hayatı deniyormuşum gibi. Bu versiyonda ben bir eskort değilim. Sadece güzel bir kadınla tanışan ve ona çıkma teklif edecek kadar cesur olan bekar bir babayım. Bu versiyonda para alışverişi yok, numara yok, karmaşıklık yok.

Daphne gülümsüyor. "Hazır ol. Sora her zaman yemek konusunda kontrolü ele alır. Bu özelliği annesinden almış."

"Bu özelliğini seviyorum," diyorum ve en azından bu kısım tamamen dürüst. "Onun hakkında birçok şeyi seviyorum."

"Çok tatlı." Daphne onaylar gibi başını eğiyor. Sanırım yeni erkek arkadaş testini geçiyorum. "Peki, ne zamandır finans danışmanlığı yapıyorsun?"

"Sadece birkaç yıldır."

"Oh. Peki bu iş için özel bir diploma gerekiyor mu?"

Öyle olduğunu varsayıyorum, ama aslında finans danışmanı olmadığım için bilmiyorum. Daphne'nin merakını gidermek için bir bahane uyduruyorum. "Kariyerimi

Aslında hukuk fakültesine gittim, Columbia'ya."

Daphne'nin gözleri büyüdü. "Dalga geçiyorsun. Columbia Hukuk Fakültesi mi? O benim hayalimdeki okuldu."

"Avukat mısın?"

Kafasını sallar, yüzünde bir anlık üzüntü belirir. "Hayır, keşke olsaydım. Lisansdan sonra başvurduğum ama kabul edilmedim. O zamanlar bu beni tamamen mahvetti."

"Rekabet çok fazla," diye onayladım. "Ama başka iyi okullar da var."

"Evet, şimdi biliyorum. Ama Columbia Hukuk benim hayallerimdeki okuldu, anlıyor musun?" Elinde bir kitap ayracıyla oynayarak onu çevirir. "Ama aslında, Nebraska'daki Lincoln'da bir programa kabul edildim. Gelecek dönem başlıyor."

"Bu harika," dedim, onun için gerçekten sevindim. "Heyecanlı mısın?"

Yüzünde bir gölge belirir. "Gidecek miyim bilmiyorum. Sora'yı bırakmak beni endişelendiriyor. O bana bağımlı. Doğum gününde benimle birlikte brownstone'a taşınmamı istedi, ama birkaç ay sonra burada olmayabileceğimi ona söylemeye gönlüm el vermedi." Hayal kırıklığıyla inler. "Ya da bilmiyorum. Belki de giderim. Karar veremiyorum."

"Hayatını sonsuza kadar askıya alamazsın," diyorum nazikçe. "Sevdiğin insanlar için bile."

"Söylemesi kolay. Yapması zor." Çıkış kapısına bakarken yüzü ciddileşti. "Sora çok şey yaşadı. Anne babasının boşanması, babasının saçmalıkları, bu sektörün her fırsatta onu yıkmaya çalışması. Cesur görünmeye çalışıyor ama her reddedilme, gösterdiği kadar derin etkiliyor onu." Daphne'nin sesi hafifçe titredi. "Uzun zamandır onun dayanağı oldum. Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu yüzüstü bırakamam."

Bir süre durakladıktan sonra, sağduyumu bir kenara bırakıp masanın üzerinden uzanarak elini okşadım. "Hukuk fakültesine git, Daphne. Ben buradayım. Sora'ya ben bakarım."

"Sen tam iki dakikadır onun erkek arkadaşısın. Ben ise on yıldan fazladır onun en iyi arkadaşayım." Sesinde belirsizlik var.

"Aramızda olanlar yeni, ama..." Boş sözler söylememek için kelimeleri ararken sözlerim kesildi. "Onda bir şey var. Uzaklaşamayacağım bir şey. O yüzden burada olacağım. Ağlayabileceği bir omuz, dertlerini anlatabileceği bir kulak... Neye ihtiyacı olursa."

Daphne beni keskin bakışlarıyla inceliyor. "Arkadaşımın kalbini sana emanet edebileceğimden emin misin?"

Bu makul bir soru. Karmaşık hayatımı düşününce, olumlu cevap vermeyi hak ettiğimden emin değilim. Ama Sora kitaplarından bahsederkenki halini, güvensizliğini paylaşırken gözlerindeki kırılğanlığı düşünüyorum. Onu ağlarken gördüğümde göğsümün sıkıştığını düşünüyorum.

"Ben sadık biriyim," diyorum sonunda. "Her şeyden önce. Beni tanıyan herkese sorabilirsin. Birini sevdiğimde, işler zorlaştığında onu terk etmem." Dakota'yı, onun için savaşılmaya hazır olduğum savaşı düşünüyorum. "Güvenebileceğin bir şey varsa, o da budur."

Ses tonumdaki bir şey onu ikna etmiş olmalı, çünkü Daphne yavaşça başını sallar. "Tamam o zaman. Lincoln olsun."

"Lincoln olsun," diye tekrarlıyorum, elini sıkıp bırakıyorum.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. "Hey, Sora için bu berbat durumu tersine çevirecek bir fikrim var. Yardımcı olur musun?"

"Aklında ne var?"

Gözleri balo salonunu tarayarak hesaplar yapar. "Burada bekle."

Ne planladığını sormadan, Daphne kararlı bir şekilde kalabalığın arasından sıyrılarak uzaklaşır. Diğer yazarların masalarına yaklaşıp, heyecanla el kol hareketleri yaparak bizim yönümüzü işaret ettiğini izlerim. Sürpriz bir şekilde, yazarlar —hepsi kadın— başlarını sallayıp gülümserler ve ona çeşitli eşyalar verirler.

Birkaç dakika sonra geri döner, kolları... aksesuarlarla mı dolu?

"Bunlar ne?" diye soruyorum, o da kovboy şapkası, motosiklet kaskı ve payetli papyonu masamıza bırakıyor.

"Kurtuluşumuz." Gözleri yaramazca parıldıyor. "Gömleğini çıkar."

Gözlerimi kırıyorum. "Pardon, ne?"

"Duydun beni. Gömleğini çıkar, pantolonunun düğmelerini aç, ama fermuarını kapat." Balo salonuna bir göz attıktan sonra, çantasından boş bir poster kartonu ve bir kalem aldı. "Bu okuyuculara Tila'nın veremediği bir şey vereceğiz."

"Daphne, sanmıyorum ki..."

"Bak," sözümü keserek, yüzü birden ciddi bir ifadeye büründü. "Sora buraya geri dönmek üzere, muhtemelen hala ağlayarak, onu aşağılayan kadın ise bir blok ötede, etrafında uzun bir kuyruk varken, boş bir masaya. Ona yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Böyle söyleyince, tek bir cevap var. Yakındaki katılımcıların meraklı bakışlarını görmezden gelerek gömleğimin düğmelerini açtım. "Planın tam olarak ne?"

Daphne poster tahtasına hızla bir şeyler karaladı, el yazısı hızına rağmen şaşırtıcı derecede zarıftı. "Seni yem olarak kullanacağız."

"Yem," diye tekrarladım düz bir sesle.

"Kitap erkek arkadaşı yemi," diye açıklıyor ve tamamlanmış tabelayı havalı bir hareketle kaldırıyor: *Bir kitap satın alın, seçtiğiniz kitap erkek arkadaşıyla fotoğraf çektirin! Kovboylar, motosikletçiler, CEO'lar... Hepsi bizde var!*

Gülmekten kendimi alamadım. "Sen çok kurnazsın."

"Ben becerikli olmayı tercih ederim," diye karşılık verdi, masanın üzerindeki aksesuarları düzenlerken. "Şimdi, gömleğini çıkar ve bana en iyi bakışını at. Sora geri dönmenden önce yaklaşık altmış saniyemiz var ve o zamana kadar bir sıra oluşturmak istiyorum."

Eğlenerek inanamadan başımı sallayarak, gömleğimi başımdan çıkarıp Sora'nın sandalyesine atıyorum. Daphne'nin talimatlarını izleyerek, kot pantolonumun düğmelerini açıp kalçalarımın sarkık bırakıyorum. Kovboy şapkası kafamda çok komik duruyor; yıllardır böyle bir şey takmamıştım, ama şimdiden toplanan küçük kalabalık, istenen etkiyi yarattığını gösteriyor.

"Bayanlar," diye seslendi Daphne, sesi yakındaki masalara kadar ulaştı. "Sora Cho'nun masasında özel promosyon var! Herhangi bir kitap satın alın ve canlı kitap erkek arkadaş modelimizle fotoğraf çektirin - temayı siz seçin!"

Tepki anında ve şok edici. Tila'nın sırasındaki kadınlar merakla ve, dürüst olalım, yarı çıplak bir erkeğin yeniliği nedeniyle uzaklaşmaya başlarlar. Yirmili yaşlarındaki bir grup kız yaklaşırken kıkırdayarak, pek de ince olmayan bir şekilde beni işaret ederler.

"Bu gerçek mi?" diye soruyor içlerinden biri Daphne'ye.

"Yüzde yüz," diye onaylar Daphne. "Herhangi bir kitabı satın alın, herhangi bir fotoğraf çekin - makul sınırlar içinde." Bana göz kırpar. "Modelimiz çok anlayışlıdır."

Ve işte böylece, ikna oldular. Birbiri ardına Sora'nın kitaplarını alıyorlar, kapaklarına zar zor bakıp kredi kartlarını ve nakit paralarını Daphne'ye uzatıyorlar. Daphne, kasörlük rolünü sorunsuz bir şekilde üstleniyor.

"Mükemmel bir promosyon fikri, değil mi?" Daphne satışlar arasında bana fısıldar. "Sora'nın erkek arkadaşı onun kariyerini destekliyor. Bu ciddi bir ilişki hedefi."

Kendime güvenemediğim için başımı sallıyorum. Keşke gerçeği bilseydi... Ben Sora'nın erkek arkadaşı değilim, tüm ilişkimiz yanlış bir teklif ve on bin dolar ile başlayan bir yalan üzerine kurulu.

Sora tuvaletten çıktığında, gözleri kızarmış ama sakinleşmiş, masamızda Tila'nın masasına rakip olacak kadar uzun bir kuyruk oluşmuştu. Yüzündeki şaşkınlık

şok ifadesi, bu kadar yürek burkan olmasaydı komik olurdu. "Ne... ne oluyor?" diye soruyor, sesi titriyor küçük olarak yaklaştıkça

yaklaştıkça.

"Hayran kitleniz büyüyor," diye cevap veriyorum, gülünç kovboy şapkasını düzelterek. "İmza atmaya başlasanız iyi olur."

Sora gözlerini kırıştırır, sonra bana bakar, kafasındaki karışıklık yavaş yavaş yerini anlayışa bırakır. "Benim... erkek arkadaşım mı?"

Sora gözlerini kırıştırır, sonra bana bakar, kafasındaki karışıklık yavaş yavaş yerini anlayışa bırakır. "Erkek arkadaşım mı?"

"Utangaç olma tatlım." Ona göz kırpiyorum. "Gördün mü? Söz verdiğim gibi çanlar çalıyor."

Bir an için kızgın olabileceğini düşündüm. Sonra, mucizevi bir şekilde, gülümsedi — yüzünü değiştiren, beklenmedik, samimi bir gülümseme. Onun gülümsemesini görünce göğsümdeki gerginlik azaldı.

"Kitabıma imza atar mısın?" diye sorar kadın, Sora'nın dikkatini tekrar kendine çekerek. "Oh. Evet, tabii ki. Memnuniyetle!" Sora sandalyesine oturur, gömleğimi bozmamaya dikkat ederek

Daphne'nin uzattığı kalemi kabul eder. "Kime yazayım?"

Sonraki bir saat bulanık bir şekilde geçer. Sonsuz bir kadın akınıyla fotoğraf çektiririm — kovboy şapkası, motosiklet kaskı, papyon takarım, bazen hiçbir mantığı olmayan kombinasyonlar. Cesur olanlar biraz cüretkar davranır, ellerini göğsüme, karın kaslarıma, bazen daha aşağıya doğru kaydırırlar, ben de nazıkçe ellerini yönlendiririm.

Aslında normal işimden çok da farklı değil. Bir rol oynuyorum, bir fanteziyi gerçekleştiriyorum, insanlara kendilerini özel hissettiriyorum. Temel fark, harcanan her dolar, imzalanan her kitap, çekilen her fotoğrafın Sora'ya yardım etmesi.

Müşteriler arasında, onun bana baktığını fark ediyorum — hızlı, gizli bakışlar, içinde tam olarak çözemediğim bir şey var. Şükran, elbette, ama aynı zamanda daha fazlası. Kalbimin göğsümde sertçe çarpmasına neden olan bir şey.

İmza töreni resmi olarak sona erdiğinde, Sora'nın masası tamamen satılmıştı. Tek bir kitap bile kalmamıştı. Daphne'nin son anda yaptığı plan, hepimizin tahmin edebileceğinden daha iyi sonuç verdi.

Kalabalık dağılmaya başladığında, Sora nihayet nefes alabilecek bir an bulur. Sandalyesine yaslanıyor, yüzünde yorgunluk ve şaşkınlık birbiriyle savaşıyor.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanır, kitaplarının bulunduğu boş alana bakarak.

"İnan," diyor Daphne, nakit kutusunu sayarken bariz bir memnuniyetle. "Son kitap bile satıldı. Ayrıca, yayınlandıktan sonra göndereceğime söz verdiğim yirmi adet *Lonely* kitabının ön siparişi de var."

Sora şaşkınlıkla başını sallar, sonra bana döner. Gömleğimi tekrar giydim, ama düğmelerini iliklemedim — kısmen sürekli fotoğraf çekilmekten terlediğim için, kısmen de çıplak tenim görünürken Sora'nın bakışlarının üzerinde durmasından hoşlandığım için.

"Neden yaptın bunu?" diye sorar sessizce.

Daphne, havanın değiştiğini hissederek, park ücretini kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldanır ve azalan kalabalığın içinde kaybolur.

Sora'nın yanındaki sallanan sandalyeye oturuyorum, birdenbire ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum. "Üzgündün. Yardım etmek istedim."

"Giysilerini çıkarıp yabancı kadınların fotoğraf çekmek için sana dokunmasına izin vererek mi?"

"İşe yaradı, değil mi?" Boş masayı işaret ediyorum.

"Bu bir cevap değil." Koyu renkli gözleri benimkileri arıyor. "Neden, Forrest? Gerçekten."

Gerçeği durduramadan dudaklarımdan dökülüyor. "Çünkü tekrar gülümsediğini görmek istedim."

Yüzündeki ifade yumuşadı, gözlerindeki ihtiyat yerini kırılganlığa bıraktı. "Bu... çok tatlı bir cevap."

"Belki de ben tatlı biriyimdir." Gözlerine bakarak, ima ettiğim şeyi aramızda asılı bırakıyorum.

Ellerine bakıyor, at kuyruğundan kopan koyu renkli saç telleri yüzünü örtüyor. "Bütün bunları benim için yaptın, ama beni neredeyse hiç tanıımıyorsun."

"Yeterince tanıyorum."

Sessizlik uzar, söylenmemiş sorularla ağırlaşır. Sonunda başını kaldırır, önceki gülümsemesinin izleri geri döner.

"Teşekkür ederim," der basitçe. "Her şey için."

"Benim için bir zevkti." Bunu, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla içtenlikle söylüyorum.

Ve bunun hiçbir yere varamayacağını bilsem de, iki hafta sonra Dakota'yı tam zamanlı olarak alacağım ve karmaşık hayatım daha da karmaşık hale gelecek olsa da, aramızda oluşan bu tuhaf bağı tatmaktan kendimi alamıyorum.

Belki de ikimiz de birbirimizde bir şeyleri fark eden yalnız insanlarız - dünyaya gösterdiğimiz görünüşlerin altında yatan gerçek bir şeyleri.

Kalabalık sonunda azalır ve masayı toplamaya başlarız. Sora'nın çantasından bir şey çıkardığını fark ederim.

"Bir tane sakladım," diyor, neredeyse utangaç bir şekilde. "Senin için."

Yumuşak pembe kapaklı kitabının bir kopyasını kaldırıyor — *Lovely*. "Teşekkür ederim."

"Okumak zorunda değilsin," diye ekliyor hemen. "Sadece... bir teşekkür. Bugün için."

Kalemin kapağını açıp kitabın başlık sayfasını açmasını izliyorum. El yazısı düzgün ve küçüktür, bir şeyler yazar, sonra adını imzalar. Bana uzattığında, yazıyı okurum:

†ç mp mew fsiemZ, ÇasesS. Clqss Sç &e zçysmep.

—Saa Clç

Bu sözler, aşkın bir varış noktası değil, bir yolculuk olduğu konusundaki önceki konuşmamızı yansıtıyor. Göğsümde sıcak bir his yayılıyor.

"Okuyacağım," diye söz veriyorum ve kitabı bir hazineymişçesine nazikçe kollarımın arasına alıyorum.

Sora eşyalarını toplarken, kendimi, pazı kasım ile göğüs kafesim arasında sıkıştırdığım pembe kapaklı kitaba bakarken buluyorum.

Bu, şehvetli bir flörtten daha güçlü bir şey olduğu açık. Ve bunu unutmak için artık çok geç. Belki de bir adım fazla attım. Onu tekrar görmek ilgimi azaltır diye düşünmüştüm. Rahatsız edici bir kaşıntıyı kaşımak gibi. Bunun yerine, merakım daha da arttı ve ne yaptığımı bilmesem de, bugünden sonra bir şeyi kesin olarak biliyorum.

Başım belada. Karmaşık bir bela, sanki boğulacağımdan emin olduğum derin bir havuzun kenarında duruyormuşum gibi.

"Hey," diyor Sora, çantasını omzuna atarak. "Sanırım Daphne yorgun ve eve gitmek üzere."

"Anlaşılabilir," diyorum onaylayarak.

"Ama ben o kadar yorgun değilim. Sen yorgun musun? Teşekkür etmek için seni bir içkiye davet edebilir miyim?"

Yeni kitabımı okşuyorum. "Bir teşekkür *daha* mı?"

"Bugün birçok kadın sana sarkıntılık etti. Seni bu şekilde sömürdüğüm için sana birkaç tane daha borçluyum. Rahatsız olduysan özür dilerim."

Onun samimiyetine gülerek karşılık verdim. Hayatım boyunca kadınlar tarafından sömürülüp elle taciz edildim, ama onun endişelenmesi çok tatlıydı. "Bir içki iyi olur. Ama hesabı ben ödesem nasıl olur?" Kot pantolonumun cebindeki cüzdanımı okşadım. "Czdanım bu aralar oldukça dolgun," diye alay ettim.

Sora gözlerini devirdi. "Aptal," diye mırıldandı.

Gülerek, omuzlarından çantasını alıp kendi omuzlarıma asıyorum. Sonra, tüm kitaplarını sattıktan sonra tüy kadar hafif olan valizini alıyorum. Bir yük katırđ gibi donandığđmda, Sora'ya balo salonunun çıkışını gösteriyorum. "Hadi, kurabiye kız..." Derin, karanlık, bilinmeyen olasılıkların havuzunun görüntüleri zihnimde parlıyor. "Hadi dalalım."

bölüm 15

Sora

*Clunky, way too wet, and kind
of gross. You kiss like a fish...*

"Beni içki içmeye davet ettiğinde, aklımdaki tam olarak bu değildi."

Boba çayımı içmekten başımı kaldırdığımda, Forrest'ın kendi bardağına eğlenceli bir şüpheyle baktığını gördüm. Brooklyn'deki en sevdiğim 24 saat açık boba dükkanı Lucky Moon'un penceresinin yanındaki küçük bir masada oturuyorduk, kitap imza etkinliğinin yapıldığı yerden sadece birkaç blok ötede. Mekan dar ama rahattı, kağıt fenerler uyumsuz mobilyaların üzerine sıcak bir ışık saçıyordu.

"Beğenmedin mi?" diye soruyorum, jumbo pipetle bir yudum daha alırken.

Forrest, sanki birden canlanacakmış gibi pipetiyle tapyoka incisini dürtüyor. "Whiskey ya da bourbon hayal ediyordum, içinde tuhaf sümük gibi şeyler olan çocuk içeceği değil."

Gülüyorum, taro sütlü çayımdan boğulmak üzereyim. "Sen yetişkin bir adamsın.

Nasıl olur da hiç boba çayı içmemiş olursun?"

"Çünkü bu küçük toplar nükleer gibi görünüyor," diye azarlıyor, yüzünde açıkça şüphencilik belirliyor.

"Onlar tapyoka incileri. Ve bu yetişkinler için gayet uygun bir içecek."

"Sen öyle diyorsan." Tereddütle bir yudum alır, tapyoka incisi pipetinden yukarı fırladığında gözleri hafifçe büyür. Düşünceli bir şekilde çiğner,

ifadesi şüphecilikten isteksiz bir onaya dönüşür. "Huh. Çiğnenebilir. Fena değil."

"Gerçekten büyük bir övgü." Gözlerimi deviriyorum, ama dudaklarımda beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Üzgünüm, ben çok içki içen biri değilim. İçkiye karşı değilim, ama sık sık içmem."

"Bunu sakızlı ayı macerandan anladım."

Bu anı aklıma gelince boynumdan terler dökülür. "Evet, dürüst olmak gerekirse pek çok şeyi sevmem. Çoğunlukla sadece iş ve... daha fazla iş."

"Buna inanmak zor. Hobilerin olmalı."

Omuz silkiyorum, bakışlarımdan kaçınıyorum. "Yazmak benim hobim. Ve işim. Ve şu anda neredeyse tüm kişiliğim."

"Peki ya arkadaşlar? Daphne var."

İmza töreninden sonra eşyalarımızı toplarken en yakın arkadaşımın heyecanını düşünerek gülümsüyorum. "Evet, o harika biri. O olmasa ne yapardım bilmiyorum. O benim tek arkadaşım. Yirmi yedi yaşındayım ve sosyal çevrem tek bir kişiden oluşuyor... annemi de sayarsak iki kişi." Kendimi kırk yaşında bir bakire gibi gösteren bu sözleri duyunca başımı ellerimin arasına gömüyorum. "Kahretsin, ne zavallıyım."

"Zavallı değilsin," diyor Forrest, sesi nazik. "Odaklanmışsın." "Bu, hayatım olmadığını kibarca söylemenin bir yolu." Kendimi küçümseyen bir gülümseme deniyorum

gülümsemeye çalışıyorum, ama yüzümde yapmacık bir ifade beliriyor.

Gerçek şu ki, ben her zaman işimin arkasına saklandım. Gerçek ilişkilerin karmaşık ve öngörülemez risklerini göze almaktansa, sonuçlarını kontrol edebileceğim kurgusal dünyalarda yaşamak daha güvenli. Anlamlı ilişkilerden kaçınırken romantik romanlar yazmanın ironisini fark etmiyorum değil.

"Dakota bunu sevebilir," diyor Forrest, başka bir tapyoka incisini karıştırarak. "O tatlıya düşkündür."

"Benim tarzım bir kız. Onu bir ara buraya getirmeliyiz," diye öneriyorum, daha iyi düşünmeden. "Çoğu çocuk çilek veya kavun aromasını sever."

Forrest başını kaldırır, yüzünde şaşkınlık belirir. "Benimle ve çocuğumla takılmak mı istiyorsun?"

"Tabii, neden olmasın?"

"Çoğu kadın bunu... itici bulur. Özellikle kendi çocuğu olmayan kadınlar."

Gülümseyerek başımı salladım. "Aslında çocukları severim." Tereddüt ettim, sonra ekledim, "Annem düzenli olarak biyolojik saatimin işlediğini hatırlatıyor."

Bana yumurta dondurma ve otuz yaşından sonra doğurganlığın azalmasıyla ilgili makalelerin linklerini gönderiyor. O birçok şey olabilir... ama incelikli biri değildir."

"Torun mu istiyor?" Forrest tahmin ediyor.

"Evet. Ben tek çocuğum, bu yüzden zavallı annem bu yarışta tek bir atı var. Onun hayali, benim kitapları bırakıp, hoş bir Koreli erkek bulup, yerleşip, hemen çocuk yapmaya başlamam. Ama uzun süreli bir ilişkiye en yakın olduğum kişi Daphne." Düşünerek başımı bir yandan diğer yana sallıyorum. "Bu noktada annem o kadar çaresiz ki, Daph ve benim birlikte evlat edinmemiz fikrine sıcak bakabilir. Halmoni'nin kucağına bir bebek koyacak her şey olur."

"Ne dedin sen? Hal-mornie mi?" Forrest, kararlı bir ifadeyle yüzünü buruşturarak sorar, ama yine de telaffuzu yanlış yapar.

"Hal-moh-knee," diye seslendim. "Korece'de 'büyükanne' anlamına geliyor." "Ah, anladım. Ve senin istediğin bu mu?"

"Daphne ile lezbiyen bir ilişki mi?" diye alay ediyorum.

"Bir çocuk, Sora." Dudaklarında bir gülümseme belirir. *Sapık*. Eminim hayalini kuruyordur. "Sonunda çocuk istiyorum. Diğer her şeyi çözdüğümde." "Diğer her şey kariyerin mi?"

"Hayatım," diye düzeltiyorum. "Amacım. Ben." Fincandaki buğuda bir desen çiziyorum. "Hala başkalarının beklentilerinden ayrı olarak kim olduğumu anlamaya çalışıyorum gibi hissediyorum. Anlatabildim mi?"

Forrest düşünceli bir ifadeyle başını sallar. "Sandığından daha mantıklı." "Peki ya sen? Her zaman çocuk istedin mi?"

"Özellikle değil," diye itiraf etti. "Ama sonra Dakota oldu ve şimdi onu istemediğim bir zamanı hayal edemiyorum."

"Dakota ismini beğendim. Bu ismi nasıl seçtin?"

Gülümser, ifadesine bir yumuşaklık girer, bu yumuşaklığın sadece kızı hakkındaki konuşmalarda ortaya çıktığını öğreniyorum. "Hannah seçmeme izin verdi. Sadece kulağa hoş geldiği için seçtim."

"Bravo," diyorum ve pipetle bir yudum alıyorum. "Babamdan çok daha iyi bir iş çıkarmışsın. O bana yanlışlıkla deniz kabuğu adını vermişti," diyorum, bu itirafın rastgeleliği beni bile şaşırtıyor.

Forrest'ın kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Annem bana Korece bir isim vermek istemişti, ama doğumdan sonra çok yorgun olduğu için doğum belgesini babamın doldurmasını söyledi. Babam 'Asyalı kız isimleri'ni Google'da aradı ve Sora'yı seçti, bunun gökyüzü anlamına geldiğini düşünerek. Ejderhalar ve periler yaratan bir fantastik yazar olarak, bu ismin ona hitap ettiğini düşünüyorum."

"Aslında bu çok tatlı."

"Ancak o, bu ismin *Korece'de* ne anlama geldiğini kontrol etme zahmetine girmedim," diye devam ettim. "Japonca'da Sora 'gökyüzü' anlamına gelir. Ama Korece'de 'deniz kabuğu' anlamına gelir."

Forrest'ın gözleri sevinçle parladı. "Dalga geçiyorsun."

"Hayır. Çeviride birkaç farklılık var. Bazılarına göre, babam yanlışlıkla bana bir salyangozun adını vermiş." Kendimle alay eden bir gülümsemeyle göğsümü işaret ettim. "Kariyerimin gidişatına bakılırsa, bu isim şaşırtıcı derecede uygun olabilir."

O gülüyor, yüzü gerçek bir eğlenceyle aydınlanıyor. "Benim küçük deniz kabuğum, yavaş yavaş en çok satanlar listesine giriyor. Yavaş ve istikrarlı olmanın hiçbir sakıncası yok, Sora."

Bu sıradan sevgi ifadesi göğsümde sıcak bir heyecan uyandırır, ama ben hemen bastırmaya çalışırım. Forrest'a bağlanmak son derece kötü bir fikir.

"Sonuçta imza günü muhteşemdi," diyorum, konuyu değiştirmek için çaresizce. "Hiç bu kadar büyük bir etkinliğe katılmamıştım. Ve kesinlikle daha önce hiç kitabım tükenmemişti."

"Çalışmaların takdir edilmeyi hak ediyor," diyor Forrest, içtenliği midemi kıpır kıpır ediyor. "O okuyucuların sana nasıl tepki verdiklerini gördüm."

"Karın kaslarına demek istedin herhalde."

"Hikayelerine," diye düzeltir kararlı bir şekilde. "Karın kasların onların dikkatini çekti. Ondan sonra kitapların ilgilerini çekti."

Sadece bir tanıdık sayılabilecek birinden gelen bu sarsılmaz desteğe nasıl cevap vereceğimi bilemeden pipetle oynuyorum. "Hala bu kadar iyi sonuç verdiğine inanmıyorum."

"Daphne'nin hızlı düşünmesi günü kurtardı," diye onaylar Forrest. "O tam bir stratejist. Hukuk fakültesine girmesine şaşmamalı."

"Ne?" diye hayretle soruyorum. "Hangi hukuk fakültesi?"

Forrest'ın ifadesi değişir, farkına varır. "Kahretsin. Doğru... sana henüz söylemedi." Başını eğip, yanakları hafifçe kızarır. "Bunu duyduğunu unutabilir misin?"

"Bir bakayım..." Heykel gibi hareketsiz durarak, gözlerimi tehlikeli bir şekilde ona dikeyyorum. "Hayır. Şimdi, neyden bahsettiğini söyle bana."

Boğazı, kalın bir yutkunma ile titrer. "Bugün, Nebraska'nın Lincoln kentindeki bir programa kabul edildiğini söyledi. Gelecek dönem başlayacak."

Bu haber beni fiziksel bir darbe gibi vurur. *Daphne gidiyor mu? Ve bana söylemedi mi?*

"Bu doğru olamaz." Kafamı sallıyorum. "Bana bu kadar önemli bir şeyi söylerdi."

Forrest'in yüzündeki ifade, tamamen yanıldığımı gösteriyor. "Özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim. Bana düşmezdi."

Göğsüm sıkışıyor, tanıdık bir panik hissi başlıyor. Daphne benim tek arkadaşım, destekçim, ben kendime inanmadığımda bana inanan kişi. *Ve o gidiyor mu?* Tabii ki onun için mutluyum, ama... plan bu değildi.

Columbia Hukuk Fakültesi plandı. Burada... *benimle birlikte olmak* plandı.

"Neden bana söylemedi?" diye fısıldıyorum, daha çok kendime değil, Forrest'a. "Beni desteklemeyeceğimi mi düşündü?"

"Belki de senin nasıl tepki vereceğini merak etti," diye nazıkçe öneriyor. "Belki de kendini değil, seni daha çok düşündü."

Bu düşünce canımı yakıyor. En yakın arkadaşım, beni kendi iyi haberlerinden korumak zorunda hissedecek kadar kırılgan mıyım?

"Daha önce söylediklerini düşünmeden edemiyorum," diye itiraf ettim.

"Daha önce birçok şey söyledim." Forrest, portakal smoothie'sinin altındaki tapyoka toplarını bıçakla kesmeye çalışıyor, ama boba'yı ıskalamaya devam ediyor. Sinirden deliye dönen Forrest, plastik kapağı yırtıp atıyor ve pipetinin ucuyla küçük topları bıçaklamaya başlıyor, onları tek tek ağzına atıyor.

"Hoşuna gitmeye başladı, değil mi?" diye sırtıtıyorum.

O da hafifçe güldü. "Daha önce söylediğim ve aklında kalan şey neydi?"

"Beni sorguladın. Yazmayı sevdiğim için mi yazdığımı, yoksa sevilmek için mi yazdığımı sordun."

Tapioka toplarını bıçaklamayı bırakır ve içkisini kenara iter. Kollarını kavuşturur ve sandalyesine yaslanır. "Cevabı buldun mu?"

Onun kaygımın tam da özüne, üstelik çok isabetli bir şekilde odaklanmasına şaşırarak ona bakıyorum.

"Bence mesele sevgi değil. Belki de saygı... babamın saygısı." "Ne demek istiyorsun?" diye sorar Forrest. Hâlâ kameleon gibi ortama uyum sağlamaya çalışıyor, sanki ani bir hareket benim itirafımı korkutup kaçıracakmış gibi.

Bardağımdaki buğuda yeni bir desen çiziyorum. "Büyürken, hep onun dikkatini çekmeye çalışırdım. O çok... dalgındı. Benden ve annemden sıkılmıştı. Fiziksel olarak orada olsa bile, zihni başka yerlerdeydi

başka bir yerdeydi, kendi yarattığı dünyalarda kaybolmuştu. Onunla bir şekilde bağlantı kurmak için ofisinden gizlice el yazmalarını alıp okurdum.”

Forrest düşünceli bir ifadeyle bakıyor. “Ve şimdi yazıyorsun, sonunda seni fark etmesini umarak.”

Zaman kazanmak için çayımdan bir yudum daha alıyorum. "Babam istese bana yardım edebilir. Bir düşün. Her ajans, yayıncı ve hatta Hollywood stüdyoları J.P. Cooper'ın haklarını istiyor çünkü büyük kar elde edecekleri garanti. Beni bir anlaşılmaya dahil etmek istese, bunu *kolayca* yapabilir. Ama reddediyor. Neden biliyor musun?"

"Neden?" diye soruyor Forrest.

"Çünkü ona göre ben *o kadar* değersizim. Bunun benimle mi, romantik romanlar yazmamla mı yoksa başka bir şeyle mi ilgili olduğunu bilmiyorum. Ama babamın benim özümde, onunla ilişkilendirilmek istemediği kadar utanç verici bir şey olduğunu düşünüyor. Belki de onun yanıltığını kanıtlamak için elimden geleni yapıyorum... Ama son birkaç yıldır yaptığım tek şey onun *haklı olduğunu* kanıtlamak."

"Sora..."

"Bana acımak zorunda değilsin. Sadece dürüst olmaya çalışıyorum. Acınası bir durum, değil mi?" Bu bir soru gibi geliyor, ama değil. Sözlerimin doğruluğu göğsümü acıtıyor. "Yirmi yedi yaşındayım ve hala babamın onayını almaya çalışıyorum."

"Acınası değil," diyor Forrest kararlı bir şekilde. "İnsanca. Babamın yetiştirdiği adamla gurur duymasını istiyorum. Bu bir çocuk için doğal bir şey."

"Öyle mi?" diye cesurca soruyorum. "Ne iş yaptığını biliyor mu?"

Gözleri kucığına düşerken dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılıyor. "Hayır."

Forrest konuşkan biridir. Çekicilik ve karizmanın şu anki işinin ve avukatlık mesleğinin iki temel unsuru olduğunu düşünürsek, bu gayet mantıklıdır. Bu yüzden, benim ağır soruma tek heceli bir cevap verdiğinde, mesajı yeni temizlenmiş cam kadar net bir şekilde anlaşılır: *Boş ver.*

"Her neyse, sanırım bu yüzden okuyucuların ne düşündüğünü bu kadar önemiştir," diye devam ediyorum ve odak noktasını tekrar kendi iskeletlerime çeviriyorum. "Babam beni onaylamıyorsa, belki internet üzerindeki yabancılar onaylar. Ama herkesin ne istediğini tahmin etmek imkansız hale geldi. Doğru metaforlar, doğru kişilikler. Fazla baharat, yetersiz baharat. Bir eleştirmen övdüğü şeyi, bir sonraki eleştirmen iğrenç buluyor. Bu beni tam bir zihin sarmalına soktu. Son zamanlarda yazamıyorum. Her olay örgüsünü, her karakter gelişimini, her kelime seçimini tekrar tekrar düşünüyorum."

"Komite tarafından yazıyorsun," diyor Forrest. "Herkesi memnun etmeye çalışıyorsun."

"Ve bu süreçte kimseyi memnun edemiyorsun."

"Sen hariç, değil mi? Çünkü hikayelerini sevmiyorsan bunu neden yapıyorsun?"

Alt dudağımı ısırarak titremesini engelliyorum. Bu adamın önünde ağlayamam. Ne zaman kol mesafesinde olsam, yağmurluk giymeye başlayacak.

"Harika bir soru," diye mırıldanıyorum. "Neyse, babamla ilgili sorunlarımdan bu kadar bahsetmek yeter.

Sıkılmış olmalısın."

"Hiç de değil. Baba sorunları faturalarımı ödüyor." Yaramazca sırtıyor. "Ya da eski koca sorunları, ya da bazen bakire sorunları."

Ağzım açık kalır, bir anlığına dertlerimden uzaklaşıyorum. "Kadınlar bekaretlerini alman için seni mi tutuyorlar?"

Kaşlarını kaldırır. "Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?"

Forrest'ın çifte hayatı hakkında agresif sorgulayıcı sorular sormaya devam etmeden önce konuyu değiştirmeye karar verdim. "Ben içimi döktüm. Şimdi sıra sende."

"Benim sıram mı?"

"Hassas bir şey paylaş," emrediyorum. "Skoru eşitlemek için."

"Şimdi de bana emir mi veriyorsun?" Bana kükremek isteyen bir köpek yavrusu gibi bakıyor.

"Eğer buna açık isen."

"Sora, on bin dolar için pek çok şeye açığım."

Göğsünü işaret ediyorum. "Paramı geri ödemen konusunda konuşmamız bitmedi."

O gülerek mırıldanıyor. "Tamam, seçim senin. Birini seç. Hassas bir şey paylaşmamı mı istiyorsun, yoksa geri alamayacağın parayı tartışmak mı istiyorsun?"

"Peki.

Savunmasız. Sırlarını paylaş."

Forrest sandalyesine yaslanarak beni uzun bir süre izledi. Onun konuyu saptırmasını ya da hayatının steril bir versiyonunu, bir müşterisine anlatabileceği türden bir hikayeyi anlatmasını bekliyordum.

Ama beni şaşırttı.

"Hannah'yla, Dakota'nın annesiyle, üniversitede tanıştım," diye başlıyor, sesi sessiz ama kararlı. "Hızlı ve şiddetli bir şekilde aşık oldum. O zengin bir aileden geliyordu. Eski bir aile.

fiyat etiketlerine asla bakmadığın ve yazın bir fiil olduğu bir zenginlik."

Başımı sallayarak devam etmesini teşvik ediyorum.

"Lisans eğitimimden sonra Wyoming'e geri dönmem gerekiyordu. Babamın çiftliği zor durumdaydı ve yardıma ihtiyacı vardı. Ama sonra Columbia Hukuk Fakültesi'ne girdim ve Hannah... bizim yaşayacağımız hayatla ilgili belirli beklentileri vardı." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır. "Gençtim ve aşıkım. Onu mutlu etmek için her şeyi yapardım."

"Yani eve dönmek yerine hukuk fakültesine gittin," diyorum, boşlukları doldurarak.

"Karşılayamayacağım bir hukuk fakültesi," diye onayladı. "Hannah'nın babasının bağlantıları vardı. Bunlardan biri, prestijli bir firmanın ortağı ve en sevdiğim profesörüm Rina'nın eski kocası Sean Colt'tu."

Anlıyorum. "Rina... Rina... Bir dakika, ondan bahsetmiştin.

Şu anki patronun, değil mi?"

Forrest başını sallar. "Sean bana bir anlaşma teklif etti. Firma her şeyi karşılayacaktı: okul ücretini, daireyi, okul süresince yaşam masraflarını. Karşılığında, mezun olduktan sonra on beş yıl boyunca onlar için çalışacaktım. Maaş deliceydi, Hannah'ya istediği hayatı sunmak için fazlasıyla yeterliydi."

"Ve sen imzaladın."

"İmzaladım." Elini saçlarının arasından geçiriyor, bu hareketin rahatsızlık belirtisi olduğunu öğreniyorum. "Sonra Hannah, hukuk fakültesinin son yılında hamile kaldı. Doğru seçimi yaptığımı doğrulayan bir şey gibi geldi."

"Ama bir şey değişti," diye devam ettim, hikayesinin ikinci bölümünü sezerek. "O yaz o firmada staj yaptım. Gerçekte ne yaptıklarını gördüm — kimi

temsil ettiklerini gördüm. Su kaynaklarını zehirleyen ve bunu iş gideri olarak gösteren şirketler. Çocukların zehirli küf ve kurşunlu boya ile yaşamasına izin veren ev sahipleri. Çalışanlara cinsel tacizde bulunan, sonra da onları tehdit ederek susturan yöneticiler." Çenesi gerildi. "Bunu yapamazdım. O dünyanın bir parçası olamazdım."

"Aferin sana."

Bu sözlerim ona küçük bir gülümseme kazandırır. "Rina'dan yardım istedim. O bir boşluk buldu: Baro sınavına girmezsem avukatlık yapamaz ve sözleşmemi yerine getiremezdim."

Gözlerimi kırpıştırarak parçaları birleştiriyorum. "Yani avukat olmak için kasten başarısız oldun mu?"

"Sınava bile girmedim," diye onayladı. "Mezun oldum, ama mesleği bıraktım. Sean tabii ki çok kızdı. Firma,

bana yatırdıkları her şeyin geri ödenmesini talep etti — yarım milyon dolardan fazla."

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Hannah da aynı derecede öfkeliydi. Dakota doğmadan hemen önce ayrıldık." Yüzünde acı dolu bir gölge belirir. "O zengin bir şirket avukatı için evlenmişti, benim gibi biri için değil..." Kendisini belirsiz bir şekilde işaret eder. "Şu anda neysem."

"O, parayı aşktan daha çok önemseyen bir kız mı?"

O başını salladı. "Bunu kafamda sindirmem uzun zaman aldı. Ve en dibe vurduğumda, Rina bana bir can simidi attı. Sean'dan boşandıktan sonra ek iş olarak bu lüks 'refakatçi hizmeti'ni başlatmıştı. Eğitilmiş, iyi konuşan, toplumsal etkinliklere uyum sağlayabilen erkek refakatçilere ihtiyacı vardı. Ben çaresizdim, borç batağında boğuluyordum ve yeni doğmuş bir kızımı geçindirmem gerekiyordu. Gerisi malum."

O anı hayal etmeye çalışıyorum: yeni mezun olmuş, hayalleri yıkılmış, ilişkisi parçalanmış, ona bağımlı bir bebeği olan Forrest. Bu yük onu ezmiş olmalı.

"Demek bu şekilde bu noktaya geldin," diyorum. "Hâlâ Sean'ın şirketine olan borcunu ödüyor musun?"

"Her ay. Ayrıca Dakota'nın o saçma sapan pahalı hazırlık okulunun okul ücretini ve babamın çiftliğini ayakta tutmasına yardım etmeyi de." Omuzlarını silkiyor. "Resmi eskort işi tamamen yasal ve iyi para kazandırıyor, ama çabuk kurtulmak için yeterli değil. Bu yüzden Rina, ben ve arkadaşlarım, şey... *kayıt dışı* ek hizmetler sunduğumuzda görmezden geliyor."

"Hannah senin ne yaptığından habersiz mi?"

"Dakota'yı benden sonsuza kadar almaya çalışırdı. Sadece ilişkimizi mahvettiğim için kininden."

"Yıkamak mı?" diye soruyorum, inanamadan. "Yani hayatınla ilgili asil bir karar verdin ve şimdi kötü adam sen misin?"

"Oturup, çenemi kapatıp, onun istediği rolü oynayabilirdim. Hannah ve ben birlikte olurduk, bir yatımız olurdu, Upper East Side'da bir penthouse'umuz olurdu, Dakota kendini beğenmiş küçük bir serseri olurdu ve ben de tüm bunlarla sorunum yokmuş gibi davranabilirdim."

"Ama yapamadın."

"Doğru." Yüzü bulutlanır. Bir an sessiz kalırız, sonra sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi içini dökmeye başlar. "Hannah'nın erkek arkadaşı Henry, Tokyo'da bir iş teklifi aldı. En az

Hannah, onlar yokken Dakota'yı yatılı okula göndermeyi planlıyordu." Sesi sertleşir. "Dört yaşında bir çocuk. Yatılı okulda. Ailesinden uzak, tek başına."

"Bu çok kötü," diyorum, içtenlikle dehşete kapılmış bir şekilde.

"Kararlı davrandım. Dakota'nın benimle kalacağını söyledim." "Aferin."

Teşvik edici bir şekilde başımı sallıyorum. "Sen gerçekten harika bir babasın."

"Sorun şu ki," diye devam ediyor, "şu anki yaşam koşullarım tam zamanlı ebeveynlik için ideal değil. Ev arkadaşım Taio bana destek oluyor ama dairemiz çok küçük. İki yatak odası, bir banyo var ve Dakota artık erkeklerin yaşadığı bir daireye sıkıştırılmaması gereken bir yaşta, anlıyor musun?"

Ben de başımı salladım. "Tabii, tabii."

"Taşınabilirim, ama bu çok pahalı olur. Artık onun özel okulunu karşılayamam, bu arada, o okulda çok başarılı. Onu, küçük olduğu için acımasızca zorbalığa maruz kalacağı ve itiraf etmeliyim ki, biraz ukala olduğu için şüpheli bir devlet okuluna göndermek zorunda kalırım."

"Bu zor," diye ekledim.

"Bu yüzden, benim gerçekten ihtiyacım olan şey geçici bir yaşam alanı." Forrest öne doğru eğildi, kaslı kolları düz olmayan masayı süpürerek masanın aramızda sallanmasına neden oldu. "Belki de okulundan on dakikalık yürüme mesafesinde boş, kimsenin yaşamadığı bir brownstone."

Belki de onun keskin çene hattı ve seksi kolonyasının hafif kokusu beni çok etkilemişti. Gözleri, nefesimi kesen bir yoğunlukla benimkine bakıyordu. Aramızdaki elektrik beni o kadar etkilemişti ki, o bunu braille alfabesiyle yazana kadar bunun nereye varacağını anlamadım, böylece kör bir adam bile onun niyetini açıkça okuyabilirdi.

"Bana brownstone'umu vermemi mi istiyorsun?" diye itiraz ettim. "Seninle başka bir anlaşma yapmak istiyorum."

Yarı şok, yarı inkar içinde tiz bir kahkaha attım. "Forrest, alınma ama yatakta *o kadar iyi* olamazsın. Şu anda piyasa değeri en az sekiz milyon olan bir evi sana vermeyeceğim. Seninle yaptığım ilk aptalca anlaşmadan bile mutlu bir son elde edemedim. *Hayır*."

Patlamam sırasında bu kadar sabırlı olması garip, yüzünde sadece hafif bir keyif ifadesi var. "Öncelikle, brownstone'unu bana *vermeni* istemiyorum. Onu ödünç alabilir miyim diye soruyorum."

"Karşılığında ne vereceksin?"

"Sana yardım edebileceğimi düşünüyorum, Sora.

Kitapların konusunda." "Nasıl yardım edeceksin?"

"İmza günü iyi geçti çünkü okuyucuların ilgisini çeken bir şeye dokunduk: kitap erkek arkadaşı deneyimi." Dudaklarını ıslatıp gözlerime bakıyor. "Bunu genişletsek nasıl olur? Okuyucularının aradığı duygulara dalabilmen için farklı romantizm türlerini ilk elden keşfetmene yardım etsem nasıl olur? Senin ilham kaynağın olacağım."

Onu anlamadığım için gözlerimi kırıştıyorum. "Tam olarak ne öneriyorsun?" "Rol yapalım." Kaşlarım havaya kalktığında elini kaldırıyor. "Sadece yatak odasında değil. Yani, popüler romantizm klişelerine dayalı senaryolar yaratıyoruz. Ben farklı kahraman arketiplerini oynuyorum. Sen bu deneyimlere kendinizi kaptırıp, onları gerçek duygularla yazıyorsun. Gelecekteki en çok satan kitabının ihtiyacı olan sihirli dokunuş."

Bu saçma. Mantıksız. Gülünç... Ama durun. *Öyle mi?* Daphne, hiç aşık olmamış olmama rağmen aşk hakkında yazmamdan bahsetmişti. Bu... bir çözüm olabilir mi?

"Yazarlar için yöntem oyunculuğu gibi," diyorum yavaşça.

"Aynen öyle. Sevdiğin şeyi yazmakla okuyucuların istediği şeyi yazmak arasında kaldığını kendin söyledin. Belki de bu, o boşluğu doldurmanın bir yoludur; hem ticari olarak uygulanabilir hem de kişisel olarak anlamlı bir ilham kaynağı bulmak."

İtiraf etmeliyim ki, bu hızla ilgi çekici bir fikir haline geliyor. Ve bazen zaten yaptığım şeyden tamamen farklı değil — kendimi karakterlerimin yerine koymak, onların nasıl hissedeceklerini ve tepki vereceklerini hayal etmek.

"Karşılığında sana yeni evimi verip, ne kadar süre bu boktan dairede kalacağım?" diye soruyorum.

"Orada bolca yatak odası ve dört kat var, Sora. İstersen taşınabilirsin. Koda ve benim sadece iki odaya ihtiyacımız var. Kendi pisliğimizi temizleriz ve sana engel olmamak için elimizden geleni yaparız."

Öneriyi değerlendirirken pipetle oynuyorum. Bir yandan, bu teklif bir bakıma mantıklı. Kahverengi taştan ev boş duruyor, adeta bir aile arıyor. Ve bir sonraki kitabım için ilhama ihtiyacım var.

Öte yandan...

"Bilmiyorum, Forrest." Beynimi, gerçek olmayan makul bir itiraz bulmak için tarıyorum — kadınları özel hissettirerek geçimini sağlayan bir adama fazla bağlanmaktan korktuğumu. Daphne'nin ayrılacağını bildiğim için, şimdi tutunamayacağım birine bağlanmaktan daha da korktuğumu. "Planında bir kusur var."

"Nedir o?"

"Gerçekçi olmaz." Yalanın tadı dilimde acı bir tat bırakırken, zorlukla yutkunuyorum. "Yani, bunun işe yaraması için aramızda gerçek bir kimya olması gerekir. Ama ben... Sen benim tipim değilsin."

Bu, muhtemelen şimdiye kadar söylediğim en inandırıcı olmayan yalan. Forrest'ın yüzünde yavaşça yayılan gülümsemeye bakılırsa, o da bunun farkında.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi omurgamda bir titremeye neden olacak kadar alçaldı.

"Evet," diye ısrar ettim, yanaklarım kızardı. "Yani, objektif olarak çekicisin, diğer kadınlar için sanırım. Ama ben şahsen senden etkilenmiyorum."

"Nesnel olarak çekici," diye tekrarlar, gözlerinde eğlence dans eder. "İltifatların sınır tanımıyor."

"Kafana takma." Her kelimeyle kendimi daha da zor durumda bıraktığımın farkında olarak, savunmacı bir şekilde kollarımı kavuşturuyorum. "Sadece, rol yapma fikrinin işe yaraması için, yaratıcı ilhamı ateşlemek için gerçek duyguları taklit etmemiz gerektiğini söylüyorum. Ayrıca, her öpüştüğümüzde faturayla karşı karşıya kalmak istemiyorum."

"Faturalar," diye alay ediyor. "Zaten epeyce öpücük için ön ödeme yaptın."

"Hala yerine getirmediğin öpücükler," diye karşılık veriyorum. "Paramı geri vermen konusuna

"

"Hayır. Ama sanırım teorini test etmeliyiz," diyor, sesi ipeksi yumuşaklıkta. "İşe yarayıp yaramadığını görmek için."

Neler olduğunu anlayamadan, Forrest ayağa kalkar, küçük masamızın üzerine eğilir ve ellerini yüzüme koyar. Dokunuşu nazik ama kararlıdır, gözleri sorgulayıcıdır, göz bebekleri benimkilerle karşılıklı olarak hareket eder. Bana çekilme şansı veriyor.

Ben bu şansı kullanmıyorum. Çoğunlukla, yoğun bir gerginlik ve heyecanın soğuk karışımı içinde tamamen donmuş olduğum için. O aramızdaki kalan mesafeyi kapatırken, kalbim neredeyse acı verecek kadar güçlü bir şekilde ciğerlerime çarpıyor.

Dudaklarının benim dudaklarıma ilk dokunuşu yumuşak, çekingen, bir talep değil, bir soru gibidir. Sonra, ben küçük, istemsiz bir nefesle karşılık verirken, dili ağzıma girer ve öpücüğümüz derinleşir. Elleri saçlarıma kayar, başımı okşarken dudaklarını benim dudaklarıma üzerine yıkıcı bir hassasiyetle eğirir.

Bu, bir erkeğin mekanik hareketlerle yaptığı bir öpücük değil. Bu bir gösteri değil.

Forrest, sanki bir sırrı keşfediyormuş gibi öpüyor, çaresizce aradığı bir şeyi. Ağzı sıcak ve ısrarcı, beni rahatlamaya ikna ediyor, ama aynı zamanda, eliyle yanağımı güçlü bir şekilde tutarak başımın düşmesini engellediği için, botlarımın içinde ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan, altta yatan korkunç bir açıklık var.

Kitaplarımda düzinelerce ilk öpücük yazdım. Hiçbiri beni bu gerçeğe hazırlamadı: karnımın alt kısmında biriken sıcaklık, zamanın aynı anda uzayıp kısılması, dilim onun diline değdiğinde ağzından çıkan yumuşak inilti.

Sonunda geri çekildiğinde, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. Lucky Moon kafe tamamen sessizleşmiş, tüm müşteriler çeşitli derecelerde şok ve takdirle bizim gösterimizi izliyorlar. Tezgahın arkasındaki genç barista Forrest'a onaylayıcı bir şekilde başparmağını kaldırıyor.

"Peki," diyor Forrest, ses tonu öncekinden daha sert, tekrar oturduğunda, "haklısın, bu berbat." İlk başta şok oldum, ama sonra kendini beğenmiş, şakacı gülümsemesi ortaya çıktı ve devam etti. "Sert, çok ıslak ve biraz iğrenç. Balık gibi öpüşüyorsun, Sora."

Hâlâ şaşkın bir şekilde ona bakıyorum. "Seni aptal. İnanılmazsın."

"Teşekkürler," diye alay eder. "Ve merak etme, seni oraya ulaştıracağız. Benimle birkaç randevu ve profesyonel gibi öpüşmeni sağlayacağız." Gözleri memnuniyetle parlar. "Peki, anlaştık mı?"

Hayır demeliyim. Kesinlikle, kesinlikle hayır demeliyim. Bu adam, geçimini kadınları baştan çıkarmakla sağlayan bir eskort. Bu anlaşma her yönüyle "felaket" yazıyor.

Ama dudaklarım hala onun öpücüğünün titremesiyle titriyor ve saçlarımı okşayan ellerinin hatırası içimi yine ürpertiyor. Dahası, yazılarım için yeni ilham kaynağı bulma vaadi - belki de kariyerimi kurtarma vaadi - karşı konulamayacak kadar cazip.

"Tamam." İsteksizmiş gibi görünmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Anlaştık."

Cevabındaki gülümseme, zafer ve içten bir zevkin karışımıydı. "Pişman olmayacaksın."

Bunun doğru olmadığını zaten tahmin ediyorum, ama artık umursamayacak kadar çok ileri gittim.

"Ama bence bazı temel kurallara ihtiyacımız var. Bu tamamen profesyonel bir ilişki, değil mi?"

"Elbette." O da emin bir şekilde başını salladı.

"Tamam, öyleyse... sadece araştırma yapalım. Öpüşmek sorun değil, ama diğer her şey... belki de onu bir kenara bırakmalıyız."

"Bu senin kararın," diye cevaplar dudaklarını büzerek. "Benim tek kuralım, Dakota'yı bu anlaşmanın ayrıntılarından korumak. Ne yaptığımı ya da neyin peşinde olduğumuzu bilmemeli."

"Kabul. Kesinlikle."

Gördün mü? Sorumluluk sahibi biri. Kızını düşünüyor. Bu iyi. Aslında akıllıca bir plan... Ya da belki de bu adam günah gibi öpüşüyor ve bana kurtuluş gibi bakıyor diye, kötü bir kararı mantıklı hale getirmeye çalışıyorum.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum. "Ne zaman başlayacağız?"

"Beni evine götürüp soyunmak istiyorsan, araştırmaya hemen başlayabiliriz." Kaşlarını kaldırır ve ben de gözlerimi kısıyorum.

"Tekrar dene."

"Peki. Kitapların hakkında biraz daha konuşalım. Neler işe yarıyor, neler yaramıyor. İnternetteki saçma sapan yorumlara bakmayacağız, ama yazdıklarında güçlü ve zayıf yönlerinin neler olduğunu ve üzerinde çalışmamız gerekenleri bana anlatır mısın?"

Başımı yana eğip, onun samimiyetini inceliyorum. "Bana gerçekten yardım etmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet."

Kahretsin. Seksi bir pisliğe karşı koyabilirdim. Ama bu? Forrest? Ben Kırmızı Başlıklı Kız'ım, kurtun ağzına kendi isteğimle atlıyorum.

"O zaman bir boba çay daha istiyorum." Sandalyenin arkasına asılı olan çantamı almak için uzanıyorum, ama Forrest banka kartını çıkarıp elime tutuşturuyor.

"Kitaplardaki erkek arkadaşların randevularda sadece ödeme yapması gerektiği hissine kapılıyorum. O yüzden bundan sonra öyle yapacağız."

Randevu mu? Lanet olsun, istemeden gülümsedim. "Tamam. Bir şey ister misin?"

"Senin  nerdiğin her şeyi alırım, benim k  k deniz kabuğum." Sandalyesine oturmadan önce bana kendine özgü göz kırpmasını gönderir.

Bacaklarım jöle gibi titriyordu, ama yine de tezgaha gidip bir tur daha çay smoothie sipariş ettim.

"Bana bir tane daha taro boba, arkadaşıma da bir tane Thai tea boba." Omzumun  zerinden Forrest'a bakıyorum, o da benim bakışımı yakalıyor ve sanki ben dünyadaki güneş ışığıymışım gibi bana gülümsüyor.

Kararımı verdim.

Ateşle oynamayı bırakın, ben zaten ejderhanın alevlerinin içinden geçiyorum ve şüphesiz, tamamen, epik bir şekilde ve tamamen mahvoldum.

bölüm 16

Forrest

Vampire fuckers, knotting, and the Vegas conundrum.

"Bir kitapçıya bu kadar heyecanlanmana inanamıyorum." Taio, Yelp'e göre Brooklyn'in en trend bağımsız kitapçılarından biri olan Turn The Page'e doğru neredeyse önümüzde sıçrayarak ilerlerken ben gülüyorum.

"Adam birkaç kitap için pantolonuna boşalmak üzere," diye mırıldanır Saylor, Avustralya aksanı alaycı bir ton katıyor. "Biraz üzücü, değil mi?"

"Siktir git," diyor Taio, hızını kesmeden omzunun üzerinden. "Edebiyatı takdir etmek suç değil."

Saylor ile göz göze geliriz. "Onun okuduğunu biliyor muydun?"

"Hayır dostum. Onunla birlikte yaşıyorsun, romantik kitaplara olan fetişini bilmiyor muydun?"

"Yani, seks sahnelerine bakarak mastürbasyon yaptığını biliyorum," diye cevap veriyorum. "Ama kitaplardan gerçekten zevk aldığını? Hiç tahmin edemezdim."

"Sizi duyabiliyorum, gerizekalılar," diye karşılık verir Taio, bizim için ağır cam kapıyı açarak. "Bay Yüksek ve Güçlü Columbia Hukuk, okuyabilen tek kişi sen değilsin."

Kitapçı, çıplak tuğla duvarlar ve yıpranmış ahşap zeminlerle kaplıydı, yerden tavana kadar uzanan kitap yığınları ve havada kağıt ve kahvenin eşsiz kokusu vardı.

"Bilginiz olsun," diyor Saylor içeri girerken, "Ben burada tamamen işe yaramaz değilim. Bir keresinde, bana erotik kitap okumamı isteyen bir müşterim vardı, o..."

"Burası halka açık bir yer," diye sözünü kestim, ama istemeden gülümsüyordum.

Bu aptallar kaba olabilirler, ama onlar benim aptallarım.

"Ne?" Saylor masumca omuz silkiyor. "O 'köpük banyosu yaparken' diyecektim. Her şey kirli, çıplak kış şaplaklarına yol açmaz, Hawkins. Romantizm anlayışın nerede?"

Taio burnunu çeker. "Saylor, Londra'daki baronesi hatırlıyor musun, sadece sarılmanı istediğini söylemişti, sonra onu gizli BDSM odasında bağlamıştın."

"Oh, sarıldık," diyor Saylor. "Saatlerce. Eli benim aletimi lastik bot gibi sıkıştırmış halde. Oradan sağ çıkabileceğimi sanmıyordum."

"Romantizm bölümü," diye yüksek sesle araya girerim, mağaza rehberini göstererek. "İkinci kat, arka köşe."

"Klasik," diyor Saylor, gözleri yaramazlıkla parıldayarak. "Çocukların rastlamayacağı bir yere tüm müstehcen kitapları sakla."

"Müstehcen kitaplara rastlamaktan bahsetmişken," Taio merdivenlere doğru yürürken diyor, "senin oduncu kılığına girmeni isteyen müşteriyi hatırlıyor musun, Hawk? Yapıştırmalı sakal almak zorunda kalmıştın. Adı neydi... Margaret mi? Marjorie mi?"

"Margot," diye isteksizce düzeltiyorum. "Ve bunu sana güvenerek söyledim, pislik."

"Kışında kıymıklarla eve geldiğinde hiçbir şey gizli kalmaz," diye karşılık verir Taio, Saylor'dan kahkahalar koparır.

"Tanrım, dostum," der Saylor, gözlerinden akan gerçek gözyaşlarını silerek. "Siz ikiniz ne yapıyordunuz? Bir kütük üzerinde sevişiyor muydunuz?"

"Otantik rustik mobilyalar," diye mırıldanıyorum, boynumun ısındığını hissederek. "Orman içindeki bir kulübeydi. Artık bu konuyu kapatabilir misin?"

"Otantik kıymıklarla," diye ekliyor Taio yardımsever bir şekilde.

İkinci kata ulaştığımızda ona orta parmağımı gösteririm. "Tamam, odaklan. Sora için buradayız."

"Ah, evet, ünlü deniz kabuğu kız," diyor Saylor abartılı bir saygıyla. "Hawkins'i o köpek yavrusu gözleriyle başını döndüren kız." Bebek golden retriever gibi sızlanıyor ve inliyor.

"Kafam karışık değil." Boynumdan yukarıya doğru yayılan kızarıklık muhtemelen başka bir hikaye anlatıyor olsa da. "Araştırmasında ona yardım ediyorum. Dakota'nın yanında kalacak bir yer karşılığında."

"Peki bizi buraya getirmenin sebebi...?" diye sorar Taio, şüpheli bir şekilde tanıdık bir rahatlıkla romantizm bölümüne doğru yönelirken.

"Açıkçası, kötü bir karar verdiğim için. Ama cidden, neyin sattığını anlamam lazım. Okuyucuların ne istediğini. Sora'nın neyi taklit etmesi gerektiğini." Bir grup kadın okurken yanlarından geçerken sesimi alçaltıyorum. "İkiniz de kadınların fantezileriyle uğraşıyorsunuz. Bazı fikirleriniz olabilir diye düşündüm."

"Oh, benim fikirlerim var," diyor Saylor, kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatarak. "Kadınlar, dinleyen duyarlı bir erkek istediklerini söylerler, ama aynı zamanda kanepede eğilip, iyice becerildikten sonra, dilini tam olarak onların..."

"*Tanrım, Saylor, burası halka açık bir yer,*" diye fısıldarım, yakındaki bir müşterinin şok olmuş ifadesini fark edince.

"Sadece gerçeği söylüyorum." Omuz silkiyor, pişmanlık duymuyor. "Sen de bunu istemiyor musun? Kadınların gerçekten ne istediğine dair içerdeki bilgileri?"

"Kitaplarında," diye açıklığa kavuşturuyorum. "Yataklarında değil."

"Aynı şey, dostum," diye araya girer Taio. "Romantik romanların tüm cazibesi bu. Zarif kızların gerçekten zarif olmayan şeyler yapması."

Bu mantığa karşı çıkamam, bu yüzden denemiyorum. Bunun yerine, beklediğimden daha geniş olan ve katın neredeyse dörtte birini kaplayan romantizm bölümüne bakıyorum. Raflar alt türlere göre düzenlenmiş ve renkli, göz alıcı kapaklar dışa bakacak şekilde yerleştirilmiş.

"Dağılın," diyorum, Taio'nun babamın sesi dediği ses tonunu taklit ederek. "Taio, sen kapalı kapı ve paranormal kitapları al. Saylor, çağdaş ve gerilim kitaplarını al. Ben fantastik ve 'karanlık romantizm' denen şeyi hallederim."

"Hayır, dostum. Seks yoksa okumam. Saylor'ı pamuk yumağı gibi hafif kitaplara ver," diyor Taio.

Saylor ona yan gözle bakar. "Paranormal nedir?" diye sorar.

"Vampir sikiciler," diye cevaplar Taio rahat bir şekilde.

"*Twilight* filmi gibi mi?" diye sorarım, temkinli bir şekilde.

"Affedersin," der Taio, kırılmış gibi görünüyor. "Önce kitap vardı, seni mağara adamı. Ve hayır, o şeyler gençler için. Yetişkin paranormal, titreşen uzaylı sikleri ve kurtadamların çiftleşmesi gibidir."

"Düğümlemek ne demek?" Taio açıklamak için ağzını açtığında hemen pişman oldum.

"Kahramanın penisinin şişkin bir tabanı var ve bu taban sıkışıyor..."

"Boş ver," diye aceleyle sözünü kesiyorum. "Bilmek istemiyorum."

"Senin kaybın," diyor Taio omuz silkerek, parmaklarını kitapların sırtlarını okşayarak, açıkçası rahatsız edici bir samimiyetle. "O şekil değiştirenlerin aşk hikayelerinden bazıları aklını başından alır. Ve diğer kısımlarını da."

Dağılırken garip bir şey fark ettim. Kitapçı garip bir şekilde sessizleşmişti. Etrafa bakındığımda, en az üç kadın bizi izlemiyormuş gibi davranırken, telefonlarını şüpheli bir şekilde bize doğru tutuyorlardı.

Harika. Tam da ihtiyacımız olan şey.

"Çocuklar," diye fısıldarım, "sanırım biz... kaydediliyoruz."

Saylor, elbette, hemen başını çevirir ve kızaran bir esmerle göz göze gelir, esmer ise hemen bir kitaba dalmış gibi davranır.

"Kitapçıları çok seviyorum. Küçük bir akvaryumda balık tutmak gibi," diye mırıldanır Taio, yüksek bir raftaki kitaba uzanırken kasıtlı olarak kaslarını gerer.

"Kitapları bu yüzden mi seviyorsun, Ty? Sevişmene yardımcı oluyor mu?" diye sorar Saylor, gerçek bir merakla.

"Oh, *tabii ki.*"

Tamam, şimdi parçalar yerine oturuyor. Taio zihnini geliştirmek için mi okuyor? *Şüpheli.* Taio kadınları tavlama için mi okuyor? *Tam isabet.*

"Sence trajik bir geçmişi olan, yaralı bir kahramanı canlandırabilir miyim?" Saylor düşünceli bir poz vererek sorar. "Onu iyileştirecek doğru kadını arayan bir kahramanı."

"Lütfen," diye alay ediyor Taio. "Sen komik en iyi arkadaşsın. Ben ise açıkça ateşli aşk ilgisiyim."

"İkiniz de komiklik yapıyorsunuz," diyorum ciddi bir ifadeyle. "Şimdi poz vermeyi bırakın ve odaklanın. Buraya çalışmaya geldik."

"Bu iş mi?" Saylor, kapağında yarı çıplak bir itfaiyeci olan bir kitabı çıkarırken şüpheli bir sesle sorar. "Dostum, iş, benden bunu isteyen yetmiş yaşındaki dul bir sosyetik kadını yağlamak..."

"Sadece en çok satanları bul," diye sözünü kesiyorum, o kabus gibi anekdotu bitirmeden. "Birden fazla kopya, özel sergiler ara. Kapaklara, klişelere dikkat et." Saçımı elime geçiriyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Sora'nın okuyucularla neyin bağlantı kurduğunu anlamasına yardım etmeliyim."

"Personel Seçimi" yazan masaya doğru yürüyen Taio, alçak sesle ısıklık çaldı. "Burada ilginç bir tane bulduk. Şunu dinle: 'Olivia, tek gecelik ilişkisinin kardeşinin en iyi arkadaşı ya da yeni patronu olacağını hiç beklemiyordu.' *Oh*, ve tanıtım yazısına bakılırsa, Olivia'nın bir sırrı var," diye ekledi Taio, alaycı bir merakla.

Saylor burun kıvrır. "Eminim ki o bakire. Yemin ederim, kardeşin en iyi arkadaşı her zaman bakirelerle eşleşir."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Annem bunları kamyonla okuyor," diye açıklıyor Saylor, elindeki kitabı karıştırmaya devam ederek. "Çıplak göğüslü bir dük ya da karamsar bir milyardere takılmadan evde yürüyemiyorum."

"Güzel," diyor Taio. "Eminim 'annen' yatakta çok yeteneklidir. Notlarımızı karşılaştırmalıyız."

"Toplarını koparıp keline yediririm dostum. Annemi bu işin dışında tut."

"Kedim yok," diyor Taio.

"Sana bir tane alırım. O kadar ciddiym," diyor Saylor, şaka mı yapıyor yoksa tehdit mi ediyor, anlayamadığım bir tavırla.

"*Hassassın*," diye alay ediyor Taio. "Annen çok çekici, SaySay. Ona sadece şefkat ve saygı ile davranırdım. Buna izin ver, dostum."

"Kadınların istediği şeyin hala çekiçle vurmak olduğunu düşünen bir neandertal ile asla birlikte olmaz."

"Hey," diye itiraz eder Taio, "Tekniğimle ilgili hiç şikayet almadım."

"Çünkü sana para ödüyorlar," diye karşılık verir Saylor. "Sürüşün ortasında para iadesi istemeyecekler, değil mi?"

"Affedersiniz?" Yumuşak bir ses onların şakalaşmasını keser. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Dönüp baktığımda, kitapçı çalışanı olan minyon, mor renkli kısa saçlı ve tel çerçeveli gözlüklü bir kadın, gizleyemediği merakla bize bakıyor.

"Aslında, evet." En çekici gülümsememi takınırım, genellikle en dikkatli kapı görevlilerini bile geçmemi sağlayan gülümsemeyi. "Romantik alt türleri anlamaya çalışıyoruz. Ne popüler, ne trend. Paylaşabileceğiniz herhangi bir bilgi çok yardımcı olur."

Profesyonel tavrı biraz çatlar, boynuna kızarıklık yayılır. "Siz... yazar mısınız?"

"Araştırmacıyız," diye yardımsever bir şekilde Taio ekledi.

"Bir arkadaşımız için." "Bir kadın arkadaşımız için," diye

Saylor anlamlı bir bakışla ekledi.

"Anlıyorum." Gülümsemesi genişler ve yaklaşır — sıradan bir müşteri hizmeti için fazla yakın. "Bu yıl karanlık romantizm çok popülerdi. Ahlaki açıdan belirsiz kahramanlar, şüpheli rıza senaryoları."

"Şüpheli rıza mı?" diye tekrarlar, endişelenerek.

"Bu bir kurgu fantezisi," diye hemen beni rahatlatır. "Güç dinamiklerini keşfetmenin güvenli bir yolu. Gün boyu karar vermekten yorulan kadınlar arasında çok popüler."

"Paranormal romanlar ne durumda?" diye sorar Taio, kapağında gömleksiz bir kurt adamın resminin olduğu bir kitabı eline alarak. "Hâlâ popüler mi?"

"Her zaman popülerdir," diyor, ona dönerek ama gereğinden fazla bana yakın durarak. "Şekil değiştirenler, vampirler, kader eşleri... Bunlar asla modası geçmez."

"Kader eşleri mi?" diye tekrarlarım.

"Esasen ruh eşleri," diye açıklıyor. "Doğduğunuzdan beri sizin için mükemmel olan tek bir kişi olduğu fikri. Karakterler genellikle anında, çok güçlü bir bağ kurarlar."

Sora'nın kendi düetini nasıl tanımladığını düşünerek başımı salladım — sevilmemesi gerektiğini düşünen bir kadın, aksini kanıtlamaya kararlı bir adamla tanışır. Kaderin eşleri tam olarak değil, ama kusurlarına rağmen aşkın seni bulacağına dair güvence.

"Peki ya bunlar?" Tarihsel aşk romanlarının sergilendiği rafa işaret ediyorum. "*Bridgerton* etkisi," diyor, bilgili bir gülümsemeyle. "Regency yine çok popüler. Ama modern tarihi romanlarda kahramanlar daha fazla inisiyatif sahibi, içerik daha açık."

Elini bir kitaba uzanırken elime dokundu, bu temas açıkça kasıtlıydı. "Bu benim kişisel favorim — duvar çiçeği tarafından ıslah edilen çapkın. Doğru kadın için davranışlarını değiştiren kötü çocuklara bayılırım."

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, davet açıkça ortada. "İsterseniz size daha ayrıntılı önerilerde bulunabilirim. On beş dakika sonra molam var."

Gözümün ucuyla, Taio ve Saylor'ın eğlenceli bakışlar değiştirdiğini görüyorum. Tezgahtar — isim etiketine göre adı Anna — güzel, kendine güvenen ve açıkça ilgileniyor. Altı ay önce, onun teklifini kabul edebilirdim. Hatta iki hafta önce bile ilgilenebilirdim.

Ama tek düşünebildiğim Sora, korkularını, hayallerini, babasının reddedilmesini anlatırken geniş ve savunmasız görünen koyu renkli gözleri.

"Çok nazıksınız," diyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Ama arkadaşlarımla kalmalıyım. Aslında bu araştırmayı kız arkadaşım için yapıyoruz. O bir yazar. Hem de çok iyi bir yazar," diyorum gururla.

Taio arkamda boğulur gibi bir ses çıkarır. Anna'nın gülümsemesi solur, ama tamamen kaybolmaz.

"Şanslı kız," der, zarif bir şekilde toparlanarak. "Peki, başka bir şeye ihtiyacınız olursa, ben bu katta dolaşıyor olacağım."

O uzaklaşırken, ben kaçınılmaz saldırıya hazırlanıyorum.

"Kız arkadaş mı?" diye tıslar Taio, dirseğimin yanında belirir. "Ne zamandan beri?"

"Açıklamaktan daha kolay," diye mırıldanıyorum, raflara dönerek. "Onun erkek arkadaşı gibi davranıyorum, böylece burada yaşayabilirim" demekten daha kolay.

"Onun malikanesinde, kesinlikle gerçek sekse yol açmayacak romantik fanteziler oynarken mi?" diye sorar Saylor, ses tonunda alaycı bir şüphecilik vardır.

"Konağı değil," diye otomatik olarak düzeltiyorum. "Brownstone."

"Cümlemin önemli kısmı o değil dostum."

Onu görmezden gelerek, rafta resimli kapaklı bir kitap alıyorum. Tarihi aşk romanlarındaki çıplak göğüslü modellerden daha sofistike görünüyor — şehir silüetinin önünde bir kadının silüeti, zarif altın harflerle yazılmış başlık.

"Kadın romanı gibi görünüyor," diyor Taio, omzumun üzerinden bakarak.

"Kadın kurgusu," diye düzeltir yan koridordan bir kadın sesi.

Dönüp baktığımda, kollarında bir yığın kitap olan orta yaşlı bir kadın, okuma gözlüklerinin üzerinden Taio'ya sert bir bakış atıyor.

"Kahramanın yolculuğuna daha fazla vurgu yapan çağdaş romantizm," diye devam ediyor, "romantik ilişkileri dahil ama bununla sınırlı değil."

Taio, hakkını vermek gerekirse, uygun şekilde pişmanlık duyuyor gibi görünüyor. "Özür dilerim hanımefendi.

Saygısızlık etmek istemedim."

"Bir dakika," diyor Saylor, kasaya yakın bir vitrine doğru ilerlerken. "Bu 'BookTok Made Me Buy It' ne demek?"

"TikTok önerileri," diye açıklıyorum, onu takip ederek. "Kitaplarla ilgili viral videolar. Sora'nın en iyi arkadaşı Daphne, bunun son zamanlarda satışları büyük ölçüde artırdığını söyledi."

"En iyi arkadaşıyla tanıştın mı?" diye sorar Taio, benim durumuma olan küçümsemesini sürdürerek.

Onu görmezden gelerek, fantastik romantizm, —kanatlar, boynuzlar ve gizemli bir şekilde parlayan gözler. Ama çağdaş kitaplar da var, kapakları incelediğim kadın romanlarından daha cesur ve grafiksel.

"Romantasy," diyor Taio otoriter bir sesle. "Bu, giderek daha popüler hale gelen bir şey. Romantizm artı fantezi unsurları. Bu, genişleyen yayıncılık

endüstri, şu anda kitapçılar için en büyük yatırım getirisi. Bu günlerde kitap kutularında gördüğünüz tek şey bu."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor, neredeyse utanmış gibi görünüyor. "Instagram hesabım olabilir."

"Sen mi?" Saylor gülüyor. "Sosyal medya onay arayan koyunlar içindir" diyen Bay?

"Araştırma amaçlı da," diye mırıldanır Taio. "İş için de." "İş için," diye şüpheyi tekrarlar Saylor.

"Mesleki gelişim," diye ısrar eder Taio ciddi bir ifadeyle.

"Artık buna böyle mi diyoruz?" diye kıkırdar Saylor. "Çünkü bu gece profesyonel gelişim için bir programım var."

Taio sırtıttı. "İş mi, eğlence mi?"

"Eğlence. Hırslı hissedersen çift vuruş."

Onların şakalarına gözlerimi devirdim. "Lütfen neden burada olduğumuza odaklanabilir miyiz?" "Evet, haklısın. Hawk'ın bu yazar kıza nasıl aşık olduğuna odaklanalım," diye karşılık verdi Taio. "Onu kitapçıdaki rastgele tezgahtarlara kız arkadaşın olarak tanıtmak

Bu Rina'nın eskort el kitabında yazmıyor."

"Rina'nın el kitabı mı var?" diye sorar Saylor, bir anlığına dikkatini dağıtır. "Mecaz, aptal."

Onları da yanımda getirdiğim için pişman olmaya başlıyorum. "Buraya Sora'nın pazarda neyle karşı karşıya olduğunu anlamak için geldik."

"Eh, kitapları burada yok," diyor Taio, mağazayı işaret ederek. "Bu sana bir şey anlatıyor."

Bu gözlem canımı yakıyor, ama onun bunu kötü niyetle söylemediğini biliyorum. Sora'nın adını bulmak umuduyla her rafı, her vitrini sistematik olarak tarıyorum. Ama bu özenle düzenlenmiş alanda onun eserlerine dair hiçbir iz yok.

"O bağımsız bir yayıncı," diye açıklıyorum, içimdeki kötü hissi görmezden gelmeye çalışarak. "Arkanızda bir yayıncı olmadan fiziksel kitapçılara girmek zordur." Sağıma bakıyorum ve uzakta, babasının kitaplarıyla dolu temalı bir vitrin görüyorum. J.P. Cooper'ın kendi bölümü var, her ne kadar burası *bağımsız* bir kitapçı olsa da, kızının eserlerine rafta bir santim bile yer ayırmıyorlar. Aniden, bunu kişisel olarak algılıyorum.

"Yani o, tüm bunlarla rekabet ediyor..." Saylor, geniş romantizm bölümünü eliyle işaret ediyor. "Ama dağıtım ağı yok."

"Aynen öyle."

"Zor iş," diyor Taio, bir kitabı rafa geri koyarken.

"Büyük bir yayıncı onu bu tür mağazalara sokabilir. Aslında ihtiyacı olan şey, onu temsil edecek ve ona ilgi çekecek bir menajer."

"Ama onun yerine sen varsın," diyor Saylor. "Bence bu biraz gerileme sayılır."

"Teşekkürler," diyorum ciddi bir ifadeyle.

"Alınma dostum, ama sen Simon & Schuster değilsin. Bu kız için gerçekten ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, istemeden daha keskin bir şekilde.

"Ama deneyeceğim. Anlaşma bu."

"Anlaşma mı?" Taio bana bakarak sorar. "Yoksa şimdi başka bir şey mi var?"

Onun bakışlarından kaçınarak kitapları yeniden düzenlemekle meşgul oldum.

"Bu ne demek oluyor?"

"Bu, bir daha asla görmeyeceğin bir kitapçı tezgahlarına onu kız arkadaşın olarak tanıttığın anlamına geliyor," diye hatırlatıyor Saylor. "*Anlaşmanın* bir parçası değildi, değil mi?"

"Daha kolaydı..."

"Bu içgüdüsel bir şeydi," diyor Taio sezgisel olarak. "Ve hepimiz nedenini biliyoruz."

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp burnumdan nefes veriyorum. "Başlama."

"Ondan hoşlanıyorsun," diyor Saylor basitçe. "Gerçek anlamda hoşlanıyorsun, profesyonel anlamda değil."

"Onu neredeyse hiç tanımıyorum," diye itiraz ediyorum, ama bu itiraz kendi kulağıma bile zayıf geliyor. "Önemli değil," diyor Taio. "Eve geldiğinde yüzünü gördüm"

O bakışı biliyorum." "Ne bakışı?"

"Bu sefer gerçekten istiyorum" ifadesi," diye yardımcı oluyor Saylor.

"Hannah ile tanıştığında da aynı ifade vardı eminim."

Bir anlık endişe, damarlarımda dolaşan kanı aşırı derecede hızlandırır. "Bu Hannah'ya hiç benzemiyor."

"Hayır, daha kötüsü," diyor Taio. "Çünkü Hannah'yla birlikteyken, sen kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir üniversite öğrencisiydin. Şimdi Dakota'nın yanında, borçların var ve flört etmeyi zorlaştıran bir işin var."

"Bu flört değil. Bu bir anlaşma."

"Birlikte yaşamak ve romantik fantezileri gerçekleştirmek için yapılan bir anlaşma," diye belirtiyor Saylor. "Oysa sen ona zaten yarı yarıya aşık olmuş durumdasın."

"Evet, dikkatli ol," diye araya girer Taio, yüzünde alışılmadık bir ciddiyetle. "Sınırları bulanıklaştırmak istemezsin. Tek bir reddedilmiş randevunun intikam alması hepimizi mahveder. O sınırı aşma dostum." Parmağıyla yüzünü işaret eder. "Bu yakışıklı suratımı görüyor musun? İşimi seviyorum. İşimde iyiyim. Bu,

McDonald's'ta hamburger çeviren bir adamın yüzü değil, tamam mı? Hepimizin iyiliği için çizgiyi aşma."

Haklı. Bizim işimizde, duygusal bağlanmak en büyük günahtır. Bir bakıma, biz bir kardeşlik topluluğuyuz ve kurallara uymak hepimizi ve Rina'yı korur. Bu sınırı hiç test etmedim.

Şimdiye kadar.

"Bakın," diyorum, elimi saçlarımın arasından geçirerek. "Ne yaptığımı biliyorum. Bu Dakota ile ilgili. Onu Hannah'nın berbat yatılı okul planından kurtarmakla ilgili. Sora ile yaptığımız anlaşma karşılıklı olarak yararlı. Hepsi bu. Yemin ederim."

Ne Taio ne de Saylor ikna olmuş görünmüyor, ama merhametli bir şekilde konuyu kapatıyorlar.

"Peki ne öğrendik?" diye sorar Saylor, etrafımızı çevreleyen raflara işaret ederek.

Romantik kitaplar bölümünü inceleyerek düşüncelerimi düzenlemeye çalışıyorum. "Romantasy, özellikle genç okuyucular arasında popüler. Adrenalin bağımlıları için karanlık romantizm. Kaçmak isteyenler için tarihi romanlar. Gerçekçiler için çağdaş romanlar."

"Ve klişeler çok önemli," diye ekliyor Taio, beklenmedik bir şekilde anlayışlı bir şekilde. "Kardeşin en iyi arkadaşı, düşmanlardan sevgililere, tek yatak... Okuyucular bu tür şeylere bayılıyor."

"Tek yatak mı?" diye tekrar ediyorum.

"Bilirsin, zorla yakınlaşma," diye açıklıyor Taio, özellikle yavaş öğrenen öğrencilere ders veren bir profesör havasıyla. "İki kişi, istemeden bir alanı, tercihen bir yatağı paylaşmak zorunda kalıyor. Kar fırtınası, elektrik kesintisi, rezervasyon karışıklığı."

"Bunları nereden biliyorsun?"

Taio rahatsız bir şekilde kıpırdanır. "Birkaç romantik kitap eleştirmenini takip ediyor olabilirim." "Birkaç mı?"

"Bir avuç. Yani... yirmi kadar."

Saylor kahkahayı patlatır. "Gizli yufka yürekli."

"Kapa çeneni," diye homurdanır Taio. "Onlar senden daha iyi arkadaşlar."

Ona bakıyorum, hala gerçekten şaşkınım. Birlikte yaşadığımız üç yıl boyunca, Taio'nun gizli bir romantik roman bağımlılığı olduğunu hiç şüphelenmemiştim. Ama arkadaşlarım hakkında bilmediğim çok şey olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Saylor, pençelerinde bir kız olan tehditkar görünümlü bir ahtapotun resmedildiği bir kitabı kaldırır. "Ve tentacles hakkında kitap okumak,

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, burnumun köprüsünü sıkıştırarak.

"Denemeden yargılama," diyor Taio göz kırparak. "Yaptığım en tuhaf şeylerin bazıları en tutucu müşterilerimle oldu. Geçen ayki şirket avukatı var ya? İnci kolyesi ve makul topuklu ayakkabılar giyen?"

"O ne oldu?" diye sorar Saylor, öne eğilerek.

"Sadece, cetvel, sıcak balmumu ve bir çift zarla ilgili çok özel talimatları olduğunu söyleyelim."

"Tamam," diyorum yüksek sesle, saatime bakarak. "Bunu bitirelim. Bunlardan birkaçını referans olarak alacağım."

Biraz düşündükten sonra, farklı alt türleri kapsayan altı kitap seçiyorum —hem Taio'nun hem de kitapçı tezgahı Anna'nın önerileri, Anna "kız arkadaş" ifşasını affetmiş gibi görünüyor. Toplam tutar beni ürkütüyor, ama bunun Sora ile yaptığım anlaşmaya bir yatırım olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Peki," diyor Saylor, alışveriş çantasıyla çıkışa doğru ilerlerken, "bu deniz kabuğu kızıyla ne zaman tanışacağız? Seni bu kadar heyecanlandıran kişinin kim olduğunu çok merak ediyorum."

"Tanışmayacaksınız," diyorum kararlı bir şekilde. "Sora'nın en son ihtiyacı olan şey, siz iki ahmakın beni utandırması."

"Biz mi? Seni utandırmak mı?" Taio masum bir ifade takınıyor. "Asla."

Kalabalık kaldırıma adım attığımızda, "İkinize de ondan uzak durmanız için para ödeyeceğim," diye tehdit ediyorum.

"Haydi ama," dedi Taio. "Destek sistemine böyle mi davranılır? Araştırma asistanlarına? Senin..."

"Başımın belası mı?" diye onun yerine cümleyi tamamlarım.

"Ben 'mantığın sesi' diyecektim, ama tabii, bu da olur."

Metroya doğru ilerlerken, telefonum bir mesajla titrer. Telefonumu çıkarırım ve Sora'dan bir mesaj bulurum. Üç farklı boya örneğinin olduğu bir duvarın fotoğrafıdır — çeşitli mor tonları.

SORA:

Dakota'nın odasını boyamayı düşünüyorum. Moru sevdiğini söylediğini biliyorum, ama hangi tonu?

BEN:

Ortadaki. Ama hepsini yapmak zorunda değilsin.

SORA:

Ben istiyorum! Bu duvarlar çok sıkıcı. Onun kendini evinde hissetmesini ve odasını sevmesini istiyorum. Ona yeni bir yatak takımını da almalıyız. Disney prenseslerini sever mi?

BEN:

O buna takıntılı.

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Sora'nın kızımın rahatı için planlar yapması, brownstone'u onun için ev gibi hissettirmek istemesi... Bu, benim bu kadar kırılğan olduğunu bilmediğim bir yerime dokunuyor.

"O mu?" Taio, yüzümdeki ifadeyi fark ederek soruyor.

"Belki," diye yanıtlıyorum, hızlıca bir cevap yazarak.

BEN:

Bana renk numarasını gönder. Boyayı ve malzemeleri alıp brownstone'da seninle buluşurum. Bana birkaç saat ver.

SORA:

Emin misin? Hafta sonu planlarını mahvetmek istemem.

BEN:

Eminim.

Cevabı hemen geliyor.

SORA:

Tamam, harika. Anlaştık.

Arkadaşlarımın sohbetine geri dönüp Taio'nun soğuktan şikayet ettiğini dinliyorum.

"Cimri," diye mırıldanıyor Taio, şehir merkezine giden treni beklerken. "Saylor, Uber'e para vermek için çok inatçı olduğu için bizim sıklerimiz donmasını tercih ediyor."

"Taksi ücreti pahalı oluyor. Treni kullanmak benim için sorun değil," diyor Saylor.

"Kesinlikle katılıyorum." Omuz silkiyorum ve Sora'nın mesajlarını bir kez daha gözden geçiriyorum.

"Hey, neresi sıcak biliyor musun? Vegas. Bu hafta sonu Hawk'ın bekarlığa veda partisi için oraya uçmalıyız... çünkü görünüşe göre evleniyor."

"*Vegas olmaz*. Vegas'tan bahsetme," diye uyarıyor Saylor, suçlayıcı bir parmakla işaret ederek. "Vegas'tan asla bahsetmemeye karar vermiştik."

Ah, günahlar şehri. İki yıl önce, Saylor'ın annesinin sigortasının karşılamadığı bir tıbbi işlem olması gerektiğinde, bir ünlünün bekarlığa veda partisi için rezervasyon yaptık. Üçümüz de tüm hafta sonu boyunca lüks eskort olarak işe alındık. Kolay para kazanma fırsatı olmalıydı. Saylor'ın annesine yardım etmek için fazlasıyla yeterliydi, ama partiye hiç gidemedik. Bilmeden bir uyuşturucu kaçakçısının taksisine bindik ve büyük bir uyuşturucu baskınına yakalandık. Rina bizi kefaletle çıkarmak için neredeyse Vegas'a uçmak zorunda kalacaktı.

"Üç gün," diye hatırlatıyor Taio. "Yapmadığımız bir şey için hapiste kaldığımız için kaçırdığımız üç gün. Rina çok kızgındı."

"Kumarhanenin güvenlik kamerası kayıtları sonunda bizi akladı," diyorum. "Ve sen, çantasında her zaman bir Yorkie taşıyan o sevimli kızla hafta sonunu kurtarmadın mı?" diye soruyorum Saylor'a.

"Evet, ama 50 bin dolarlık rezervasyonu kaçırdıktan sonra," diye homurdanır. "Bu işin sorunu bu dostum. Çalışabildiğin zaman para iyi, ama sakin kiralanamaz hale geldiği anda, meteliksiz kalırsın."

"Bu yüzden nadiren randevuya çıkıyorum," diyor Taio, kirli bir sütuna yaslanarak. "Buna param yetmez. Aynı zaman yatırımıyla kesin para kazanabileceğim bir şey varken, belki de benimle yatmayacak bir kıza akşam yemeği ısmarlamak için neden zamanımı harcayayım?"

"İş için sevişmekle eğlence için sevişmek arasında fark var," diye itiraz ediyor Saylor. "Aklını kaçırmamak için ikisine de ihtiyacın var dostum. En son ne zaman eğlence için seviştin Ty? Ve zevk aldın mı?"

Taio sessiz kalır, bu da yeterli bir cevaptır.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kadınların gözdesi olmakla ilgili tüm bu şakalar, ama elde ettiğin tek şey profesyonel seks. Bu yaşamak değil."

"Bütün bunlara zaman buluyor musun?" diye sorar Taio. "Son zamanlarda, iş dışında geçici seks yapmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Bir ilişki mi? Tabii ki. Yaptığımız işi sorun etmeyen ve buna rağmen seninle birlikte olacak bir kız bulursan, lütfen onu klonla ya da bize onun gibi düşünen arkadaşlarını tanıt."

"Öyle bir kadın yok," diyor Saylor, birden ciddi bir tavırla. "Ya bu iş, ya aşk. İkisi birden olmaz."

Tren istasyona girerken raylar üzerinde gıcırdayarak gürültü çıkarır, ama ben bunu neredeyse fark etmem. Saylor'un sözleri beni çok derinden etkiler.

"Bu yüzden senin için endişeleniyorum," diyor Taio sessizce, neredeyse boş vagona binerken. "Sora ile olan bu şey... farklı. Anlıyorum. Ama bu nasıl olacak? Oda arkadaşı olacaksınız. Hala çalışıp

para kazanman gerekiyor, Hawk. Geceleri başka bir müşteri için gizlice dışarı çıkarken Sora'dan Koda'ya bakmasını mı isteyeceksin? Sence kıskançlıktan seni evden atmadan önce buna ne kadar tahammül eder?

Buna bir cevabım olmadığı için sessiz kalıyorum. Tek umudum, Sora'nın benim ona karşı hissetmeye başladığım şeyleri bana karşı hissetmemesi. İkimiz de anlaşmamızın nihai hedefine odaklanmak zorundayız.

Hannah'nın felaketle sonuçlanan kararı yüzünden beni ve kızımı kurtarıyor. En azından elimden gelenin en iyisini yapıp Sora'ya yardım etmek için tüm gücümü ortaya koyabilirim.

Tren bizi eve doğru götürürken, kendime sessiz bir söz veriyorum. Kucağımdaki romantik romanlarla dolu alışveriş çantasını ve raflarda Sora'nın kitaplarının yer almadığını düşünerek bir karar veriyorum.

Bir gün, o kitapçıya ya da ona benzer bir kitapçıya girip, raflarda Sora'nın adını göreceğim. Kitapları ön tarafta, birden fazla kopya, gururla sergileniyor olacak. Ne pahasına olursa olsun, bunun gerçekleşmesine yardım edeceğim.

Bu, yazılı olmayan eskort el kitabındaki tüm kuralları çiğnemek anlamına gelse bile.

Bu süreçte kalbimi riske atmak anlamına gelse bile.

Çünkü Sora görülmeyi hak ediyor.

Belki ben de görülmek istiyorum — sattığım fantezi olarak değil, beni olduğum gibi kabul eden biri tarafından. Sonsuza kadar eskort olarak kalmayacağım. Bu şimdilik bir amaç için bir araç.

Sora'nın *Lovely* kitabında bana yazdığı ithafı düşünüyorum.

Yolculuğa şerefe.

Belki o farklıdır... Belki de varış noktası gerçek bir şeyse yolculuğu umursamıyordur.

17. bölüm

Sora

Head... À la carte.

"El becerilerinden çok etkilendim," diyorum, Forrest'ın yakında Dakota'nın yatak odası olacak odanın süpürgeliklerine titizlikle boya bandı yapıştırmasını izlerken. "Bunu tek başıma yapsaydım, felaket olurdu. Hiçbir şeye bant yapıştırmayı planlamamıştım."

Forrest bana bakıyor, gözlerinde bir parça eğlence var. "Yani, her yere mor boya sürmeden önce süpürgeliklere bant yapıştırmayacak mıydın, ya da parke zeminlere plastik örtü sermeyecek miydin? Ne ters gidebilirdi ki?"

"Savunmam gerekirse, daha önce hiç oda boyamadım. Bana öğretilen bir şey değildi." Bandanımı düzelterek saçlarımı alnımdan geriye çekiyorum.

"Dur tahmin edeyim, baban sana lastik değiştirmeyi de öğretmemiştir."

Kıkırdayarak güldüm. "Bu çok komik. Babamın lastik değiştirebileceğini bile sanmıyorum. Manhattan'da doğup büyüdüm. Hiç arabamız olmadı. Şoförümüz vardı, tabii. Ama arabamız yoktu."

"Ah, zengin kızların sorunları." Tecrübeli bir hassasiyetle bir parça bandayı düzeltir.

"Tam olarak değil. Annem metroya tek başına binmeyi sevmediği ve yeni doğmuş bir bebeği bir sürü yabancı taksi şoförünün yanına götürmek istemediği için şoförümüz vardı. Babam yardım etmek için hiç yanımızda değildi, bu yüzden kişisel şoförümüz olması annemin kendine tanıdığı birkaç lüksünden biriydi. Aksi takdirde, babamın şöhreti patladıktan sonra bile

yaşıyorduk, babamın şöhreti patladıktan sonra bile." Rulomu boya tepsisine batırıyorum, fırçadan damlayan damlaları izliyorum.

"Bu çok fazla boya, Sora. Böyle yap." Forrest elini benimkinin üzerine koyar ve fırçayı tepsinin temiz, oluklu kısmına doğru yönlendirerek fazlalığı alır. "Şu sesi duyuyor musun? Biraz yapışkan, bu en iyi yapışma için mükemmel. Bu boyada astar var, yoksa bir kat temel boya sürmen gerekirdi. Ama şimdi doğrudan duvara geçebilirsin. Uzun, düzgün vuruşlar."

"Anladım," diye fısıldıyorum, onun elini benim elim üzerinde izleyerek. Normalde yaptığım gibi çekinip geri çekilmiyorum. Bu sefer, o beni bırakıp kendi boya tepsisini mor boyayla doldurmaya başlayana kadar, elimin üstündeki avucunun sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

"Vuruşlar ne kadar uzun olmalı?" Fırçamı duvardan yaklaşık beş santim uzakta durdurup, deneyimsizken bunu başarabileceğimi düşünmeme neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

"Ne istersen onu yap, kurabiye kız." Rulo fırçasını kaldırır. "Sen bitirdikten sonra gelip temizlerim."

"Küçük deniz kabuğu" yerine "kurabiye kız"ı tercih ederim, diye mırıldanıyorum kendi kendime, mor rengi temiz beyaz duvara bastırarak.

Forrest hafifçe kıkırdar. "Korece isminden bahsetmişken, annen nasıl biridir? Babandan çok ona daha yakın görünüyorsun."

"Daphne'ye söyleme, ama annem benim en iyi arkadaşım."

"Kızım ile birlikte taşınacağımı söylediğinde ne dedi?"

Derin bir nefes veriyorum. "Ona söylemedim." Birkaç hafta önce doğum günümde annemin mide rahatsızlığı geçmesinden beri, ertelemek için birbiri ardına bahaneler uydurdum. Annem, yazmaya daldığımı düşünüyor. Gerçekte ise, tek bir kelime bile yazmadım.

Dikkatim dağınıktı.

"Baban ne durumda?" diye soruyorum, dikkatlice duvara boya sürerken konuyu değiştiriyorum. "Tüm bu ev tadilatı işlerini ondan mı öğrendin?"

"Evet. Çiftlik hayatı," diyor, amatörce denemelerimi zavallı gösteren verimli, düzgün vuruşlarla boyayı sürüyor. "Büyürken, bir şey bozulursa, kendin tamir ederdin. Babam, kesinlikle gerekli olmadıkça profesyonelleri çağıran türden bir adam değildi. Tesisat, elektrik, çit yapımı, ahırların inşası ve boyanması... Hepsini yaptım. Diğer çocuklar spor yapar ya da müzik grupları kurardı, ama ben okuldan sonra ve hafta sonları çalışırdım."

"Çocukken zor olmuş olmalı."

"O zamanlar öyle düşünmüş olmalıyım. Ama şimdi minnettarım." Omuz silkiyor ve duvarın başka bir bölümüne geçiyor. "Ama bu bana kendi kendime yetmeyi öğretti. Babam beni çok çalıştırdı, ama her zaman yanımda oldu ve işleri nasıl doğru yapacağımızı gösterdi. Kendisi yapmayacağı bir şeyi benden asla yapmamı istemedim."

Çalışırken profilini inceliyorum, babasından bahsederken yüzündeki yumuşak ifadeyi fark ediyorum. "Onu gerçekten takdir ediyorsun, değil mi?"

"O eski kafalıdır. İyi, sade bir adamdır. Dürüst, çalışkan. Hayatımdaki herkes hukuktan uzaklaştığım için beni yargılarken, o sadece kararımdan emin olup olmadığımı sordu. Evet dediğimde, konu kapandı. O zamandan beri beni destekliyor."

"Şu anki iş seçimin konusunda bile mi?"

Forrest'ın silindiri hareketinin ortasında durdu. "Detayları bilmiyor. Sadece şehirde 'müşteri hizmetleri'nde çalıştığımı biliyor."

"Bu teknik olarak yalan sayılmaz."

"Hayır, ama tam olarak doğru da değil. Yalan söylediğimi bildiğini düşünüyorum, ama ısrar etmiyor. Kariyerim Dakota'yı desteklediği sürece, umurunda değil. Babalığı çok ciddiye alıyor. Kızımı iyi bakmadığımı düşünseydi, hayatında ilk kez uçağa binip bana vurmaya çalışabilirdi." Boyamaya devam ederken kıkırdar, hareketleri artık daha bilinçli, sanki işi bitirmeye çalışıyormuş gibi.

"Kariyerinden bahsetmişken... Aklımda olan bir şeyi sormak istiyordum. Kaç kadınla yattın? İş için demek istiyorum."

Ardından gelen sessizlik, sorduğum soruyu hemen pişman olmamı sağlar. Ona gizlice bir bakış atarım ve onun bana baktığını, boya rulosunu havada tuttuğunu görürüm.

"Bilmek istediğin bu mu?" diye sordu sonunda.

"Cevap vermek istemiyorsan, tamamen anlarım."

Boyamaya devam eder, ancak artık daha ölçülü hareketler yapmaktadır. "Saymıyorum. Bu tuhaf olurdu."

"Yani çok fazla," diye ısrar ediyorum, neden kendimi bu sorularla işkence ettiğimi bilmeden.

"Muhtemelen düşündüğünüz kadar çok değil," diyor dikkatlice. "Birçok müşteri sadece arkadaşlık istiyor. Bir etkinliğe götürülecek, eski sevgiliyi kıskandıracak, iş yemeğinde koluna takılacak biri."

"Ama bazıları daha fazlasını istiyor."

"Evet, bazıları istiyor." Şimdi bana doğrudan bakıyor. "Bu bir sorun olacak mı? Çünkü yaptığım işi düşünmek seni rahatsız ediyorsa..."

"Hayır," diyorum hemen. "Seni yargılamıyorum. Sadece merak ediyorum. Ben bir yazarım.

İnsanlara sorular sorarım, hepsi bu."

İnanmamış görünüyor ama zayıf bahaneme itiraz etmiyor. "Her gece farklı bir kadınla dışarı çıkmıyorum."

"Düzenli görüştüğün kadınlar var mı?" diye soruyorum.

"Sadece Celeste var." Kaşlarını kaldırır. "Sana söylediğim gibi, bu kesinlikle fiziksel bir ilişki değil."

Bu açıklamayla göğsümdeki sıkışıklık gevşer, ama hemen kendimi azarlarım. Rahatlamaya hakkım yok.

"Peki ya sen?" Forrest, açıkça durumu tersine çevirmeye çalışarak sorar. "Senin sayın kaç?"

Neredeyse rulomu düşürüyordum. "Sana söylemeyeceğim." "Neden? Sen de bana sordun."

"Sen de cevap vermedin," diye tartıştım.

"Denemedim değil. Söyledim ya, saymıyorum."

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum. "Tamam. Üç. Mutlu oldun mu?"

"Üç mü?" Gerçekten şaşırmış gibi geliyor. "Seri monogamist, ha?"

"Bu o kadar şaşırtıcı mı? Bazılarımız biriyle yatmadan önce gerçekten bir bağ kurmaya ihtiyaç duyar."

"Yine de yeni tanıştığın bir eskortla yatmaya hazırdın," diye işaret ediyor.

Yüzüm kızardı. "Uçmuştum. Ve seks değildi, sadece istedim..." Bu cümleyi daha da garip hale getirmeden nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Beni kafamdan çıkardığı için onu sevdim. Hayatımın en kötü gecesini en güzel gecelerden birine dönüştürdü ve ben o duyguyu korumak istedim. Para alışverişi olursa benimle kalacağını düşündüm.

"Ne istemiştin?" Boyamayı bırakıp bana göz kırpmıyor. "Hiçbir şey.

Unut gitsin." Önümdeki duvara yoğun bir şekilde odaklanıyorum.

"Hayır, şimdi merak ettim." Ruloyu yere bırakıp, boya lekeli kolları kavuşturarak bana doğru yürüdü. "Ne istiyordun, Sora?"

"Bilmiyorum. Normal bir erkekle normal bir gece geçirmek istedim." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, her şeyi mahvettiğimi anladım.

Oyunbaz ifadesi biraz bozular. "Anormal olan ben, eskortun aksine."

"Hayır. Öyle demek istemedim." Rulomu yere bırakıp ona yaklaşıyorum.

"Öyle değil mi?" Gözleri benimkilere dikilir, araştıran bir bakışla.

"Hayır, öyle değil." Dürtüsel bir hareketle uzanıp koluna dokunuyorum.

"Yanlış anlaşıldıysa özür dilerim. Demek istediğim... Bak, hayal kurarken kendimi kaybettim. Sanırım bir deneyim için para ödüyordum. Benden hoşlandığını düşündüğümde kendimi iyi hissettim. Hepsi bu." *Tanrım, çok acınası bir halim var.*

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Bilgin olsun, senden hoşlanıyordum. İlk tanıştığımızda. O bir numara değildi. Toplantından sonra seninle konuşmaya geldim. Sen beni reddettin."

Bir an için birbirimize bakakaldık, havada birdenbire her zamanki şakalaşmalarımızdan daha ağır bir şey hissettim.

"Beni sevdin mi?" Bu sözleri söylerken bile kendime inanamıyorum.

O utangaç bir şekilde gülümsüyor ve gerginliği bozuyor. "Ama sonra seni tanıdım," diye ekliyor, "ve gerçek korkuyu keşfettim."

Sahte bir öfkeyle nefesimi kesiyorum. "Anlamadım?"

"Boya renkleri konusunda zevkin." Üzülerek başını sallar ve duvara döner. "Gerçekten trajik."

"Son kararı sen verdin. Bu senin trajedin." Parmak uçlarımı boya kutusuna batırıp ona doğru salladım ve gömleğine minik mor noktalar sıçrattım.

Ağzı açık kalır. "Demek öyle, ha?"

Ben geri çekilemeden, o da parmaklarını boya tepsisine batırır ve gözlerinde yaramazlık ile bana doğru ilerler.

"Sakın yapma," diye uyarıyorum, geri adım atarak. "Bu benim iyi boyama gömleğim."

"Kötü resim gömleğinin aksine mi?" O üzerime atılır, ben de onun etrafında dolanırım.

Oda içinde dans eder gibi dolaşıyoruz, ben onun boya kaplı elinden kaçmaya çalışırken, o beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor. Bu saçma ve çocukça ama nedense uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey. O kadar çok gülüyorum ki yanlarım ağrıyor ve sonunda beni belimden yakaladığında, çok az direnerek teslim oluyorum.

"Tamam, tamam. Ateşkes," diye gülerek nefes nefese söylüyorum.

Ama beni boyamak yerine, parmakları kaburgalarımı bulur ve acımasızca gıdıklar.

"Forrest," diye ılık atıyorum, onun kollarında kıvranarak. "Dur." "Bana ilgi duyduğunu itiraf et."

O çabasını ikiye katladığında ılık atıyorum. "Hayır," nefes nefese, "Ben yalancı değilim."

"Evet, öylesin. İkimiz de öyleyiz." Gıdıklaması daha da şiddetlenir ve ben ona yaslanarak, kahkahalardan nefes nefese kalırım.

"Tamam, tamam. Haklısın," diyorum, yakında idrarımı tutamayacağımdan korkarak.

Hemen durur, ama beni bırakmaz. Aniden pozisyonumuzun farkına varırım — sırtım göğsüne yaslanmış, güçlü kolları belimi sarmış, gıdıklanmaktan daha fazlası yüzünden nefesim hızlanmıştı.

Vücudundan yayılan ısı, ince tişörtümden sızıyor. Beni tutarken göğsünün sertliğini, kaslarındaki gerginliği hissedebiliyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, onun duyabileceğinden eminim ve nefesi kulağımın altındaki hassas cildimi gıdıklarken, omurgamdan lezzetli bir titreme geçiyor.

"Böyle daha iyi," diye fısıldadı, sesi alçak ve yakındı.

Kollarından dönerek onu itmek niyetindeydim, ama bunun yerine kendimi onunla yüz yüze buldum, aramızda sadece birkaç santim vardı. Gözleri dudaklarıma indi, sonra tekrar yukarı çıktı, gözlerinde bir soru vardı. Aramızdaki hava elektriklenmişti. Bakışlarım onun güçlü çene hattını, dolgun dudaklarını takip etti ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için ani, çaresiz bir özlem beni sardı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorar, sesi boğuktur.

"Nasıl?" Kendi sesim kulağıma boğuk ve garip geliyor. "Beni tekrar öpmemi istiyormuşsun gibi."

"Sana sorardım, ama sen benim berbat bir öpüşen olduğumu söyledin."

Gülümsüyor. "Ayrıca sana yalancı olduğumu da söyledim. Ve seninle dalga geçmek benim yeni favori hobim." Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Suçlu itirafı mı? Kızardığında beni tahrik ediyorsun."

Kalbim acı verici bir şekilde çarpıyor. Beynimin mantıklı kısmı bunun tehlikeli bir durum olduğunu, gülüp uzaklaşmam gerektiğini haykırıyor. Ama vücudum başka türlü düşünüyor, beni olduğum yere iviliyor, fiziksel bir acı gibi onun dokunuşunu arzuluyor.

"Belki de beni öpmeni istiyorum," diye fısıldıyorum, dürüstlüğümlle kendimi şaşırtarak.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. "Tek yapman gereken istemek, Sora." "Bu konuda pek iyi değilim," diye itiraf ediyorum, avuçlarımla onu Onun güçlü göğsüne. O kıpırdamıyor, ama benim rahatsızlığım

gerginliği aşıyor.

"Neyi beceremiyorsun?"

"Seksi ve şehvetli olmak. Bu yüzden nadiren müstehcen konuşmalar yazarım. Karakterlerim büyük, coşkulu aşk beyanlarıyla seks yaparlar. Okurların istediği tam olarak bu değil."

"Şikayet ettiğimden değil," diyor Forrest, hala dudaklarına bakarak. "Ama bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü kitap için ilham veriyorsun, değil mi?" Dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Tabii."

"Peki, yazamıyorsam, neden söyleyebileceğimi düşünüyorsun?"

Yüzünde bir aydınlanma *görüyorum*. "Sana ne kadar yararlı olduğumu sorguluyordum, ama bunu yapabilirim. Sana müstehcen konuşmayı öğretebilirim. Bu benim için ikinci bir dil gibi."

Başımı sallıyorum, yanaklarım kızarıyor. "Hayır, teşekkürler. Senin bana seks konuşmaları konusunda ders vermen kadar garip bir şey düşünemiyorum."

Beni nazikçe ama uyarıcı bir şekilde yanımdan çimdikledi. "Yapabilirim. Seni işenecek kadar gıdıklasam ne kadar garip olurdu?"

"Forrest," diye tıslarım. "Sakin yapma."

"Gıdıklama işkencesi ya da müstehcen konuşma dersleri.

Seçim senin." "Peki. Gıdıklama işkencesi," diye karşılık veriyorum.

Omuz silkiyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor. "Hayır. Üzgünüm. Seçim satıcıya ait. Sana göstereceğim." Sesinde tehlikeli bir keskinlik var ve karnımın altında bir sıcaklık dalgası oluşuyor. Forrest'ın gözleri kararıyor. Yarıısı boyanmış odaya bakınıyor, sanki bir karar vermiş gibi. "Ama burada olmaz."

"Ne?"

Uyarı yapmadan, bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtıma koyarak beni kaldırır. Şaşkın bir çığlık atarım.

"Ne yapıyorsun?"

"Kızımın gelecekteki yatak odasında sana müstehcen şeyler söylemeyeceğim," diye açıklıyor, beni koridora taşıırken. "Bu tuhaf olurdu."

"Haklısın. Peki nereye gidiyoruz?"

"Senin odana." O yolunu merdivenleri merdiven etkileyici kolaylıkla kolaylıkla çıkıyor, beni taşıdığını düşünürsek. "Ana yatak odası, değil mi?"

Sessizce başımı sallıyorum, aniden gerginleşiyorum. Ama beni indirmesi için ona bir şey demiyorum. Durmasını istemiyorum. Çünkü derinlerde, kitabın gerçekliği hakkındaki tüm bahanelerimin altında, bunu istiyorum. Onu istiyorum... gerçekten çok istiyorum.

Midem, beklenti ve endişenin karışımıyla kıpır kıpır. Flört etmek ve şakalaşmak benim ana dilimdir. Ama şimdi Forrest'ın doğal yaşam alanına giriyoruz. Onun yakıcı bakışları altında külotların eridiği ülkeye. Kadınların sadece sormakla kalmayıp, diz çöküp yalvardıkları ülkeye.

Ya onu hayal kırıklığına uğrattıysam? Ya onu soğutursam? Ya da daha kötüsü, ya tüm bunlar onun için sadece başka bir işse? Dane'in reddi hala zihnimde taze... Ya ben de Forrest için "bir kuruşa bir düzine" isem? Bu bir şekilde daha çok acıtabilir. Düşünceler zihnimde acımasızca dönüyor, ama hepsinin altında, her şüpheyi boğan tekil, ezici ve meraklı bir arzu var.

Ayağıyla yatak odamın kapısını hafifçe iterek açıyor. Oda çok az dekore edilmiş; henüz tam olarak taşınmadım. Sadece beyaz çarşafarla örtülü büyük bir kral yatak, birkaç kutu giysi ve komodinin üzerinde dizüstü bilgisayarım var.

Forrest beni yatağın kenarına nazikçe oturtuyor, sonra geri çekilip beni inceliyor. "Rahat mısın?"

Yutkunuyorum. "Evet," diye yalan söylüyorum. "Yüzün kızardı."

"Bunu kontrol edemiyorum," diyorum, ellerimle yanaklarımı kapatarak.

O geri dönerek ellerimi yüzümden çekiyor. "Saklanma. Seni görmem ve tepkilerini okumam gerekiyor."

"Ha?"

"Seni rahatlık alanından çıkardığımı biliyorum, tabii ki araştırma amacıyla," diyor göz kırparak. "Ama seni çok zorlamak ve üzme istemiyorum. Seni görüyorum. Seni inceliyorum." Yüzümü avuçları arasında tutar, başparmaklarını şakaklarımın üzerinde gezdirir. "Ağlamak üzereyken gözlerinin köşelerinin aşağı doğru kıvrıldığını biliyorum. Sinirlendiğinde şakaklarının üzerindeki küçük damarların nasıl şiştiğini biliyorum, ama gerçekten söylemek istediklerinizi geri tutuyorsunuz. Ve yalan söylediğinde kızardığını biliyorum. Bana beni istemediğini söylediğinde, Noel ağacı gibi parlıyorsun. Çünkü istiyorsun, değil mi?" Dizlerimin arasında duruyor, başımı sabit tutuyor, nefes almamı zorlaştıracak kadar yoğun bir bakışla bana bakıyor. "Eminim sen de beni neredeyse benim seni istediğim kadar istiyorsun."

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, yanaklarımın beni ele verdiğinden eminim.

"İyi müstehcen konuşmalar yazmayı öğrenmek istersin, değil mi Sora?"

Polisi arayın ve bu adamı tutuklayın, çünkü benim adımı söyleme şekli yasadışı olmalı. "Sanırım."

"Çünkü ilham perin tam karşında."

Yüksek sesle yutkunarak, onun yakıcı bakışlarına hiç çekinmeden teslim oldum. "Tamam. Bunun hakkında konuşabiliriz."

"Sadece konuşmak mı?" Eli yüzüme yaklaşır, başparmağı alt dudağımı okşar. "Yoksa sana göstermemi mi istersin?"

Sesime güvenemediğim için yavaşça başımı sallarım.

"Kelimelerini kullan," diye mırıldanır ve sesindeki talep beni bir kez daha heyecanlandırır. "Söylemek mi, göstermek mi?"

"Göster," diye fısıldarım.

Gülümsemesi yırtıcıydı ve şimdi meme uçlarımda hissettiğim sabırsız karıncalanmayı çok iyi fark ediyordum. Uyarı yapmadan saçımdan bandanayı çekti. O bandanayı elleri arasında gererken ben şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım.

"Gözlerini kapat," diye talimat verir.

Ben itaat ediyorum, kalbim hayvan sürüsü gibi gümbür gümbür atıyor.

Bandananın yumuşak kumaşı gözlerimin üzerine kayar ve o bandanayı başımın arkasında sıkıca bağlarken görüşümü tamamen engeller.

"Böyle iyi mi?" diye soruyor, sesi artık daha yakın, nefesi kulağımda sıcak.

Başımı sallıyorum, sonra onun talimatını hatırlıyorum. "Evet."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, "bu çok fazla."

içimde bir ihtiyaç hissi uyandırıyor. "Şimdi, sadece dinle. *Hisset*. Kafandan çıkmaya çalış."

Yatağın kenarına otururken yatak çöküyor. Dokunmasak da onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Müstehcen konuşmanın sorunu," diyor, sanki sabah trafiğini tartışıyormuşuz gibi sohbet ediyormuş gibi, "insanların bunu fazla düşünmesidir. Yazarken, şiirsel veya zekice olmaya çalışmayın. Gerçek müstehcen konuşma ham, cesur ve her şeyden önce dürüştür. Sadece istediğinizi, istediğiniz zaman söylemek. Ne görgü kuralları, ne özürler. Sadece ilkel. Kadınları çılgına çeviren budur."

Elini dizimin hemen üstüne, uyluğuma koyuyor ve bu temastan hafifçe irkiliyorum.

"Bazı kadınlar övülmek ister," diye devam eder, eli acı verici bir yavaşlıkla yukarı doğru kayar. "Ne kadar güzel olduklarını, ne kadar iyi hissettiklerini söylemek isterler. Diğerleri ise biraz aşağılanmak isterler — hakaretler, emirler

. Önemli olan partnerini tanımak, onu neyin harekete geçirdiğini anlamaktır. Tüm kadınların küçük ipuçları vardır. Dikkatli olmalısın."

"Sayfadan okuyucularımı tam olarak göremem, Forrest," diye şikayet ettim. "Ve kitaplar, okuyucularda uyandırdıkları tepkilerden çok önce yazılır. Yani bu pek yardımcı olmuyor."

O inler. "Sora, burada bir şey yapmaya çalışıyorum. Metaforlarımın mükemmel olmadığını biliyorum, ama biraz sabırlı olabilir misin, oyunbozan?" Parmakları iç uyluklarımın üzerinde çılgın desenler çiziyor, gerçek bir tatmin sağlayacak kadar yüksek değil, ama bacaklarımı onun üzerine kapatmak istememe yetecek kadar.

"Üzgünüm. Devam et. Uslu duracağım." Elleri bir santim daha yukarıya kayınca keskin bir nefes alıyorum.

"Harika. Derse dönelim. Örneğin" — sesi bir oktav düşer — "Şu anda nefesinin kesilmesinden, buraya dokunmamdan hoşlandığını anlayabiliyorum." Eli daha yukarı kayıyor, başparmakları tehlikeli bir şekilde onun için acımaya başladığım yere yaklaşıyor. "Ve gömleğinin üzerinden meme uçlarının sertleştiğini görebiliyorum. Küstah ağzının seni koruduğunu sanıyorsun, ama vücudun seni ele veriyor, Sora. Keşke zihnini okuyabilsem, şu anda benden sana yapmamı istediğin tüm müstehcen şeyleri görebilsem."

Onun değerlendirmelerinin ne kadar doğru olduğundan utanarak, iniltiyi bastırmak için dudağımı ısııyorum.

"Sadece birini anlat," diye mırıldanıyor. "Senin ağzından duymak istiyorum. Bu çok seksi olur."

Diğer eli sırtımda yukarı kayar, saçlarıma dolanır. Tekrar konuşmaya başladığında, ağzı kulağımın hemen yanında, sesi alçak bir hırıltıdır.

Gözlerim bağlı olduğu için dünya karanlık, başımı sallıyorum. "Ben... yapamıyorum. Lütfen sen başla, ben de sana eşlik etmeye çalışayım."

"Tabii, bebeğim. Sorun değil. Zaten söylemek istediğim daha çok şey var, mesela senin her santimini tatmak istediğimi, benim tatlı kurabiye kızım. Dilimi meme uçlarında gezdirmek ve camı kesecek kadar sertleşene kadar emmek istiyorum. Parmaklarımı içine sokmak ve benim için ne kadar ıslak olduğunu hissetmek istiyorum."

Havayı bozmayacaksa, telefonumu alıp ses kaydı yapardım. Daha sonra yazmak için ilham almak üzere Forrest'ın seksi özünü biraz yakalardım. Ama ilerledikçe, sayfadaki kelimeleri daha az düşünür, Forrest'ın dudaklarının vücudumda olduğunu daha çok düşünür oldum.

Boğazımı temizliyorum, ağzım birden kuruyor. Cildime karşı gülümsediğini hissediyorum.

"Biraz sabırsızlanıyor musun?" diye cesaretlendiriyor beni. "Çok dalmak istiyorum, ama eminim ki bu alaycı tavırların seni ıslatıyordur. İkimiz de bunu istiyoruz, değil mi? Sen, sırlısıklam. Ben, tatlı amcığında yüzerek."

Utançtan öte, artık onun sesinin, dokunuşunun, bandananın arkasındaki karanlığın her duyguyu yoğunlaştırmasının hissine kapılmış olarak başımı sallıyorum.

"Söyle," diye emrediyor. "Nasıl hissettiğini söyle."

"*Islak*. Külotum ıslak," diye fısıldadım, bu itiraf içimde başka bir arzu dalgası yarattı. "Üzgünüm, bu seksi değil... Ben, sanırım bu, müstehcenlik konusunda yapabileceğimin en iyisi..."

"Şşş, hala kafanın içinde. Sadece hisset, hatırladın mı? Bence bu seksi bir şeydi. Bana külotunun ıslak olduğunu söyleyen ne kadar iyi bir kız," diye tekrar övüyor. "Görebilir miyim? Çıkarabilir miyim?" Parmakları boya lekeli yoga pantolonumun beline takılıyor. "Kalçalarını kaldır."

Hemen itaat ediyorum, pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirmesine izin veriyorum. Soğuk hava ısınmış cildime çarpıyor, beni titretiriyor.

"Tanrım, şuna bak," diye nefes alır ve sesinde gerçek bir istek duyabilirim. "Bunlar da mı?" Parmakları iç çamaşırlarımın kenarını okşar ve ben çılgınca başımı sallıyorum.

"Evet."

Pantolonumla birlikte yere düşerler ve şimdi yarı çıplak, gözleri bağlı, beklentiyle titriyorum.

"Uzan," diyor ve ben de öyle yapıyorum, yumuşak yatak örtüsü sırtımı serinletiyor. "Bacaklarını aç."

Bu pozisyonun savunmasızlığı kafamda bir öz bilinç alarmı çaldırıyor, ama o bacaklarımdan arasına yerleşip en mahrem yerime sıcak nefesini üflediğinde, bu his boğazımdan gelen ihtiyaç tarafından hızla bastırılıyor.

"Sen çok güzelsin," diye fısıldadı cildime. "İstedğin bu mu? Ağzımdan gelmek mi?"

Ben bunu sindiremeden, dili üzerimde, sıcak ve ısrarcı, boğazımdan şaşkın bir çığlık koparıyor. İlk dokunuş neredeyse dayanılmaz — saf bir duygu dalgası, uyluklarımı gerginleştiriyor ve sırtımı yataktan kaldırıyor. Göz bağım her şeyi daha da yoğunlaştırıyor, beni hissetmekten başka bir şey yapamayacak hale getiriyor.

"İşte böyle," diye homurdanıyor Forrest, sesi hassas tenimde titreşiyor. "Sesini duymak istiyorum."

Uzun, kasıtlı vuruşlarla başlar, sanki her kıvrımı ve dokuyu hafızasına kazıyormuşçasına dilini kullanarak beni haritalandırır. Kalçalarım istem dışı yükselir,

daha fazla baskı, daha fazla sürtünme, bana verdiği her şeyden daha fazlasını arzuluyor. Güçlü elleri uyluklarımı kavrar, beni açık tutar, hareketlerimi kontrol eder.

"Çok duyarlısın," diye takdirle mırıldanıyor. "Vücudun bana tam olarak ne istediğini söylüyor."

Dudakları klitorisimi kapattığında ve nazikçe emdiğinde, boğuk bir inilti kaçıyor, parmaklarım çaresizce yatak örtüsüne tutunuyor. Dudakları mükemmel bir emiş yaratırken dilinin bana dokunmasının yarattığı ikili his çok güçlü. Bacaklarım titremeye başlıyor, gerginlik karnımın alt kısmında artarken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Forrest," diye inlerim, bir elimle saçlarına uzanırım. Onu kendime doğru çekerken, ipeksi saçları parmaklarımın arasından kayar, onun durmasını istemem, bu hissin bitmesini istemem.

O onaylayarak mırıldanıyor, titreşim dalgaları başımı döndürüyor. "Hayal ettiğimden bile daha lezzetlisin," diyor, nefesiyle ıslak tenimi ısıtıyor. "Bunu saatlerce yapabilirim."

Onun yetenekli ağzının altında saatler geçireceğim düşüncesi beni o anda neredeyse doruğa ulaştırıyor. Nefesim bozulmuş, göğsüm her nefes alış ve iniltiyle inip kalkıyor. Artık utançtan, özbilinçten öteye geçtim. Sadece tırmanan baskı, enfes gerginlik, acımasızca arzu edilen rahatlatma var.

"Lütfen," diye inliyorum, ama ne için yalvardığımı bile bilmiyorum. Forrest biliyor gibi görünüyor. Temposu değişiyor, daha odaklanmış, daha bilinçli hale geliyor. Dili klitorisimin etrafında sıkı hareketler çiziyor, bu da beni onun altında kıvrandırıyor, başım yastıklara çarpıyor.

"Çok yaklaştın," diyor, sesi arzu dolu. "Hissedebiliyorum. Amın dilime karşı titriyor. İyi iş çıkarıyor muyum, bebeğim? "Evet," diye inliyorum. "Ama daha hızlı," diye yalvarıyorum.

"İşte böyle. Seni nasıl boşaltacağımı söyle."

Arzu, beni ele geçiren ham ve içgüdüsel bir yaratık, avını gözleyen bir yırtıcı hayvan gibi. Hiçbir şey umurumda değil. Şu anda dünyada hiçbir şeyin önemi yok, sadece boşalmak istiyorum. "Dilini daha ıslak yap ve ucuyla klitorisimi okşa. Parmaklarını da kullan."

"Harika. Lanet olsun. Mükemmel. Senin küçük amcığın benim en sevdiğim oyun alanım. Bir dakika içinde seni inleteceğim, bebeğim."

Derin, emredici sesiyle söylediği kaba sözler, beni bir başka heyecan seliyle vuruyor. Uyluklarım bu yoğunluğa karşı kapanmaya çalışıyor,

ama geniş omuzları beni açık tutuyor, tamamen onun merhametine kalmışım.

Parmağını içime kaydırduğında, ani dolgunluktan çığlık attım. İlk başta yavaşça hareket ederek beni bu hissi alıştıran, sonra ikinci parmağını da ekleyerek beni lezzetli bir şekilde gerdi.

"Çok sıkı," diye inledi, sesinin gürültüsü içimi ısıttı. "Parmağımı hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıyorsun."

Parmaklarını öne doğru kıvrarak, göz kapaklarımın arkasında yıldızların patlamasına neden olan o noktayı içimde bulur. Dilinin klitorisime gösterdiği acımasız ilgiyle birleşince, bu çok fazla gelir. Biriken gerilim aniden, şiddetle patlar ve zevk dalgaları içimden dışarıya doğru yayılır.

"Forrest!" Onun ağzına sertçe boşalırken, boğazımdan onun adı kopar. Vücudum yay gibi kavislenir, orgazm içimi sararken her kasım gerilir. O pes etmez, parmakları hala içimde hareket eder, dilini hala klitorisime çalıştırır, titremeler vücudumu sarar.

Dalga dalga gelen coşku beni sarar, her biri bir öncekinden biraz daha az yoğun, ta ki aşırı duyarlı ve titreyerek onun kafasını itene kadar. O zaman bile, bana son bir kez nazıkçe öpücük verir ve sonra pes eder, parmakları yavaşça çekilir.

Bandana nazıkçe çözülür ve ani ışığa gözlerimi kırıştırırım. Forrest bana memnuniyet ve şüpheli bir şekilde gerçek sevgi gibi görünen bir karışımila bakıyor.

"Bu," diyor, elinin tersiyle ağzını silerek, iğrenç olması gereken ama bir şekilde inanılmaz derecede seksi olan bir hareketle, "gerçekten çok iyiydi."

Nefes nefese bir kahkaha attım, kendimi muhteşem bir şekilde güçsüz hissediyordum. "Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece burada uzandım."

O sırtıyor. "Eh, orada mükemmel bir şekilde uzandın. Sana söylediğim şeyi tam olarak yaptın ve kafandan çıkardın. Aferin kızım."

Tamamen bitkinim, ama göbek deliğimin altında yine bir hareketlenme başlıyor. "Biraz övgü fetişim olabilir."

"Tahmin etmiştim," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Ya 'iyi kız' ya da 'benim küçük sürtüğüm' olacaktı."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bunun devam etmesini istiyorsan, bana asla sürtüğ deme." Pantolonundaki şişkinliğe bakıyorum.

Gülümser ve yatağın üzerinde yanıma uzanır. "Not aldım. Ama belki burada bir ara vermeliyiz. Temizlenip boyamayı bitirmeli miyiz?"

Gerçeklik geri dönüyor. *Durmak mı? Bu bir red mi?* "Neden? Sen ilgilenmiyorsun"

Kafasını sallıyor, gerçekten pişman görünüyor. "Tam tersi. çocuk odasını boyamaya başladığımızda bunu planlamamıştım. Üzerimde prezervatif yok. Sende var mı?"

"Hayır," diyorum. "Ama başka şeyler yapabiliriz. Oral seks ister misin? Bu adil olur."

"Adil mi?" Forrest dalgın dalgın sorar. "Sora, sen üzerine düşeni yaptın. Koda ve benim bir evimiz var, değil mi? Ben buradayım, *sen* keşfedebilirsin. Benim ne istediğimi düşünmene gerek yok."

Utanc, beni ölü bir ağırlık gibi yatağa bastırıyor. Öyle demek istemediğini biliyorum, ama sözleri beni kirlili ve kullanılmış hissettiriyor. Bu, doğal bir tutku anı değildi. Kalmasını sağlamak için beni temizledi. Kahretsin, kayıp düştüm. Bir an için... çok gerçekçi geldi.

Avuç içimi klitorisimin üzerine koyup parmaklarımı açarak, çıplaklığımı mümkün olduğunca örtmeye çalışıyorum. "Muhtemelen..."

"Bana bırak," diyor, yerden iç çamaşırımı ve pantolonumu alıyor. Onları giyerken, gizlemeden takdirle izliyor.

"İyi misin?" diye sordu, giyinince. "Evet," mırıldandım.

"İyiyim."

Gözleri yere düşer, sonra tekrar benimkilere döner. "Ama kızarıyorsun. Yani yalan söylüyorsun."

Ellerimi belime koyarım, çocukça bir öfke beni sarar. "Merakımdan soruyorum, bir kadına oral seks yapmak için ne kadar ücret alırsın, diyelim ki à la carte?"

Gözleri sertleşir, sorum onu açıkça kızdırmıştır. "Neden bana bunu soruyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Sadece oral seksin piyasa fiyatının ne olduğunu merak ettim."

Dişlerinin arasından hava emip dudaklarını şapırdatarak benim kibirli tavrıma karşılık verdi. "Bin dolar. Senin gibi bir kadın için belki daha az, çünkü çok çabuk boşaldın." Kaşlarını kaldırdı. "Neredeyse terlemedim bile."

"Bunu bilmek güzel," diyorum alaycı bir şekilde ve onu geçip kapıya doğru yürüyorum.

Bileğimi yakaladı ve beni geri çekti. "Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

"Hayır. Bence yeterince konuştuk." Tavrımı biraz yumuşatıp kapıya doğru başımı salladım. "Hadi, boyamayı bitirelim."

Onun bakışlarını karşılayıp zihnimde kendime mantıklı bir açıklama yapıyorum. Bu bir iş anlaşması, Sora. Asla sana ait olmayacak bir adama aşık olma. Bunların hepsi sadece araştırma.

"Eğer emin isen," diyor Forrest yumuşak bir sesle, kolumu bırakarak. "Eminim."

Sadece iş, diye kendime hatırlatırım. Bunu tekrar tekrar söylersem... Belki sonunda inanırım.

18. bölüm

Forrest

I've got my sea legs now.

Celeste'nin yatı, marinadaki diğer tüm gemileri gölgede bırakıyor — neredeyse iki yüz fit uzunluğunda, parıltıyan bir zenginlik gösterisi. Üst güverteden, Manhattan silüetini aydınlatan gün batımını izlerken, içimdeki düğümü çözmeye çalışıyorum.

"Kafan dertte," diyor Celeste, bana bir şampanya kadehi uzatarak. "Büyük gecen için hiç de iyi bir görünüm değil."

"Benim büyük gecem mi?" diye soruyorum. "Sana bunun başka bir müşteri için olduğunu söylemiştim."

Bana anlamlı bir bakış attı. "Ah, demek hâlâ o hikâyede takılıp kaldık."

Sora'yı üç gündür düzgün düzgün görmedim. Brownstone'da olanlardan sonra, onu tattıktan, dilimin altında parçalandırdıktan sonra, mesafe duvarının arkasına çekildi. Dakota'nın odasını sessizce boyadık, DoorDashed hamburgerleri yedik, gerçek hiçbir şey hakkında konuşmadan. Derinlere daldık, sonra Sora su yüzüne çıktı, öksürerek ve nefes nefese, bir daha bana asla yaklaşmayacağına söz veriyormuş gibi görünüyordu.

Sora, elinden geldiğince beni stratejik olarak kaçınıyor. Dakota ve ben bu hafta sonu brownstone'a taşınıyoruz. Rahatsız edici arkadaşlardan rahatsız edici oda arkadaşlarına dönüşmeden önce Sora ile buzları kırmak istedim. Bu yüzden, ilk rol yapma randevumuzu planladım ve onu davet ettim: milyarder deneyimi.

Onu neyin kızdırdığını düşünmeden edemiyorum. Onu elde ettiğimi sanmıştım. Titremesi, çıkardığı yumuşak sesler, gözlerindeki kırılmalık...

Ama sonra, yaptığımız şey için ne kadar ücret alacağımı sorarak olayı devam ettirdi...

Onu tetikleyen bir şey olduğunu biliyorum.

Ve onun sorusu, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı.

"Forrest, dünyaya dön," diyor Celeste, parmaklarını şıklatarak. "Yine daldın."

"Üzgünüm." Şampanyayı yudumluyorum, dilimde keskin kabarcıklar. *İğrenç*. Sora'nın gelmesini beklerken elimde bir aksesuar olması gerekiyordu, ama dalgın dalgın yudumlamaya devam ediyorum. "Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?" Celeste'nin dudakları bilmiş bir şekilde

kıvrıldı. "Ya keşfedilmemiş bölgelerde olduğumu itiraf edersem?" diye sordum.

"O zaman sonunda bizim anladığımız şeyi sen de anlarsın," diye cevaplar. "Ama ben bir sorun görmüyorum." Ceketimin yakasını düzeltir, dokunuşu samimi olmaktan çok işlevseldir.

Omuz silkiyorum, ufku tarıyorum. "Sana bir soru: Bir eskortu sevebilir misin? Onun geçmişini kabul edip, geleceğini kucaklayabilir misin?"

Celeste'nin sessizliği her şeyi anlatıyor.

"Aynen öyle," diye ekledim acı bir şekilde. "Benim hislerimi bir kenara bırakırsak, bu güvenli bir oyun mu? Ya işimi çok iyi yaparsam?" Celeste'ye, Sora için hazırladığım planı ve onun kariyerine yardım etmek için içinde bulunduğum zor durumu anlatmak zorunda kaldım. Beş büyük yayınevinden birini satın alıp Sora'yı raflara koymak dışında, Celeste bu akşam için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Yani o senin gerçek halin değil, rolünü mü seviyor?"

"Muhtemelen. O kadar çok rol yapıyorum ki, gerçek halimi hiç hatırlamıyorum."

Başını eğerek beni inceledi. "Sevimli, genç bir adamla çıktım, tabii ki tamamen masum bir şekilde, ve bana ne dedi biliyor musun?"

Bunun benden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Celeste'nin hala etkinliklere eşlik etmem için beni tutmasının sebebi bu; şu anda biriyle çıkmak istemiyor. Son birkaç hafta içinde mucizevi bir şekilde başka bir talipli ortaya çıktığını sanmıyorum. "Ne dedi?"

"Yeniden başlamak için asla geç değildir... hikayeni yeniden yaz. Eğer rol yapmaktan yorulduysan, belki de bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiştir. Bu işi bırak. Rina'nın tam desteğini alacağını biliyorsun." Bazen Celeste'nin patronumun yakın arkadaşı olduğunu unutuyorum.

"Sözlerimi bana karşı kullanıyorsun," diye düşünürüm.

"Kendi sözlerinle sana *ilham veriyorum*. Neden tereddüt ediyorsun?" diye sorar Celeste. "Farklı kadınların heyecanını özleyecek misin?"

"Hiç de bile," diye cevap veriyorum hemen. "Garantili maaşı özleyeceğim. Bu kadar parayı, bu kadar çabuk, diplomamı kullanmam gerekmeden kazanabileceğim başka bir iş yok." Tabii, Indeed'e özgeçmişimi yüklediğim anda Sean ve şirketi beni güneş yanığı gibi pişirirler. Borçları ödenene kadar hiçbir tür kurumsal işte çalışmama izin vermezler.

"Paradan daha önemli şeyler var," diyor Celeste, lüks yatını inceleyerek. "Bütün bunlara rağmen, sence mutlu muyum?"

"Dakota benim düzenli bir gelire ve esnek bir çalışma saatlerine sahip olmamı istiyor.

Şu an için eskortluk yapmak mantıklı geliyor." "Ama öyle mi gerçekten?"

Soru aramızda asılı kalıyor. Cevap veremedim, şık bir şehir arabası marina girişine yanaşıyor. Hafif renkli camlardan, uzun, koyu renkli saçları görüyorum.

"Geldi," diyorum, ağzım birden kuruyor.

Celeste bakışlarımı takip etti. "O zaman benim ortadan kaybolma zamanım geldi. Şef, garsonlar ve kaptan planı biliyorlar." Yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Belki bu gece, kendin olmaya çalış."

"Bu kıyafetle mi?" diye soruyorum, smokinimin yakasını dokunarak.

"Bu aralar çoğu zaman smokin giyiyorsun. Belki de bu yeni sen."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunun için teşekkür ederim." Ciddiyim. "Sana borçluyum."

"Bu gerçekten işe yararsa, ödemiş sayalım." Göz kırpar ve şampanya kadehimi elimden alır, sonra da geçide doğru yönelir.

Celeste ayrılırken, Sora'nın arabadan inmesini izlerim. Durur, yatı belirsizlik ve hayranlıkla bakar. Giydiği elbise - düğünde yırttığım, şimdi Celeste'nin ekibi tarafından mükemmel bir şekilde onarılan elbise - vücudunun hatlarını mükemmel bir şekilde sarar. Siyah tül ile örtülü pembe kumaş, solan ışığı yakalar ve kararan gökyüzüne karşı onu parlatır.

Bir an için, bunun bir anlaşma, araştırma ya da kendimize söylediğimiz her neyse, öyle olmadığını varsayıyorum. Şu anda, o sadece hayran olduğum bir kadın ve bu da benim sabırsızlıkla beklediğim bir randevu.

"Gemiye çıkabilir miyim?" Sora, gözlerini batan güneşten koruyarak sesleniyor. "İnsanlar hâlâ böyle mi diyor?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, sonra merdivenlerden aşağı koşarak ona doğru gidiyorum. Yaklaştığımızda, kolumu uzatıp elini elimle kavırıyorum. Dudaklarımı elinin arkasına bastırıyorum. "Ama izin veriyorum. Kraliyet ailesinden biri gibi görünüyorsun."

Parmakları benimkiler kadar soğuk, tutuşu hafif. Yakından, boğazındaki gergin nabızı, özenli makyajını, gülümsemesindeki hafif titremeyi fark ediyorum. "Teşekkür ederim. Mükemmel bir iltifat, efendim." Etrafımızdaki yatı işaret ediyor. "Bu... çok fazla."

"Fazla mı?" diye soruyorum, aniden emin olamadan. Belki de bu aşırıydı. Belki de sessiz bir akşam yemeği daha iyi olurdu. "Milyarder romantizmi için abartılı değil mi?"

Gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Muhteşem. Sadece beklenmedik. Milyarder klişesini araştıracağımızı söylediğinizde, hayal gücümüzü kullanmamız gerekeceğini düşünmüştüm. Ama bu... oldukça gerçekçi."

"Ya büyük oyna ya da evine git," diyorum, gerginliğimi gizlemeye çalışarak. "Daphne, milyarder aşk hikayeleriyle ilgilendiğini söylemişti. Bu senin hayal ettiğinle uyuyor mu?"

"Çok daha fazlası," diye yumuşak bir sesle cevapladı.

Bir garson şampanya ile yaklaşır. İki kadeh alırım, birini Sora'ya veririm, sonra sabırsız milyarderi canlandırmam gerektiğini düşünerek kısa bir baş selamıyla onu uğurlarım.

"Çok teşekkür ederim," diyor Sora, tatlı, masum tavırlarını bastıramadan. Bana dönüyor, dudakları neşeli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Şampanya servisi mi? Hoş bir ayrıntı."

"Henüz hiçbir şey görmedin." Kolumu uzatıyorum, o da kısa bir duraksamadan sonra kolumu tutuyor. "*Artemis'e* hoş geldin. Önümüzdeki dört saat boyunca, burası tamamen bizim."

Ana salondan geçerken Sora'nın gözleri fal taşı gibi açılır. Etrafımızı maun duvarlar çevreler, özel yapım mobilyalar mükemmel bir şekilde düzenlenmiştir. Aşçı ve ekibi mutfakta sessizce çalışarak akşam yemeğimizi hazırlar. Köşede bir yaylı dörtlü çalar; Celeste'ye göre bu, akşama vazgeçilmez bir katkıdır.

"Bu inanılmaz," diyor Sora, parlak barın üzerinde parmaklarını gezdirerek. "Bütün bunları nasıl ayarladın?"

"Kaynaklarım var," diye cevap veriyorum, kasıtlı olarak belirsiz bir şekilde. Güçlü milyarder kendini açıklamaz.

Arka güvertede bir masaya oturuyoruz, Manhattan silüeti, demir alırken mükemmel bir fon oluşturuyor. Garson ilk yemeğimizi getiriyor: avokado köpüklü ton balığı tartarı.

"Araştırmaya," diyorum, kadehimi kaldırarak. "Ve yeni deneyimlere."

Sora bardağını benimkine çarptırır, gözleri yüzümden hiç ayrılmaz. "Araştırmaya," diye tekrarlar, ancak ses tonu benim açıklamamı tam olarak kabul etmediğini gösterir.

İnanılmaz yemekleri yiyip bitirirken — siyah trüflü ıstakoz, kaz ciğeri ile wagu sığır eti, damak temizleyici sorbe — ben de rolümü üstleniyorum. Personelerle kısa talimatlar veriyorum, kararlı bir şekilde şarap seçiyorum ve genel olarak istediği her şeyi elde etmeye alışkın bir adam gibi davranıyorum.

Ana yemeği bitirirken Sora, "Bu işte çok iyisin," diyor. "Neredeyse fazla iyi. Benden bir sır mı saklıyorsun, Forrest?"

"Belki," diyorum, onun içtiği küçük yudumu yerine koyarak. Centilmenlik gereği, bütün gece onun kadehini dolu tutmaya karar vermiştim, ama o neredeyse hiç dokunmadı.

"Demek ki, etkileyici tavırların, ince kibirliğin. Ödevini yapmışsın. Son birkaç gün içinde bir düzine aşk romanını bir çırpıda mı okudun?"

"Google," diye itiraf ettim. "Ama bu, müşterilerimle yaptığımdan çok da farklı değil. Sadece kendimin bazı yönlerini öne çıkarıp, diğerlerini geri plana atıyorum."

"Bu gece hangi yönlerini öne çıkarıyorsun?"

Mum ışığının yüzünde dans etmesini izliyorum. "Kontrol. Güç. İstedğim her şeye sahip olabileceğim yanılsaması." Gözlerim çıplak köprücük kemiklerini tarıyor. "Ki bu kesinlikle doğru değil."

"Bu fanteziyi hiç anlamadım," diye düşünür gibi mırıldanır. "Kadınların bir erkeğin onlara dünyayı sunmasını istemesi."

"Sana ne çekici geliyor?"

Utangaç bir gülümsemeyle, "Dünyayı kendim için ele geçirmek. Kendi ayımı asmak. Bir ekibin önemli bir parçası olmak."

"Bunu beğendim," diyorum ve sesimi fısıltıya indiriyorum. "Ama bu gece burada yaptığımız şey bu değil. Sen kendini Sindirella gibi hissetmelisin. Özel. Prens tarafından seçilmiş ve ayırt edilmiş, ömrün boyunca Valentino ve Louboutin giydirilecek."

Gözlerinde bir şey parlar — belki de tanıma. "Bu Hannah'ın fantezisi mi?"

Bu soru beni çok şaşırttı. Onun bu gece gelmesini beklemiyordum. Hannah hakkında konuşmak beni fanteziden çıkarıp gerçek dünyaya geri döndürdü. "Kesinlikle, ama en azından ne istediğini biliyor ve daha azıyla yetinmeyecek. Bazıları bunu takdire şayan bir özellik olarak görür," dedim sonunda, Hannah hakkındaki dizginlenemeyen düşüncelerimi içime atarak.

"Dakota'yı terk ettikten sonra bile onu savunuyorsun?"

Rahatsızlık içinde enseme ovuşturuyorum. "Sora, ben özünde bir taşralı çocuğum. Ve beni, Sam Elliott'ın ikizi gibi bir adam yetiştirdi."

yüzüme tükürür ve çocuğumun annesine saygısızlık ettiğimi duyarsa beni reddederdi. Bu yüzden, eski sevgilim hakkında kötü konuşmayı reddettiğim için ona hala hislerim olduğunu düşünmeni istemem. Yok. Ama bana Dakota'yı verdiği için ona sonsuza kadar minnettarım."

Sora, bana çok uzun bir süre sessizce bakıyor. Tek kelime etmiyor ve sonunda bu sessiz gerginlik beni tedirgin ediyor. Buzları kırmam gerekiyor.

"Ne oldu?"

Şakağını parmaklarıyla hafifçe vurur. "Sadece o konuşmayı kafamda tekrar tekrar ezberlemek için söylüyorum, çünkü o konuşma, Forrest Hawkins, bir sonraki kitabımda yer alacak. Bir kahramana yakışır bir konuşma. Ve bilgin olsun, kendini güvende hissetmek için eski sevgilin hakkında kötü konuşmana gerek yok."

Gülümserim, göğsümü sıcak bir rahatlama kaplar. "Güvende hissetmek için neye ihtiyacın var?"

"Senden mi?" diye sordu. Başımı salladım ve o bir cevap düşünürken dudakları kıvrıldı. "Hiçbir şey. Senin yanında kendimi güvende hissedeceğimi sanmıyorum."

Bir kez daha, yanlışlıkla beni incitti ve bu geminin güvertesine, ortadan kaldırdığımızı sandığım fîli davet etti.

"Ah," diye düşünür birden, alnına duyulabilir bir şaplak atarak. "Milyarderle randevuda kendimi güvende hissetmemi nasıl sağlayacağımı mı kastettin?" diye sonuçlandırır, niyetimi tamamen yanlış anlayarak. Ama ben buna uyum sağlarım, bunun sadece bir oyun olduğunu bir kez daha hatırlatarak.

Sonunda tatlı geldi: çikolata kaplı çileklerin eşlik ettiği, ağız sulandıran bir çikolatalı sufle. Çileklerden birini alıp Sora'nın dudaklarına götürdüm.

"Bunu gerçekten ciddiye alıyorsun," diye mırıldanır, ama yine de ağzını açar.

Dudaklarının meyveyi kapattığını ve gözlerinin kapandığını izliyorum. Ağzının köşesinde bir damla çikolata kalıyor ve ben uzanıp başparmağımla onu siliyorum.

"Forrest," diyor, sesi biraz boğuk, "her zaman bu kadar özenli misin? Yoksa bu sadece milyarder rolünün bir parçası mı?"

"Sence?" diye karşılık veriyorum, gözlerindeki hayal kırıklığını izlemekten zevk alıyorum.

Dudaklarını büzüyor. "Bence sen kasten gizemli davranıyorsun."

"Sen de kasıtlı olarak kaçınıyorsun." Geriye yaslanıp onu incelerim. "Neden benim yanımda kendini güvende hissetmiyorsun, Sora?"

Garson bardaklarımızı doldurmak için gelir ve Sora bu kesintiye rahatlar. Garson ayrıldığında, sessizliğin uzamasına izin vererek, artık sorumu görmezden gelemeyeceği ana kadar beklerim.

"Tamam," diye iç çeker. "Güvende hissetmiyorum çünkü senin hangi halini göreceğimi asla bilemiyorum. Eskort mu? Sadık baba mı? Avukat olmak isteyen mi? Sahte erkek arkadaş mı?"

"Bu önemli mi?" diye soruyorum, gerçekten merak ederek. "Hepsi benim."

"Öyle mi?" O öne eğilir, bakışları yoğundur. "Neyin gerçek, neyin rol olduğunu nasıl bileceğim?"

"Bu anlaşılmayı yaptık," diye ısrar ediyorum. "Eskort olduğum konusunda sana yalan söylemedim. Detayları atlıyorum, evet, çünkü kadınları fetihlerimmiş gibi konuşmaktan hoşlanmıyorum. Özel hayatımı gizli tutuyorum. Birlikte olduğum tüm kadınlar hakkında içimi dökmem dışında, neyin canlandığını ve bizim oynadıktan sonra seni bu kadar kızdırdığını bir türlü anlayamıyorum. Ne oldu, Sora? Aklımda sürekli bunu düşünüyorum... Resim yaparken sana fazla mı yüklendim? Kendini zorlanmış veya baskı altında hissettin mi? Sevişmediğimiz için mi kızgınsın? Anlamıyorum. Konuş benimle."

İçimde barındırdığım milyarder sofistike tavırları pencereden dışarı uçup gitti.

"Bu çok dolaysızdı," diyor şaşkın gözlerle. "Sen gerçekten yanlış anlaşılma klişesini sevmiyorsun, değil mi?"

Gözlerim şaşkınlıkla kısılır. "Ne?"

O cevap veremedi, kaptan yaklaşarak dönüş noktamız olan Özgürlük Anıtı'na yaklaştığımızı bildirir.

"Üst güverteden manzarayı görmek ister misin?" diye Sora'ya soruyorum.

O, teklif edilen kaçış yolunu kabul eder ve zarif bir şekilde ayağa kalkar.

"Yolu göster."

Merdivenleri çıkarken gece havası serin geliyor. Şehir ışıkları suyun üzerinde parıldıyor, yıldızlar ise zar zor görünüyor. Özgürlük Heykeli, karanlık gökyüzüne karşı aydınlatılmış olarak önümüzde duruyor.

"Muhteşem," diyor Sora, korkuluğa doğru ilerlerken. "Hayatım boyunca burada yaşadım ama nedense bunu hiç yapmadım."

"Hiç akşam yemeği için tekne turuna çıkmadın mı?"

"Hiç yatla gezmedim," diye düzeltir. "Babamın bile bu kadar parası yok. Olsa bile, romantizm için harcamazdı."

"Ailenin neden ayrıldığını anlamaya başlıyorum," diye şaka yapıyorum.

"Öyle mi?" diye katılır, her zamanki küstah tavırları geri döner.

"Celeste özel bir durum," diyorum. "Daha önce söylediğin, dünyayı kendine ait kılmak, kendi ayını asmak gibi şeyler var ya? Zengin kadınlar bile bunu yapar. Celeste ve patronum Rina, ikisi de zengin biriyle evlendi. Ama aşk bittiğinde ve geriye sadece para kaldığında, çekip gitmekten ve kendi yollarını çizmekten korkmadılar."

Sora onaylayarak başını sallar. "Buna çok saygı duyuyorum. Annem de öyleydi. Ünlü bir yazarla birlikte olmak istemiyordu. Sadece görülmek istiyordu."

Pervazın üzerine eğilir. Bu sabah kuryeyle getirilen tamir edilmiş elbisesinin tülünde artık küçük parıltılar vardır. Düğünde böyle değildi. Celeste elbiseyi nasıl güzelleştireceğini çok iyi biliyor.

"Sana karşı çok kötü davrandım, özür dilerim. Kendimi çok suçlu hissettim, o kadar ki Dakota'ya bir sürü yeni oyuncak aldım. Buzdolabını da çocuklara uygun, ama aynı zamanda sağlıklı şeylerle doldurdum."

Avuç içimi yavaşça dairesel hareketlerle beline sürtüyorum. "Bana kötü davrandın, ama kızıma çok düşkün müsün?"

"Evet," diyor Sora, gözleri suya sabitlenmiş. "O senin kalbine giden yol. Gerçek seni tanıyan herkes bunu görebilir."

Gerçek beni tanıyor. Bu hoşuma gitti. "Doğru. İstedığın bu mu? Kalbim mi?"

"Hayır," diye ciyakladı ve birden döndü. Korkmuş görünüyordu, sanki ben bir kendini imha düğmesine basmışım ve şimdi kıyametin başlamasını bekliyorduk.

"Ne oluyor..."

Ellerini havaya kaldırarak teslim olan Sora, şöyle devam ediyor: "Ben kafamın içinde yaşıyorum, Forrest. Her gün, her an. Senaryolar yaratıyorum, zihnimdeki bir vizyon panosundan diğerine atlıyorum. Ve geçen gün yaptığımız şey, beni hazırlıksız yakaladı çünkü oynarken, zevk çok gerçekçiydi. Bir an kafam karıştı, ama yemin ederim, artık denize alıştım." Duruma uygun kelime oyunuyla gurur duyarak aptalca sırıtıyor.

"Deniz bacakların mı?"

"Evet. Anların içinde kaybolmam lazım, ama gerçeklikle bağlantımı kaybetmemeliyim.

Ve sanırım çözümünü buldum."

"Harika, söyle bakalım."

Dudaklarını ısırır, bakışları benimkinden elbisesinin eteğine düşer. "Seks yapmamız lazım. Çok fazla. Duyarsızlaşana kadar."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Çok" kısmını sevdim ama duyarsızlaşmış seksin ikimiz için de özellikle eğlenceli olacağını sanmıyorum."

"Hayır, öyle değil." Gözlerini ve bileğini çevirdi. "Bitirebiliriz, sadece duygudan çok mekaniklere odaklanmalıyız demek istedim. Diğer müşterilerle yaptığın gibi seks yapmalıyız."

Sözleri aramızda havada asılı kalır, bu rahat öneri, sesinin hafif titremesiyle çelişir. Gece esintisi hızlanır ve saçlarının bir tutamı yüzüne düşer. Onu kulağının arkasına koyarım, parmak uçlarım onun cildinde kalır.

"Müşterilerimle bunu mu yaptığımı düşünüyorsun? Duygusuz seks mi?"

Omuzlarını silkiyor, kayıtsız görünmeye çalışıyor ama bunu başaramıyor. "Amaç bu değil mi? Bu bir işlem, bir bağ değil."

Ona yaklaşarak, göz teması kurmak için başını geriye eğmesini sağladım. "Fiziksel ile duygusal olanı bu kadar net bir şekilde ayırabileceğini mi düşünüyorsun? Böyle bir ayrım yapabileceğini mi? O kadar kolay değil."

"Tabii ki yapabilirim," diye çok çabuk cevap verdi. "Ben bir yetişkinim. Anlaşmayı ve nihai hedefi anlıyorum."

Çenesi, artık tanıdığım o inatçı şekilde kalkar, ama gözleri onu ele verir — geniş ve belirsiz, sanki beni değil, kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

"Sora." Sesimi alçak ve samimi tutuyorum. "Sen bir aşk romanı yazarısın. Hayatını duygusal bağlar hakkında yazarak kazanıyorsun. Ve bana araştırma için anlamsız seks yapabileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Cevabı kesin, ama parmakları elbisesinin kumaşını oynatıyor.

Yüzünü inceleyerek, cesur tavrının ardındaki gerçeği arıyorum. "Buna inanmıyorsun."

"İnanıyorum," diye ısrar ediyor, kollarını göğsünde zırh gibi kavuşturarak. "Buna inanmak zorundayım, yoksa bu iş yürümez. Biz, çok fazla iç içe geçmişiz... bu yürümez."

Sözlerinde mantık var, ama gözleri başka bir hikaye anlatıyor. Her zaman onu ele veren şey, saklamaya çalıştığı her duyguyu ortaya çıkaran o ifade dolu koyu renkli gözleridir.

"Tamam," dedim sonunda. "Teorini test edelim."

Kaşları karışıklıkla çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Aramızda neredeyse nefes alacak kadar mesafe kalmayana kadar yaklaşırım. "Duygusuz seks yapabiliyorsan, duygusuz bir öpücüğü de kaldırabilirsin."

Nefesi gözle görülür şekilde hızlanır, dudakları hafifçe aralanır. "Doğru, doğru.

Tabii ki."

Bir parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Tabii, yanıldığını kanıtlayacağımdan korkmuyorsan."

"Korkmuyorum," diyor, sesindeki meydan okuma, yanaklarına yayılan kızarıklıkla çelişiyor.

"O zaman gözlerini kapat."

Bir an için reddedeceğini düşünürüm. Sonra, küçük bir teslimiyet nefesiyle göz kapaklarını kapatır.

Ay ışığında yüzündeki narin çizgileri inceleyerek zamanımı kullanıyorum —elmacık kemiklerinin kıvrımlarını, kaşlarının arasındaki hafif kırıksıklığı, dolgun dudaklarının gergin titremesini. Onu daha önce de öpmüştüm, ama böyle değil, göğsümde umut ve korkunun tuhaf bir karışımıyla hiç öpmemiştim. Onun yanıldığını kanıtlamak için çok çaresizim.

Sonunda eğildiğimde, dudaklarımı onun dudaklarına zarif bir naziklikle değdiriyorum — bir fısıltı, bir soru, bir başlangıç. O, aramızda oluşan kırılgan şeyi parçalamaktan korkar gibi, tamamen hareketsiz kalıyor. Dilimle dudaklarının kenarlarını izliyorum, zorlamak yerine ikna etmeye çalışıyorum ve onun bastırmaya çalıştığı küçük bir nefes alışı hissediyorum.

Elleri tereddütle yükselir, parmakları göğsümde yayılır, ne uzaklaştırır ne de yaklaştırır. Öpücüğü yavaş yavaş derinleştiririm, ellerim yüzünü çerçeveler, başparmaklarım yanaklarının yumuşak tenini okşar. Acele yok, aciliyet yok - sadece yavaş, kasıtlı bir keşif, tutkulu bir kucaklamadan daha samimi hissettiren.

Dudakları benimkilerin altında açıldığında, öpücük dönüşür. Nazik bir şekilde başlayan şey, çok daha zengin bir şeye dönüşür. Elleri omuzlarıma, sonra enseme kayar, parmakları saçlarıma arasına girer. Paylaştığımız çikolatalı tatlıyı, onun zar zor yudumladığı şarabı ve nabzımı 808 davul gibi çarptıran, Sora'ya özgü bir şeyi tadarım.

Onu içtenlikle öpüyorum, çünkü öyle hissediyorum. Onun önemli olduğunu hissediyorum, çünkü öyle.

Ona, bir hizmet sunmak yerine, değerli bir şeyi keşfeden bir erkek gibi öpüyorum. Ve boğazının derinliklerinden çıkan o küçük, kesik sesle, bu özel savaşı kazandığımı anlıyorum.

Geri çekildiğimde, gözleri kapalı, dudakları hala hafifçe aralık kalır. Birkaç kalp atışı boyunca, sanki kıramadığı bir büyüünün etkisi altında kalmış gibi, kıpırdamaz.

"Sora," diye fısıldıyorum.

Gözleri yavaşça açılır, sersemlemiş ve savunmasız bir şekilde, göğsümü sıkıştıran bir şekilde. Bilincinin geri geldiğini izlerim, az önce aşmayı başardığım duvarları yeniden inşa etmesini izlerim.

"Bir şey hissettin mi?" diye soruyorum, cevabı zaten bilsem de onun bunu itiraf etmesini duymaya ihtiyacım var.

Yutkunur, sonra gözlerine ulaşmayan dikkatsiz bir gülümseme zorlar. "Hayır," yalan söyler. "Tamamen bağışıklıyım. Gördün mü? Sana bölümlere ayırabileceğimi söylemiştim."

Bu o kadar bariz bir yalan ki, neredeyse gülmek üzereyim. Bunun yerine, başparmağımı alt dudağına sürerim ve dokunuşumla nasıl irkildiğini fark ederim. Yanakları, onu çok kolay ele veren tanıdık bir kırmızıya bürünür.

"Yalancı," diye mırıldanıyorum, ama suçlamamda hiçbir öfke yok.

O geri adım atarak aramızda mesafe yaratır, gülümsemesi sabit kalır. "Güzel bir öpücüktü. Biraz özensizdi, ama merak etme, seni oraya ulaştıracamız."

Yat son dönüşünü yapıp marinaya doğru ilerlerken, şehre yaklaştıkça şehir ışıkları daha net görünmeye başlar ve ben kahkahalarla gülmeye başlarım.

"Bu çok güzeldi," der Sora, iç çekerek. "Bittiğine inanamıyorum."

"Bitti mi?" Kollarımı ona doladım, karanlık suyu ve yüzeyinde parıltıyan New York City ışıklarını seyrederken yanağına bir öpücük kondurdum. "Hâlâ birkaç numaram var."

19. bölüm

Sora

*This reckless fucker is trying to
make me fall in love with him.*

Kim kazara böyle öper ki?

Bu düşünce, Forrest'ın gözlerine bakarken parlak, korkutucu ve görmezden gelinmesi imkansız bir kuyruklu yıldız gibi zihnimde parlıyor. Bu saçma sapan yataın üst güvertesinde duruyoruz — babamın abartılı kahverengi taş evini bile gölgede bırakan bu yüzen sarayda — arkamızda Manhattan'ın silüeti, sanki biri siyah kadife üzerine elmaslar serpiştirmiş gibi parıldıyor.

"Hâlâ birkaç numaram var," dedi az önce ve sesindeki vaat hâlâ midemi bulandırıyor.

Onun cazibesine karşı bağışık olduğumu iddia ettim. Ama burada, onarılmış elbisemle, yeni Swarovski kristalleri ay ışığının ilk ışıklarını yakalarken, kolları beni sararken ve dudaklarımda çikolata ve *onun* tadı kalmışken, gerçeklikle bağımı kaybediyorum.

"Ne sürprizleri?" diye soruyorum, sesimin sabit ve etkilenmemiş kalması için kendimi zorluyorum. Sanki o az önce beni deli gibi öpmemiş gibi. Sanki ben az önce hiçbir şey hissetmediğimi söyleyerek yalan söylememiş gibi.

Gülümsemesi yavaş, kendinden emin, dünyayı ele geçirmiş bir milyarderin gülümsemesi. Ama gözlerinde daha yumuşak bir şey var, şu anda hangi Forrest'ı gördüğümü merak etmeme neden olan bir şey - rol yapan eskort mu, yoksa onun altındaki adam mı?

"Benimle dans et," diyor, elini uzatarak.

Daha romantik bir dans mı? Ne oluyor lan? Bu pervasız herif beni kendisine aşık etmeye çalışıyor.

Daha önce yanından geçtiğimiz yaylı dörtlü, üst güverteye taşınmış, enstrümanlarıyla bir köşeye yerleşmiş. Forrest'ın görünmez bir işaretiyle çalmaya başlıyorlar.

"Oh," diyorum, ilk notalar güverteye yayılırken. "Bu..."

"Dido," diye benim için cümleyi tamamladı. "Pretzel arabası. Kaldırım. Hatırlıyor musun?"

Sanki unutulabilirmişim gibi. İlk dansımızın hatırası zihnime bir oyma gibi kazınmış durumda — gece havası, simitinin ucuz hoparlörleri, Forrest'ın kolları beni sıkıca sararken, o kazara yediğim yiyecekler yüzünden dünyam dönüyordu.

"White Flag" melodisi deniz meltemi ile birlikte etrafımızda dolaşıyor. Elimi onun eline koyuyorum ve beni kendine çekmesine izin veriyorum. Avucunun sıcaklığı belimin alt kısmında hissediliyor ve parmak uçlarımla altında omuzlarındaki gücü hissedebiliyorum.

"Bana bu şarkıyı anlattığını hatırlıyorum," diyorum, onun liderliğinde sallanmaya başlarken. "Teslim olmak ve gemiyle birlikte batmak hakkında."

"Karmaşık olsa bile aşkı seçmek hakkında," diye ekliyor, sesi kulağıma yakın ve alçak. "Vazgemeyi reddetmek hakkında."

Gözlerimi kapatıp müziğin beni sarmalamasına izin veriyorum. Bu tehlikeli bir alan. Bütün bu akşam, bana bir şeyler hissettirmek, yazılarımla için gerçek duygusal malzeme sağlamak için stratejik olarak tasarlanmış. Ama sorun şu ki, bu çok iyi işe yarıyor.

Yat, altımızda hafifçe sallanıyor, gerçek dünyadan kopuk, yüz dğmz hatırlatıyor. Bu sahnede kendimi kaybetmek çok kolay olurdu — bunun benim hayatımla olduğuna, özel yatlarda beş çeşit yemek yiyen, yıldızların altında, beni evreninin merkeziymişim gibi bakan bir adamla dans eden bir kadın olduğuma inanmak.

"İyi miydin?" Forrest bir süre sonra soruyor, ağzı şakaklarıma değiyor. "Bu randevuların amacı, yaratıcılığını ateşlemek. Doğru yapabilmek için milyarder romantizm klişeleri üzerine çok araştırma yaptım. Nasıl buldun?"

Onu görmek için biraz geri çekilip sırtıtıyorum. "Google seni doğru yere yönlendirdi."

Beni yavaşça döndürdükten sonra tekrar göğsüne çekiyor. "Oda arkadaşım Taio şaşırtıcı bir şekilde yardımcı oldu, meğer gizlice romantik romanlara bağımlıymış. Kim bilebilirdi ki?"

Forrest'in oda arkadaşının, kaslı ve havalı bir adamın, romantik romanları yutarcasına okuduğu görüntüsü o kadar uyumsuz ki, gülmekten kendimi alamıyorum. "Cidden mi?"

"Ben bile şaşırdım. Taio tam bir maço ve erkek arkadaş gibi, onun bu kadar takıntılı olduğunu bilmiyordum."

"Romantik kitaplar okuyan bir erkek... *çok seksi*."

Forrest aniden durdu. "Dikkat et," diye kulağıma fısıldadı.

Onu sinirlendirmek için fırsatı kaçırmam ve devam ederim, "Taio Asya kökenli bir isim mi?"

Bana hiç etkilenmemiş gibi göz kırpmıyor. Zar zor bir cevap veriyor. "Annesi Japon."

"Asya kökenli Amerikalı ve romantik kitapları seviyor mu? Zaten çok ortak noktamız var. Peki, *bu Taio'yla* ne zaman tanışacağım?"

"Asla," diye homurdanır Forrest, ayaklarını tekrar hareket ettirerek. "O da bir eskort, bu yüzden fazla umutlanma."

Ha, iyi deneme. Görünüşe göre bu meslek beni caydırmıyor. "Belli ki 'neden seç'i hiç duymamışsın," diye mırıldanıyorum.

"Duymadım, ama tahmin edebilirim. Ve *hayır*. Seni kimseyle paylaşmayacağım. Sen benimsin."

"Bunun tamamen iş olduğunu söylemiştik. Hiçbir koşul yok."

"En azından bu dans için benimsin, o yüzden aptal en iyi arkadaşım ile ilgili kirli düşünceleri bir kenara bırakalım, tamam mı?"

Bir kez daha onu kışkırtmadan edemiyorum. Çoğunlukla eğlenceli olduğu için. Ama kısmen de kışkanç Forrest yine içimi kemiriyor. "Eminim uzundur," diye hayal kuruyorum. "Ücreti ne kadar?"

Beni vücuduna daha sıkı çekerek nefesimi kesiyor. "Cidden mi, ufaklık? 1,88 metre sana yetmiyor mu? Seni öpmek için eğildiğimde sırtımı kırmak üzere olduğumu biliyorsun."

"Mhm, öfken bana tek bir şey söylüyor. Taio senden daha uzun, değil mi?"

"1,93 metre," diye isteksizce cevaplar. "Bitti mi?" Ben göğsüne yaslanıp kıkırdayınca, popomu oldukça sertçe tokatlar.

"Bana balık gibi öpüştüğümü söylediğin için başına gelen bu."

"Hiç balık öptün mü?" diye sorar. "Belki de bu bir iltifattı."

"İğrenç," diye homurdanırım.

Başımın üstüne öpücük kondurur. "Sen şimdiye kadar öptüğüm en iyisisin, benim küçük deniz kabuğum. Öldüğüm güne kadar hatırlayacağım bir öpücük."

"Ve karakterine geri dön."

Derin bir nefes alırken göğsü yükselir, ama hiçbir şey söylemez. Şarkı bitene kadar dans etmeye devam ederiz.

"Bu milyarler randevusu mükemmel bir şekilde gerçekleştirildi, ama sanırım bir şeyin farkına vardım."

"Ne oldu?" Forrest merakla sorar. "Ben pek ilgilenmiyorum."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bunu bilmek iyi oldu."

"Hayır, hayır," diyorum, ona daha da yakınlaşarak. "Demek istediğim, bu geceyi büyülu kılan lüks değil. Senin gösterdiğin çaba. Sırrı bu. Sanırım bunu başka bir türde de yapabilirim."

"Yani bestseller'in için milyarler yok mu?"

Kafamı sallıyorum. "Sanmıyorum. Trendleri takip edip zorlayacağım. Bu sonsuz bir mücadele: pazar için mi yazacaksın, yoksa kendin için mi?"

"Tanıdık geliyor," diye mırıldanır. "Faturaları ödeyen işi mi yapmalı, yoksa doğru hissettiren işi mi?"

Paralelliği fark ettim — onun eskortluk yapması ile bıraktığı hukuk kariyeri. İkimiz de kendi yollarımızda taviz veriyoruz, ikimiz de kendi yollarımızı bulmaya çalışıyoruz.

"Sevdiğin şeyi yaz. Her şey yoluna girecek, Sora. Çok endişelenme. Ben yanımdayım."

Rahat bir sessizliğe bürünürüz, hala yıldızların altında birlikte hareket ediyoruz. Yat ayaklarımızın altında hafifçe sallanıyor, geçen teknelerin ışıkları karanlık suya yansıyor. Bir garson şampanya kadehleriyle kısa bir süre ortaya çıkar, ama Forrest onu eliyle uzaklaştırır. Her şey kaybolur.

"Bu akşam için planladığım bir şey daha vardı, ama şimdi bunu yapmalı mıyım bilmiyorum, çünkü sen milyarlerlerden ve tüm bunlardan bıktın."

"Deneyin," diye mırıldanıyorum.

Beni güverteyi çevreleyen lüks kanepelerden birine doğru yönlendirir.

Oturuyorum, eteğimi dikkatlice düzeltiyorum. Kumaş güverte ışıkları altında parıldıyor ve kendi parlaklığımdan balık gibi dikkatim dağılıyor. Nefesimi görebiliyorum, akşam havası soğuk, ama bunu Forrest'a söylemiyorum. Bana ceketini teklif eder ve ben kıyafetimin bozulmasını istemiyorum. Bu gece kendimi prenses gibi hissediyorum, baloya giden Sindirella gibi giyinmişim. Saat on ikiyi vurmasına sadece birkaç dakika kaldı. Onu bırakacağım, yemin ederim. Ama şu anda her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Forrest önümde duruyor, rahatsız görünüyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Öğrendiğim kadarıyla, birçok milyarder romantizm romanında büyük bir evlilik teklifi sahnesi vardır: kız patronun kalbini yumuşatır, patron duygusal bir aşk ilanı yapar ve tabii ki, ona sonsuza kadar bakacağına söz verdikten sonra ona kocaman bir elmas verir."

"Evet, acı verici bir klişe, ve yüzük her zaman onun yumruğu kadar büyük, tabii ki paraya meraklı olmasa da." Parmaklarımı sıkıca bir araya getirerek sözlerimi kanıtliyorum.

"Bu tam olarak yumruk büyüklüğünde değil."

"Ne?" diye soruyorum, sesim istemeden yükseliyor.

Gözleri benimkilere kilitlenir ve cebinden küçük bir kadife kutu çıkarır. Kalbim durur, sonra iki kat hızla yeniden atmaya başlar.

"Sana o büyük film sahnesini yaşatmak istedim, bu çok mu abartılı olur?"

Evet, diye düşünüyorum. "Hayır," diyorum, çaresizce. "Sadece yap."

"Nike tarzı, hoşuma gitti," diyor gülümseyerek, sonra gülümsemesi kayboluyor. Boğazını temizleyip, hemen karakterine geri dönüyor. "Sora, küçük deniz kabuğu, Cho-Cooper," diye başlıyor ve kutuyu açarak minyatür bir güneş gibi ışığı yakalayan bir yüzüğü ortaya çıkarıyor. "Bunun ani görünebileceğini biliyorum, ama benim deneyimime göre, aşk sadece gerçekten izin verdiğinde gerçekleşir. Paranın satın alabileceği her şeye sahip benim gibi bir adam için, sen hayatıma girene kadar tutmaya değer hiçbir şeyim olmadığını biliyordum."

Nefes alamadan ona bakıyorum. Bunların tiyatro olduğunu çok iyi biliyorum, öyleyse neden hain kalbim hala patlayacakmış gibi çarpıyor?

"Bana meydan okuyorsun," diye devam ediyor, "bana ilham veriyorsun, dünyayı farklı bir şekilde görmemi sağlıyorsun." "Ve lanet olsun... senin sıkı küçük amcığın..."

"Bunu mahvetme," diye tıslıyorum.

O, karnının derinliklerinden gelen bir kahkaha atıyor. "Demek istediğim, hayatımın geri kalanında her gün, sen yanımda olduğu sürece hayatta olduğum için minnettar olarak uyanacağım. Benimle evlenir misin?"

"Babama sordun mu?" diye kekeliyorum, komik olmaya çalışarak, ama gözlerim gerçekten yaşlarla dolmuş durumda.

"Kesinlikle hayır."

"O zaman cevap evet. *Evet*. Binlerce kez evet."

Yüzüğü parmağıma takıyor — imkansız gibi görünen mükemmel bir uyum — ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor: "Maalesef yüzüğü geri vermek zorundayız."

"Hayır. Olmaz. Bu yüzük muhteşem," derim, elmasın ışığı yakalamasını hayranlıkla izlerken. Yüzük platinden yapılmış, sanırım, ortadaki taşın iki yanında daha küçük elmaslar var. Antika görünüyor, zanaatkarlık ve tarihi yansıtan narin telkari işçiliği var.

"Sora, böyle bir şeyi alıp kaçarsan hapse girebilirim."

"Bu riski almaya hazırım," diye alay ediyorum. "Böyle bir şeyin değeri ne kadar?"

"Senin iki brownstone'un kadar," Forrest hiç tereddüt etmeden cevaplar.

"Tanrım," diyorum. "Bu çok müstehcen."

"Bu milyarder romantizmi," diye karşılık verdi gülümseyerek.

Kanepeye yanıma oturur, kolunu arkamda rahatça uzatır. Parmakları çıplak omzuma o kadar yakındır ki sıcaklığını hissedebiliyorum, ama bana dokunmaz.

"Ee, ne düşünüyorsun? Kalbin kıpır kıpır oldu mu?" diye soruyor, sevimli bir hevesle.

Parmağımdaki yüzüğü çevirip, yüzüğün kesimlerinde ışığın oyununu izliyorum. Yüzüğün ağırlığı hem yabancı hem de garip bir şekilde tatmin edici. Hiç saatlerce nişan yüzükleri hakkında hayal kuran türden bir kız olmadım, ama itiraf etmeliyim ki, bu yüzük nefes kesici.

"Bütün bir kelebek bahçesi," diyorum ona. "Yat, özel aşçı, yaylı dörtlü, yıldızların altında evlilik teklifi... Her şey mükemmel. Ama dediğim gibi, bu benim için değil."

Parmakları omzuma dokunuyor ve sırtımda küçük bir titreme yaratıyor. "O zaman seni ne ikna edebilir? Zenginlik ve lüks değilse?"

Bu soru, ikimizin de kabul etmeye hazır olmadığı birçok anlam katmanı ile yüklüydü.

"Henüz bilmiyorum. Ama gerçek ve dürüst olmalı. Böyle olmamalı. Seninle benim sahip olamayacağımız şeyler olmamalı."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Forrest, yüzündeki acıyı gizleyemeden önce yüzünde bir acı ifadesi belirdi ve keşke bu sözleri geri alabilseydim.

"Özür dilerim..."

"Özür dileme," diyor. "Haklısın. Bu gerçek değil."

Üzerimize bir ağırlık çöküyor, kurduğumuz sınırların ve bizi güvende tutan sahte tavırların ortak farkındalığı. Yaylı dörtlüsü tekrar çalmaya başladı, ani ruh hali değişikliğine uyan yavaş ve melankolik bir parça.

Kendimi yine yüzüğe bakarken buluyorum, onun ödünç alınmadığı, Forrest'ın bir rol oynamadığı, benim sadece kitap için malzeme toplamadığım bir gerçeklik versiyonunu hayal ediyorum.

"Küçükken nişanlıymışım gibi davranırdım," diye itiraf ediyorum, sözler istemeden ağzımdan çıkıyor. "Parmağıma bir parça iplik sarar ve doldurulmuş hayvanlarım için 'nişanım' hakkında ayrıntılı hikayeler uydururdum. Onlar çok etkilenirdi."

Forrest'ın gülümsemesi geri geliyor, şimdi daha yumuşak. "Nasıl biriydi? Hayali nişanlın?"

"Güçlü. Nazik." Utanarak biraz gülüyorum. "Lightning adında bir atı vardı."

"Tabii ki vardı." Forrest gülüyor. "Her iyi nişanlının güvenilir bir atı olması gerekir."

"Peki ya sen?" diye soruyorum, gerçekten merak ederek. "Gençken gelecekteki eşini hayal eder miydin?"

Bir an sessiz kalır, düşünür. "Dürüstçe söyleyebilirim ki, bir şekilde aşık olana kadar aşk hakkında hiç düşünmem."

Bir süre sessizce oturduk, teknenin motorlarının uzaktaki uğultusu ve gövdeye çarpan suyun hafif sesi tek duyulan seslerdi. Marina'ya geri dönerken şehir gittikçe yaklaşıyordu, gece sona ermek üzereydi.

Forrest ayağa kalkar ve bir kez daha elini uzatır. "Bir dans daha?"

Elini kabul ediyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Bu sefer beni tutarken, sanki ben değerli ve kırılğan bir şeymişim gibi, dokunuşunda bir saygı var.

Gözlerimi kapatıp bu hayale kendimi bırakıyorum. Bu birkaç çalıntı an için, bunun benim hayatım olduğuna inanmaya izin veriyorum; beni seven bir adamla yeni nişanlanmış bir kadın olduğuma, yıldızların altında aşkımızı kutladığımıza, önümüzde parlak ve umut dolu bir gelecek olduğuna.

"Sadece bu gece için," diye fısıldıyorum, neredeyse anlaşılmaz bir şekilde.

Müzik bizi sarıyor ve ben her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyorum: beni saran kollarının hissi, kolonyasının kokusu, yanağımın altında hissettiğim kalp atışlarının düzenli ritmi. Her şeyi yakalamak, bu gece sadece bir anı olduğunda saklamak istiyorum.

"Bana kızma," diyor Forrest aniden.

"Şu anda bu imkansız." Göğsüne daha da yakınlaşıyorum.

"Daha önce çok seks yapmamız gerektiğini söylediğinde, bunun tam olarak ne anlama geldiğini? Senin için çok seks ne kadar demek?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Seni yoracağımdan mı korkuyorsun?"

"Soruma cevap ver, Sora," diye nefesini vererek, benim mizahıma ayak uydurmadan, cevaba çok odaklanmış bir şekilde.

"Bilmiyorum, haftada iki kez falan mı? Yoksa bu fazla mı? Senin için çok seks ne demek?"

Adam'ın elması sıçrayıp, sonra ağır bir şekilde yutkunurken düşer. "Evet. Aynı. Haftada iki kez."

Normalde harika bir yalancıdır. Ama şu anda pek öyle değil. Ve aniden karnıma bastırılan kaya gibi sert silindir, aklından geçenleri bana açıkça gösteriyor. "Yakında. Ama bu gece değil. Bu gece, gecenin tam olarak böyle bitmesini istiyorum," diye onaylıyorum.

Gökyüzündeki yıldızlar. Gözlerimdeki yıldızlar.

Ama en parlak yıldız şimdilik sol elimde.

Bölüm 20

Forrest

*You really are a country
boy, aren't you?*

"Baba, daha var mı?"

Dakota'nın sesi, on beş dakika içinde dördüncü kez arka koltuktan yükseldi. Arka aynadan ona baktım, minik bacakları sabırsızca sallanıyor, araba koltuğunun kenarına zar zor ulaşıyordu. En sevdiği doldurulmuş tavşan, Bay Flops, kollarında sıkıca tutuyordu.

"Neredeyse vardık, Koda. Birkaç blok daha var."

Gösterge panelindeki saati kontrol ettim. Programın yaklaşık yirmi dakika gerisindeyiz, ama dört yaşındaki bir çocukla seyahat ederken bu beklenen bir durum. Sabah kaos içinde geçmişti: Dakota oyuncaklarını kendisi toplamakta ısrar etti, bu da prenses valizini üç kez boşaltıp yeniden toplamak anlamına geliyordu; Rina'dan bir müşterinin iptal ettiği konusunda beklenmedik bir telefon geldi; Taio, taşınmanın bir hata olduğunu bana ikna etmek için son bir çaba gösterdi.

"Sınırları bulanıklaştırıyorsun dostum," diye uyardı, son kutularımızı kiralık SUV'ye yüklerken. *"Bir müşteriyle evcilik oynamak iyi sonuçlanmayacak."*

Ona Sora'nın teknik olarak bir müşteri olmadığını hatırlattım, bunun üzerine gözlerini devirdi ve *"Senin uykunu kaçırmayacaksa ne olursa olsun, dostum"* diye mırıldandı.

Ama şimdi, Dakota arka koltukta heyecanla kıpır kıpır otururken ve brownstone'a sadece birkaç dakika uzaklıkta olduğumuzdan, kararımı sorgulamıyorum. Sora ile yaptığımız bu anlaşma, ilgili herkes için en iyi çözüm: Dakota okulunda kalıyor, ben kızımın daha fazla zaman geçiriyorum ve Sora da... şey, ona verdiğim her neyse onu alıyor.

Yatla geçirdiğimiz geceden bu yana üç gün geçti ve düşüncelerim, yıldızların altında sallanırken kollarımda hissettiğim ağırlığına, aramızda kırılğan bir söz gibi asılı kalan fısıldanan "ya eğer"e geri dönüp duruyor. O anı nasıl yorumlayacağımı hâlâ bilmiyorum. Çünkü parmağındaki yüzüğü gördüğümde, bu beni biraz altüst etti.

Onun için böyle bir şeyi asla karşılayamayacağımı biliyorum. Tabii eskort olarak üç kat fazla çalışmazsam, ama sorun da burada. Hangi kadın bir eskortla evlenmek ister ki? Bütün bunları geride bıraksam bile, gelecekteki karıma yalan söyleyemem. Kim benim karmaşık geçmişimi kabul eder ki?

"Baba, Sora iyi biri mi?" Dakota'nın sorusu beni düşüncelerimden kopardı.

"Çok güzel," diye onu teselli ederek, Sora'nın ağaçlıklı sokağına döndüm. "Onunla daha önce tanışmıştın, hatırladın mı? Kahve dükkanında?"

"Bana kurabiye veren bayan mı?" Yüzü tanıyınca aydınlanır.

"Aynen öyle."

"Onu seviyorum," diyor Dakota, sadece bir çocuğun sahip olabileceği mutlak bir kesinlikle. "Oyuncakları var mı?"

Gülümsüyorum. "Kendi oyuncaklarını getirdin, Koda. Ama odanı senin istediğin gibi mor renge boyadı."

Dakota nefesini tutar, gözleri büyür. "*Kendi* mor odam mı?" "Evet.

Tüm peluş hayvanların ve kitapların için yer var."

Bay Flops'a daha sıkı sarılır ve onun sarkık kulağına benim duyamadığım bir şey fısıldar. Muhtemelen ona yeni yaşam düzenlerini anlatıyordur.

Kahverengi taş binaya vardığımızda, Sora'yı merdivenlerde beklerken görüyorum. Kot pantolon ve yumuşak görünümlü bir süveter giymiş, koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor. Onu görünce kalbim aptalca bir sıçrama yapıyor.

Bir an için, ona merhaba öpücüğü vermek, dudaklarını dudaklarımla hissetmek, onu kendime çekip saçlarının kokusunu içime çekmek için neredeyse dayanılmaz bir istek duyuyorum. Kendimi fiziksel olarak zapt etmek için direksiyonu biraz daha sıkı tutuyorum. Ne düşünüyorum ben? Dakota burada ve ayrıca Sora ile ben... hain kalbimin düşündüğü gibi değiliz. Durumumuz zaten yeterince karmaşık, daha fazla kafa karışıklığı eklemeye gerek yok.

Tanrım, benim neyim var böyle? Karmaşık bir hayatı olan yetişkin bir adam değil, ilk aşkını yaşayan bir ergen gibi davranıyorum.

"O mu?" diye soruyor Dakota, yüzünü cama dayayarak.

"Evet, o Sora." SUV'yi park ediyorum ve kızıma dönüp bakıyorum. "Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? Annem seyahate çıkmak zorunda olduğu için bir süre Sora'da kalacağız."

Dakota ciddiyle başını sallar. "Ve annem bizim birlikte kaliteli zaman geçirmemizi istiyor."

"Kaliteli zaman, tatlım," diye düzeltiyorum. "Tiger gibi 't' ile. Ama doğru. Artık anne sayesinde birlikte çok zaman geçireceğiz." Hannah'nın Tokyo planlarını düşündüğümde içimi kaplayan acıyı yutuyorum. Dakota'nın önünde Hannah'ya olan öfkemi belli etmemeye dikkat ediyorum. Onun annesi hakkında ne hissedersen hissedeyim, Dakota'nın bunları duymasına gerek yok.

"Tamam. Sora'ya Bay Flops'u gösterebilir miyim?" "Eminim çok sevecektir."

Dakota, yaşına göre etkileyici bir beceriyle emniyet kemerini çözüyor ve ben siyah SUV'nin etrafından dolaşıp kapısını açarken koltuğunda zıplıyor. Ayakları kaldırıma değdiği anda, bir elinde Bay Flops'u sallayarak Sora'ya doğru koşmaya başlıyor.

"Merhaba! Ben Dakota! Bu da Bay Flops! O bir tavşan! Tavşanları sever misin?"

Sora, kendisine doğru koşan minik kasırğa karşısında bir an şaşırır, ama çabucak toparlanır ve Dakota'nın seviyesine çömelir.

"Tavşanları çok severim," der ciddi bir şekilde ve elini doldurulmuş hayvana uzatır. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bay Flops. Ve sen de, Dakota. Ben Sora."

"Biliyorum. Babam söyledi. Senin çok nazik olduğunu ve odamı mor renge boyadığını söyledi!"

Sora bana bakarak dudaklarında bir gülümseme belirir. "Öyle mi dedi?"

"Bahsetmiş olabilirim," diyorum, bir elimde Dakota'nın prenses valizi, diğer elimde kitaplarının bulunduğu kutu ile yaklaşıırken. "Biraz geç kalıyoruz. Kusura bakma."

"Sorun değil." Sora ayağa kalkar ve gergin bir hareketle saçlarını kulağının arkasına atar. "Sadece güneşin tadını çıkarıyordum. Taşınmak için çok güzel bir gün."

Gözlerimiz buluştu ve bir an için, o yatta, yıldızların altında dans ederken onu sıkıca tuttuğum anlara geri döndüm. Sonra Dakota pantolonumun paçasını çekerek büyüğü bozdu.

"Şimdi odamı görebilir miyim? Lütfen?"

Sora gülüyor, sesi neşeli ve samimi. "Tabii ki. Önce babanın eşyalarını taşımasına yardım edeyim."

"Anladım," diyorum. "Arabada daha fazlası var, ama onu sonra alabiliriz. Önce Koda'ya büyük turu gezdirelim."

Sora başını sallar ve merdivenlerden yukarı doğru yol gösterir. Dakota, heyecandan neredeyse titreyerek, Bay Flops'u göğsüne sıkıca sarılarak onu takip eder.

Brownstone, ilk ziyaret ettiğim zamankinden daha da etkileyici görünüyor. Yüksek tavanlar, parke zeminler, duvarlarda zevkli sanat eserleri... Hayat planladığım gibi gitseydi, aileme sağlamak istediğim türden bir yer.

"Vay canına," diyor Dakota, girişinde yavaşça dönerek her şeyi içine çekiyor. "Burası prenseslerin kalesi gibi."

Sora, onun tepkisinden açıkça memnun olarak gülümsedi. "Prenses, kraliyet odalarını görmek ister mi?"

Dakota'nın gözleri parlıyor. "Evet!" Bana bakıyor, ifademi okuyor ve hemen ekliyor: "*Lütfen*."

"Aferin," diyorum. "Terbiyeni takın, küçük hanım."

Sora bana eğlenceli bir bakış attı. "Sen gerçekten bir taşralı çocuksun, değil mi?"

Ona şapkamı kaldırıyormuş gibi yaparım.

"Bu taraftan, Majesteleri." Sora küçük bir reverans yapar, sonra bizi yukarıya çıkarır.

Onu takip ederken, Sora'nın kızımla ne kadar rahat iletişim kurduğunu izlerim. Hiçbir garip durum, zoraki bir coşku yok — sadece doğal bir sıcaklık var ve Dakota merdivenleri çıkarken çoktan Sora'nın elini tutmuştur.

Mor oda üçüncü katta, benim yatak odamın karşısında. Kapı kapalı, ama üzerine zarif bir kaligrafi ile "Prenses Dakota'nın Kraliyet Odaları" yazan bir kağıt levha yapıştırılmış. Kelimelerin etrafına küçük yıldızlar ve kalpler çizilmiş, levhanın üstünde ise bir taç var.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyorum Sora'ya.

Sora başını sallar ve birden utangaç bir ifade takınır. "Onun kendini hoş karşılanmış hissetmesine yardımcı olur diye düşündüm."

Göğsümde sıcak bir his yayılıyor. Onun bu kadar uğraşacağını beklemiyordum.

"Açabilir miyim?" Dakota heyecandan neredeyse dans ediyor.

"Açabilirsin," diyor Sora.

Dakota kapı kolunu çevirip kapıyı açar, sonra kapının eşiğinde donakalır, ağzı şaşkınlıktan mükemmel bir O şekli alır.

Oda büyülydü. Duvarlar, bizim boyadığımız gibi yumuşak lavanta rengindeydi, ama Sora çok daha fazlasını eklemişti. Pencerelele şeffaf beyaz perdeler çerçeveleyiyor, perdelerin arasına ışıklar dokunmuş. Yeni ikiz yatakların üzerinde, yıldızlarla süslenmiş kabarık bir yorganla örtülü, tül gibi mor kumaştan bir gölgelik asılı. Çocuk kitaplarıyla dolu küçük bir kitaplık, kapağında Dakota'nın adı yazılı bir oyuncak sandığı ve çay partileri için hazırlanmış küçük bir masa ve sandalyeler var.

"Bu... benim mi?" Dakota, yüksek sesle konuşursa her şeyin yok olacağından korkar gibi fısıldadı.

"Hepsi senin," diye onaylar Sora. "Beğendin mi?"

Dakota dönerek, yüzünde sevinçle parıldayan bir ifadeyle Sora'ya atılır ve bacaklarına sarılır. "Bu, tüm dünyada en güzel oda! Teşekkürler, teşekkürler, *teşekkürler*."

Sora, bu sevgi gösterisine bir an şaşırır, ama sonra Dakota'nın sırtını nazikçe okşar. "Rica ederim. Beğendiğine sevindim."

Gözlerimi bu manzaradan ayıramadan valizi ve kutuyu yere bıraktım. Bu odayı hazırlamak bir servete mal olmuş olmalı, harcanan zaman ve emek ise cabası. Hem de neredeyse hiç tanımadığı küçük bir kız için.

"Sora, bu inanılmaz," diyorum, sesim duygudan boğuk çıkıyor. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin."

Parmakları tişörtünün kenarıyla oynuyor, benim minnettarlığımdan utanmış gibi görünüyor. "Önemli değil, gerçekten. Ben de eğlendim."

"Baba, bak!" Dakota çoktan keşfe çıkmış, çekmeceleri açıp her yeni keşifinde hayretle bağırıyor. "Peri ışıkları var! Bak, bana prenses kitapları almış! Ve bir çay seti!"

Dakota'nın başının üzerinden Sora'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Teşekkür ederim, sessizce dudaklarımla söylüyorum. O sadece gülümsüyor, yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor.

"Burada sonsuza kadar kalabilir miyim?" diye sordu Dakota, kollarını genişçe açarak yatağa geriye doğru uzanarak. "Burası annemin evindeki odamdan çok daha güzel."

Bu karşılaştırma beni rahatsız etti. "Farklı, daha iyi değil," diye otomatik olarak düzelttim. En son ihtiyacım olan şey, Dakota'nın Hannah'ya babasının evinin ne kadar "güzel" olduğunu anlatmasıydı. "Ve bir süre burada kalacağız, ama sonsuza kadar değil."

Sora'nın gülümsemesi sözlerim üzerine biraz sönüyor ve ben de sözlerimin nasıl algılanabileceğini anlıyorum — sanki çoktan ayrılmamızı planlıyordum, bunu

geçici olduğunu düşünüyormuşum gibi.

Öyle de, kendime hatırlatırım. Bu düzenleme geçici bir çözüm, acil bir soruna çözüm, sonsuza kadar sürecek bir anlaşma değil.

Öyleyse neden veda etme düşüncesi beni şimdiden bu kadar boş hissettiriyor?

Sora yatağın yanında diz çöküp Dakota'ya içten bir merakla bakar. "Bu odayı bu kadar sevmene şaşırdım. Annen ve Henry'nin çok güzel bir evi var, değil mi?"

Dakota başını sallar. "Güzel." Küçük omuzları yükselir ve sonra çöker. "Ama her şey beyaz. Beyaz duvarlar, beyaz kanepeler, beyaz halılar. Annem oyuncaklarımın evle uyumlu olması gerektiğini söylüyor, bu yüzden beyaz pelüş hayvanlarım ve gümüş bloklarım var." Mor odaya yeniden hayranlıkla bakar. "Orada böyle renkli şeylerim yok."

Göğsümde keskin bir acı hissediyorum. Hannah'nın evinin görünüşüne özen gösterdiğini biliyordum, ama bu kısıtlamaları Dakota'nın oyuncaklarına ve kişisel alanına da uyguladığını fark etmemiştim.

"Bu zor olmalı," diyor Sora yumuşak bir sesle, sesinde en ufak bir yargılama yok, ama gözlerinde endişe görebiliyorum.

"Evet," Dakota da aynı fikirde. "Ve oturma odasında oynamama izin yok çünkü ortalığı dağıtabilirim. Ama bunu daha çok seviyorum." Yatağın üzerinde dizlerinin üzerinde zıplıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var. "Çok güzel ve eğlenceli!"

Kendimi toparlamak için bir anlığına arkamı dönerim. Kızımın, Hannah'nın vitrin dairesinin mükemmel düzenini bozmamak için dikkatli bir şekilde beyaz odada beyaz oyuncaklarla sessizce oynadığı görüntüsü, duvara yumruk atmak istememe neden oluyor. Ama bu kimseye, en azından Dakota'ya yardımcı olmaz.

"Neden Dakota'nın yerleşmesine yardım etmiyorsun?" Sora, tavrımı fark ederek öneriyor. "Ben öğle yemeği hazırlayayım. Sandviç olur mu?"

"Sandviçler harika olur," diyorum, konunun değişmesine minnettar olarak. "Ne tür sandviçler düşünüyordun?"

"Fıstık ezmeli ve reçelli yapacaktım ama..." Biraz utanmış gibi yüzünü buruşturuyor. "Ben tam olarak bir gurme aşçı sayılmam. Kızarmış peynirli sandviç, mutfak becerilerimin zirvesi sayılır."

"Kızarmış peynirli sandviç!" Dakota sevinçle bağırır. "Peyniri erimiş ve yapış yapış mı olacak?"

Sora gülüyor. "Planım o. Konserve domates çorbasıyla birlikte..."

"Mükemmel," dedim. "Yakında aşağı inip arabadan geri kalan eşyaları alacağız."

Sora başını sallar ve aşağı iner, beni Dakota ile yalnız bırakır. Dakota, Bay Flops'u yeni tahtına, mor yorganın ortasına dikkatlice yerleştiriyor.

"Onu seviyorum baba," diyor Dakota, tavşanın kulaklarını düzeltirken. "Odamı güzelleştirdi."

"O çok iyi birisi," diye onaylıyorum, yatağın kenarına oturarak. "O senin kız arkadaşın mı?"

Bu soru beni bir kement gibi sarar ve gerçekliğe geri çeker. "Hayır, Koda. O sadece bize kalmamıza izin veren bir arkadaş."

Dakota, Hannah'nın en şüpheli halini anımsatan bir bakışla bana bakar. "Ama onu seviyorsun."

Bu bir soru değil. Dört yaşındaki çocuğum, haftalardır kaçmaya çalıştığım bir gerçeği dile getiriyor.

"Onu seviyorum," diye itiraf ediyorum. "O iyi bir arkadaş."

Dakota bu cevaptan memnun kalmış gibi görünüyor ve dikkatini tekrar yatağın üzerindeki pelüş hayvanlarını düzenlemeye veriyor. Bir an onu izliyorum ve çocukların ne kadar dayanıklı olabileceğine hayret ediyorum. Sadece iki hafta önce, annesi onu ülkenin diğer ucundaki bir yatılı okula göndermek istiyordu. Şimdi ise neredeyse hiç sorun yaşamadan yeni evine yerleşiyor.

"Baba?"

"Evet, Koda?"

"Sora ile evlenirsen, o benim yeni annem olur mu?"

"Kimse evlenmiyor," diyorum kararlı bir şekilde. "Ve senin zaten seni çok seven bir annen var. Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? Annen seyahatte, ama geri dönecek."

Dakota başını sallar, ama pek ikna olmuş gibi görünmüyor. "Biliyorum. Ama annem Sora gibi güzel odalar yapmıyor."

Buna gülmeme engel olmak zorunda kaldım. Hannah'nın estetik anlayışı daha çok minimalist lüks yönünde; beyaz mobilyalar ve çoğu insanın arabasından daha pahalı olan soyut sanat eserleri. Küçük bir kızın hayali sayılmaz.

"Herkes farklı şeylerde iyidir," diyorum ona. "Annen... başka şeylerde iyidir."

Şu anda aklıma hiçbir şey gelmiyor. *Hayır.* Bu düşüncüyü kafamdan silip attım. O anda ne kadar haklı hissetsem de, Dakota'ya Hannah'nın kötü konuşmayacağıma dair kendime söz verdim.

"Hadi," diyorum, ayağa kalkıp elimi uzatarak. "Gidip Sora'ya öğle yemeğinde yardım edelim, sonra geri kalan eşyalarını da getirebiliriz."

Dakota yataktan atlayarak elimi tutar. "Tamam. Sora'ya prenses elbiselerimi gösterebilir miyim? Sence beğenecek mi?"

"Eminim beğenecektir," diyorum ve onu kapıya doğru yönlendiriyorum. "Peki ya yapbozlarım? Ve tacım? Ve benim..."

"Her şeyi sırayla yap, Koda." Onu merdivenlerden aşağı indiriyorum. "Sora'yı çok rahatsız etme, tamam mı? Atıştırmalık ya da su gibi bir şeye ihtiyacın olursa bana gel. Sora senin emrinde değil."

"Emir altında olmak ne demek?" diye sorar, çok ciddi bir şekilde.

"Boş ver tatlım. Neye ihtiyacın olursa önce bana sor."

Sora'yı mutfakta sandviçler için peynir keserken buluruz. Bu evcil sahne beni derinden etkiler — Sora tezgahın başında, kızım için öğle yemeği hazırlıyor, üçümüz birlikte yemek yemeye hazırlanıyoruz, sanki... sanki bir aile gibi. Benim hiç sahip olamadığım bir aile. Ama lanet olsun, bu versiyon daha da iyi görünüyor. Bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalışırım. Ama o, sönmek bilmeyen sıcak bir köz gibi aklımda kalır.

"Yardım edebilir miyim?" diye sorar Dakota, sandalyeyi tezgaha doğru çekerek.

Sora şaşkın ama memnun bir şekilde ona bakar. "Tabii. Ekmeğe tereyağı sürer misin?"

"Tereyağı sürmede çok iyiyim," diyor Dakota kibirli bir şekilde. "Babam her zaman bana yaptırır."

Bu benim için yeni bir bilgi, ama ağzımı kapalı tutuyorum ve Dakota'nın sandalyeye tırmanıp Sora'nın ona uzattığı tereyağı bıçağını bir şövalyenin kılıcı kabul eder gibi ciddiyetle almasını izliyorum.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, yaklaşarak. "Yardım etmemi ister misin?"

"Ben hallederim baba," diyor Dakota, bunu saniyeler değil, on yıllardır yapan biri gibi sinirli bir ses tonuyla.

Sora, Dakota'nın başının üzerinden gözlerimi yakalıyor, dudakları bastırılmış kahkahayla titriyor. Omuz silkiyorum, sessizce teslim olduğumu belirtiyorum.

Dakota görevini yerine getirerek -ve biraz da gelişigüzel- ekmeğe tereyağı sürerken, Sora bana döner. "İstersen, demlikte taze kahve var. Fincanlar lavabonun solundaki dolapta."

"Teşekkürler." Kahve makinesine doğru ilerlerken, geçerken kolunun benimkine değdiğini çok iyi fark ettim. Mutfak birdenbire olduğundan çok daha küçük hissettirmeye başladı.

Birkaç dakika boyunca dostane bir sessizlik içinde çalışıyoruz. Sora, Dakota'nın tereyağı sürme çabalarını denetliyor, ben kahveyi döküp masayı hazırlıyorum.

birbirimizin etrafında, aynı alanı paylaşmaya alışkın olmayan insanlar için şaşırtıcı derecede doğal gelen bir dans gibi hareket ediyoruz.

"Peki," diyor Sora sonunda, "bu akşam bir ev partisi yemeği verebiliriz diye düşünüyordum. Abartılı bir şey değil, sadece üçümüz. Sipariş verebiliriz? Ben ısmarlıyorum."

"Makarna severim!" Dakota heyecanla oy verir, heyecandan tereyağı bıçağını düşürmek üzere olur.

"Makarna olsun," diyor Sora, ona gülümseyerek. "Forrest?"

"Harika," diye onaylarım. "Ama anlaşılmamızı biliyorsun. *Ben ısmarlıyorum.*"

Birkaç dakika sonra sandviçler hazır, mükemmel bir altın rengi ve peynir akıyor. Dakota ilk ısırığını alır ve "şimdiye kadarki en iyi kızarmış peynirli sandviç" olduğunu ilan eder, bu da Sora'nın yüzünü gülümsetir.

Onları birlikte izlerken, içimde bir şey değişir — sanki bir yapbozun parçaları nihayet yerine oturmuş gibi bir huzur. Burada önemli bir şeyin olduğu hissi hem korkutucu hem de heyecan verici, planlamadığım ama çaresizce istediğim bir şey.

Öğle yemeğinden sonra, arabadan geri kalan eşyalarımızı içeri getiriyoruz. Çok uzun sürmüyor, eşyalarımın çoğu hala dairede, hafta sonu taşınmayı bekliyor. Bugün sadece gerekli olanlar vardı: giysiler, Dakota'nın en sevdiği oyuncaklar ve birkaç kişisel eşya.

Dakota, Bay Flops'a brownstone'daki her odayı gezdirmek için ısrar ediyor, Sora da sabırlı bir rehber olarak onlara eşlik ediyor. Ben geride kalıyorum, görünüşte eşyaları yerleştiriyorum ama aslında ikisini birlikte izliyorum — kızımın eli güvenle Sora'nın elinde, Sora da gerçek bir müze turunda olduğu gibi aynı coşkuyla her odanın özelliklerini gösteriyor.

"Ve benim odam en üst katta," diyor Sora, üçüncü kata vardıklarında. "En yüksek katta."

Dakota nefesini tutar. "Ejderhanın prensesi tuttuğu yer gibi mi? Görebilir miyiz?" Dakota heyecanla sorar.

"Belki başka bir zaman," der Sora. "Şu anda ortalık biraz dağınık. Kraliyet ziyaretçileri beklemiyordum."

Dakota, kraliyet mensubu gibi muamele gördüğü için sevinçle kıkırdar. Mükemmel.

Fazla mükemmel.

Cebimde telefonum titrer. Çıkarıp Rina'dan gelen mesajı okurum.

RINA

Yarın akşam için bir işim var. Müsait misin?

BEN

Nerede? Bugün Dakota'ya tam zamanlı olarak başladım. Seyahat edemem.

RINA

Jersey'de. Sadece gece için bir bakıcıya ihtiyacın olacak. Anladığım kadarıyla, çabuk bitecek. Tek bir şeyin peşinde.

Gerçeklik bir anda geri geliyor. Tek hissettiğim suçluluk. Sora bu kadar yakinken başka bir kadınla yatmayı nasıl kabul edebilirim?

BEN

Ben
almayayı
m.

RINA

Hawkins, son üç işi de reddettin. Neden? Dikdiğin para ağacı sonunda filizlendi mi?

BEN

Keşke.

RINA

O zaman işe dön. Zor bir dönem geçirdiğini biliyorum. İyi bir dadı ihtiyacın varsa, birkaç telefon görüşmesi yapabilirim. Ama işleri reddetmeye devam edersen, sana iş teklif etmeyi bırakacağım.

BEN

Tamam. Anladım. Bir sonrakini ayarlayacağım, söz veriyorum.

Telefonu kaldırdım, iyi ruh halim bozulmuştu. Kafamı kaldırdığımda, Sora kapıda durmuş beni izliyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," yalan söyledim. "Sadece işle ilgili bir şey."

O da ayrıntılara girmeden başını salladı, bu da sır sakladığım için kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Ne iş yaptığımı anladığını biliyorum, sonuçta beni kendisi işe almıştı, ama birlikte yaşamaya başladığımızdan beri bunun nasıl işleyeceğini konuşmamıştık. Dakota da ortada olduğu için bu konuşma daha da karmaşık hale geliyordu.

Sanki işaret almış gibi, Dakota Sora'nın arkasına atlar, öğle yemeğinden sonra giymekte ısrar ettiği prenses elbisesini çoktan giymiştir.

"Baba, Sora akşam yemeğinden sonra dondurma yiyebileceğimizi söyledi!"

"Öyle mi dedi?" Sora'ya kaşlarımı kaldırarak baktım, o da biraz utanmış gibi görünüyordu.

"Buzdolabında kurabiye hamuru olduğunu söylemiş olabilirim," diye itiraf etti. "Ama babanın izin vermesi şartıyla dedim."

"Lütfen baba? Lütfen, lütfen, lütfen?"

O yüze nasıl hayır diyebilirim ki? "Bakacağız," diyorum, bu da "muhtemelen evet, ama henüz kesin bir şey söylemiyorum" anlamına gelen evrensel ebeveyn şifresidir.

Dakota bunu kabul etmiş gibi görünüyor ve evi keşfetmeye devam etmek için uzaklaşıyor. Sora kapıda kalıyor, kaşları hafifçe çatılmış.

"Önce sormalıydım," diyor. "Dondurma konusunda."

"Sorun değil," diye onu rahatlatırım. "Gerçekten. Tatlılar konusunda o kadar katı değilim."

"Sadece seni kızdırmak istemiyorum. Kurabiye konusunda nasıl davrandığını biliyorum." Bana kaşlarını oynatıyor. "Saygılı olmak istiyorum. Çocukla yaşamaya yeni başladım, özellikle de kararları benim vermemem gereken durumlarda. Onun odası fazla mıydı?"

"Hiç de değil. Harika gidiyorsun," diyorum ona, ve bunu içtenlikle söylüyorum. "Dakota şimdiden sana bayılıyor."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklıklar düzelir ve yerine memnun bir gülümseme yerleşir. "Onu sevmek çok kolay."

"Evet, öyle," diye onaylıyorum, tanıdık bir sevgi ve gurur dalgası hissederek.

Aramızda garip bir sessizlik hakim. Söylemek istediğim çok şey var, sormak istediğim çok soru var. Yat hakkında, öpücük hakkında, başka şeyler hakkında. Ama sözler boğazımda düğümleniyor.

"Ee," der Sora sonunda.

"Ee?" diye soruyorum. "Aklında bir şey mi var?"

"Bir sonraki... araştırma randevumuz için bir fikrin var mı?"

"Oh, kahretsin," diye iç çekerek yüzümü ellerimle kapattım. "Üzgünüm. Taio'dan fikir almayı düşünüyordum, ama Dakota'yla uğraşıp onun için bu büyük değişimi kolaylaştırmaya çalışmakla meşguldüm ve..."

"Oh, hey, *tabii ki*. Endişelenme. Unut gitsin. Daha önemli işlerin var."

"Sora, sen benim hayatımdaki diğerleri kadar önemli birisin. Öyle demek istemedim... Müşterilerimi kastettim. Hayır, aslında *evet*, sen de bir müşterimsin. Önemli bir müşterisin. Demek istediğim..." Bir kaşımı kaldırdım. "Beni kurtarabilir misin? Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Burnunu kırıstırıp gözlerini sıkıca kapattı. "Ama rahatsız ve tedirgin olduğunda çok tatlı oluyorsun."

"Taio'yu şimdiden özledim," diyorum ciddi bir ifadeyle.

O kahkahalarla gülüyor. "Hey, ne düşünüyordum biliyor musun? Ya bu anlaşmayı iptal etsek?"

"Sora," diye yalvarırım. "Daha yeni geldik, lütfen yapma..."

"*Hayır*, gitmeni istemiyorum Forrest. Demek istediğim, bana ödeyebileceğin kadar kira öde, ve bu sadece on bin dolarımı geri vermekse, sorun değil." Bana dişlerini gösteren bir gülümseme atar. "Siz burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz, baskı yok. Gerçek arkadaş olabiliriz." Elini uzatır ve parmaklarını kıpırdatır. "*Sadece arkadaş.*"

Onun önerisini kabul etmiş gibi davranarak elini sıkıyorum, ama o hiç beklemediği bir anda onu kendime doğru çekiyorum. Dakota'nın etrafta olup olmadığını kontrol etmek için odayı gözden geçiriyorum, sonra her şeyin yolunda olduğundan emin olunca Sora'nın kışına sertçe vuruyorum. O şaşkınlıkla bağırıyor.

"Yazıyor musun?" diye kulağına fısıldarım.

"Her zamanki gibi tıkanmış," diye boğuk bir sesle cevap verir, nefes alışını her zamanki gibi düzensizleştirir, ona böyle dokunduğumda olduğu gibi.

"O zaman benim işim bitmedi. Hiçbir şeyi iptal etmiyoruz. Bana biraz zaman ver, harika bir plan yapacağım, söz veriyorum."

"O yüzüğü geri almamı içeren bir şey mi?" diye sorar, bana kirpiklerini kırptırarak.

Muhtemelen hayır. O şeyi Celeste'ye geri verene kadar endişeden kığım sıkışmıştı, yemin ederim. Nadir bir koleksiyoncu serisinden ve onu kaybedersem kelimenin tam anlamıyla hayatıma mal olacaktı.

"Affedersiniz, J.Lo, aşkın bedelsiz o l d u ğ u n u söylediğinizi sanıyordum. Milyarder klişesini artık geride bırakmadık mı?"

O başını sallar, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir. "Belki daha keskin bir şey? Karanlık, tehlikeli kahraman. Maskeli yabancı. Bütün o şeyler?"

Yüzümde yavaşça yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Sora Cho, benden kötü adamı oynamamı mı istiyorsun?"

"Kötü adam değil," diye hemen düzeltir. "Sadece altın avcı köpeği değil. Anti kahraman. Ahlaki açıdan gri bir aşk ilgisi."

"Bunu yapabilirim," diyorum, elimi tekrar kışına koyarak, utanmadan izin verdiği kadar onu keşfediyorum. "Bazen iyi bir adam değilim."

"Baba, atıştırmalık bir şey istiyorum," der Dakota, yeniden ortaya çıkarak.

Sora, timsahı kaya sanmış bir antilop gibi benden uzaklaşır. Kızımın ortaya çıkmasından sonra, aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmak için kararlılıkla havayı yakalar.

"Bebeğim, daha yeni yedin. Yine mi acıktın?"

"Bebeğim, daha yeni yedin. Yine mi acıktın?"

Koda bana başını sallar, büyük, hüzünlü mavi gözleri kocaman olur. Ellerini karnına bastırır ve yüzünü buruşturur. "*Çok açım.*"

Nefes veriyorum. "Bu yaşta dipsiz kuyu gibi, yemin ederim," diyorum Sora'ya.

"Dakota, buzdolabında üzüm, çilek, yaban mersini ve vanilyalı yoğurt var. Bunlardan herhangi biri lezzetli geliyor mu?" diye sorar Sora tatlı bir sesle.

"Üzüm ve çilek," diye cevaplar Koda, sonra bana bir bakış atar. "Lütfen."

"Hemen geliyor, küçük hanım." Sora buzdolabına koşar. Ben de arkadan onu takip eder, bir kase alarak kendimi işe yarar hale getirmeye çalışırım.

"Buzdolabın çok sağlıklı," diyorum.

O gülerek burnunu çeker. "Sadece seni etkilemek istemiştım. Benim dairemdeki buzdolabında sadece acı turşu, eski doğum günü pastası, Coke Zero ve Flamin' Hot Cheetos var."

"Cheetos'u buzdolabına mı koyuyorsun?"

Sora bir salkım yeşil üzümü yıkamaya başlar. "Hiç denemedin mi?"

"Hayır. Çünkü bu tuhaf. Ayrıca baharatlı yiyecekleri sevmem."

Yıkamayı bırakır, üzümleri tezgahın üzerindeki kağıt havlu yığınının üzerine koyar, sonra sanki acı çekiyormuş gibi avucunu kalbine bastırır.

"İyi misin?" diye soruyorum, endişeyle.

"Acılı yemekleri sevmediğini söylemiştin. Sadece arkadaşlığımızın ölümünün yasını tutuyorum."

Gülüyorum. "Sen delisin. Bana da biraz üzüm yıkar mısın

lütfen?" Göz kırıyor. "Tabii ki."

Bunun bu kadar doğal hissettirmesi hem harika hem de ürkütücü. Brownstone'a adımımı attıktan sadece birkaç saat sonra, sanki...

Ev gibi hissediyorum, birden fark ediyorum.

Brownstone'un kendisi değil, ne kadar etkileyici olursa olsun, ama *o*. Çok hızlı, çok fazla, ama inkar edilemez.

Ev, onun olduğu yerdir.

Bir ay içinde, Sora bir şekilde yolunu buldu ve dünyamın diğer merkezi haline geldi. Tüm düşüncelerimi kaplayan iki kişi, aynı yerde bir araya geldi.

Aramızda bir şey olamayacağını biliyorum.

Ama aynı zamanda...
Nasıl yürümez ki?

21. bölüm

Sora

Not bad for a damsel liability...

"Gerçekten geliyor mu?" Taio olduğunu düşündüğüm bir adam, Forrest'a paintball maskesinin çene kayışını oynatarak sorar. "Söylediklerine bakılırsa, o daha çok 'Ritz'de ikinci çayı'ndan ziyade 'çamurda sürünerek ilerleyen komando' gibi görünüyor."

Extreme Paint Warriors'ın kadınlar soyunma odasından çıkarken gülümsemeden edemiyorum. Şehrin hemen dışında bulunan tesis, önümüzde uzanıyor

—sahte kentsel manzaralardan, sığınaklarla dolu yoğun ormanlık alanlara kadar uzanan devasa bir kompleks. Forrest ve ben evden ayrı ayrı çıktık, çünkü o ve arkadaşları bugünkü maç için yeni ekipman ve cepbane almaları gerekiyormuş.

"Ne kadar gülünç görünüyorum?" Kıyafetimi işaret ediyorum — altında dar siyah bir tişört olan kamuflaj tulum, saçlarım ise şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Hantal siyah savaş botlarım dışında, kıyafet şaşırtıcı derecede rahat.

Forrest dönüyor, yüzü her zamanki gibi içimi kasıp kavuran o spontane şekilde aydınlanıyor. Gözleri hızlı bir değerlendirme yapıyor, tişörtün vücudumun hatlarını sarması üzerinde duruyor ve kesinlikle çekici olmayan bir ortam olmasına rağmen, göğsümde bir kızarıklık hissediyorum.

"Hiç de saçma değil. Savaşa hazır görünüyorsun," diyor, sesi onaylayıcı bir sıcaklıkla.

Taio bana doğru döner ve ilk düşüncem, Forrest'ın oda arkadaşının boyunu ciddi şekilde hafife aldığıdır. adam bir gökdelen gibidir, geniş omuzlu

omuzlu, işinde başarısını açıklayan rahat bir özgüvene sahip. Arkasında, uzun boylu ama daha kompakt, kaslı, sarı saçlı bir adam duruyor ve onur nişanı gibi yıpranmış bir Avustralya bayrağı rozeti takıyor.

"Kötü şöhretli Sora karşımızda," diyor Taio takdirle ıslık çalarak. "Forrest'in yatak odası terliklerini ve onun..." Sesi dramatik bir şekilde alçalıyor. "...diyelim ki, *konsantrasyonunu çalan* kahverengi taşlı haydut."

Uzatılan elini sıkıyorum. "Suçluyum. Ama Forrest'ın terlik giydiğini henüz görmedim."

"Gerçekten mi? Onları kaçıramazsın. Pembe, kabarık ve önlerinde küçük Hello Kitty süsleri var. Koda-cakes'in de aynı çiftten var," diyor Taio, arkadaşını taklit ederek.

Ancak Forrest hiç etkilenmemiş görünüyor. "Bu beni utandırmak için mi? Çünkü çocuğumla aynı terlikleri giymekten hiç çekinmem." Forrest dikkatini bana çevirir ve sarışına doğru başını sallar. "Bu arada, bu kanguru çobanı Saylor."

Saylor saygısızca iki parmağını kaldırarak selam veriyor. "Forrest'ın yirmi dakika boyunca mesaj yazıp göndermeden önce yazdığı kadını nihayet tanımak ne güzel."

Bu onu etkiledi. Forrest, Saylor'a gözlerini kısarak baktı. "Yanlış."

"Kanıtlarım var dostum," diye Saylor sahne fısıltısıyla bana söyler. "Seni etkilemek için yürüyen bir sözlük haline geldi."

"Öyleyse," diyorum, Forrest'ın yanaklarının kızarmasını izleyerek, "gününüzü mahvettiğim için teşekkürler. Yine de paintball'un, canlandırdığımızı iddia ettiğimiz 'ona dokunursan ölürsün' klişesiyle ne ilgisi olduğunu hala anlamadım." Kelimeleri parmaklarımla tırnak içine alıyorum. "Biraz zorlama gibi."

Taio kaşlarını kaldırır. "Kim abartılı olduğunu söyledi? Paintball, ilkel sahiplenme duygusunu yansıtmak için mükemmel bir sahne. Biraz tehlike, bir kız, bir kahraman ekleyin..."

"Hey, dur bakalım. Ben kimsenin genç kızı değilim. Ben burada yardımcı dördüncü olmak için varım," diye araya girerim ve parmağımı göğsüne batırırım.

"İyi, çünkü baskı yok ama ligin itibarını korumamız gerekiyor," diyor Taio son derece ciddi bir şekilde. "Ve bugün Slaughterhouse Four ile karşılaşacağız."

Duruşum sertleşir. "Slaughterhouse? Neden bu kadar ölümcül geliyor? Bunun eğlenceli bir paintball oyunu olduğunu sanıyordum. Yani... çocuklar burada oynuyor, değil mi?"

"Cumartesi günleri değil," diyor Saylor. "Bıçak yok, göz oymak yok, kafanın arkasına tekme atmak yok, ama bunun dışında hemen hemen her şey

yapılabilir, canım."

Forrest donmuş ifademi okur. "Bazen biraz yoğunlaşabilir, ama Slaughterhouse bugün yeni bir oyuncumuz olduğunu biliyor. Sana zorluk çıkarmayacaklar."

"Hawk'ın yüzündeki ifadeyi görüyor musun, Sora?"

"Mhm," diye mırıldanıyorum, Forrest'ın tatlı gülümsemesine bakarak.

"O bakışı unutma. Onun bir yığın saçmalık söylediğini bu bakışından anlayacaksın. Slaughterhouse sana merhamet göstermeyecek, özellikle zayıf halkayı hedef alacaklar."

"Onu korkutma," Forrest, Taio'ya bağırır, sonra bana döner. "Kabul ediyorum, aramızda biraz düşmanca bir rekabet var, ama bu senin için geçerli değil."

"Geldiler." Saylor birdenbire uyanır. "Randy, Trevor, Brody ve görünüşe göre bugün dördüncüleri Jax mı? *Kahretsin*."

"Siktir. Keskin nişancısını da getirmişler," der Taio acı bir ifadeyle, yüzü ciddi. "Son maçta olanlardan sonra kan peşindeler."

"Son maçta ne oldu?" diye sormadan edemem.

Üç adam, söylenmemiş bir geçmişle dolu bakışlar alışverişinde bulunur.

"Soyunma odasında kalan boyayla onlara pusu kurmuş olabiliriz," diye itiraf eder Saylor.

"Onlar düş alırken," diye ekliyor Taio.

"Ve Say'ın sosyal medya hesaplarında canlı yayınladık," diye bitiriyor Forrest.

Forrest'ın böyle çocukça bir intikam eylemine katıldığını hayal edemediğim için kahkahayı patlatıyorum. "Aman Tanrım, bugün ne yaşarsanız yaşayın, hak ettiniz."

Taio kolunu omuzlarıma dolayarak beni sıkıca sarar. "Hayır, hayır, takım arkadaşı. *Biz* hak ediyoruz. Artık sen de bizden birisin ve işler çirkinleşmek üzere. Hazır mısın?"

İki kez kokluyorum. "Kokun çok tanıdık geliyor," diyorum Taio'ya. "Nedir bu?"

"Dior'un Elixir parfümü," diyor Taio gururla. "Biraz pahalı ama bir müşterimden hediye."

"Ah, evet. *Elixir*. Annemin eski erkek arkadaşı da aynı kolonyayı kullanırdı. Her zaman çok sevmişimdir. Çok güzel bir koku."

Taio bana göz kırpar. "Annenin eski sevgilisinden daha iyi kokuyorum, değil mi?" Başımı eğip derin bir şekilde başımı sallarım. "Tabii ki."

"Hey, Ty? O eli seviyor musun?" Forrest sorar.

"Sanırım?" Taio şaşkın bir şekilde cevaplar.

"O zaman ben senin elini koparmadan önce Sora'nın vücudundan çek," der dişlerini sıkarak.

Taio, Forrest'ın rahatsızlığından keyifle kıkırdar. Elini çekmek yerine beni daha sıkı sarar ve Forrest'ın saldırmak üzere olduğuna yemin ederim, ta ki misafirlerimiz etrafımızı sarana kadar.

Titizlikle kesilmiş sakalı olan uzun boylu bir adam, aynı derecede atletik görünümlü üç adamla birlikte yaklaşır. Gülümsemesi gözlerine yansımaz, gözleri grubumuzu küçümseyerek süzer ve sonra aniden bana ilgiyle bakar. "Hawk, Ty, Avustralyalı ve... bu da ne? Taze et mi?"

"Randy," Forrest sertçe cevaplar.

"Bu güzel bayan kim?" Randy sorar, bakışları bir an fazla uzun süre üzerimde kalır.

"Sora Cho," Forrest cevap veremedi kendimi tanıttım. "Memnun oldum."

Randy'nin gülümsemesi genişledi. "Memnun oldum. Sen sahte oyuncu musun yoksa sadece oyuna renk katmak için mi buradasın?"

"Göreceğiz," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Randy, çekil lan, tamam mı? Sora buraya ilk kez geliyor, düzenli müşteri değil, bu yüzden siz ilkelcilerin maçtan önce biraz terbiye öğrenmenizi bekliyorum."

Trevor, uzun boylu, keskin gözlü bir adam, alaycı bir şekilde burnunu çeker. "Hassas, hassas. Belli ki o Hawk'a ait."

"O kimsenin malı değil, seni kadın düşmanı pislik," diye bağırır Taio. "Gıdıklamayı kes. Şartları belirleyelim."

"Her zamanki şartlar," diye karşılık verir, Brody olduğunu tahmin ettiğim kısa boylu, tıknaz bir adam.

"Ya da bunu ilginç hale getirelim mi?" Randy, gözleri meydan okurcasına parlayarak önerir. "Kaybedenler, McGinty's'te kazanan takımın tümüne içki ısmarlar. Ayrıca, üstün becerimizi kamuoyuna açıklar ve bunu gelecek nesiller için kaydederiz. *Ve* kaybedenler bir yıl boyunca bu arenadan uzak durmak zorundadır."

"Bir yıl mı?" Saylor itiraz eder. "Yakındaki tek diğer arena Jersey'de ve Blippi'de bulabileceğiniz bir şeye benziyor."

"Anlaştık," Forrest tereddüt etmeden kabul eder ve elini uzatır. "Hawk!"

Saylor şikayet eder. "*Jersey* dediğimi duymadın mı?"

Randy elini sıkar, sonra bana göz kırpar. "Savaş alanında görüşürüz, Sora. O güzel yüzüne çok fazla boya bulaştırmamaya çalış."

Slaughterhouse Four uzaklaşırken, Forrest'a dönüyorum. "Çok yoğundu."
O omuz silkiyor. "Slaughterhouse ile karşılaşmalar söz konusu olduğunda, bu oldukça uysaldı."

Yutkunuyorum. "Peki, stratejimiz ne?"

"Daha önce hiç paintball veya airsoft silahıyla ateş ettin mi?" Kafamı sallarım.

"Daha önce paintball veya airsoft silahıyla *vurulmuş* muydun?" "Hayır... Acıtır mı?"

Forrest yüzünü buruşturur. "Yakın mesafeden biraz acıtıyor."

Nefes alıp, sonra derin bir nefes veriyorum. "Sorun değil. Dayanabilirim. Lazer epilasyonunu atlattım, bu da çocuk oyuncağı olmalı. O pisliklerle savaşmaya hazırım."

"Sakin ol, Braveheart," diyor Forrest gülümseyerek. "Hiç tecrübelerin yok ve senin yaralanma riskini göze alamam. Strateji basit. Her zaman arkamda kal."

Gözlerimi devirdim. "Bu 'ona dokunursan ölürsün' skecinden mi? Korkmuş bir köpek yavrusu gibi peşinden dolaşıp, ayağım takılmasın diye mi uğraşacağım?"

"Hayır," diyor Forrest, koruyucu yeleğini düzeltirken, "'ona dokunursan ölürsün' skecinde, kadınına birisi tehdit ederse aklını kaçıran aşırı koruyucu kahraman var."

"Kadını mı? Yani ben bu oyunda sadece bir aksesuar mıyım?" diye yorum yapıyorum, ama bakışlarındaki yoğunlukta inkar edilemez bir çekicilik var.

Dudaklarının köşesinde yarım bir gülümseme belirir. "Belki. Ama sen dünyanın gördüğü en güzel aksesuarsın."

Otuz dakika sonra, kalbi çarpan, adrenalin damarlarında dolaşan bir şekilde, bir yığın tahta paletin arkasında çömelmiş durumdayım. Oyun alanı, terk edilmiş binalar, hurda arabalar ve geçici bariyerlerin oluşturduğu, potansiyel saklanma yerleri ve pusu noktaları içeren bir labirent olan geniş bir şehir savaşı sahnesidir.

Takımımızın stratejisi basitti: Birlikte kalmak, birbirimizin arkasını kollamak ve diğer takımın bizi ayırmasına izin vermemek. Doğal olarak, ilk beş dakika içinde tamamen dağıldık.

Bir paintball kafamın üzerinden vızıldayarak geçip arkamdaki duvara çarpar. Bir çığlık atmak üzereyken yutkunur ve daha da eğilirim. Kulaklığımdan Taio'nun koordinatları bağırarak söylediğini, Saylor'ın o kadar kalın bir Avustralya aksanıyla küfür ettiğini ki sanki başka bir dil gibi geldiğini ve Forrest'ın sürekli nerede olduğumu sorduğunu duyarım.

"Mavi binanın yanındaki paletlerin arkasında," diye mikrofonuma fısıldıyorum. "Biri beni sıkıştırdı."

"Dayan," Forrest'ın sesi kulaklığımdan cızırtılı bir şekilde geliyor. "Senin için geliyorum."

"Ya da," diye araya giriyor Taio, "onu yan taraftan kuşatabilirsin. Senin konumundan saat 3 yönünde paslanmış bir araba var. Oraya ulaşabilirsen, sana ateş eden kişiyi rahatça vurabilirsin."

Sığınağımın kenarından dışarı bakıyorum. Tabii ki, yaklaşık beş metre uzakta içi boş bir sedan duruyor, mükemmel bir siper ve stratejik bir gözetleme noktası sunuyor.

"Hayır," Forrest araya girer. "Çok açık bir yer. Olduğun yerde kal, Sora. Geliyorum." Ses tonundaki bir şey — biraz fazla emredici, biraz fazla kontrolcü

—rekabetçi yanımı ateşliyor. "Ben gidiyorum."

"Sora, bekle..."

Ama ben çoktan harekete geçtim, filmlerde gördüğüm gibi zikzaklar çizerek saklandığım yerden fırladım. Boya topları etrafımda patladı, ama mucizevi bir şekilde arabaya daldığım için beni ıskaladılar.

Nefes nefese, boş pencere çerçevesinden bakıyorum ve saldırganımı görüyorum

—Jax, lastik yığınının üstünde oturuyor. Fazla düşünmeden, paintball silahımı kaldırıyorum, nişan alıyorum ve tetiği çekiyorum.

Büyük bir şaşkınlıkla, paintball tam göğsüne isabet etti. "Birini vurdum!" diye mikrofonuma bağırdım. "Gerçekten onu vurdum!"

"Aferin kızım!" diye bağırdı Taio.

Paintball'un patlamadığını görünce heyecanım bir anda söner. Çarpma sesini duydum, ama atışımın izi yok. "Kahretsin. Paintball bozukmuş," derim yenilgiyle, Jax'in hala oyunda olduğunu görerek onun yerinden kayboluşunu izlerim.

"Sorun değil. Yine de iyi bir atıştı, deniz kabuğu," diye ekliyor Saylor, takma adım Forrest'ın arkadaşlarına benden bahsettiğini ortaya çıkarıyor.

Ama şimdi, zafer dolu atışımdan sonra bile, Forrest şüpheli bir şekilde sessiz.

Bunu fazla düşünmeye vaktim yok çünkü aniden arkamdan yaklaşan ayak sesleri duyuyorum. Paintball silahımı kaldırarak arkama dönüyorum, ama

Forrest'in orada durduğunu, kendi silahını indirmiş olduğunu gördüm.

"Beni beklemen gerekiyordu," diyor, maskesi altında sesi gergin.

"Bir fırsat yakaladım." Omuz silkiyorum. "Ve neredeyse işe yarıyordu."

Aptal, arızalı ekipman.

O tartışmaya fırsat bulamadan, arabaya bir dizi paintball mermisi yağar ve ikimizi de eğilmeye zorlar.

"Trevor ve Brody, saat 10 yönünde," diye mırıldanır Forrest. "Çevrelenmiş durumdayız." Tam o sırada, Taio'nun sesi kulaklıklarımızdan gelir. "Saylor vuruldu.

Arkadan vurmuşlar."

"Lanet olası alçakça bir saldırı," diye homurdanır Saylor. "Neredesiniz çocuklar?" diye sorarım.

"Kuzey köşede, kulenin yanında," diyor Taio. "Randy beni avlıyor."

"Yeniden toplanmalıyız," diye karar verdi Forrest. "Sora, arkamda kal. Merkez binaya doğru koşacağız."

Adrenalin yüzünden ellerim titreyerek başımı sallarım. Bunun sadece bir oyun olması gerekiyor, ama Forrest'in gözlerindeki coşku, koruyucu kahraman rolünü çok ciddiye aldığını gösteriyor.

Engellerle dolu labirente birlikte ilerliyoruz, Forrest her adımda beni vücuduyla koruyor. Hantal ekipman ve maskelere rağmen, beni yakınında tutma şekli, ara sıra elini elime değdirme şekli, inkar edilemez bir samimiyet taşıyor.

"Neredeyse vardık," diye mırıldanıyor, harap merkezi yapı görünür hale gelirken. "Sadece birkaç adım daha... Ah! Lanet olsun!"

Bir paintball mermisi omzunun hemen üzerinde patlıyor, parlak mavi toz koruyucu yeleğine bulaşıyor.

"Keskin nişancı!" diye bağırarak beni beton bariyerin arkasına itti. "Kuleden!"

Kenardan bakıyorum ve gözetleme kulesinde oturan, silahını yeniden dolduran Jax'ı görüyorum.

"Jax," diye onayladı Forrest. "Yüksekte."

"Lanet olsun," diye mırıldanır Taio. "Trevor ve Brody de binanın girişini koruyorlar. Çıkışımız kesildi. Aklında parlak bir fikir var mı?"

Forrest bir an düşünür. "Dikkatlerini dağıtmamız lazım. Onları yerlerinden çıkarmak için bir şey."

"Bir fikrim var. Sora, başlangıçta nasıl ayrıldığımızı hatırlıyor musun?" diye sorar Taio.

"Evet?"

"Bu bir kaza değildi. Böl ve yönet stratejisi uyguluyorlar. Ama bunu onlara karşı kullanabiliriz."

"Nasıl?" diye sorar Forrest.

"Sora'yı yakalamalarına izin verelim."

"Ne?" Forrest'ın sesi inanamama duygusuyla yükselir. "Asla olmaz."

"Bir düşün," diye devam eder Taio. "Seni kızdırmak için onu hedef alıyorlar, Hawk. Onu 'yakaladıklarında', rahatlayıp gardlarını indirecekler. Kazandıklarını düşünecekler."

"Sonra ne olacak?" diye sorarım, garip bir şekilde plan ilgimi çekmiştir.

"Sonra onlar kutlama yaparken biz karşı saldırıya geçeceğiz. Klasik Truva atı taktiği."

"Bu plan hoşuma gitmedi," diyor Forrest inatla. "Sora'yı yem olarak kullanmak tam da onların istediği şey."

"Ben kendimi koruyabilirim," diye ısrar ettim. "Ayrıca, bugün bütün gün 'ona dokunursan ölürsün' klişesi üzerine değil mi? Kurtarma görevinden daha iyi bir plan olabilir mi?"

Forrest bir an sessiz kalır, sonra iç çeker. "Peki. Ama ilk sorun belirtisinde operasyonu iptal et."

"Artık senin rodeon değil, kovboy. Saldırı stratejisini ben devralıyorum," diyor Taio. "Sora, inandırıcı ol. Seni yakalasınlar ve kuledaki üslerine götürsünler. Ben hemen arkada olacağım."

Derin bir nefes alırım. "Tamam. Haydi bakalım."

Forrest daha fazla itiraz etmeden, ellerimi kaldırıp ayağa kalkar ve saklandığımız yerden çıkarım.

"Ateş etmeyin!" diye bağıryorum, yenilmiş gibi görünmeye çalışarak. "Teslim oluyorum!"

Paintball sahası bir an için sessizleşir. Sonra Randy'nin sesi kuleden duyulur: "Vay vay. Bakın kim tek başına kalmış." Görüş alanımın dışında birine işaret eder. "Brody, misafirimizi kuleye götür."

Brody barikatın arkasından çıkar, paintball silahını bana doğrultur.

"Yapma," diye yalvarırım.

"Ne yapma?" diye homurdanır.

"Beni vur," diyorum. "Daha önce hiç vurulmadım. Çok acıyor mu?" Aptal tuzağa düşüyor. "Ah, bu yüzden mi teslim oldun?"

Vurulmak istemiyor musun? Sakin ol, Barbie. Sana zarar vermeyeceğim."

Ben de itaat ediyorum ve Forrest'ın saklandığı yere son bir kez bakıyorum. Onu göremiyorum ama buradan onun gerginliğini hissedebiliyorum.

Brody beni kuleye doğru götürürken, gizlice çevremdeki potansiyel kaçış yollarını ve saklanma noktalarını değerlendiriyorum. Kule, üst katındaki platforma çıkan spiral bir merdiveni olan üç katlı bir yapı. Randy orada bekliyor, Brody beni merdiven sahanlığına ittiğinde kendini beğenmiş bir zafer ifadesiyle bakıyor.

"Mütevazı kalemize hoş geldin," diyor Randy alaycı bir selamla. "Arkadaşların nerede saklanıyor?"

Masumca omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Ayrıldık."

"Tabii," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Taio! Forrest!" diye bağırıyor.

"Kızını ele geçirdik!

Şimdi teslim olun, belki size yumuşak davranırız!"

Sessizlik ona cevap verir.

"Muhtemelen yeniden toplanıyorlar," diyor Brody.

"Ya da onu terk ettiler," diyor Trevor, merdivenlerin tepesinde belirerek.

"Onları suçlamıyorum. O bir yük."

Dilimi ısııyorum, bunun sadece bir oyun olduğunu ve bunların erkek çocukları olduğunu kendime hatırlatıyorum, ama yapma. *Ölü yük mü? Kaba.*

"Jax gözcülük yapıyor," diye devam eder Trevor. "Hareket belirtisi yok."

Randy memnuniyetle başını sallar. "Mükemmel. Taio'yu hallettikten sonra Hawk kolay olacak. Kız arkadaşı için endişelenmekle meşgul, ilerleme kaydedemeyecek." Bana küçümseyen bir gülümsemeyle döner. "Alınma tatlım, ama sen orada bir yük olursun."

"Alınmadım," diye cevap veriyorum samimi bir şekilde. "Ama bir şey merak ediyorum." "Ne o?"

"Otel odası mı ayırıyorsun yoksa kadınları annenin bodrum katına götürmekten rahatsızlık duymuyor musun?"

Trevor beklenmedik bir kahkaha atar, ama Randy ona sert bir bakış attığında bunu öksürük gibi gösterir.

"Komik," der Randy düz bir sesle.

"Aman Tanrım, şaka yapıyordum, ama doğru değil mi?" Acımasızca kıkırdayarak gülüyorum. "Annenle mi yaşıyorsun?"

"Takımın kamera önünde utanç yürüyüşü yaparken gülmeyeceksin," dedi Randy alaycı bir şekilde.

"Kameralarından bahsetmişken," der Brody, telefonunu çıkararak, "bu anı belgelendirelim." Kamerayı bana doğrultur. "O tulumu açıp biraz daha cilt göster, tatlım. Bunu erkek arkadaşına göndereceğiz."

Telefonunu tutmak için paintball silahını indirdi. Ne ilginç. Trevor da, sanki ben açıkça bir tehdit değilmişim gibi, duruşunu gevşetti. Randy bile kısmen arkasını döndü ve aşağıdaki sahada Forrest ve Taio'nun izlerini arıyor.

Aptal tavşanlar. Bugün hilelerle dolular.

Tek bir akıcı hareketle yere atlıyorum, yuvarlanıyorum ve silahımı Brody'ye doğrultuyorum. O tepki vermeden ateş ediyorum ve onu göğsünden vuruyorum.

"Ne..." Randy, ben nişanımı ona çevirip tekrar ateş ettiğimde dönüyor. Paintball, siyah giysilerinin üzerinde parlak sarı renkle omzuna isabet ediyor.

Trevor silahını kaldırır, ama çok yavaştır. Üçüncü atışım maskesine isabet eder ve boya vizörüne sıçrayarak onu geçici olarak kör eder.

"Üzgünüm çocuklar," diye mırıldanarak merdivenlere doğru geri çekildim.

"Sorumluluk, ha?" Randy omzunu öfkeyle silerken, yüzünde inanamama ifadesiyle buruştu.

"Seni kurnaz küçük..."

"Cümleyi bitirmeye cesaretin var mı?" Forrest'ın sesi arkamdan yankılanıyor. Merdivenlerin başında duruyor, paintball silahını kaldırmış, Taio da hemen arkasında.

"Görünüşe göre bizim hanımefendi kendini kurtarmış," diyor Taio, bariz bir memnuniyetle.

Randy, benden Forrest'a, sonra tekrar bana bakıyor, yüzündeki ifade yavaş yavaş şoktan isteksiz saygıya dönüşüyor. "İyi oynadın. Ama Jax hala dışarıda ve bu oyun bitene kadar..."

Yüksek bir düdük sesi onu keser. Aşağıda, bir hakem mavi bayrağı sallar. "Oyun bitti! Ev sahibi takım elemeye kazandı!"

"Ne?" Randy parmaklıklara koşar. "Bu imkansız."

"Oh, söylemeyi unuttum mu, arkadaşlar?" Saylor'ın sesi kulaklıklarımızdan, memnuniyetle dolup taşarak geliyor. "Aslında hiç dışarıda değildim. Ölmüş gibi yaptım, sonra etrafınızı dolaşıp Jax'i yakaladım, sizler rehine durumuyla meşgulken."

Forrest vizörünü kaldırır, kaskının altında geniş bir gülümseme belirir ve bana ıslıl ıslıl bakar.

"Ritz'de ikindi çayı içen bir kız için fena değil, ha?" Adrenalin ve onun yakınlığından nefes nefese, omzumun üzerinden sesleniyorum.

"Hiç de fena değil," diye onaylar, sesi daha düşük bir tona iner ve omurgamdan bir titreme geçer. Beni baştan aşağı süzdüğü çok açıktır. "Aslında

Aslında, bu... inanılmaz derecede seksiydin."

Taio boğazını temizledi. "Siz ikiniz bu anı yaşadıysanız, bizim yapmamız gereken bir zafer dansı ve tanık olmamız gereken çok aleni bir aşağılama var."

Kuleyi terk ederken, boya ve ter kokusuyla dolu nemli hava, o tanıdık zafer sonrası coşkuyu bana sert bir şekilde vurur. Nabzım hızlanır; ellerim hala heyecandan titriyor. Düşünmeden, Forrest'ın bileğini tutar ve onu oyun sahasının kenarında, büyümüş çalılardan yarı gizlediği küçük bir ekipman kulübesine doğru çekerim.

"Ne yapıyorsun..."

Bir bakışla onu susturuyorum.

"Taio ve Saylor zaferin formalitelerini halledebilir," diye fısıldayarak onu kulübeye çekip arkamızdan kapıyı kapatıyorum. Alan çok küçük, neredeyse altı metreye altı metre, duvarlar boya topu malzemeleriyle dolu raflarla kaplı. Ahşap çitalardaki çatlaklardan sızan öğleden sonra ışığında toz zerrecikleri dans ediyor.

Forrest, niyetimi anlayınca gözleri kararır. "Sora..."

"Adrenalin patlaması falan yaşamış olmalıyım," diye itiraf ettim, sesim kısık çıkarken ona yaslandım. "Asla böyle şeyler yapmam. Asla. Ama sende beni böyle yapan bir şey var..." Yutkundum, onunla tanıştığım andan beri içimde kopan arzu fırtınasını ifade edemiyordum.

"Seni ne yapıyor?" diye sordu, bana uzun, erimiş bir bakış attı.

"Farklı," diye fısıldadım. "Sen beni biraz yaşamak istememi sağlıyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Ekipman kulübesinde oynamak biraz yaşamak mı?"

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, üst dudağındaki terin tuzunu tadıyorum. Kaskını elinden yere düşürüyor ve kollarını bana doluyor. Koruyucu giysi, samimi bir temas kurmayı neredeyse imkansız hale getiriyor, yastıklama katmanları bedenlerimizi sinir bozucu bir şekilde birbirinden ayırıyor.

"Çıkar," emrediyorum, yeleğimin kayışlarıyla uğraşırken. "Çok fazla... engel var."

"Emin misin?" diye sorar Forrest, parmakları benimkine yardım ederken, tokalar ve bağları çekiştirir.

"Haftalardır bu konuyu dolandırıp duruyoruz," diyorum boğuk bir sesle. "Senin... Neyse, beklemekten bıktım."

Kıkırdaması alçak ve kaba. "Senin için özel bir şey yapmaya çalışıyordum. Önce güzel bir randevu, ya da..."

"Özel bir şey istemiyorum. *Şimdi* istiyorum." Kamuflej tulumumun kayışlarını açtım. Tulumu belime kadar indirdim, aramızda *hala* fazla kumaş gibi hissettiren dar siyah tişörtüm kaldı.

Forrest'in bakışları açgözlülükle vücudumu tarar. Sanki fiziksel bir dokunuş gibi, baktığı her yerde sıcaklık izleri bırakır. "Biri girebilir."

"O zaman çabuk olsan iyi olur."

Bu, onun için yeterli bir davetti. Bir anda beni duvara yasladı, ağzı benimkini buldu ve daha önce paylaştığımız dikkatli, çekingen öpücüklerden çok farklı, acı veren bir öpücükle beni öptü. Bu öpücük ham ve çaresizdi, dili içeri girmeye çalışıyor, dişleri alt dudağımı okşuyordu. Ben de onun enerjisine ayak uydurdum, parmaklarımı saçlarına doladım ve onu kendime yaklaştırdım.

Kulübe boğucu, hava toz, boya kokusu ve karışık ter kokusuyla ağır. Ahşap duvar sırtıma sert geliyor, ama Forrest'in vücudunun sıcaklığı beni o kadar tüketmiş ki, bunu neredeyse hiç fark etmiyorum. Elleri her yerde - yanlarımdan yukarı kayıyor, başparmakları göğüslerimin altını okşuyor, parmak uçları kalçalarıma gömülüyor.

"Bunu düşündüm," diye fısıldıyor boynuma, dişleri kulağımın altındaki hassas noktayı okşuyor. "Buraya taşındığımdan beri her gece. Yatakta yatarken, senin tam üstümde olduğunu bilmek lanet bir işkence. Acaba sen de beni düşünüyor musun diye merak ediyorum... belki de kendini okşuyorsun, beni düşünüyorsun."

Eli tişörtümün altına giriyor, avucuyla göğsümü kavarken avucunun sıcaklığı tenime değişiyor. Spor sütyenimin içinden bile, meme uçlarım onun dokunuşuyla sertleşiyor. Başparmağıyla meme ucumu daireler çiziyor, kumaşın sürtünmesi beni onun eline doğru eğilmeye iten lezzetli bir gerginlik yaratıyor.

"Forrest," diye inledim, başım duvara yaslanırken o tişörtümü yukarı itti ve parmaklarının yerini ağzı aldı. Sütyenimin ince kumaşı arasından dilinin ıslak sıcaklığı, şok dalgalarını doğrudan kalbime ulaştırdı.

Ellerim kendi küçük keşiflerine çıkar, gömleğinin altındaki sert göğüs kaslarını izler, pürüzsüz cilt ile gergin kasların kontrastına hayran kalır. Sabırsızca eteğini çekerim, onu hissetmeye ihtiyacım vardır, tümünü. O, onu çıkarmak için yeterince geri çekilir, sonra bana geri döner, ben tırnaklarımı hafifçe sırtında gezdirirken ciltlerimizi birbirine değdiririz.

Pantolonunun üzerinden, zaten sertleşmiş ve gergin olan penisini avuçladığımda inliyor. "Fazla vaktimiz yok."

"Alabildiğimi alacağım," diye fısıldadım, sesim kendime bile tanınmaz haldeydi — nefes nefese, talepkar, utanmaz.

Beni duvara dönük hale getirir, ani hareket beni keskin bir nefes almaya zorlar. Göğsü sırtıma bastırır, güçlü bir kolu belimi sararken, diğer eli taytımın bel kısmının altına kayar, parmakları iç çamaşıırıma dalar.

"Zaten çok ıslak," diye kulağıma fısıldadı, sesindeki şaşkınlık içimde yeni bir heyecan dalgası yarattı. Parmakları beni ıslak ve hazır buldu, ilk dokunuş dizlerimin titremesine neden oldu.

Orta parmağı klitorisimi daireler çizerek önce alaycı bir şekilde, sonra artan bir baskı ile okşarken iniltiyi geri tutuyorum. Diğer eli ağzımı kapatıyor, bir parmağını içime kaydırırken, sonra iki parmağını, beni yıldızları görmemi sağlayan noktaya ulaşmak için derinlemesine ilerlerken, istemeden çıkardığım sesleri bastırıyor.

"Şşş," diye fısıldadı, ağzı açık ve sıcak bir şekilde boynuma değiyordu. "Tabii tüm paintball sahasının senin orgazmını duymasını istemiyorsan."

Keşfedilme düşüncesi her hissi daha da artırıyor: parmakları içimde pompalıyor, başparmağı klitorisimi okşuyor, ereksiyonu giysilerimizin üzerinden kıcıma sertçe bastırıyor. Ona doğru geriye doğru sallanıyorum, artan baskıyı kovalıyorum, dolgunluk ve sürtünmenin ikili hissine kapılıyorum.

"İşte böyle," diye cesaretlendiriyor, sesi arzuyla dolu. "Karşı koyma. Benim için bırak kendini."

Ön kolundaki kaslar hareketleriyle geriliyor, bileği açığı ayarlamak için hafifçe bükülüyor. Avucunun içi kasık kemiğıme uyum sağlıyor, içimdeki parmaklarının ritmiyle karşı basınç yaratıyor, bu da beni akılsız hale getiriyor ve iç duvarlarım onun etrafında sertçe sıkışıyor.

Sanki ilham almış gibi, Forrest'ın başparmağı daha sıkı bastırıyor, parmak uçları yukarı doğru kıvrılırken klitorisimin etrafında sıkı daireler çiziyor ve her itişte o mükemmel noktaya vuruyor. Bu kombinasyon çok etkileyici, beni altüst eden bir duygu seli yaratıyor. Tanımadığım sesler çıkararak inliyor ve sızlanıyorum. Uyluklarım titremeye başlıyor, orgazm yaklaşırken vücudum geriliyor.

Dişleri boynumun omuzla birleştiğı hassas cildi sıyırdığında, paramparça oluyorum. Orgazm ani bir güçle beni vuruyor, zevk patlaması yayılırken duvarlarım onun parmaklarını sıkıca sarıyor. Hazırlıklı olmadığım şey, ardından gelen yoğun boşalma, elini ve iç çamaşıırımın içini ıslatan küçük bir ıslaklık.

"Sora," diye fısıldadı Forrest, hayranlık dolu bir sesle. "Her zaman böyle mi yaparsın?"

Konuşamayacak kadar şaşkın bir şekilde başımı sallarım, bacaklarım o kadar titriyor ki, belime doladığı kolu olmasa yere yığılırım. "Üzgünüm, üzgünüm," nefes nefese mırıldanırım. "Hiç... böyle olmamıştı..."

"Sadece benim için mi? Lanet olsun, bunu çok seviyorum. *Aferin kızım*," diye homurdanır. "Bundan sonra sadece benim için boşalacaksın."

"Evet, tamam. *Evet*." Ciğerlerim neredeyse çökmüş, derim aşırı duyarlı, artçı sarsıntılar içimi sarsıyor.

Sonunda tekrar hareket edebildiğimde, kollarında dönüp tozlu zemine dizlerimin üzerine çöküyorum. Ben beline uzanıp yeni bulduğum kararlılıkla pantolonunun düğmesini açmaya çalışırken, başını geriye atıyor.

"Sıra sende," diyorum, kirpiklerimin arasından ona bakarak. Saçlarım at kuyruğundan çözülmüş, dalgalar halinde yüzümün etrafına dökülmüştür.

"Buna gerek yok..." diye başlar, ama avucumu pantolonundaki büyük şişkinliğe kararlı bir şekilde bastırdığımda durur.

"Ben istiyorum." Onun penisini serbest bırakıp, etkileyici uzunluğunu elimle kavradım. Başparmağım ve orta parmağım onun çevresini zar zor kavrayabiliyordu. Bu benim kaldıracabileceğimden fazla olabilir, ama şehvet tereddütlerimi ortadan kaldırdı. Avucumun içinde nabız gibi atıyor ve sıcaktı, derisi çelik üzerine kadife gibiydi ve uçtan çoktan sızmaya başlamıştı. "Bunu haftalardır hayal ediyordum."

"Hayalindeki gibi mi?" Sesi parçalanmış ve gergin.

"Çok daha fazlası." Onun cinsel organının pürüzsüz başını yalarken.

Kulübenin loş ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, ama yine de göz bebeklerinin büyüdüğünü, çenesinin sıkı bir şekilde kenetlendiğini görebiliyorum. Eli yanağıma konuyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor, bu anın aciliyetine göre şaşırtıcı derecede hassas bir hareket.

Onu ağzıma aldığımda başı duvara yaslanıyor, dilim başını döndürüyor ve sonra onu daha derine alıyorum. Tadı tuzlu ve misk gibi, belirgin bir erkek kokusu, belirgin bir Forrest kokusu. Parmakları saçlarımda dolanıyor, yönlendirmiyor, sadece ben kendi hızımı belirlerken tutunuyor.

Yanaklarımı içe çekip geri çekilirken emiyorum, sonra onu daha derine yutuyorum. Elim, ağzımın ulaşamadığı yerleri çalıştırıyor, yukarı doğru hafifçe bükülüyor. Uyluklarındaki gerginliği, itmemek için gösterdiği iradeyi hissedebiliyorum.

Serbest elimle onu avuçlayıp, parmaklarımda arasında testislerini nazikçe yuvarladığımda, "Lanet olsun," diye inliyor. "Sen benim ölümüm olacaksın."

Onaylayarak mırıldanıyorum, titreşim onun nefesinin altında bir küfür çıkarmasına neden oluyor. Kalçaları, çok derine gitmemeye dikkat ederek, küçük, kontrollü itmelerle hareket etmeye başlıyor. Kontrolünü kaybetse bile her zaman düşünceli.

Hissettiğim güç başımı döndürüyor — bu güçlü, muhteşem adam benim dokunuşumla, ağzımla kendinden geçiyor. Daha önce hiç bu kadar arzu edilir, bu kadar kadınsı, bu kadar birine bağlı hissetmemiştim, oysa bu eylem daha önce bana her zaman samimi olmaktan çok mekanik gelmişti.

"Yaklaştım," diye uyarıyor beni birkaç dakika sonra, uzaklaşmaya çalışarak. "Sora, çekil..."

Onun uyarısını görmezden gelerek çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Onu olabildiğince derine alıyorum, boğazımı onun etrafında gevşetiyorum, dilimin üzerinde şiştiğini hissediyorum. Boğuk bir iniltiyle boşalıyor, sıcak akıntısı boğazımın derinliklerine kadar ulaşıyor, yutmaktan başka seçeneğim yok. Tereddüt etmeden yutuyorum, onu *bu şekilde* tanımak, tadını almak gibi cinsel yakınlığın tadını çıkarıyorum. Nefesim yavaşlıyor. Dudaklarımı yalarken göz teması kuruyorum.

Bir an için, zaman durur — o duvara yaslanmış, ben onun önünde diz çökmüş, ikimiz de zor nefes alıyoruz. Sonra gerçeklik geri gelmeye başlar. Dışarıdaki paintball sahasının sesleri, bizi çağıran sesler, çevremizin rahatsız edici farkındalığı.

"Bu..." Forrest, ayağa kalkmama yardım ederken söze başlar.

"Gecikmiş," diye tamamlarım, kıyafetlerimi düzeltirken. "Araştırmamızda geride kaldık, Forrest. Yetişme zamanı."

O gülerek pantolonunu giyiyor. "Okulu çok seviyorum."

Bölüm 22

Sora

*And then my heart falls
right out of my ass.*

"Sora'ya!" Taio bira bardağını havaya kaldırır. "Paintball tarihinin en gizli çift taraflı ajanı!"

"*Sora'ya!*" Saylor ve Forrest da aynısını söyleyerek bardaklarını benimkine çarptırır. Paintball zaferimizden bir saat sonra, paintball tesisinin yakınındaki yerel pub

McGinty's'in köşesinde oturuyoruz. Slaughterhouse Four, mekanın diğer tarafındaki masada oturuyor ve onlara acıyarak ısmarladığımız biraları içerken, belirgin şekilde daha az neşeli görünüyorlar. Onlara içki ısmarlamaktan kurtardık ama yine de isteksizce video çekiminde yer almalarını sağladık ve bizi "her açıdan, şimdi ve sonsuza kadar üstün paintball takımı" ilan ettiler.

Hala zaferimizin coşkusu yaşıyorum, vücudum kalan adrenalin ve Saylor'ın denemem için ısrar ettiği sert elma şarabının hoş etkisiyle titriyor. Tesisde aldığım duş nedeniyle saçlarım ıslak ve cildimde hala Forrest'ın ekipman kulübesinde emdiği yerlerde hafif izler, neredeyse öpücük izleri var.

"Hala üçünü de indirdiğine inanamıyorum," diyor Saylor, inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "Böyle ateş etmeyi nerede öğrendin?"

"Acemi şanssı," diyorum omuzlarımı silkerek.

"Saçmalık," diye karşılık verir Taio, bilmiş bir gülümsemeyle. "Sen doğuştan bir katilsin."

"Hiç de değil," diye gülüyorum. "Ama babam hayattayken onunla birlikte çok fazla arcade oyunu oynayarak büyüdüm. Ben küçükken beni Pewter's'a götürürdü, orası Dave & Busters gibi bir yerd. Avcılık oyununu çok severdik."

"Baban Big Buck Hunter oynuyor," diye düşünür Forrest, bir yudum bira içerek. "İşte bu bir görüntü."

"O oyunda çok kötüydü," diye itiraf ettim. "Ama deniyordu. Bu, birlikte geçirdiğimiz çocukluk anılarımdan biriydi."

Babamdan bahsedilince masada garip bir sessizlik hakim oldu ve ortamı bozduğum için kendime kızdım. Taio ve Saylor'ın Forrest'ın eskortluk işinden bahsetmekten kaçındıklarını fark ettim ve karşılığında ben de kendi ailevi sorunlarımdan daha dikkatli olmalıyım.

"Peki," diyorum, konuyu değiştirmek için sabırsızlanarak, "Dakota büyükannesinin evinde nasıl? Ondan haber aldın mı?" Soruyu, akşam boyunca periyodik olarak telefonunu kontrol eden Forrest'a yöneltiyorum.

Kızından bahsedilince yüzündeki ifade yumuşar. "İyi. Hannah'nın annesi bana Koda'nın yeni prenses şamandıralarının fotoğrafını gönderdi." "Çok tatlı."

Ses tonumdaki merakı hissetmiş olmalı ki, ayrıntılara girer. "Hannah'nın ailesi bana her zaman iyi davrandı. Ayrıldığımızda pek sevinmediler ama Dakota'nın hayatında, dolayısıyla benim hayatımda da kalmak için çaba gösterdiler."

"Hannah'nın aksine," diye mırıldanır Taio, Forrest'tan uyarıcı bir bakış alır.

"Aileden bahsetmişken," diye Saylor nazıkçe araya girer, "Forrest bize senin çok başarılı bir romantik roman yazarı olduğunu söyledi. Geçen gün Turn The Page'de senin kitaplarını arıyorduk."

"Evet... kitaplarım orada yok," diyorum, zoraki bir gülümsemeyle. "Ben bağımsız bir romantik yazarım."

"Orası bağımsız bir kitapçı," diye ekler Taio.

"Evet, birkaç kez sordum. Hiç cevap almadım. Satamayacaklarını düşündükleri kitapları stoklamak istemiyorlar." Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Babam gibi ünlü bir yazar olamayacağım, sadece başımı su üstünde tutmaya çalışıyorum." Varsayılan tavrım, yenilgiyi alçakgönüllülükle kabul etmektir, ama bu sözler ağızma acı bir tat bırakıyor. Kendimi küçümsediğim için değil, çünkü bunlar gerçek. Asla gerçekleştiremeyeceğimi bildiğim bir hayalin peşindeyim.

"Hey, başını dik tut, genç hanım," Taio neşelenir. "Daha yeni başladın, değil mi? Adını duyurmak için zamanın var."

"Dört yıl, on iki kitap." İç çekiyorum. "Hiçbiri düzgün bir kâr getirmedi."

Eskortlar hakkında ilginç bir şey var, en azından *bu* eskortlar, duygusal olarak sezgisel. Hepsi küçük, acıklı bakışlar atıyorlar.

"Gerçekten, bu işte berbat mısın, canım?" Saylor, Forrest'ın yumruğunu göğsüne indirmeden hemen önce sorar.

Forrest araya girdiğinde hâlâ nefes nefeseydi. "Aptal olma. O olağanüstü. Ama kitap sektörü Hollywood'a çok benziyor. Şans, piyango ve tanıdıklarıyla ilgili."

"Ama onun bağlantıları yok mu? Forrest bize babanın..." "J.P. Cooper, evet," diye onaylarım. "Vay canına, Forrest." Ona bir bakış atarım. "Sırrımı küçük arkadaşınla paylaştın, hm?"

"Sadece takma adların, yazar olarak derin güvensizliklerin, babanla gergin ilişkin ve ikinizin yaşadığı çılgın seks hayatın," diye yardımcı olmak için Taio ekliyor.

Forrest'a gözlerimi genişletiyorum. "Yani, sadece yüzeysel şeyler."

Forrest utançla başını eğdi. "Üzgünüm. Onların yardım edebilmesi için sadece durumumuzu paylaştım. Bana kitap temalı randevular planlamama yardım etmeleri gerekiyordu" — Saylor'a, sonra Taio'ya sert bir bakış attı — "lanet olası ağızlarını açıp ayaklarını yutmamaları gerekiyordu."

"Sora, onun öfke nöbetini görmezden gel," diyor Taio, bir yudum daha bira içerek. "Bizi destek ekibin olarak gör. Kitaplarını göğsümüze bağlayıp Broadway'de çıplak olarak yürümek zorunda kalsak bile umurumda değil. Hepimiz sana yardım etmek için buradayız. Forrest'ın bir görevi varsa, bizim de var demektir."

"Ah, ne kadar tatlısınız. Sizler iyi arkadaşlırsınız." Forrest'ın sert omzuna hafifçe vuruyorum. Hâlâ Saylor'a deli gibi bakıyor.

"Peki, bir sonraki kitabın ne hakkında? Yakında çıkacak olan, ikilinin ikinci kısmı, değil mi?"

Forrest'a bir kez daha bakıyorum. "*Tanrım*. Sutyen bedenimi de biliyorlar mı?" Sessiz kalıyor, bakışlarımdan kaçınıyor. "Bu..." Tereddüt ediyorum, aniden kendimi bilinçli hissediyorum. "Bu, lise aşıkları on yıl sonra yeniden bir araya gelen ikinci şans romantizmi. İlk kitap onun bakış açısından yazılmıştı. İlk kitabın sonunda bazı koşullar nedeniyle ayrılmışlardı ve şimdi ikinci kitap onun bakış açısından ve onu nasıl geri kazandığı anlatılıyor. İyi satacağını sanmıyorum. Kahramanın bakış açısından bir aşk romanı yazmak alışılmadık bir şeydi, zekice olduğunu düşünmüştüm ama yine başarısız olacağına eminim."

"Hayır, bu oldukça havalı. İyi bir temsil. Okuyacağım. Her sayfasını." Taio onaylayarak başını sallar. "Büyük bir özür var mı?"

"Ne?" diye sorar Forrest.

"Yalvarma sahnesi," diye Taio bir profesörün sabrıyla açıklıyor. "Kahramanın affedilmek için yalvarması, genellikle onun olgunlaştığını ve değiştiğini kanıtlayan büyük, halka açık bir jestle."

Ona bakıyorum, bir an için dilim tutuluyor. "Gerçekten romantik romanlar okuyorsun." Taio omuz silkiyor. "Ben çok yönlü biriyim."

"Ayrıca saç örmede de şaşırtıcı derecede iyidir," diye ekler Saylor. "Tam bir aptal olmadığı zamanlarda Koda'ya Fransız örgüsü yapar."

"Gizli derinlikler," diye mırıldanıyorum, bizim konuşmamızı okunaksız bir ifadeyle izleyen Forrest'a bakarak. "Bir kahramanda her zaman iyi bir özellik."

Bir tur daha içki içtikten sonra saatime bakarım ve saatin ne kadar geç olduğunu fark ederim. "Artık gitmeliyim. Uzun bir gün oldu."

"Hesabı ödeyip bir taksi çağırayım," diyor Forrest, elini masanın altında benimkine uzatarak.

"Hayır, kal," diye ısrar ettim. "Zaten çocuklarınızın gününü yeterince mahvettim."

Arkadaşlarınla biraz zaman geçirmeyi hak ediyorsun."

"Bu aptallardan bıktım. Seninle olmak istiyorum," diyor Forrest şakacı bir şekilde. Sonra sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Bitmemiş bir işimiz var, değil mi?" diyor. Bakışlarındaki sıcaklık hissedilebilir, kulübedeki anılar hala zihnimde canlı.

"Öyle mi?" Yaklaşıyorum.

"Kesinlikle."

"Özel planların mı var?" diye alay ediyorum.

Forrest bana göz kırpmıyor. "Seni yemeğe çıkarayım."

"Akşam yemeği randevusu pek de sıradan bir şey değil," diye düşünürüm.

"Ne araştıracağız?"

"Hayır, sadece akşam yemeği. Bu gece araştırma yok. Sadece sen ve ben, birlikte yemek yiyeceğiz."

Nereye istersen."

Sesindeki samimiyet beni hazırlıksız yakaladı. Bu, sözleşmesini yerine getiren eskort Forrest değil. Bu sadece... Forrest. Bana çıkma teklif ediyor. Normal bir erkek gibi.

"Emin misin?"

"Kesinlikle," diyor. "Neredeyse birlikte yaşıyoruz, ama hiç gerçek bir randevuya çıkmadık. Bunu düzeltmek istiyorum."

Kalbim biraz hızlanır. "Öyleyse, tam da uygun bir yer biliyorum."

Taio ve Saylor'a veda ettikten sonra, Forrest ve ben serin akşam havasına çıkıyoruz.

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordu taksiye doğru yürürken. "Şoföre söylemeliyim."

"Nereye istersem?" O

da başını sallar.

"Galbi Grill," diyorum. "Şehrin en iyi Kore barbeküsü. Annem beni neredeyse onların yemekleriyle büyüttü."

"Harika." Bana yolcu kapısını açar. "Kore yemeği canım çekiyordu."

Bariz imaya gülümserim.

Bir saat sonra, flörtöz bir taksi yolculuğunun ardından, dünyadaki en sevdiğim yerlerden birine giriyoruz. Restoran kalabalık, sıcak tabaklarda cızırdayan etlerin sesi ve sarımsak ve zencefilin zengin aromasıyla dolu.

"Burası... biraz ürkütücü görünüyor," diyor Forrest, gözleri sağa sola kayıyor.

"İki kişilik lütfen," diyorum hostese. "Tatami odasında. Sorun olur mu?" diye Forrest'a soruyorum.

"Tabii? Bu ne anlama geliyor?"

"Geleneksel Kore yemekleri. Alçak bir masa ve büyük minderler üzerinde yerde oturuyoruz. Ama isterseniz normal masalar da var."

"Hayır, tatami olsun," diyor Forrest heyecanla, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Seni mutlu edecek ne varsa."

Hostes oturma planını kontrol eder ve gülümser. "Seul'de yerimiz var gibi görünüyor." Forrest'a bakarak, onun ilk kez geldiğini anlar ve açıklığa kavuşturmak için sorar. "Tüm tatami odaları Güney Kore'nin büyük şehirlerinin adlarını taşıyor: Seul, Busan, Daegu, Incheon. Bu gece tüm rezervasyonlar dolu, ancak Seul'de yemek yiyen sadece bir çift daha var, onları az önce oturttuk. Bir barbekü masası daha boş."

"Harika," diye cevaplar Forrest, hala biraz şaşkın görünüyor.

Hostes iki büyük menü getirir ve bizi restoranın arkasına götürür. Özel odanın bölmesini kaydırarak açar ve oturmuş olan çifte rahatsızlık verdiği için özür diler.

Bu gece kiminle yemek yiyeceğimizi görünce kalbim sıkışır.

"Soraya?" diye sorar annem, adımı Korece telaffuz ederek, normalde bastırıldığı aksanı ortaya çıkararak. Gözleri şaşkınlıkla açılır, sonra Forrest'ın eline kenetlenmiş benim elime takılır.

Kahretsin, bu yeterince rahatsız ediciydi, ama sonra annemin yanındaki beyefendi başını çevirir ve kalbim yerinden çıkar.

"Baba?" diye şok içinde soruyorum.

"Baban," diye tekrarlar Forrest, neredeyse boğulacak gibi. "Peki," diye mırıldanır, "bu ilginç olacak."

23. bölüm

Forrest

*She might as well be
Eloise at the Plaza.*

J.P. Cooper'ın gözlerine baktığım anda, sanki bir yük treni çarpmış gibi hissettim — tabii yük trenleri tasarımcı gözlükleri takıyor ve mükemmel tuz-biber saçları olsaydı. İşte buradayım, hukuk diploması olan bir eskort, dünyanın en ünlü yazarlarından birinin önünde duruyorum, ki o da benim sahte kız arkadaşımın babası.

Sahte kız arkadaşım, şu anda ebeveynlerine bakıyor — birlikte — ağzı o kadar açık ki, içine küçük bir uçak gemisi sığabilir.

"Anne? Baba?" Sora, Titanic'teki son can yeleğiymiş gibi hala elimi sıkıca tutarken ciyaklıyor. "Burada ne yapıyorsunuz? Birlikte?"

Jennifer Cho ilk olarak kendine gelir ve zarif ipek bluzunu, Sora'nın telaşlı olduğu zamanlarda bana hatırlattığı, alıştırılmış bir sakinlikle düzeltir. "Ne hoş bir sürpriz, Sora," der ve aksansız bir lehçeye sorunsuzca geçer. "Peki bu yakışıklı beyefendi kim?"

Aklımı toplayıp elimi uzatıyorum, sanki para karşılığında kıyafetlerini çıkaran biri gibi görünmemeye çalışarak. "Forrest Hawkins, hanımefendi. Sizinle tanışmak bir zevk."

J.P. Cooper elimi sıkmak için ayağa kalkmaz. Bunun yerine, insan doğasını inceleyen biri gibi, ya da boş zamanlarında kurbağaları inceleyen biri gibi, beni tedirgin edici bir yoğunlukla inceler. "Memnun oldum," der, sesi derin ve ölçülüdür.

"Baba, kaba davrandığında bana söylememi istediğini hatırlıyor musun?" diye uyarıyor Sora.

"Üzgünüm. Soju ve yerçekimi beni tembelleştiriyor," diye homurdanır, kızı tarafından iyice azarlanmış bir şekilde. Ayağa kalkar, iri yapısı beklediğinden daha da iridir. El sıkışmak gibi görünüp, elimdeki kemikleri toz haline getirmeye çalışır. "Tanıştığımıza memnun oldum, Forrest. Ben J.P. — lütfen beni Bay Cooper saçmalığından kurtarın. İkiniz de akşam yemeğine katılmak ister misiniz?"

Sora, selamlaşmadan memnun kalır ve sonunda diğer elimi bırakıp anne babasının karşısındaki minderine oturur. Ben de onu takip ederim, titrek bacaklarımı gizleyemeyen alçak masaya kızgınım. Daha önce birçok müşterinin ebeveynleri ve aile üyeleriyle tanıştım. Sonsuz düğünler, bah mitzvahlar, yıldönümleri, neredeyse hiç tanımadığım bir müşteriye aşıkmiş gibi davranmak, ama bu? Bu farklı. Çünkü gerçekten iyi bir izlenim bırakmak istiyorum.

Ve bugün, Sora ile benim tuhaf ilişkimizdeki bu büyük an için yaptığım tek şey, kirli bir paintball ekipman kulübesinde o doyana kadar parmaklamak. İdeal değil.

"Peki baba, şehre ne zaman geldin?" diye soruyor Sora kayıtsız bir şekilde.

"Aslında dün. Bugün seni görmek için brownstone'a uğradım, ama cevap yoktu," diyor J.P. çok rahat bir şekilde.

"İçeri girmedin mi?" diye sorar Sora, yüzündeki renk yavaşça kaybolurken.

"Hayır, orası artık senin evin. Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Forrest benimle brownstone'da yaşıyor," diye aceleyle söyler, önceki soğukkanlılığını bir kenara bırakarak. Suçlu itirafını gizleyebilecekmiş gibi ellerini yüzüne kapatır. "Ve küçük kızı," diye parmaklarının arasından mırıldanır.

Garsonun iki küçük bardak limonlu buzlu suyla geri dönmesi bizi bir anlığına kurtarır. Alkollü içecek isteyip istemediğimizi sorar ve cevaplarımız birbirinden daha farklı olamazdı.

"Hayır, teşekkürler," der Sora, "ama bir Coke Zero alabilir miyim?"

"Peki siz, efendim? Aynı şey mi?" diye sorar garson. Gözlerine bakarak, "*Kurtar beni*" diyen yalvaran bir bakış atarım.

"Oh, hayır. Bana alkol getirin lütfen."

"Ne tür?" diye sorar.

Omuz silkiyorum, yüzümde rahatsızlığımın izleri açıkça görülüyor. "Fark etmez. Beni şaşırtın."

Güler ve sonra dikkatini Sora'nın ailesine çevirir. Annesi şefin spesiyallerini sormaya başlar ve ben Sora ile bir anlık özel bir görüşme yaparım.

"Gerçekten mi? Hemen itiraf mı ettin?" diye fısıldarım. "Önce ortamı ısıtmam için bana zaman tanıyamadın mı?"

"Üzgünüm," diye mırıldanır. "Annem insan yalan makinesi gibidir. Dürüst olmak daha iyidir."

"Öyle olsa bile, bu gece bazı şeyleri kendimize saklamamız gerektiğini düşünüyorum, değil mi?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum.

Görünürde sarsılmış bir şekilde başını sallar.

"Masaya sipariş versem sorun olur mu? J.P. en sevdiği yemekleri bilmiyor ama ben biliyorum," diyor Bayan Cho, bana ve Sora'ya hitap ediyor ama bakışları benim üzerimde.

"Hiç sorun değil."

Bayan Cho akıcı Koreceyle sipariş vermeye başlar, çok fazla yemek sipariş eder. Anlayabildiğim tek şey, siparişi bir tur elma soju isteyerek bitirmesidir.

"Tatlıdır, seveceksin," diyor Sora bana.

Garson ilk içkileri getirene kadar ortalıkta rahatsız edici bir sessizlik hakim.

"Bir tane seni öldürmez, Sora," diyor Bayan Cho, yeşil cam şişeyi alıp berrak sıvıyı dört shot bardağına dökerek. "Hadi, kutlama yapıyoruz."

"Ne kutluyoruz tam olarak?" diye sorar Sora, anne babasını işaret ederek. "En son duyduğumda babamın mesajlarına cevap vermiyordun. Şimdi yine ziyarete geldi ve siz ikiniz randevuda mısınız?"

"Doğru, iyi yardım ettin evlat," diye mırıldanır J.P.

Sora kızarır. "Senin için onunla konuşacaktım, baba. Dikkatim dağıldı."

J.P. kaşlarını kaldırır. "Dikkatin dağıldı mı? Ben de onun adının Forrest olduğunu sanıyordum." Pek komik olmayan şakasına sırtarak gülümser. "Her neyse, annenin son terfisini kutlamak için buraya geldim." Shot bardağını kaldırır ve her birimize doğru eğerek, konuşmaya başlar. "Bu kadın bir muamma. Zarif, şefkatli, yumuşak, sıcak, ama savaşta bir şövalye gibi cesur. Savaş, ofisindeki cinsiyetçi domuzlar, cam tavanlarını korumaya kararlı olanlar. Yine de, zekası, cazibesi ve en güzel ruhuyla, her seferinde onların kristal duvarlarını yıkıyor. *Jennifer—Cho*, Min-Ja—nihayet hak ettiğin takdiri aldığın için şeref, tatlım."

J.P.'nin örneğini takip ederek, votka gibi yumuşak bir tat bekleyerek shot'ı bir dikişte içiyorum. Ama içki tatlı ve aldatıcı bir şekilde hafif; ne olduğunu anlamadan sizi yere serip bırakacak türden bir içki.

Sora'ya dönüyorum. "Bu gerçekten çok iyiydi. Bence..." Onun şaşkın ifadesini, parmakları arasında sallanan, hala dolu shot bardağını görünce sözümü kesiyorum. "Ne oldu?" diyorum.

"Bu ne biçim bir konuşmaydı?" diye sorar, annesi ile babası arasında bakışlarını gezdirerek suçlayıcı bir tavırla.

"Bence oldukça hoştu," diye araya girer annesi.

"Evet, *çok güzeldi*. Şu anda babamın vücudunda uzaylı bir parazit barınıyor olabileceğinden kimse endişelenmiyor mu?"

Bayan Cho omuz silkiyor. "Aklımdan geçti, ama babanın eski haline göre paraziti tercih ederim." Yine bardağını doldurmaya başlıyor, diğer boş soju bardaklarını, benimkini de dahil, doldururken yüzünde şakacı bir gülümseme var. "İç. Masada bırakmak uğursuzluk getirir," diyor kızına.

Sora, nadiren içki içen bir kıza yakışmayacak şekilde, isteksizce shot'ını suymuş gibi içti.

"Demek," J.P. kadehini dikkatlice masaya koyarak söze başlar, "benim evimde kızımın mı yaşıyorsun?"

"Baba, az önce burası artık *benim* evim olduğunu söylemedin mi?" diye uyarır Sora. "Ve durum öyle değil."

"Aksine, aynen öyle," diye karşılık verir. "Aynı evde kalıyorsunuz. Bu, birlikte yaşamamın tanımıdır."

Boğazımı temizledim. "Efendim, açıklamam gerek. Sora, bana ve kızım Dakota'ya geçici olarak onunla kalmamıza izin verdi. Eski eşim ülkeyi terk etti..."

"Dört yaşındaki kızını geride bıraktı," diye ekler Sora.

"...ve Sora alternatif olarak evini teklif etti. Kızım artık tam zamanlı benimle olduğu için eski dairem uygun değil. New York'ta emlak piyasasının nasıl olduğunu biliyorsunuz." J.P.'nin delici bakışlarının acı verici farkındalığıyla saçlarımı elime alıp düzeltiyorum. "Bu çok büyük bir yardım oldu. Ama sonsuza kadar sürmeyecek. Sora'nın cömertliğinden faydalanmak gibi geldiğinin farkındayım, ama..."

"Oğlum, sakın ol," diye J.P. sözümü keser. "Mahkeme salonunda değilsin. Sora'nın yeni arkadaşlar edinmesine seviniyoruz. Daphne, az miktarda olsa bile biraz fazla geliyor."

"Onunla dört kez falan görüştün," diye mırıldanır Sora.

"İşte bu," diye karşılık verir. "Neyse, Bay Hawkins, ne iş yapıyorsunuz?"

Milyon dolarlık soru. Sora'nın yanımda gerginleştiğini hissediyorum.

"Finansal danışmanlık," diye sorunsuzca cevap veriyorum. "Çoğunlukla özel müşteriler."

"Özel müşteriler," diye tekrarlar J.P., şüpheli bir nesneyi inceliyormuş gibi bu ifadeyi tekrar tekrar söyler. "Kârlı bir iş olmalı. Sen ve Jennifer'ın birçok ortak yönü var. Aynı alanda çalışıyorsunuz."

Yüzüm kızarır. Kahretsin. Sora, annesinin mesleğinin benim sahte mesleğim olduğunu söylememişti. Aceleyle, aklıma gelen herhangi bir finans terimini bulmak için beynimi zorlarım.

"Faturaları ödüyor," diyorum, boynumdan yukarıya doğru yayılan ani sıcaklığa rağmen ifademi nötr tutarak.

Neyse ki konuşma Dakota'ya yönelir, bu benim için kolay bir konudur. Bayan Cho, Dakota'nın önemli gelişmeleri, hobileri ve ilgi alanları hakkında, sanki kendi torunuymuş gibi heyecanla sorular sorar. İlk yemekler gelene kadar konuşma akıcı bir şekilde ilerler. Bayan Cho'nun açıklamasına göre *banchan* —ana yemeğin öncesinde servis edilen küçük mezeler. Hemen her birini açıklamaya başlar, misafirperverliği eski kocasının biraz huysuz tavrını gölgede bırakır.

"Bu kimchi, fermente lahana. Ve burada japchae, tatlı patates erişttesi var. Bu oldukça lezzetli," diyor ve parlak kırmızı bir tabağı işaret ediyor.

"Forrest baharatlı yemekleri sevmez," diye araya girer Sora, annesi bana küçük gümüş kaseleri birbiri ardına uzatırken beni kurtarmaya çalışır.

Bayan Cho, biraz kırılmış gibi şok olmuş bir ifadeyle tereddüt eder. "Kimchi acı değildir. Galbi Grill en iyi banchan'a sahiptir. Çok hafiftir."

Sora inliyor. "Sana yalan söylüyor, Forrest. Kimchi'den kaç."

"Sorun yok. Acı yemekleri severim, sadece az yerim," diye yalan söylüyorum, ikna edici bir şekilde, tam da onun uyardığı şeyi alıyorum. "Denemek isterim." Bolca bir ısırık alıyorum ve hemen erimiş lav yutmuşum gibi hissediyorum. Gözlerim yaşarır, sinüslerim anında temizlenir ve dilimin vücudumun geri kalanından boşanmak istediğinden oldukça eminim. Aptalca bir nedenden dolayı, bir ısırık daha alıyorum.

"Mmm," diyorum, yüzümden gözyaşları akarken başparmağımı kaldırıyorum.

Bayan Cho etkilenmiş görünüyor. "Gördün mü? Güzel, değil mi? Ye tatlım. Daha fazla sipariş edebiliriz."

Sora dehşete kapılmış görünüyor. "Ölüyor musun?" diye fısıldıyor.

"İyiyim," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum ve suya uzanıyorum, ama bu sadece ateşi daha da yayıyor.

J.P. sırtarak, "Soju yardımcı oluyor," diyor ve shot bardağını tekrar dolduruyor.

Minnettarlıkla bir dikişte içirim, tatlı elmanın tadı yanan alevlerin yerini alır ve anında rahatlarım.

"Peki, Bayan Cho," tekrar konuşabilir hale geldiğimde diyorum, "Sora'nın babası sizin de finans sektöründe çalıştığınızı söylemişti?"

"Jennifer, lütfen," diye ısrar eder. Benim taşralı kalbim bununla zorlanıyor. Onları tercih ettikleri şekilde çağırırım ama kız arkadaşımın ailesine Bay ve Bayan dışında başka bir şekilde hitap etmemek bana acı veriyor.

"Teşekkür ederim, Bayan Jennifer," diye cevap veriyorum, mutlu bir uzlaşma bulmuşum. "Ne kadar centilmen," diyor. "Evet, özel bir bankada varlık yönetimi alanında çalışıyorum."

. Muhtemelen sizin yaptığınız kadar heyecan verici bir iş değil. Müşterileriniz daha çok hisse senetlerine mi yatırım yapıyor? Kişisel servet mi? Biz daha çok risk sermayedarlarıyla çalışıyoruz."

"Tam isabet," diyorum düz bir sesle, bunun doğru olup olmadığını bilmeden.

"Peki, Sora'ya iş bulma olasılığınız nedir?" "Sora'nın bir işi var," diye cevap veriyorum, istemeden biraz sert bir şekilde.

"Annem romantik roman yazmanın saçma olduğunu düşünüyor," diye açıklıyor Sora, sesinde eski bir incinmişlik izi var.

"Saçma değil, anlamsız dedim," diye itiraz eder Jennifer. "Bundan geçinmenin zor olduğunu söyledim. Arada fark var. Geliriyle ailesini geçindirebilen kaç yazar tanıyorsunuz?"

"Babam dışında mı?" Sora'nın gözlerinde, hepimizin bildiği bariz gerçeği dile getiren bir meydan okuma var. J.P. Cooper, "benim dediğimi yap, benim yaptığımı yapma" türünde bir baba.

Masa sessizliğe bürünür. Cızırdayan ızgara bile sessizleşir.

"Açıklığa kavuşturmak için, ben de bir yazarım, Forrest," diye ekler J.P.

"Oh, biliyorum. Siz bir efsanesiniz, efendim. Ve elmanın ağaçtan uzağa düşmediğini görmek çok güzel." Kolumu Sora'nın omuzlarına dolayarak ona hafifçe sarıldım. "Eğer çocuklarımız olursa, umarım sizin izinizden gidecek kadar yaratıcı ve cesur olurlar."

J.P.'nin çenesi sertleşir ve gözleri donuklaşır. "Yıllardır elmayı bahçeden tamamen çıkarmaya çalışıyorum. Ama Sora inatçı biridir."

"Harika, baba, teşekkürler," diye mırıldanır Sora, daha da moralini bozarak.

"Bence bu takdire şayan bir şey." Elimi Sora'nın dizine koyup, onu sakinleştirmek istercesine sıkıyorum. "Tutkunu takip etmek cesaret ister."

"Bir şey gerekir," diye mırıldanır J.P. "Cesaret olduğundan emin değilim."

"J.P.," Jennifer sessizce uyarır.

"Ne? Hepimiz yetişkiniz." Sora'ya delici bir bakış atar. "Son telif çekin ne kadardı? Kirayı ve market masraflarını karşılayacak kadar mı?"

"Baba..."

"Çünkü değilse, tutkunu takip etmiyorsun demektir. Gerçek bir kariyerin pahasına bir hobinin peşinde koşuyorsun."

Sora'nın omuzları çöküyor ve içimde kıvrılmış olan bir şey sonunda çözülüyor, sonra kopuyor.

"Saygısızlık etmek istemem ama," derim, sesim sakın ama kararlıdır, "kızınız inanılmaz yetenekli. Ve dirençli. Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyor."

J.P.'nin kaşları yukarı kalkar. "Öyle mi?"

"Evet, doğru." Gözlerine bakarım. "Herkesin başarıya giden yolu aynı değildir. Ve herkes başarıyı banka hesabının büyüklüğüyle ölçmez."

"Senin gibi bir hesabın olduğunda bunu söylemek kolay," diye karşılık verir J.P.

"Mücadeleyi bilirim," diye cevap veriyorum, çiftlikte geçirdiğim çocukluğumun sonsuz günlerini ve gecelerini, geçimimizi sağlamak için çalıştığımız günleri düşünerek. Babamın her gün, ışıkların yanıp yanmayacağını bilmeden nasıl kalktığını, ama yine de botlarını bağlayıp şapkasını taktığını. "Ve şansın aleyhine olduğunda devam etmek için ne gerektiğini bilirim."

Sora'ya bakıyorum, gözleri şaşkınlıkla açılmış. "Ne umuyorum biliyor musun? Bir gün Dakota'nın senin kadar cesur ve kararlı bir yetişkin olmasını umuyorum. Senin yazmayı sevdiğin kadar sevdiği bir şey bulmasını umuyorum. Ve sana şunu söz verebilirim: tutkusu ne olursa olsun, her adımında onu destekleyeceğim, hayallerini söndürmeye çalışmayacağım."

J.P.'nin yüzü kararır. "Çünkü sen hala genç bir babasın. Henüz amacını anlamıyorsun."

"Amacım mı?" diye soruyorum, onun stoik ifadesine dönerek.

"Anneler besler. Çocuklarına bakar, onları büyütür." Jennifer'ı işaret eder. "Bir babanın görevi, çocuklarına kendilerine ihtiyaç duymamalarını öğretmektir. Onları gerçek dünyaya hazırlarız."

"Onların ruhlarını ezerek mi?" diye meydan okurum.

"Dürüst olarak." J.P. öne eğilir. "Sora'nın gidişatına bakılırsa, başını su üstünde tutabilmesinin tek yolu, sürekli para transferleri, hediye edilen evler ve benim sağladığım prenses yaşam tarzı. Benim yardımım olmadan

New York'ta benim yardımım olmadan kendi başının çaresine bakamaz. Şimdi, kızımın açgözlü olduğunu söylemiyorum. Annesi sayesinde güzel bir kalbi olan sevimli bir kız, ama hayatında verdiği kararlar yüzünden, The Plaza'daki Eloise gibi olabilir. Bulutlarda yaşıyor, düşmekten asla korkmuyor çünkü babasının cüzdanı her zaman onun güvenlik ağı olacak."

Sora tokat yemiş gibi irkildi.

Adam devam ediyor: "Eğer acı çekiyorsam, bunun sebebi kendime kızgın olmamdır. Bir baba olarak başarısız oldum. Kızım yirmi yedi yaşında ama hala bir yetişkin gibi kendi başının çaresine bakamıyor çünkü neredeyse kesin olarak başarısız olacağı bir şeyin peşinde koşmakla meşgul." Sora'ya bakıyor, yüzündeki ifade biraz yumuşuyor. "Bu zor bir gerçek ama doğru."

Sora'nın gözleri yaşlarla dolar. Titrek ellerle peçetesini masanın üzerine koyar. "İzninizle," diye fısıldar, sesi titrer. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

Ayağa kalkar ve özel yemek odasından aceleyle çıkar, babasının sözlerinin ağırlığı altında omuzları çökmüştür.

Jennifer, normalde nazık olan gözlerinde öfkeyle eski kocasına döner. "Bunu yapmak zorunda mıydın? Hem de bugün?"

"Bu sevgiden," diye ısrar eder J.P., ancak rahatsız olduğunu belli edecek kadar nezaket gösterir. "Onu çok uzun süre şımarttık. Gerçeği duyması gerekiyor."

"Senin gerçeğin," diye düzeltir Jennifer keskin bir sesle. "Onu başarısızlıktan korumak için o kadar kararlısın ki, denemesine bile izin vermiyorsun."

"Onun büyüme zamanının geldiği konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum?" "Hazır olduğunda. *O hala bir bebek!*"

"*Değil*, Jennifer. Biz onun yaşındayken..."

"Oh, onun yaşındayken ne hatırlıyorsun? Hm?" Jennifer öfkeyle şakağını vurur. "Oradaydın, ama *orada değildin*, J.P."

Sanki ben ortadan kaybolmuşum gibi tartışmaya devam ediyorlar. Sora hakkında konuşma şekillerinden nefret ediyorum. Anlattıkları hikayede onun hikayesinin en önemli kısımları eksik. *Prences mi?* Lütfen. Sora'dan daha alçakgönüllü birini tanımadım. *Kafası bulutlarda mı?* Her gün, kariyerinde ilerleyemediği zorlu gerçeklik içinde, Sora'nın pes etme dürtüsüyle mücadele etmesine yardım etmek zorundayım. Ben buradayım, kurabiye kızına onun yeterince iyi, hatta fazlasıyla iyi olduğunu, değerli olduğunu hatırlatmak için.

J.P.'nin ona verdiği maddi yardım konusunda ise — ki Sora bu konuda pek açık sözlü değildi — kimin umurunda? Sora açıkça sadece kesinlikle ihtiyacı olanı alıyor. Onu gördüğüm tek tasarımcı ürünü o elbise, ki dürüst olalım, muhtemelen liseden beri ona ait. Hepimiz sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz. Servetinin, çocuğuna güzel bir hayat sunmak gibi asil bir amaca hizmet etmesinden dolayı mutlu olmalı.

Artık bu saçmalığa tahammül edemiyorum.

Cebime uzanıp birkaç yüz dolarlık banknot çıkarıp masanın üzerine koydum.

"Akşam yemeği benden," diyerek onların konuşmasını kesiyorum.

J.P. şaşkınlıkla başını kaldırır. "Gerek yok..."

"Bence gerekli." Gözlerine bir kez daha bakıyorum. "Biliyor musunuz Bay Cooper, sizinle Sora arasında neden bu kadar çok sorun olduğunu anlamaya başlıyorum. Doğru olduğuna inandığınız şeyleri söylüyor olabilirsiniz, ama ifade şekliniz... üzerinde çalışmanız gerekiyor."

"Anlamadım?"

"Sora'nın en büyük hayali ne biliyor musun? Adı ışıklarla yazan ünlü bir yazar olmak değil. Sadece senin onunla gurur duyma." Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Evet, sanırım haklısın. Hayallerinde başarısız olmaya mahkum."

J.P. bana bakıyor, gözleri kısılmış, yüzünde öfke ve şok arasında gidip gelen bir ifade var.

"Sizinle tanışmak güzeldi, Bayan Jennifer," diyorum, Sora'nın annesine saygıyla başımı sallayarak. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Jennifer bana küçük bir gülümseme atar. "Üzgünüm, Forrest. Genelde bu kadar... hareketli değilizdir."

Saçmalık, diye düşünüyorum içimden.

J.P.'yi sözlerimi sindirmesi için bırakarak tuvalete doğru yöneliyorum. Koridorda, gözleri kızarmış ama kuru olan Sora ile neredeyse çarpışıyordum. Kendini toparlamış, onurunu koruyarak masaya dönmeye hazırlanıyordu.

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle, ellerini ellerime alıyorum. "İyi misin?"

Sertçe başını sallar. "İyiyim. Seni terk ettiğim için çok üzgünüm. Geri dönmeye hazırım..."

"Hayır." Ellerini sıkıyorum. "Eve gidelim."

"Ama ailem..."

"Anlayacaklar." Yüzündeki bir saç telini çekiyorum. "Ya da anlamayacaklar. Her halükarda, bu gece daha fazla buna katlanmana gerek yok."

"Ama o haklı," diye mırıldanarak başını eğdi. "Kendi başıma başaramıyorum. Başarısız oluyorum. Ama sana söz veriyorum, ben zengin, sorumsuz, şımarık bir velet değilim. Evet, babam bazı konularda bana yardım etti..."

"Sora, bu akşam babanı dinlemekten yoruldum. Banka hesabını boşalttınsa da umurumda değil. Bu, senin ve kalbinin hakkında bildiklerimi değiştirmez." Çenesini kaldırıp gözlerine bakmasını sağladım. "Beni dinle. Son kalan adam ben olsam bile, her zaman senin yanında olacağım. Her zaman seni destekleyeceğim. Her zaman seni teşvik edeceğim."

Gözleri benimkileri arıyor, gerçeği arıyor.

"Ne olursa olsun," diye devam ettim, "vazgeçmemelisin. Yazmaktan vazgeçmemelisin, kendinden vazgeçmemelisin."

Yüzündeki ifade değişir, umut ışığı yeniden parlar. "Masaya dönmeliyiz," der, ama sesinde ikna edici bir ton yoktur.

"Ya da seni eve götürebilirim," diye sessizce öneririm. "Bizim evimize."

Bu kelime aramızda asılı kalır, anlam yüklü. Bir an için rol yapmıyoruz. Rol oynamıyoruz. Sadece iki insan, bir Kore restoranının loş koridorunda duruyor, birbirlerine can simidi gibi tutunuyorlar.

"Evimize," diye tekrarlar ve gözlerinde yeni gözyaşları parıldarken sesinde bir gülümseme vardır. "Evet. Hadi oraya gidelim."

Elimi beline koyup onu çıkışa doğru yönlendiriyorum. Ailesinin oturduğu tatami odasına bakmıyoruz. Bu gece onlar hakkında değil. Sora'nın değerini, onurunu geri kazanması ve benim ne kadar düştüğümü fark etmem hakkında.

Serin akşam havasına adım attığımızda, Sora bana yaslanır, soğuk havaya rağmen vücudu benimkine sıcaklık verir. Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime yaklaştırım.

Aniden yumuşak bir kahkaha atar.

"Ne?" diye sorarım.

"Her zaman baba sorunlarının senin ekmek paran olduğunu söylersin." Bana gülümser. "Şimdi benimkini kristal kadar net görebiliyorsun. Dakota'nın asla böyle hissetmeyecek olmasına çok seviniyorum, Forrest. Sen gerçekten çok iyi bir babasın. Kendinden şüphe duyduğun zamanlarda bunu unutma. En önemli şeyde çok iyisin."

Bu basit cümle, beklenmedik ve güçlü bir yumruk gibi göğsüme çarptı. Cevap veremeden, parmak uçlarına yükseldi ve çeneme nazikçe bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Beni koruduğun için." "Her zaman," diye söz verdim, yemin kadar ciddiydim.

Paylaşımli arabamız kaldırırna yanaşır ve arka koltuğa otururken, bu düzenlemenin ne kadar çabuk gerçek bir şeye dönüştüğünü düşünmeden edemem. Kaybetmek istemediğim bir şey.

Sora omzuma yaslanır, tanıdık kokusu —şeftali ve vanilya— duyularımı doldurur. Parmakları karanlıkta benimkileri bulur, babasının şüphelerini yalanlayan bir kesinlikle iç içe geçer.

Sora'nın nefes alışı bana karşı sabitlenirken, sessizce bir söz veriyorum. Eğer sonsuza kadar sürmesek bile, bu sadece bir hikaye olsa bile, onun hatırı için, mutlu bir sonla biteceğinden emin olacağım.

Bölüm 24

Forrest

Lean into the mess.

Taio'nun kapısını çalmadan önce altı paket biraya başladım — teknik olarak benim eski kapım. Koridor hala aynı sıkıcı bej renginde, apartman numarasının üzerindeki titreyen ışık hala tamir edilmesi gerekiyor, 6B'deki Hintli bayan hala tüm katı cennet gibi kokutan bir şeyler pişiriyor.

Eski evim, tatlı evim.

Taio sonunda kapıyı açtığında, üzerinde sadece basketbol şortu ve şaşkın bir ifade vardı. Kapı çerçevesine yaslandı, kollarını kavuşturdu ve beni baştan aşağı süzdü.

"Kayboldun dostum. Artık burada yaşamıyorsun," diyor, gülümsemesini zorlukla bastırarak. "Prenses kalesine geri dön."

Kalan binaları kaldırıyorum, karton taşıyıcının sapı parmaklarımın etrafında tembelce dolanıyor. "Konuşmam lazım."

"İyi malı paylaşıyorsan, ciddi bir şey olmalı. İyi mal derken, senin bira dediğin bu ucuz pisliği kastediyorum."

"Kapa çeneni. Bu aralar cebim biraz hafif." Gerçek şu ki, çalışmıyorum. Çünkü bunun bana ve Sora'ya ne yapacağından korkuyorum.

Taio kenara çekilip beni içeri alır. Daire tamamen aynı görünür, sadece bir köşede dengesiz bir şekilde istiflenmiş on yedi çift spor ayakkabı kutusu eklenmiştir. Taio'nun son takıntısı, muhtemelen asla giymeyeceği sınırlı sayıda üretilmiş Jordan ayakkabılar. Ben çalışmıyorum ama Taio açıkça çok çalışıyor.

"Kendini evinde hisset," diyor, bir bira alırken. "Oh, bekle, bu aslında sen beni terk edip malikaneye taşınmadan önce senin evindi."

"Bu bir malikane değil, bir brownstone," diye düzeltiyorum, alıştığımız rutine geri dönerek. "Ve banyo artık senin kokuşmuş protein içeceklerinin kokusunu almıyor, bu yüzden bunu bir iyileştirme olarak görüyorum."

"Protein içeceklerim başarı kokuyor, pislik." Kanepeye uzanıp ayaklarını sehpaye koyuyor. "Peki seni bu köylü mahallesine geri getiren ne? Dakota hala Stepford ailesiyle mi?"

"Hannah'nın ailesiyle birlikte tüm hafta sonu geçirecek." Onun yanına oturuyorum, ikinci el kanepenin tanıdık izleri beni eski bir dost gibi sarıyor. "Torunlarıyla vakit geçirmek istediler."

Taio birasını uzun bir yudumla içti. "Akşam yemeği nasıldı? Neden buradasın? Sora'yla enerji içecekleri içip on sekizinci raunt için hazırlanacağınızı sanıyordum."

"Akşam yemeğine gittik ve tesadüfen ailesine rastladık."

Taio'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani J.P. Cooper ile tanıştın mı?"

"Yüz yüze."

"*Vay canına*. Yeni baban nasıl biri?"

Gözlerimi devirdim. "*Babam* Wyoming'de yaşıyor. J.P. Cooper ise tam bir pislik... özellikle de kızına karşı."

"O kadar mı kötü?"

"Daha da kötü." Biralarımı açtım ve ona yetiştim. "Benim ve annesinin önünde, adam Sora'ya babasının hala faturalarını ödediği için başarısız olduğunu söyledi. Annesinin yaptığı gibi finans sektörüne girmesi gerektiğini söyledi. Gerçekten çok dokunaklı bir şey. Ağlayarak yemek masasından kaçtı. Tanrım, o anda ona bir yumruk atmak istedim."

"Vurmalıydın. Ne pislik herif." Taio bir yudum daha aldı, sonra şişedeki kalanları çevirerek bir girdap oluşturdu.

"En kötüsü ne biliyor musun? Muhtemelen haklı."

Taio alçak sesle ıslık çalar. "Kahretsin, Hawk. Bunu beklemiyordum. Ne zamandan beri Hayal Kırıncılar Takımı'ndasın?"

"Değilim," diye terslerim. "Sora için bunu benden daha çok isteyen kimse yok. Belki Daphne hariç. Ama bak, Sora yetenekli. Gerçekten yetenekli. Ama yazar olarak başarılı olma şansı? Bunun piyango kazanmak gibi bir şey olduğunu öğreniyorum."

"Ee? Her gün insanlar piyango kazanıyor." "Ve milyonlarca insan kazanamıyor," diye ekliyorum.

"Bu konuşmada beni en çok şaşırtan ne biliyor musun?" diye sorar Taio, ikinci bir biraya uzanırken.

"Ne?"

"Onun harika ve yetenekli olduğunu söyleyip duruyorsun, ama kitaplarını okumamışsın."

Omuz silkiyorum, aniden kendimi utangaç hissediyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Neden okumadın?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum ve şişeyi bitiriyorum.

"Nedenini biliyorum," diyor.

"Sebebini duymak ister miyim?" Duvara bakarak ilgisiz davranıyorum, ama zor bir konuşmanın eşiğinde olduğumuzu biliyorum. Boş şişeyi atıp bir tane daha alıyorum.

"Muhtemelen hayır, ama yine de sana gerçeği söyleyeceğim."

Hoşnutsuzluk ve merak karışımı bir homurtu çıkardım. "Tamam. Söyle bakalım."

"Onun iyi bir yazar olmadığından korkuyorsun. Ya da belki iyi bir yazardır, ama iyi hikaye fikirleri yoktur. Muhtemelen, gerçeği çok derinlemesine araştırırsan, onun babasının yaptığı gibi aynı saçmalıkları satıyor olabileceğini düşünüyorsun." Savunma pozisyonunda kanepeye kıvrılır, kollarıyla başını korur. "Hadi, vur bana. Sana bir kez vurmana izin veririm, ama para kazandığım yere vurma."

"Sana vurmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum, biramın üzerindeki soyulmuş etikete bakarak zaman kazanmaya çalışıyorum. "Haklısın. Bilmiyorum. Ben sadece... Onun incinmesini istemiyorum. Ama tek yaptığı ağlamak."

"Bu doğru değil," diyor Taio, tekrar rahatlayarak bacaklarını bir kez daha uzatıyor. "Bugün paintball'da çok eğlendi. *Eğlendi* ve kendini bıraktı. Bunu sık sık yapmadığı belli. Kötü çocukluklarından gurur duyarak, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle gülüyor ve şakalaşıyordu. Çok sevimliydi. Bunu onun için sen yaptın dostum."

"Öyle mi?" diye sessizce düşünürüm.

Bir an için, sadece biramızı yudumlarken çıkardığımız sesler duyulur ve aramızda sakın bir sessizlik hakim olur.

"Onun kitabını okudum," dedi Taio sonunda.

"Hangisini?" Merakla dik oturdum. "Nasıl buldun?"

"Aslında birkaç tane okudum. Eve geldiğimde *Lovely*'yi bitirdim. Paintball'da galip geldim. Barda biraz sarhoş oldum. Eve geldim, okudum, birkaç damla gözyaşı döktüm. Mükemmel bir gündü dostum."

"Odaklan. Kitap nasıldı, Ty?" diye aceleyle sorarım.

"Gerçekten çok iyiydi. İnsanların sevilmemekte hissettiklerini anlatış şekli... Sanki anlıyor gibi, anlarsın ya? Sanki her zaman dışarıdan bakan biri olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor gibi. Ama bence bu onun en büyük sorunu."

"Neymiş o?"

Taio bira bardağının üzerinden bana bakıyor. "Sora belirli bir okuyucu türü için yazıyor. Biraz duygusal zeka öğrenmek isteyen, derinliği olan biri." Elini göğsünün üzerinde genişletiyor. "Tabii ki, rafine bir adam olarak ben anlıyorum. Ama diğer okuyucular? Kaçışçılık söz konusu olduğunda, çoğu kişinin saf eğlence istediğini düşünüyorum. Aşk dersi değil."

"Kitlelerle bağlantı kurmakta zorluk çekmesine şaşırmadım, çünkü o çok benzersiz, biliyor musun?" diyorum ona. "Küstah ama aynı zamanda tatlı. Komik bir şekilde alaycı ama aynı zamanda çok kibar ve şefkatli. Bazı konularda tamamen amatör, ama diğer konularda profesör. O, sana en iyi şekilde şok etkisi yaratan türden bir kız."

Taio benden tiksiniş gibi bana bakıyor. "Kahretsin, sen çoktan ona aşık olmuştun."

Yavaşça nefes veriyorum. "Tamam. Sanırım bu iş beni aştı. Ve ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

"Ne yapacaksın? Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Durum oldukça açık görünüyor."

İç geçiriyorum. "Evet, sadece maaşımı almak için başka kadınlarla yatmam gerektiği gibi küçük bir sorun var. Rina'nın aramalarını elimden geldiğince kaçınıyorum, ama o sinirlenmeye başladı. Sora'nın yanında kaldığım ilk gecedan beri hiç müşteri görmedim. Bütün işlerimi başkasına veriyor."

Taio bira bardağını sehpayaya vurur. "Demek her gece çalışmamın ve sikimin fazla pişmiş sosis gibi olmasının sebebi sensin." Vurgulamak için pozisyonunu düzeltir. "*Sürtünmeden* dolayı krem sürmek zorunda kaldım dostum."

Birayla boğulurcasına gülüyorum. "Kusura bakma."

"Özür dileme. Para iyi." Birden ciddi bir ifadeyle öne eğildi. "Ama burada amacın ne, Hawk? Rina'dan sonsuza kadar kaçamazsın."

"Biliyorum," diye inleyerek yüzümü ovuşturuyorum. "Ama çalışmak birdenbire Sora'ya ihanet etmek gibi geliyor. İlişkilerde en iyisi olduğumu söylemiyorum, ama onu aldatmanın iyi sonuçlanmayacağından eminim."

"Aldatmak mı? Bu çok cesurca. O senin ne iş yaptığını biliyor. Bu duygusal bir şey değil, sadece bir iş. Porno yıldızları bile ilişki yaşıyor. Kıskançlık olmadan da

"

Ona yan gözle baktım. "İstediğin kadar ayrıntılara takılabilirsin. Ama aldatmak gibi hissediyorsan, *aldatmaktır*."

"Peki. O zaman senin son hamlen ne?"

"Burada bir planım yok," itiraf ettim, kanepeye geri yaslanarak. "Sadece... akışına bırakıyorum."

Taio burun kıvrıdı. "Bu bir ilk. Her şeyi planlayan Bay Plan'ın bir stratejisi yok."

"Dikkatli planlamamın beni nereye getirdiğine bak." Etrafımızı belirsiz bir şekilde işaret ettim. "Gözlerimin üstüne kadar borçlandım. Dakota büyükbabasıyla neredeyse hiç görüşmüyor, çünkü faturaları ödemek için bedenimi satarken babamın yüzüne bakmaya utanıyorum."

"İyi tarafı, milyonlarca dolarlık bir brownstone'da, sana ayın parladığını sanan seksi bir yazar ile yaşıyorsun," diye ekler Taio kuru bir şekilde. "Gerçek bir trajedi."

İstemsizce gülüyorum. "Geçici olarak."

Taio yer değiştirip bana tamamen dönüyor. "Ne ironik biliyor musun? Sora'ya kafasından çıkmasını söylüyorsun. Biraz yaşamayı. Her şeyi fazla düşünmeyi bırakıp sadece hayatın tadını çıkarmayı."

"Ee?"

"O zaman belki de kendi tavsiyeni dinlemelisin, dahi." Bira bardağını bana doğru kaldırır. "Bazen plan yapmayı bırakıp karmaşaya kendinizi bırakmalısınız. Hayat böyle, dostum."

Elimi saçlarımın arasından geçirip köklerinden hafifçe çekerim. "O kadar basit değil."

"Asla basit değildir. Ama kendini suçladığın tüm o seçimler?"

Seni şu anki konumuna, ona getirdiler." "Çok zekice, Ty," diye sızlanıyorum.

Birasını bitirir, sonra boş şişeyi kesin bir sesle sehpaye koyar. "Neden ikiniz henüz anlaşılmaya varmadınız?"

Ona bakıyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Lütfen. Eğer sonuna kadar gitmiş olsaydın, şu anda köpeğinizi dövmüşler gibi somurarak kanepemde oturuyor olmazdınız. Koda bu gece yok, değil mi?"

"İki gece daha. Bayan Novak onu pazartesi okula bırakacak, sonra ben her zamanki gibi saat üçte alacağım."

"Harika. Öyleyse eve git. O kahverengi taş binaya dönüp, Sora'nın bacakları yüzünü sıkıştırırken anılar biriktirmelisin."

"Sen bir sapıksın."

"Reklamında da öyle yazıyor," diye alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Haklısın. Yapmadık. Başka şeyler yaptık. Ama onu yapmadık."

"Neden olmasın? İkiniz de birbirinizden hoşlanıyorsunuz. Aynı evde yaşıyorsunuz. Ne bekliyorsunuz?"

Bira şişemin üzerindeki etikete bakarak, kenarını biraz daha soyulana kadar tırmalıyorum. "Çünkü o sınırı aşarsak ne olacağını biliyorum."

Taio içtenlikle başını sallar. "Tamamen anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, o kadar bastırılmışsın ki, sonunda o sınırı aştığında Yellowstone'daki gayzerler gibi patlayacağından korkuyorsun. Bu meşru bir endişe."

Bu lanet herif. "Bir kez olsun ciddi olsan ölür müsün?"

"Ölebilirim."

"Yeter." Ayağa kalkarım. "Saylor'a gidiyorum." Bu boş bir tehdit. İkimiz de bunun konuşmada bir gerileme olduğunu biliyoruz. Tabii annesi uyanık değilse, o zaman belki sağlam bir tavsiye alabilirim.

"Tamam, tamam. Gerçekten tavsiyemi ister misin?" "İki bira önce," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Onunla seks yap," diyor basitçe, sanki yeni bir protein tozu markasını denememi öneriyormuş gibi. "Ama baskı yapmadan."

"Ne baskısı?"

"Senin yarattığın baskı. Sanki hayat değiştiren, kozmik bir olay olacakmış gibi abartmayı bırak. Epik bir romantizm ya da başka bir saçmalık yapma. Seksi ve konuya odaklan."

İnanamadan güldüm. "Bu mu senin harika tavsiyen? 'Hey, Sora, sevişelim, ama merak etme, özel bir şey olmayacak' mı?"

"Demek istediğim, sizler bu konuyu fazla düşünüyorsunuz. Sadece bu işi halledin ki iyi şeylere geçebilesiniz."

"Şiirsel," diyorum ciddi bir ifadeyle.

"Dostum, sen seks yapmayı aşkının büyük bir beyanı haline getirmeye çalışıyorsun. Ama henüz bir şey beyan etmeye hazır değilsin. O yüzden seksin vaat ettiklerine odaklanmayı bırak ve asıl meseleye odaklan: sen sadece bir bağlantı kuruyorsun. Gerisi zamanla kendiliğinden ortaya çıkacaktır." Taio omzuma hafifçe vurur.

"Şey..."

"Ne?" diye sorar, şaşkın bir ifadeyle.

"Üzgünüm, bu beni şaşırttı çünkü gerçekten yardımcı oldu. Senden bunu beklemiyordum."

O somurtuyor. "Umarım gelecekteki oda arkadaşım bana daha nazik davranır." Ben gülümsüyorum. "Ben de öyle umuyorum."

Taio parmağını kaldırır. "Bu konuyu açmışken, sana bir şeyim var." Kanepeden kalkar ve koridordan geçerek yatak odasına gider.

Geri döndüğünde, köşeleri kıvrılmış bir kitap tutuyordu. Kapakta, maskeli, gömleksiz bir adam, kaslı kolunu kırmızı elbiseli bir kadına sarılmış olarak görünüyordu. Kitabın adı *Midnight Captor'du*.

"Bu da ne böyle?" diye soruyorum, o da kitabı kucağıma atıyor.

"Araştırma," der Taio kendini beğenmiş bir şekilde. "Karanlık romantizm. Bu aralar tüm havalı gençlerin okuduğu şey."

Sayfaları çevirirken, çeşitli bölümlerden çıkan renkli sekmeleri fark ettim. "Renk kodlamışsın?"

"Senin rahatın için," diyor abartılı bir ciddiyetle. "Kırmızı sekmeler—hapisanede zor günler geçirmek istemiyorsan aklından bile geçirme. Turuncu sekmeler—aşırı dikkatli davran ve önce yazılı olarak onun rızasını al. Sarı sekmeler—ileri git ve fethet, dostum."

"Tanrım." Sarı sekmeli sayfalardan birini gözden geçiriyorum ve gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum. "Kadınlar bunu mu okuyor?"

"Hayır, onu soluyorlar," diye onayladı Taio, kendinden çok memnun görünüyordu. "Karanlık romantizmde her şey nabızla ilgili. Onun adrenalinini yüksek tutmak."

"Onu korkutarak mı?"

"Onu gergin tutarak. Biraz korkutarak, çok tahrik ederek. Senin gücüne boyun eğerse, onu her zaman koruyacağını hissettir. Bu ilkel bir şey dostum."

Kendime rağmen, garip bir şekilde büyülenmiş olarak okumaya devam ediyorum. "Bu... beklediğim gibi değil. Bütün seks sahneleri bu kadar yoğun mu?"

"Evet, genel olarak, o önce orgazm olduğu sürece ona istediğin her şeyi yapabilirsin." Taio kaşlarını kaldırır. "*Sadece kurguda*. Ciddiyim dostum, o kırmızı hapları deneme. Hapishaneye girmek için fazla yakışıklısın."

"Anlaşıldı," diye dalgın dalgın mırıldanıyorum. Sayfadaki müstehcen sahne, gözlerime sakız gibi yapışmış durumda.

"Ne mükemmel olur biliyor musun?" Taio aniden sorar. "Kuzeyde yıl boyunca açık olan bir hayaletli ev var. Hellfire ya da Hell's Manor ya da öyle bir şey. Anlaşılan, gerçekten çok korkutucuymuş."

Kafamdaki dişliler dönmeye başlar. "Perili ev mi?"

"Bir düşün," diye devam eder Taio, konusuna ısınarak. "Karanlık, ürpertici bir ortam. Adrenalin patlaması. O, korunmak için sana yapışıyor. Sonra onu ormandaki bir kulübeye götürüyorsun..."

"Kimsenin çılgınlıklarını duymayacağı bir yerde mi?" Şaka yapıyorum, ama aslında bunu ciddi olarak düşünüyorum. Maskeli adam klişesi. Tehlike, kurtarma, gerilimin çözülmesi. Kitabı ona geri atıyorum. "Neden bana ve Sora'ya yardım etmeye bu kadar önem veriyorsun? Gelecekte ünlü olacak bir yazarın ilk adımlarına ortak olmak mı istiyorsun?"

Kitabı yakalıyor ve gülüyor. "Evet, aynen öyle. Uzun vadeli bir planım var. En çok satanlar listesine girdiğinde, teşekkür bölümünde adımlı yazmasını isteyeceğim."

"Cidden ama."

Taio'nun gülümsemesi kaybolur, yerine daha samimi bir ifade gelir. "Dürüst olmak gerekirse? Seni hiç böyle görmemiştım, belki de hiç."

"Nasıl?"

Bana doğru bakıyor, her zamanki ukala tavırlarından eser yok. "Aşık oluyorsun dostum."

Bu kelime ağır ve inkar edilemez geliyor. Tartışmak, önemsizleştirmek, sadece azgın, sıkılmış veya yalnız olduğumla ilgili şaka yapmak için ağzımı açıyorum. Ama hiçbir şey çıkmıyor.

Çünkü o haklı.

Sora Cho'ya deli gibi aşık oluyorum ve bu karmaşaya boyun eğmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok.

25. bölüm

Sora

*Lady, you're asking to be featured
on an episode of Dateline.*

Araç paylaşım sürücüsü, kolayca dört metre yüksekliğindeki heybetli siyah demir kapının önünde yavaşlayarak duruyor. Pencereden dışarı bakıyorum, gözlerim tepenin yukarısındaki dolambaçlı yolu takip ediyor ve alacakaranlık gökyüzüne karşı silüeti görünen Viktorya dönemine ait bir malikaneye ulaşıyor. Ay ışığıyla aydınlanan bulutların üzerinde uğursuz gölgeler dans ediyor ve yemin ederim ki burası bir korku filmi afişinden çıkmış gibi.

"Buraya gelmek istediğinizden emin misiniz?" diye sorar sürücü, sesinde şüphe dolu bir tonla.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. "Evet. Blackwood Malikanesi, 1313 Raven Hill Yolu."

Kapıya eğri bir şekilde asılmış, elle boyanmış ahşap bir tabela var: *Sadece önceden rezervasyon yapılmış girişler kabul edilir. Para iadesi yapılmaz. Giriş riski size aittir.*

Altında daha küçük bir tabela var: *Yönetim kalp krizi, panik bozukluğu veya iç çamaşırındaki değişikliklerden sorumlu değildir.*

Bu komik mi olmalıydı? Yoksa okuduğum en iğrenç küçük yazılar mı?

"Evet, burası kesinlikle orası," diye mırıldanıyorum.

Şoför koltuğunda gergin bir şekilde kıpırdanıyor. "Peki... beklememi mi istiyorsunuz? Çünkü burası beni ciddi şekilde tedirgin ediyor."

"Gerek yok. Randevum beni içeride bekleyeceğini söyledi." Çantamı alıp, hissettiğimden daha fazla güvenli görünmeye çalışıyorum. "Görünüşe göre adım bir tür listede olmalı."

"Randevu mu? Burada mı?" Şoför, hayat seçimlerimi sorguladığını gösteren bir bakışla arka aynadan bana bakar. "Hanımefendi, *Dateline'in* bir bölümünde yer almak istiyorsunuz."

"Karmaşık bir durum," diye zayıf bir gülümsemeyle cevap veriyorum. Forrest ile karanlık bir romantizm macerasına atılmam için ne kadar ürkütücü olursa o kadar iyi olduğunu ona nasıl açıklayabilirim?

Kapı koluna uzanırken, şoför tamamen arkasını döndü. "Normalde bunu yapmam, ama randevunu görene ve güvende olduğunu teyit edene kadar beklemem gerektiğini hissediyorum. Bütün bu durum bana slasher filmleri gibi geliyor."

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. Söz veriyorum." Arabadan inerim, serin sonbahar havası hemen kollarımda tüylerimi diken diken eder. "Erkek arkadaşım içeride, oyuncuların arasına karışmış." Telefonumu kaldırıp, şoför Forrest ile yaptığım mesajlaşmayı okuyabilecekmiş gibi havada sallarım. "Görünüşe göre Ghostface kılığına girmiş, Scream maskesi takmış. Tam bir olay."

"Bu, sandığın kadar güven verici değil." Şoför başını sallar. "İyi şanslar, bayan."

Bu uğursuz vedayla, lastikleri çakıl yolda gıcırdayarak hızla uzaklaşmasını izledim. Harika. Uber şoförleri bile aklımı kaçırdığımı düşünüyor.

Kapının yanındaki küçük bilet gişesine yaklaşıyorum. Sıkılmış görünümlü bir güvenlik görevlisi telefonunda gezinerek oturuyor. Yüzü tozlu şapkasının siperliği tarafından yarı gizlenmiş, ama altındaki dağınık sakalı görebiliyorum.

"Merhaba. Burada biriyle buluşmam gerekiyor. Sora Cho. Adı listede olmalı."

Başını kaldırmadan ekranında bir şeye dokunuyor, sonra uzanıp bir düğmeye basıyor. Kapılar, tamamen teatral gelen uğursuz bir gıcırtyla açılıyor.

"İyi akşamlar," diyor, ses tonu, beni bekleyen şeyin keyifli olmaktan çok uzak olduğunu ima ediyor.

Kapıdan geçiyorum, henüz korkutucu hiçbir şey olmamasına rağmen kalbim çoktan hızla atmaya başlamış durumda. Önümdeki yol, tökezlememi engelleyecek kadar ışık saçan ama kenarlarda gizlenen gölgeleri ortadan kaldıracak kadar güçlü olmayan, titrek fenerlerle aydınlatılmış. Ölü ağaçlar, budaklı parmaklar gibi gökyüzüne doğru kıvrılıyor ve uzakta bir yerde, bir baykuş hüzünlü bir şekilde ötüyor. Bu, Daphne'nin beni izlemeye zorladığı tüm kötü korku filmlerinin komik bir şekilde tam da özetidir.

"Araştırmaymış, hadi oradan." Tepeyi tırmanmaya başlarken kendimi kucaklıyorum. "Bunun yerine kütüphanede bu konuyla ilgili kitap *okuyarak* vakit geçirmeyi tercih ederdim."

Yürürken, aklım bu gece Forrest ile gerçekten konuşmak istediğim şeye kayıyor. Dün ailemle yaşadığımız akşam yemeği fiyaskosundan sonra, aramızda bir şeyler değişti. Babama karşı beni savunması, sadece kibarca itiraz etmekle kalmayıp, gerçekten benim ve hayallerim için ayağa kalkması... Daha önce kimse bunu yapmamıştı.

Ve sorun da bu, değil mi? Kadınlara kendilerini özel hissettirerek para kazanan profesyonel bir eskortla aşık oluyorum. Neyin gerçek, neyin rol olduğunu nasıl bilebilirim ki?

Hayal kırıklığıyla bir çakıl taşını tekmeliyorum, yol boyunca yuvarlanmasını izliyorum. Eğer bunu gerçek hale getirmeye çalışırsak, Forrest'ın şu anki işine devam etmesine katlanabilir miyim? Cevap, kesin, kesin, neon ışıklı *bir hayır*. Onun başka kadınlarla birlikte olduğunu düşünmek midemi burkuyor.

Ama ondan yeni bir iş bulmasını istemek adil mi? Ne tür bir bencil insan, birinden geçim kaynağını bırakmasını ister? Kendimi geçindirmek için zar zor para kazanıyorum, özellikle de dün gece babamdan bir daha yardım istemeyeceğime ve kabul etmeyeceğime yemin ettiğim için. Kitaplarım satılmaya başlamadıkça, özellikle Dakota da varken, aile ve ev masraflarına nasıl anlamlı bir katkı sağlayabilirim? Ya Forrest'ın yeni bir işe ihtiyacı var... ya da benim.

Yüksekliğe çıktıkça sıcaklık düşüyor, ya da belki de sadece sinirlerim titrememe neden oluyor. Ayak bileklerimin etrafında ince bir sis toplanmaya başladı, hayalet gibi kıvrılarak yukarı doğru yükseliyor. Fenerler şimdi daha şiddetli titriyor, bazıları yanımdan geçerken tamamen sönüyor ve bir sonraki ışık kaynağı görünene kadar yolun bazı bölümlerini anlık karanlığa gömüyor.

Uzakta, her adımda malikâne daha da büyüyor. Pencereleler çoğunlukla karanlık, ancak ara sıra içeride hareket olduğunu gösteren renkli ışıklar parlıyor. Mimari gerçekten etkileyici, Viktorya ve Gotik etkilerin kabus gibi bir karışımı: kuleler gökyüzüne doğru spiral şeklinde uzanıyor, gargoyllar çıkıntılara tünemiş ve çatı sanki evin dengesi bozulmuş gibi kasıtlı olarak düzensiz görünüyor. Bu bir korku filmi olsaydı, genellikle ilk ölen sersem kız bile buraya girmemenin daha iyi olacağını bilirdi.

Bu gözlemlerle o kadar meşgulüm ki, malikanenin ön merdivenlerine ulaştığımı hemen fark etmiyorum.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanarak kapı tokmağına uzanıyorum.

Ona dokunamadan, kapı dramatik bir gıcırtyla açılır. İçeride, duvar kağıtları soyulmuş, tozlu avizeler ve çökmek üzere gibi görünen büyük bir merdiven bulunan loş bir giriş holü vardır. Giriş masasındaki örümcek ağlarıyla kaplı tabelanın önünde dururum. Tabelada şöyle yazmaktadır: *Çıgıllıkları takip edin. Ya da etmeyin. Her iki durumda da paramızı alıyoruz.*

Yine, espri yapma çabaları bana hiç komik gelmiyor.

Derin bir nefes alıp içeri giriyorum. "Forrest?" diye sesleniyorum, sesim boş fuayede yankılanıyor.

Cevap yok.

Tabii ya. Maskeli kötü adamı oynuyor. Mesajını hatırlıyorum: *Scream maskesi takmış olarak bekleyeceğim. Beni gördüğünde korkma.* Sanki böyle bir mesaj beni daha da korkutmayacakmış gibi.

Birinci katta dolaşırken, çeşitli korku senaryolarını canlandırmak için tasarlanmış odalardan geçiyorum: kasap masasının bulunduğu kanla kaplı bir mutfak, cam gözleriyle hareketlerimi takip ediyor gibi görünen ürkütücü bebeklerin bulunduğu bir çocuk odası, gizli bir mekanizma sayesinde kitapların zaman zaman raflardan uçtuğu bir kütüphane.

"Bu çok saçma," diyorum, kimseye özel olarak değil, bir ipe bağlı lastik yarasadan kaçarken. "Bunu kim sever ki? Bu nasıl bir fantezi olabilir ki?"

Karanlık romantizm hiç benim tarzım olmadı. Takipçilik, kan ve terör yerine güneş ışığı, çiçekler ve tatlı tanışmalar tercih ederim. Ancak en çok satanlar listesine bakılırsa, binlerce okuyucu benimle aynı fikirde değil.

Evin içine doğru ilerlerken ayaklarımın altında döşeme tahtaları gıcırıyor. Hava bir şekilde daha ağır, daha yoğun hale geliyor, toz, eski ahşap ve gerçek kan olduğuna inanmak istemediğim metalik bir koku taşıyor. Duvarlar ürkütücü bir enerjiyle titreşiyor gibi görünüyor ve sağ kulağımın hemen arkasında, kelimeleri ayırt edemeyecek kadar belirsiz bir fısıltı duyduğuma yemin edebilirim.

Ağır bir kapıyı iterek açıyorum ve kendimi loş ışıklı bir taht odasında buluyorum. Kötü, iki başlı bir ejderhayı saklayabileceğiniz bir yer. Duvar apliklerinde mumlar titriyor, taş zemine uzun gölgeler düşürüyor. Ve orada, kafatasları ile oyulmuş devasa bir tahtın yanında, tamamen siyah giyinmiş, çok gerçekçi bir cellat bıçağı tutan, Scream maskesi takmış bir figür duruyor.

Kalbim hızla atıyor, ama sonra rahatlıyorum.

"İşte buradasın," diyorum, odanın içine doğru adım atarak. "Beni tuzağa düşürdüğünü düşünmeye başlamıştım. Senin burada gizlice dolaştığını, oyuncu gibi davrandığını biliyorlar mı?"

rolünü oynadığını biliyorlar mı?"

Karakter hareket etmiyor ve konuşmuyor.

"Gerçekten sessiz bir takipçi havasına girmişsin, ha?" Gergin bir şekilde gülüyorum ve yaklaşıyorum.

Hâlâ hiçbir şey yok.

"Tamam, işini yaptın. Tamamen korktum," alaycı bir şekilde söylüyorum, ama sözlerimin arkasında gerçeklik var. Kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum. "Bütün gece orada öylece duracak mısın? Çünkü konuşmak istediğim bazı şeyler var. Hazır mısın?"

Şekil başını hafifçe eğiyor ama sessiz kalıyor.

"Peki. O zaman, ben konuşayım, sen dinle." Derin bir nefes alıyorum. "Dün, ailemle yediğimiz akşam yemeğinden sonra düşünmeye başladım. Beni koruduğun şekilde... Sadece söylediklerin değil, nasıl söylediğin de önemliydi. Sanki gerçekten içtenlikle önemsiyormuşsun gibi."

Figür ağırlığını değiştiriyor ama cevap vermiyor.

"Bunun bir anlaşma olarak başladığını biliyorum. Bir anlaşma. Ama artık öyle hissetmiyorum, en azından ben öyle hissetmiyorum." Kalbim şimdi sessiz bir maskeye itiraf ederken çarpıyor. Ama belki bu işleri kolaylaştırır. "Sadece söyleyeceğim. Muhtemelen sürpriz olmayacak, ama sana karşı gerçek hislerim var, Forrest. Ve korkuyorum çünkü hissettiklerimin gerçek olup olmadığını bilmiyorum, ya da bu sadece 'Forrest etkisi' mi, anlamı var mı?"

Maskeli figür dikleşir, cellat bıçağını daha sıkı kavrar. "Ve çok agresif davranmaya çalışmıyorum, ama mesele şu ki, ben seni görüyorum.

Gerçek seni. Eskortu değil, performansı değil. Kızının için her şeyi yapabilecek inanılmaz bir baba görüyorum. Doğru olanı savunacak iyi bir adam. Tanıdığım en iyi kalpli insan." Şimdi bir anda tüm düşüncelerim dökülüyor. "Biliyorum, bu çok zor bir ihtimal, ama bence bazı şeyleri çözersek, gerçek bir şeyimiz olabilir. Ama... sadece sen de istersen."

Aramızda bir sessizlik oluyor, ama nedense garip gelmiyor.

Sanki gerçekten dinliyor gibi hissediyorum.

"Tamam, karakterinde kalacaksın. Sorun değil." Duvardan iterek ona doğru yürüyorum. "Ama şunu bil ki, bir sonraki öpücük araştırma için değil, tamam mı? Sadece bir kızın aşık olduğu erkeği öpmesi."

Elimi uzatıp Scream maskesinin altını dikkatlice kaldırarak dudaklarını ortaya çıkardım. Tereddüt etmeden dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, ama bir şey... ters gibiydi. Bunlar benim çok iyi tanıdığım dudaklar değildi.

Daha ince, daha sert ve tarçınlı nane sakızı ile maskelenmiş çiğneme tütününü gibi tadı var.

Forrest tütün çiğnemiyor. Ve ben onun nefesinden sadece nane tadı almıştım.

Neler olduğunu anlayamadan, kapılar gürültülü bir patlama ile açılır.

"Ne oluyor *lan*, Sora?"

Dönüp *Forrest'ı* gördüm — *gerçek Forrest'ı* — kapıda duruyordu, koyu renk kot pantolon, kapüşonlu sweatshirt ve üstünde deri ceket giymiş, elinde farklı bir maske tutuyordu. Yüzünde bir duygu fırtınası vardı.

Oh, kahretsin.

Maskeli yabancının aniden alev almış gibi ondan uzaklaşıyorum. "*Forrest! Scream maskesi takacağını söylemiştin. Seni öptüğümü sandım,*" diye ağlayarak, aşırı savunmacı bir tavırla, önümdeki Ghostface'e gözlerimi kısıyorum. "Ne oluyor *lan*, dostum? Beni durdurmadın mı?" Yabancı yavaşça elini uzatıp maskesini çıkarır ve yirmiden büyük olamayacak utangaç bir genç adam ortaya çıkar. "Ben sadece bir aktörüm

hanımefendi. Hareketsiz kalmam gerekiyor. Bu, perili ev deneyiminin bir parçası."

"Bir kadına yanlış adamı öptüğünü söylemek için bile karakterinden çıkamıyor musun?"

Masumca omuz silkiyor. "Yani... sen seksisin ve ben ilgileniyorum. Sorun ne?"

"Senin sorunun benim, pislik," diye bağırır Forrest, odanın diğer ucuna doğru koşarken, gözleri alev alev yanıyor.

Ghostface'e saldırmadan önce bileğini yakaladım. "Ne oldu?" diye sordum.

"Daha havalı bir maske buldum." Gözleri kırmızı çarpılarla ve dikişlerden oluşan bir gülümsemeyle siyah bir maske göstererek sözlerini kanıtlıyor. "Sana sürpriz yapayım dedim. Karşılaştığın ilk Ghostface ile öpüşeceğinden endişelenmem gerektiğini fark etmemiştim."

"Beni kurban gibi göstermeyin, bayım." Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "*Kurban* mı?" diye homurdanıyor aktör.

Onu görmezden gelerek, parmağımı Forrest'ın göğsüne doğrultuyorum. "Sen, aynen şöyle demiştin: 'Scream maskesi takmış halimi ara. ' Bu adam" — maskesini çıkarmış aktörü suçlayıcı bir şekilde işaret ediyorum—"Scream maskesi takıyor!"

"Ben sadece..." Aktör, gözleri Forrest'ın yumruklarını sıkmış eline sabitlenmiş halde mırıldanır. Yan kapıya doğru ilerler. "Başka odalarda da hayaletlik yapmam gerek. Karışıklık için özür dilerim."

"Sakin kıpırdama," diye homurdanır Forrest, ama aktör Forrest onu durduramadan kapıdan sıyrılır. "Korkak."

"Sakin ol," diyorum, ama bu saçma durumun gülünçlüğüne gülmek için kendimi zor tutuyorum. "Kostüm değişikliğini bana haber vermediğin için bu senin hatan."

"Benim hatam mı?" Forrest elini saçlarına geçirir ve saçları diken diken olur. "İki saniye arkamı döndüm ve sen başka bir adamı öpüyorsun?"

"Sen olduğunu sandım. Ne kadarını gördün?"

"Yeterince," diye yanıtlar.

Yanaklarımdan bir sıcaklık dalgası geçer. "Yani hiçbir şey *duymadın* mı?"

"Hayır, neyi duymadım?" Sesi alçalır, öfke yerini daha savunmasız bir duyguya bırakır. "Ona ne dedin?"

O anın mizahı dağıldı, yerini bu cehennem evinin fısıltıları arasında kaybolan içten itirafımın ağırlığı aldı. "Hiçbir şey."

Forrest bir adım yaklaşır, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. "Bana kızgın mısın?"

"Maske karışıklığı için mi? Hayır." Omuz silkiyorum. "Bu kadar komik bir şekilde kıskanç olduğunda kızgın kalmak zor."

"Kıskanç değilim."

"Asgari ücretle çalışan bir hayaletli ev çalışanını, dudaklarından öpüldüğü için korkutup kaçırdın."

"O bir öpücükten fazlasıydı," diye bağırır Forrest, aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Ve tamam, evet, başka birinin sana dokunması, yanlışlıkla bile olsa, açıkçası beni çok kızdırıyor. Ama bu adil mi? Sen benim malım değilsin."

"Ne zamandan beri adil davranıyorsun?" diye

fısıldarım. "Bu ne anlama geliyor?"

Onun bakışlarını tutuyorum, sonra kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırıyorum. "Eğer istersen, beni biraz sahiplenebilirsin demek."

O anda tavırlarında bir değişiklik olur. Şakacı tavırları kaybolur, yerine daha karanlık, daha yoğun bir şey gelir. "İstedğin bu mu?"

Yavaşça başımı sallarım, onu ikna etmeye çalışırken kendimi de ikna ediyorum.

Gözleri sertleşir ve tekrar konuştuğunda sesi tehlikeli derecede yumuşaktır.

"Kaç."

Onu doğru duyduğumdan emin olamadığım için gözlerimi kırıştıtırırım. "Ne?"

Cebine uzanır ve mum ışığında parıldayan bir çift kelepçe çıkarır. "Koş dedim, Sora. Çünkü seni yakalarsam, senin sahibi olurum ve sana istediğim her şeyi yaparım."

Bir heyecan dalgası içimi kaplar, kısmen korku, kısmen beklenti. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Yüzü ölümcül ciddi. "Otuz saniye öndesin. Bunu akıllıca kullanmanı öneririm."

Beynimde bir şey tıklıyor ve aniden karanlık romantizm daha mantıklı geliyor. Mesele korku ya da dehşet değil, sınırda olmak. Gerilim. Hem kaçma hem de savaşıma reflekslerini aynı anda uyandıran biri tarafından takip edilmenin lezzetli belirsizliği.

İki kez söylemesine gerek yok. Kapıya doğru koşuyorum, heyecan damarlarımdan akarken koridordan, fuayeden geçip ön kapıdan dışarı, serin gece havasına çıkıyorum. Arkamda, Forrest'ın yüksek sesle saydığını duyabiliyorum.

"Yirmi sekiz... yirmi dokuz... otuz. Ve şimdi sen benimsin, kurabiye kız."

Konağın dışındaki arazide geniş bir bahçe ve onun ötesinde küçük bir ormanlık alan var. Kalbim kulaklarımda çarparak ağaçlara doğru koşuyorum, nefes nefese olmama rağmen yüzümde saçma bir gülümseme var. O deli. Bu çok heyecan verici. Yıllardır kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Gece havası kızarmış tenime serin geliyor, nemli toprağın kokusunu taşıyor. Nefesim görünür bulutlar halinde dışarı çıkıyor, buhar bulutları yerimi ele veriyor. Ayrıca, bir geçit töreninde bile duyabileceği kadar yüksek sesle nefes alıyorum.

Geniş bir meşe ağacının arkasına saklanıyorum, burnumdan nefes alırken elimle ağzımı kapatıyorum. Pürüzlü ağaç kabuğu sırtıma baskı yapıyor, küçük parçalar kopup saçlarıma takılıyor. Nabzım boğazımda hızla atıyor, uzaklardan gelen ayak sesleri gibi bir sesle uyumlu, hızlı bir stakato ritmiyle. Ya da belki de bu sadece benim hayal gücümdür.

Uzakta, Forrest'ın gecenin karanlığında yankılanan sesiyle adımı seslendiğini duyabiliyorum.

"Sora... nerede saklanıyorsun?" Sesi şakacı ama içten bir şey var. "Eminim yorgunumsundur, bebeğim. Artık kaçmayı bırakıp kaderine yüzleşmenin zamanı geldi mi?"

Orman zemini, ne kadar dikkatli adım atmaya çalışsam da ayaklarımdan altında çtırdayan düşen yapraklarla kaplı. Her ses, sessiz karanlıkta

ve konumumu bir işaret gibi duyuruyor. Sıcaklık daha da düştü ve kollarımda tüylerim diken diken oldu, sadece soğuktan değil, bulunmak için duyduğum çarpık bir istekten de.

Ağaç gövdesinin etrafına bakıyorum, onu bulmaya çalışıyorum. Hiçbir şey yok. Sağımdaki daha yoğun bir ormanlık alana kaçmaya karar veriyorum, ama saklandığım yerden çıktığımda ayağımın altında bir dal kırılıyor.

"Yakaladım."

Forrest birdenbire ortaya çıkıyor, eli ayı tuzağı gibi bileğimi sıkıca kavıyor. Gözleri ay ışığında parlıyor, yırtıcı ve vahşi.

"Pek de kovalamaca sayılmazdı," diyorum, nefesim yine kısa nefesler halinde çıkıyor, ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı.

"Benden asla kaçamazsın." Beni kendine doğru çeker, boş elinde hala kelepçeler var. "Amaç da o değildi zaten."

"O zaman ne anlamı vardı?" diye soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum.

"Av." Bakışları dudaklarıma iniyor. "Ve yakalama."

Beni meşe ağacına yaslar, bir eliyle bileklerimi başımın üstünde sabitler, diğer eliyle yüzümü kavrar. "İstedğin bu mu? Benim olduğumu göstermek mi?"

Sorunun ağırlığı aramızda asılı kalır. Bu artık oyunun bir parçası değil. Bu gerçek.

"Evet," kendi cesaretime şaşıarak fısıldıyorum. "Senin olmak istiyorum. *Sadece senin.*"

"Aferin kızım. Bir daha bunu yapma. Başka bir erkeğin seni öptüğünü görürsem, dudaklarını koparırım. Anladın mı?" Gözlerinde bir şey parlıyor: arzu, sahiplenme, ihtiyaç. Rol yaptığını düşünüyorum, ama gerçek olsa da umurumda olmaz.

Sesimi çıkaramadan başımı sallarım.

"Söyle," diye emrediyor, başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. "Anladığını söylediğini duymam lazım."

"Anladım." Zorlukla yutkunuyorum. "Ben sadece... seni istiyorum."

Onu serbest bırakmak için tek gereken buydu. Ağzı benimkine çöküyor, aç ve talepkar. Bu öpücükte nazik olan hiçbir şey yok — sadece dişler, dil ve çaresizlik var. Ona doğru eğiliyorum, onun yoğunluğuna uyum sağlıyorum, aramızdaki saf güce kendimi teslim ediyorum.

Zarif bir kolaylıkla beni ağaca doğru döndürür, yanağım pürüzlü kabuğa bastırılır. Kemer tokası açılırken çıkan metalik tıkırtı sesi, ardından kumaşın hışırtısı duyulur. Elleri yanlarımdan aşağı kayar,

dar taytımı çıkarıyor. Bir an için korkunç tavrını bırakıp, dikkatlice botlarımı çıkarmama ve altımı çıkarmama yardım ediyor.

Bir an için iç çamaşırlarımı unuttuğunu ya da belki de benim kadar ileri gitmek istemediğini düşündüm. Ama sonra tekrar ağaca doğru itildim ve o arkamdan bana bastırdı. "Bunlar yoluma çıkıyor," diye şikayet etti, nefesi kulağımda sıcakça hissediliyordu. Uyarı yapmadan parmaklarını bel bandına geçirip narin kumaşı yırttı.

Soğuk gece havasına aniden maruz kalınca nefesim kesildi, ama soğukluk hemen çıplak tenime dokunan, keşfeden, alay eden avucunun sıcaklığıyla yerini aldı. "Forrest, biri görebilir."

"Bu beni tahrik ediyor," diye cevaplar hemen. "Bırakın baksınlar. Benim olanı, onların asla sahip olamayacaklarını görsünler."

Konuşma şekli beni arzuyla dolduruyor. Yalnızız, etrafta kimse yok, ama daha da endişe verici olan şey... etrafta biri olsa bile, durabilir miyiz bilmiyorum.

"Çok ıslaksın. Söyle bana bebeğim, benim için mi ıslanıyorsun yoksa benim için ıslak mı *kalıyorsun*?" diye homurdanıyor, parmakları benim tahrik olduğumu kanıtlayan delilleri buluyor. "Bütün gün benim sert sikimi hayal ediyorsun, değil mi? Bu yüzden mi bu kadar uslu bir kızsın? Ödüllendirilmek mi istiyorsun?"

Tek bir akıcı hareketle, arkamda dizlerinin üzerine çöküyor, ellerini kalçalarımın koyarak beni sabitliyor. Ne olduğunu anlamaya zamanım bile yokken, ağzını üzerimde hissediyorum, dili en mahrem yerlerimi yıkıcı bir hassasiyetle keşfediyor.

"Ah, tatlı cehennem," diye inlerim, parmaklarım ağaç kabuğuna tutunur.

Ağzının bana dokunması çok güçlü bir his uyandırıyor — sıcak ve ısrarcı, dili beni doruğa ulaştıracak yerleri ustaca biliyor ve dilini çevirip daireler çiziyor. Elleri kalçalarımı yoğuruyor, beni daha da açarak hizmetine hazırlıyor. Soğuk gece havası, nefesinin sıcaklığıyla tezat oluşturuyor ve dizlerimin titremesine neden olan bir duygu seli yaratıyor.

Aç bir adam gibi beni yiyor, dili klitorisimi zarif, kasıtlı hareketlerle çevreliyor ve beni yıldızları görmeye zorluyor. Emmeye başladığında, istem dışı bir çığlık atıyorum, sesim ağaçlarda yankılanıyor. Kuşlar, sesimden korkarak yakındaki dallardan kaçıyorlar.

Bacaklarım titremeye başlar ve tam da dayanamayacağımı düşündüğüm anda, iki parmağını içime sokar, tam da doğru noktaya isabet eden bir "buraya gel" hareketi ile kıvrılır. Çift duygu - klitorisime karşı acımasızca hareket eden dili

klitorisime karşı acımasızca hareket eden dili ve içime giren parmakları - içimden yayılan zevk dalgaları gönderir.

"Tanrım," diye inlerim, karnımın alt kısmında gerginlik artar. "Ben..."

"Henüz değil," diye emreder ve aniden çekilir. Kaybımı protesto edemediğim kaybı protesto etmeden önce, tekrar ayağa kalkar ve beni kendine doğru döndürür. "Eller," der, kelepçeleri kaldırarak.

Tereddüt etmeden bileklerimi uzatıyorum, metal kelepçeleri takmasını izliyorum. Kelepçeler acıtacak kadar sıkı değil ama kaçamayacağım kadar sıkı. Kısıtlama, daha önce yaptığımız her şeyden daha samimi bir şeye düştüğümüz için, lezzetli bir şekilde erotik. *Onun kontrolü. Benim teslimiyetim.*

Metal cildime soğuk geliyor, ağırlığı alışılmadık ama hoş değil. Her küçük hareket, kelepçeleri birbirine bağlayan zincirin hafifçe çınlamasına neden oluyor, bu da benim isteyerek esir olduğumu sürekli hatırlatıyor. Güçlerini test etmek için hafifçe çekiyorum ve dirençsiz direniş karşısında heyecanlanıyorum.

"Kollarını boynuma dolan" diye talimat veriyor ve ben de itaat ediyorum, kelepçeler kollarımı birbirine bağlı tutarak onu sararken.

Kollarımı kaldırdığımda, o da bu fırsatı değerlendirip kalın krem rengi süveterimin üstünü ve kablosuz sütyenimi yukarı çekerek göğüslerimi ay ışığına maruz bırakıyor. Bu manzarayı izlerken gözleri kararır.

"Mükemmel," diye hayranlıkla söylüyor ve başını eğip bir meme ucumu ağzına alıyor. Dilinin ıslak sıcaklığı içimi elektrikle dolduruyor ve ben bu hissin tadını çıkarmak için sırtımı kavisliyorum, bağlı ellerimle onu kendime çekiyorum.

Duyguların kontrastı sinir bozucu: kelepçelerin soğuk metali, sırtımdaki ağaç kabuğunun pürüzlü dokusu ve hassas tenime uyguladığı sıcak baskı. Nazik emişle dişlerinin keskinliği arasında gidip gelirken, beni zevk ve acı arasındaki bıçak sırtına getirir.

Ağzı göğsümde sihrini yaparken, eli bacaklarımın arasına geri dönüyor ve önceki ritmine devam ediyor. Parmakları beni ıslak ve hazır buluyor, girişimi daireler çizerek dolaşıyor ve sonra tekrar içeri dalıyor. Çifte duygu akıl almaz ve kendimi yine uçurumun kenarına doğru koşarken buluyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, ne istediğimden tam olarak emin olmadan.

Forrest anlar. Pantolonunu tamamen çıkarmak için yeterince geri çekilir ve kendini serbest bırakır. Loş ay ışığında bile, ne kadar sert ve hazır olduğunu görebiliyorum. Onun güçlü, tahrik olmuş, zar zor kontrol edebilen hali, içimde başka bir sıcaklık dalgası yaratır.

"Doğum kontrolü kullanıyor musun?" diye soruyor, bu soru ilkel karşılaşmamızın ortasında o kadar pratik ki, neredeyse gülmek üzereyim.

"Evet," diye onaylıyorum.

"Prezervatifim yok, Sora. Bunu yapacaksak, sadece biz ve güvenimiz var. İstiyor musun, yoksa durmak mı istiyorsun?"

"Sakın durma," diyorum, dudaklarımı büzerek. "Biz ve güven. *İstiyorum.*"

Bu lojistik engel aşıldıktan sonra, beni zahmetsizce kaldırdı, sırtımı ağaçta dayayarak destek aldı. Bacaklarımı beline doladım, bu pozisyon beni ona mükemmel bir şekilde açtı. Ağaç kabuğu çıplak tenime sürtünüyordu, vücudumun pürüzsüzlüğüne karşı sert bir kontrast oluşturuyordu.

"Bana bak," diye emreder, girişime yerleştirirken. "Seni ilk kez doldurduğumda gözlerini görmek istiyorum."

Ona itaat ediyorum, o uzun, yavaş bir hamle ile içime girerken gözlerimi onun gözlerine kilitliyorum. Bu hamle nefesimi kesiyor. Gerginlik çok hoş, vücudum ilk başta çok gergin, sonra yavaşça onun boyutuna uyum sağlıyor. Onun her santimini hissedebiliyorum, sıcak ve sert.

"Siktir," diye inliyor, tamamen içeri girdiğinde. "İnanılmaz hissettiriyorsun."

Bir an için ikimiz de hareket etmiyoruz, bu bağlantının tadını çıkarıyoruz. Birleşmiş bedenlerimizden onun kalp atışlarını hissedebiliyorum, benimkilerle aynı hızda atıyor. Gece etrafımızda tamamen sessizleşmiş gibi, sanki doğa nefesini tutmuş gibi.

Sonra neredeyse tamamen çekilmeye başladı, sonra tekrar içeri girdi ve her itişinde zevkten inlememe neden olan bir ritim oluşturdu. Bu his... çok fazla ve yetersizdi. Dolgunluk, sürtünme, içimde onun olduğunu, beni mümkün olan en hayvani şekilde sahiplendiğini bilmek.

"Daha sert," diye yalvarıyorum, bacaklarımı onun etrafında sıkılaştırıyorum. "*Lütfen, sik beni. Evet, ihtiyacım var...*" Düşüncemi tamamlayamadan duruyorum. Bunun asla bitmemesi dışında neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.

O da çabalarını ikiye katlayarak yanıt veriyor, kalçaları benimkilere giderek artan bir güçle çarpıyor. Ağacın kabuğu sırtımı çiziyor, ama bu hafif rahatsızlık zevki daha da artırıyor, beni o anın gerçekliğine bağlıyor. Vücutlarımızın birleşmesinin sesi, tenlerin birbirine değmesinin sesi, düzensiz nefeslerimizin aralıklarıyla kesintiye uğrayarak açıklığı dolduruyor.

"Hepsi benim," diye boynuma doğru homurdanıyor ve bu beyanı özellikle derin bir itmeyle vurguluyor. "Söyle."

"Seninim," diye nefes nefese söylüyorum, bu sözler hem teslimiyet hem de zafer gibi geliyor.

Açılarını hafifçe değiştirir ve aniden içimdeki bir noktaya dokunur, omurgamdan yukarı doğru elektrik akımı geçer. Çılgılık atarım, bağlı ellerim çaresizce omuzlarına tutunur, tırnaklarım gömleğinin içinden etine batar.

"İşte böyle," diye cesaretlendirir, yeni açığı koruyarak. "Şimdi, bebeğim. Benim için gel. Beni kapla."

Gerilim neredeyse dayanılmaz bir zirveye ulaşır ve sonra düşerim, bir ilahi gibi onun adını taparcasına haykırarak yoğun bir şekilde uçurumun kenarından aşağı yuvarlanırım. Dalga dalga zevk içimi kaplar, ta ki onun kollarında titreyerek ve güçsüz kalana kadar.

Forrest hızını kesmez, kendi boşalmasını kovalamaya devam eder. Aşırı doygunluktan, onun elinde bir bez bebek gibiyim ve beni kullanmakta hiçbir sakınca görmez. Ritmi daha düzensiz hale gelir, nefesleri cildime sertçe çarpar. Elleri uyluklarımı kavrar, parmakları yumuşak etime batar, muhtemelen yarın gizli bir tatminle keşfedeceğim izler bırakır.

"İçeride mi, dışarıda mı?" diye sorar, vahşi karşılaşmamızın ortasında bile her zamanki gibi centilmenliğini korur.

"İçeride," diye fısıldıyorum, onu kendi tarzımla sahiplenmek istiyorum.

Son bir güçlü itişle, kendini sonuna kadar gömer ve boşalır, vücudu benimkine karşı titrer. Onun sıcak nabzını içimde hissediyorum, beni mümkün olan en samimi şekilde işaretliyor. Alnı omzuma düşer, nefesleri cildime karşı düzensiz bir şekilde gelir.

Birkaç dakika boyunca birbirimize kenetlenmiş halde kalırız, ikimiz de zor nefes alıp, zevkin doruğundan ineriz. Gece havası aşırı ısınmış tenimizi serinletir, açıkta kalan derimde tüylerim diken diken olur. Uzaklardan gelen bir baykuşun ötüşü, dışarıda, açıkta, savunmasız olduğumuzu hatırlatır bana, ama onun kollarında kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Yavaşça, dikkatlice, ayaklarımı yere indirir, bacaklarımın beni taşıyacağından emin olana kadar beni destekler. Bacaklarım sıvı gibi hissediyor, ağırlığımı zar zor taşıyabiliyorlar ve ben ona ağır ağır yaslanırken, o fermuarını çekip kemerini bağlayarak kendini düzeltir.

Davranışındaki değişim ani ve çarpıcıdır. Dominant, sahiplenici sevgili gitmiş, yerine kelepçeleri nazikçe çıkarırken gösterdiği şefkatli ilgi gelmiştir.

"İyi misin?" diye soruyor, metalin dayandığı bileklerimi okşarken sesi yumuşak. "Sana zarar vermedim, değil mi?"

Hâlâ nefes nefese olduğum için konuşamadan başımı sallıyorum. Zihnim hoş bir bulanıklık içinde, vücudum tatmin edici bir enerjiyle titriyor.

Leggingimi giymeme yardım eder, açıkta kalan cildimi özenle örter. Parmakları, esnek kumaşı yerine yerleştirirken neredeyse saygıyla oyalanır. Sonra cebine uzanır ve iç çamaşırımın kalıntılarını çıkarır.

"Hatıra," diyor hafif bir gülümsemeyle, yırtık kumaşı cebine koyarken. "Kusura bakma."

"Hayır, değilsin." Sonunda sesimi bulup gülüyorum.

"Haklısın, değilim." Alnımı öper, şimdi nazıkçe. "Ama kendimi kaptırdıysam özür dilerim."

"Üzülme. O..." Doğru kelimeyi arıyorum. "Aydınlatıcıydı."

Alçak ve sıcak bir kahkaha atıyor, göğsünden yanaklarıma doğru titreşiyor. "Aydınlatıcı mı? Tabii."

"Öyleydi," diyorum, gücümün yavaş yavaş geri geldiğini hissederek. "Sonunda karanlık romantizmin cazibesini anladım. Mesele korku değil, teslimiyet, güven. Birinin sana zarar verebileceğini bilmek, ama vermemeyeceğine güvenmek. Kontrolü bırakmak ve bu serbestlikte özgürlüğü bulmak."

"Teslimiyet," diye tekrarlar, parmakları yanağımın kıvrımlarını izler. "Bunu sevdim."

Daha fazla bir şey söyleyemeden, beni kollarına alıp göğsüne yasladı. Geriye doğru eğilerek, botlarımı elimle almamı söyledi. "Bugün için bir araba kiraladım. Seni otoparka taşıyacağım. Tartışmaya gerek yok."

"Tartışmayacaktım," diye mırıldanıyorum, başımı omzuna yaslayarak. Kalbinin düzenli ritmi rahatlatıcı ve kendimi onun kollarında tamamen gevşemiş buluyorum.

Beni saran kolları sığınak gibi geliyordu — güçlü, güvenli, emniyetli. Gece rüya gibi bir hal almıştı, perili ev ve onun yarattığı korkular, aramızdaki saf, gerçek duygulara kıyasla uzak ve önemsiz görünüyordu.

Beni hayaletli malikaneden uzaklaştırıp gerçeğe geri götürürken, az önce olanları düşünmeden edemiyorum. Bunun bizim için anlamını. O evde hissetmem gereken dehşet ile onun kollarında yaşadığım coşku arasındaki keskin farkı.

"Biliyor musun," rahat sessizliğin içinde söylüyorum, "karanlık bir aşk romanı yazabileceğimi sanmıyorum. Ama bu halini bir ara tekrar görmek istiyorum. Yatak odasında."

Gülüyor, sesi göğsünden kulaklarımın altında yankılanıyor. "Sora, istediğin zaman, istediğin versiyonumu elde edebilirsin."

Anlamı havada asılı kalır — *versiyonlar* mı, *davranışlar* mı? Kalıcı olmayan anlar mı? Tutamayacağı sözler mi? Şu anda tutarlı bir cevap verecek kadar yorgunum, bu yüzden konuyu kapatırım.

Yol yokuş aşağı kıvrılıyor, bulutların arkasından çıkan dolunay şimdi yolu aydınlatıyor. Malikanenin pencereleri, ayrılışımızı izleyen gözler gibi, arkamızda beliriyor. Ama yapay korku dolu ortamı artık bana hiçbir etki etmiyor, daha çok komik geliyor, tam da buraya geldiğim amaçla ayrılıyorum. Bir aydınlanma.

Forrest'ın arabası görüldü, tepenin dibine park edilmiş şık bir kiralık SUV. Anahtarlarına uzanmak için beni kollarında dikkatlice kaydırıyor, ama yolcu kapısını açıp beni koltuğa nazikçe oturtana kadar beni yere indirmiyor.

"Ben camdan yapılmadım, biliyorsun," diyorum, o benim için emniyet kemerimi takarken, bana abartılı bir özenle davranıyor. "Kırılmam."

"Biliyorum," diyor, yüzümdeki dağınık saçları eliyle düzelterek. "Bağımsız, sert, kendi yolunda giden bayan." Bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyor. "Kendine bakabileceğini biliyorum. Ama bana ihtiyacın varmış gibi davranmayı seviyorum."

Sana ihtiyacım var. Bunu düşünüyorum; ama söylemeye cesaret edemiyorum.

Sürücü tarafına dolanır, yanıma oturur ve motoru çalıştırır. Hellfire Malikanesi'nden uzaklaşırken, konsolun üzerinden uzanıp elini tutarım, parmaklarımı onun parmaklarına dolarım.

Bir kez olsun, fazla düşünmüyorum. Plan yapmıyorum, tahminlerde bulunmuyorum, başarısızlığı öngörmüyorum. Sadece buradayım, onun arabasında, yüzüme gelen havalandırma deliklerinden gelen serin gece havasını ve elimdeki elinin sıcaklığını hissediyorum.

Ve şimdilik, bu *son* gibi geliyor.

bölüm 26

Sora

Did you just call me Mommy?

Sonbaharın acı soğuşu, kahverengi taş pencerelerden içeri sızıyor. Son birkaç solmuş yaprak, don tozu betonu kaplamaya başlarken, şehrin kaldırımlarında savruluyor.

New York'ta bu geçiş dönemini her zaman sevmişimdir — sonbaharın isteksizce kışa teslim olduğu, şehrin kendini parıldayan ışıklarla ve kar vaadiyle sardığı zaman. Hava, değişimin kendine özgü kokusunu taşıyor: çürüyen yapraklar, baca dumanı ve yaklaşan tatillerin fısıldadığı o tanımlanamaz his.

Hırkamı kendime daha sıkı sararım, yumuşak yün dışarıdaki artan soğuğa karşı yetersiz kalır. Ama brownstone hiç olmadığı kadar sıcak hissedilir, bunun elektrikli şömineyle hiçbir ilgisi yoktur. Bu başka bir şeydir, hala alışmaya çalıştığım bir şey — sert ahşap zeminlerde küçük ayakların patırtıları, eskiden anlamsız olan mekanlarda yankılanan küçük bir kızın kahkahaları. Son birkaç hafta içinde Dakota bu evi bir yuva haline getirdi.

Ön kapı kararlı bir gürültüyle açılır, ardından kağıt market poşetlerinin hışırtısı duyulur. Dakota, boyama kitabını sehpaıa bırakıp giriş kapısına doğru koşarken, çoraplı ayakları cilalı ahşapta hafifçe kayarak evin içinde heyecanlı çığlıklarını yankılar.

"Babam geldi!" diye sevinçle bağırır, sesi heyecandan tizleşir.

Ellerimi mutfak havlusıyla silip, hazırlamaya başladığım kurabiye hamurunun rahatlatıcı vanilya kokusunu içime çekiyorum ve daha

daha ölçülü bir adımla onu takip ediyorum. Forrest eve geldiğinde kalbim her zamanki gibi saçma sapan bir şekilde çarpıyor. *Ev.* Forrest ve Dakota en iyi şekilde hayatımıza girmeden önce burası gerçekten bir ev miydi?

Forrest'ın birkaç dolu kağıt torbayı dengelemeye çalışırken Dakota'nın ceketini çekiştirdiğini görünce gülümsemeden edemiyorum. Koyu renk saçları rüzgârda dalgalanıyor, yanakları dışarıdaki soğuktan kızarmış ve o eğri büğrü gülümsemeyle, midem hâlâ olimpiik hakemlerden on puan alacak jimnastik hareketleri yapıyor.

"Yardım edeyim," diyorum ve tehlikeli bir şekilde yırtılmak üzere olan, dışardaki hafif çiseleyen yağmurdan köşeleri ıslanmış kağıt torbayı elinden almak için öne çıkıyorum. Torbayı değiştirirken parmaklarımız birbirine değiyor ve içimi kaplayan sarsıntı hiç de tesadüfi değil. Üç haftadır geçilmemesi gereken sınırları aşıyoruz, ama her dokunuş hala elektrik gibi.

"Listedeki her şeyi aldın mı?" diye soruyorum, aldığım çantaya bakarak, çikolata, şeker ve olasılık kokularını alıyorum. "Mini M&M'ler ve toffee parçaları da mı?"

"Hayır, senin ayrıntılı, renk kodlu, alfabetik alışveriş listeni tamamen görmezden geldim ve sadece dikkatimi çeken parlak nesneleri aldım," der, saçındaki kar tanelerini, soğuk bir gölden çıkan bir av köpeği gibi silkeler.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Çok abartıyorsun."

"Aşırı değil," diye cevapladı ve kalan poşetleri mutfak tezgahına tatmin edici bir sesle bıraktı. İstedğim şeyleri listelemiş olabilirim, ama yerel bakkalda yoksa diye her malzeme için iki üç alternatif de eklemiştim. "Ve evet, on iki farklı tür şeker aldım. Pretzel parçaları, üç tür çikolata parçacığı, çeşitli şekerlemeler ve daha çok çikolata gibi görünen 'candy melts' adlı bir şey."

Dakota'nın market poşetlerini heyecanla incelerken, yüzünde çocukluk heyecanı dolu bir ifadeyle onu izlerken buluyorum kendimi. Birdenbire, onun erken dönem anılarının ne kadar dolu olacağı aklıma geliyor. Her şeye rağmen Forrest'ın hayatında ne kadar önemli bir yeri olduğu.

"Biliyor musun," diyorum, sesimi hafif tutarak, ama düşüncem ağır geliyor, "Dakota çok şanslı."

Forrest şaşkınlıkla başını kaldırıyor. "Neden?"

"Sen onun yanında çok varsın," diye açıklıyorum, beklenmedik bir duygu beni sıkıştırırken dikkatlice gizlemek için boğazımı temizliyorum. "Babamla ilgili erken anılarım çok az ve seyrek. O hiç yanımda değildi, fiziksel olarak

ama Dakota'nın çocukluk albümü bu tür anlarla dolu olacak, onu evreninin merkezi haline getirdiğin anlarla. Onun için buna çok seviniyorum."

Forrest'in ifadesi yumuşar, gözleri yüzümü arar. "J.P. gerçekten çok şey kaçırmış." Daha fazla şey söylemek ister gibi ağzını açar, ama kelimeler ağzından çıkmaz.

"Fırın önceden ısıtıldı. Başlama zamanı," diyorum, onu derinleşen sohbetten kurtarıyorum. Tatlılar için fazla derin. Şu anda neşeli bir eğlence yaşamamız gerekiyor.

O, çantadan eşyaları dramatik bir şekilde çıkarır ve her birini bir oyun programı sunucusu gibi ödül sunar gibi havaya kaldırır. "Gördün mü? Hepsini aldım. Bence bir tür madalya hak ettim."

"Madalyaların, kurabiyeler piştikten sonra onları yiyebilmek," diyorum, malzemeleri memnuniyetle başımı sallayarak ayırırken.

Forrest yaklaşır ve sesini alçaltır. "Kurabiyeleri yememem karşılığında başka bir ödül alabilir miyim?" diye sorar, nefesinin sıcaklığı kulağıma çarparak hafif bir nane kokusu taşır.

Yanaklarım utanç verici bir hızla kızarıyor. Şu anda tek bir odakla çantalardan birini karıştıran Dakota'ya anlamlı bir bakış atıyorum. "Bu günlerde aklında tek bir şey mi var?" diye fısıldıyorum.

Perili malikanede mührü kırdığımızdan beri, Forrest ve ben pop hitleri gibi tekrar tekrar sevişiyoruz. Durmaksızın. Her gün. Yalnız kaldığımız her an çıplakız. Asla yetmiyor. Dakota okuldayken, kahverengi taştan yapılmış evin her odasını vaftiz ederek sürpriz duş hızlı seksleri yapıyoruz, sonra da kızı yattıktan sonra çarşafların altında yavaş, şefkatli dokunuşlar yapıyoruz. Ve şimdi "çok seks"in tanımını gerçekten anlıyorum. *Haftada iki kez mi?* Ha! Şimdi gülünç geliyor.

"Her zaman aklımda olmasını seviyorsun," diye yumuşak bir sesle karşılık veriyor ve dudaklarını boynumda bir an fazla tutuyor.

"Sus sen," diye sahte bir sertlikle uyarıyorum ve kızı bir metre uzaktayken mutfakta onu öpmek gibi saçma bir şey yapmadan önce uzaklaşıyorum. "Dakota ve ben bu akşam çok özel bir sürpriz hazırlıyoruz."

Dakota parmak uçlarında zıplıyor, küçük ellerini birbirine vuruyor. Bu ses bana teneke çatıya yağan yağmuru hatırlatıyor — hafif, düzenli, neşeli. "Şimdi babama sürprizi söyleyebilir miyim?"

Hevesle başımı sallıyorum. "Anlat tatlım."

"Mutfak lavabosu kurabiyeleri yapıyoruz!" diye gururla duyurur, mavi gözleri heyecandan parıltıyor. "Papa Beans'inkiler gibi. *Sürpriz!* Daha önce hiç pasta yapmadım ama Sora bana nasıl yapılacağını gösterecek."

Forrest bana alaycı bir bakış attı. "Bu, körün körü yönlendirmesi değil mi?"

"Kapa çeneni. Gayet iyi gidiyoruz. Ve benim aşçılık becerilerim büyük ölçüde gelişiyor."

"Öyle," diyor Forrest. "Mikrodalgada Top Ramen'i Michelin yıldızlı bir şef gibi pişiriyorsun."

"Şu anda seni görmezden gelmeyi tercih ediyorum," diye gülerek Forrest'a alaycı bir şekilde cevap verdim ve dikkatimi tekrar Dakota'ya verdim. "Mutfak lavabosu kurabiyeleri özeldir," diye devam ettim ve onu tezgahın üzerine koyduğum basamağa tırmanmasına yardım ettim. Ahşap tabure hafifçe sallandı ve ben içgüdüsel olarak elimle onu sabitledim. Ebeveynlik, daha önce hiç karşılaşmadığım potansiyel felaketlerle dolu bir mayın tarlası. Ama giderek daha iyi oluyorum. "Farklı şeyleri temsil eden küçük parçalardan oluşurlar. Temel her zaman aynıdır, ama onları özel kılan, kendi kişiliğine uyacak şekilde özelleştirmen."

"Bu yüzden tüm bu malzemelere ihtiyacımız var," diye ekliyor Dakota ciddiyetle, tezgahın üzerine dağılmış malzemeleri işaret ederek, küçük eli etkileyici bir otoriteyle havada sallanıyor. "Çünkü hepimiz en sevdiğimiz şeyleri koyabiliriz! Kurabiyelerimiz hep farklı olacak, baba."

"Neden öyle?" Forrest, kızına kesintisiz bir dikkatle sorar.

"Çünkü Sora öyle diyor... bana öyle söyledi..." Dakota küçük yüzünü buruşturarak, daha önce verdiğim kurabiye dersini hatırlamaya çalışıyor. Ne diyeceğini bilemeyerek, benden yardım bekliyor.

"Bu kurabiyelerin insanlara benzediğini konuşmuştuk." Kurabiye hamuru kasesini ona yaklaştırıyorum. "Temel aynı. Hepimiz aynı malzemeden yapılmışız." Mutfak adasında sergilenen kurabiye dolgularını işaret ederim. "Ama bizi güzel ve benzersiz kılan, kendimize eklediğimiz küçük parçalardır. Hiçbir kurabiye bir diğerine tam olarak benzemez."

Buzdolabının kapısına yaslanarak, bakışlarını kızından ayırıp bana çevirir.

"Kurabiye benzetmelerin şaşırtıcı derecede şiirsel." "Benzetmeler ne?" Dakota yarım ağızla sorar. Dudaklarını yalarken, bakışları jelibon solucanların bulunduğu poşete sabitlenmiştir. *Ben de öyle dostum.* Bu çocuk

benim ruh ikizim.

"Sonra açıklarım, akıllı çocuk," diyor Forrest. "Şimdi, nasıl yardımcı olabilirim?"

Forrest'a dönüp koluna nazıkçe elimi koyuyorum, gömleğinin kolundan onun sağlam sıcaklığını hissediyorum ve sonra onu hafifçe dürtüyorum. "Sen *çık*. İşini yaptın. Alışveriş için teşekkürler. Dakota ve ben hallederiz. Biz bağ kuruyoruz."

Gece Vegas gibi parılıyor, sanki ilk maratonumu kazanmışım gibi beni gururlandıran bir gülümsemeyle. Çok etkilendim. "Dikkatli ol, kurabiye kız. Böyle devam edersen seni asla bırakamayacağım."

"Kim istiyor ki?" Onu nazıkçe oturma odasına doğru itiyorum. "Bir bira al ve ayaklarını uzat. Sanırım maç var."

Forrest tereddüt eder, Dakota ile bana arasında okunamaz bir ifadeyle bakışlarını gezdirir. Gözleri, yaz gökyüzünün tam renginde, yüzümü inceler. "Bütün bunların senin için sorun olmadığına emin misin?" diye sorar sessizce, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçalır.

Onun ne sorduğunu hemen anlıyorum. Bu, haftalardır söylenmemiş ama hissedilebilir olan aynı soru, yastık kılıflarıma sinen kolonyasının kokusu kadar ısrarcı ve kaçınılmaz. Burada gelişen şeyin farkına varmak - başlangıçtaki tüm niyetlerimize rağmen, yavaş yavaş bir aile birimi haline geldiğimizin farkına varmak.

"Ne demek istiyorsun?" Sanki ne demek istediğini tam olarak bilmiyormuşum gibi. Parmaklarım süveterimin kenarını oynatıyor.

Elini saçlarının arasından geçiriyor, koyu renkli saç telleri garip açılarla dikiliyor, bu da onu daha genç, daha savunmasız gösteriyor. "Bu çok fazla, çok hızlı. Geceleri odana gizlice giriyorum, sonra Dakota uyanmadan yatğıma dönmek için erken uyanmak zorundayım. Cuma geceleri evde, dışarı çıkmak yerine kurabiye yapıyoruz. Çok evcil bir hayat. Tüm hayatını ele geçiriyoruz."

Hangi hayat? Forrest'tan önce, ben yaşıyor muydum? Yoksa sadece yaşamak hakkında mı yazıyordum?

"Sizler olsun ya da olmasın, cuma geceleri evde tek başıma kurabiye yapardım. Artık kendimi yalnız hissetmemek çok güzel," diyorum yumuşak bir sesle, bunu gereğinden fazla içtenlikle. Bu itirafın ağırlığı aramızda yerini alıyor, olması gerekenden daha ağır.

"Dakota ile burada ne kadar çok zaman geçirirsem, tam velayeti istediğime o kadar çok ikna oluyorum. Sonunda kendimi tatmin olmuş hissediyorum, biliyor musun? Ama bu demek oluyor ki..."

Gözleri, çikolata parçalarını boyutlarına göre dikkatlice düzenleyen kızına kayıyor, konsantre olmak için dilini dişlerinin arasına sıkıştırmış.

"Çocuk merkezli bir hayat," diye onun yerine cümleyi tamamliyorum. "Anlıyorum." Ve şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten anlıyorum. Aylar önce anneme, çocukların beş yıllık planımın bir parçası olmadığını söyleyen ben. Başarıyı bulmanın, aile kurmaktan önce gelmesi gerektiğini düşünen ben. Yine de burada, mutfagımda basamaklı tabureler ve meyve suyu kutuları var ve bu bana bir istila ya da kesinti gibi gelmiyor.

Sadece... doğru geliyor.

"Bu, kaçıp gitmek istemenize neden oluyor mu?"

"Belki... hava karanlık ve sen beni kovalıyorsan." Ona göz kırpmıyorum.

O, sert sesini daha da alçaltmadan önce sırtıyor. "Yeni bir fetiş mi keşfettin, hmm?"

Konuşacak çok şey var... açığa çıkarılacak çok şey var. Ve her şey Forrest'ın yeni bir iş bulmasıyla başlıyor. Ama bu konuşmayı yapmaya hazır mıyız, emin değilim. Şu anda tek düşünebildiğim, bu gecenin ne kadar mükemmel olduğu ve huzurumuzu bozacak ağır konuşmalara hiç ilgi duymadığım.

"Her şeyi hemen şimdi çözmemiz gerekmiyor, tamam mı? Bu gece sadece *bununla* ilgili." Rahat mutfak ortamını, tezgahın üzerine dağılmış malzemeleri, Dakota'nın şekerlemeleri ayırırken melodisiz bir şekilde mırıldandığını işaret ediyorum.

Zorla gülümsüyor. "Tamam. O zaman sadece bu olsun."

Tezgaha geri dönüyorum, göğsümdeki sıkışıklığın azalmasını, düşüncelerimin netleşmesini diliyorum. "Bu arada, mutfak lavabosu kurabiyelerine ne koymak istersin?"

Cevabı yumuşak ve samimi bir gülümseme. "Seni hayatıma sokan kurabiyenin aynısını istiyorum."

Bunu nasıl yapıyor? Nasıl oluyor da tüm endişelerimi unutturup tedbirli davranmamı engelleyecek doğru sözleri söyleyebiliyor?

"Hemen geliyor," diye söz veriyorum, göğsümdeki tehlikeli çarpıntıyı, çoktan çok fazla derine battığımı fısıldayan küçük sesi görmezden gelmeye çalışarak.

Forrest buzdolabından bir bira çıkarır, tatmin edici bir tıslama sesiyle kapağını açar ve tezgaha yaslanarak bizi izler. Gözleri donuklaşmıştır, zihni açıkça başka yerdedir, sırayla kızını, sonra beni inceler.

"Dakota, çekmecedен büyük karıştırma kaşığı getirir misin?" diye soruyorum ve o, benim resmi yardımcı aşçım olmaktan açıkça heyecan duyarak, hemen yerine getirmek için koşturuyor. Ayak sesleri, hevesli bir fare gibi fayansların üzerinde tıklar tıklar yankılanıyor.

Yüksek bir zil sesi kurabiye yapma telaşını keser. Forrest mutfak tezgahındaki telefonumun arayan kimliğini kontrol eder. "Baban arıyor," der rahat bir şekilde, ben de dönüp bakarım. "Cevaplamak ister misin?"

Kafamı sallıyorum. "Bu gece değil." Bu, birkaç hafta önceki akşam yemeğimizi hatırlatıyor ve hoş bir anı değil. O akşamın acı tadı, hala ağzımda kaybolmayan bir tat gibi dolaşıyor.

"Eninde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacaksın," diyor Forrest.

Ona bir bakış atarken, pretzel paketini fazla hevesle açtım ve parçaları etrafa saçtım. "O da sana pek nazik davranmadı."

Forrest omuz silkiyor. "Bana karşı pislik gibi davranabilir. Bu işin bir parçası. O gece sadece sana kaba davrandığı için üzıldüm."

Boş ve boğazımı gıcıklayan küçük bir kahkaha atıyorum. "O kadar da kötü değildi. Bana daha önce daha kötü şeyler de söyledi. Babam kötü bir adam değil, ama bazen böyle oluyor. Sinirleri bozulduğunda, ağzından çıkanları tutamıyor. Noel'deki Grinch gibi bir şey."

"Peki planın ne?" Telefon tekrar çalıyor ve Forrest'ın gözleri bir kez daha arayan numaraya kayıyor. "Kalbi birkaç beden büyüyene kadar onu görmezden gelmek mi?"

"Ha. Ben iyimserim, ama aptal değilim. Babamın kalbi ölene kadar tavuk ciğeri büyüklüğünde kalacak. Ben sadece kendimi daha iyi hissedene kadar bekleyeceğim." Babamla yüzleşip anında gözyaşlarına boğulmak, yüzünde büyük, kırmızı harflerle yazılmış hayal kırıklığını ve onaylamadığını tekrar tekrar görmek istemiyorum.

"Mantıklı. Bazen mesafe, olayları daha net görmeye yardımcı olabilir. New York'a taşınana kadar babamla sürekli çatıştım. Ondan sonra, onu ziyaret ettiğimde zamanım kısıtlıydı, bu yüzden sadece iyi şeylere odaklandık."

Pretzelleri küçük bir kaseye paylaştırdıktan sonra, karamelli parçalara geçiyorum. "O nasıl biridir?"

Forrest'ın duruşu hafifçe değişir, omuzları neredeyse fark edilmeyecek kadar gerilir. "Boone mu? O..." Ağzında küçük bir gülümseme belirir. "Bilmiyorum, o babam, anlarsın ya? Eski kafalı. Kalbinde kovboy var. Haftada yedi gün kırmızı et yer. Gençliğinden beri aynı marka birayı içer. Nadiren şehre geldiğinde, bir mucize eseri hala çalışan 95 model bir Chevy kullanır. Hala kapaklı telefon kullanıyor, bu sana bir şey ifade eder mi?"

"Kapaklı telefon mu?" şaşkınlıkla tekrarlarım. "Hâlâ öyle telefonlar yapılıyor mu?"

Forrest şimdi tamamen gülüyor. "Temelde, hala dünyanın düz olduğunu ve şehrin bir hastalık olduğunu düşünüyor. Hayatı buna bağlı olsa bile uçağa binmez. Bu yüzden Dakota ile hiç tanışmadı."

"Hiç mi?"

"Yani, fotoğraflarını gördü ve birkaç kez konuştu, ama hayır, resmi olarak hiç tanışmadılar."

Bu yeni bilgi beni tamamen büyüledi, kurabiye dolgularımı bırakıp iki elimi belime koydum. "Forrest, bu inanılmaz. Boone uçağa binmeyecekse, neden Dakota'yı oraya ziyarete götürmüyorsun?"

"Hannah izin vermez. Güvenlik nedenleriyle olduğunu söylüyor, ama bence Dakota'nın benim aileme bağlanmasını istemediği için. Hannah'nın küçük kasabalardan daha çok nefret ettiği tek şey, küçük kasaba insanlarıdır."

Forrest'in yüzünde bir gölge geçer, gözleri fırtınalı bir griye dönüşür. "Yani Boone tek torunuyla vakit geçiremeyecek mi?"

Bu çok kötü," diyorum ve otomatik olarak elini tutuyorum. Parmakları benimkilerle ustaca iç içe geçiyor. Başparmağı bileğimde küçük daireler çiziyor, sık sık yaptığı bir hareket, ve birdenbire onsuz yaşayamayacağımı düşünüyorum.

"Onu seversin," diyor, gözleri anılarla uzaklara dalmış. "Biraz kaba saba ama samimi biridir. Muhtemelen sana bir bakış atıp, şehirde saklanmak için fazla güzel olduğunu söyler. Seni bir köy kızı yapmaya çalışır." Burnumun ucuna dokunuyor, kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor. "Kovboy kızı olarak çok yakışırın."

"Bu, bir gün çiftliği ziyaret etmem gerektiğini söylemenin pek de ince olmayan bir yolu mu?" diye şakacı bir şekilde soruyorum, ama aynı zamanda daha derin bir anlam arıyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenir, aniden ilham gelmiş gibi bir ifadeyle. "Orayı sevebilirsin. Geniş açık alanlar. Geceleri görebileceğin yıldızlar. Egzoz, idrar ve kalabalık insan kokusu olmayan hava. Dakota da çok sevecektir, koşup oynayabileceği geniş alanlar, oynayabileceği hayvanlar. Biliyor musun? Oraya gitmeliyiz."

Geniş gökyüzünün altındaki açık alanların görüntüsü, beni şaşırtacak şekilde çekici geliyor. Ben her zaman bir şehir kızı oldum, atlar ve samanlardan çok beton ve taksilerle daha rahatım. "Hannah ne olacak?"

Forrest burnunu genişleterek hafifçe nefes verdi. "Artık durum farklı. Sanırım artık kızım için neyin iyi neyin kötü olduğuna kendim karar verme zamanı geldi."

Sesindeki kararlılık, istememe rağmen içimi heyecanlandırdı.
Bu, ne istediğini bilen ve bunun için mücadele etmeye hazır bir adam.

"Ben varım, Forrest. Sen ne zaman istersen."

Dudaklarında memnun bir gülümsemeyle başını sallar. Ama başka bir şey söylemez.

"Koda, şimdi çikolata parçacıklarını ekleyelim," derim, belki de fazla neşeyle, tezgaha dönerek. Kasedeki karışım kremesi ve mükemmel, bizim özel eklemelerimizi bekliyor.

Dakota sevinçle ayırma işini bırakır ve bir avuç çikolata parçası alır, heyecanla tezgahın üzerine birkaç tanesini saçarak.

"Hey, sakın ol, kaplan." Forrest gülerek ona yardım etmek için yanına gider. Elini kendisine doğru açar ve onun çırpınmasına rağmen yapışkan avucundan düşmeyen parçaları çıkarır. "Onları kaseye koymak gerekiyor, mutfağı onlarla süslemek değil."

"Sanatçı oluyorum," der, gözlerini babasına çok benzeyen bir şekilde kısarak.

"Sen pasta yapıyorsun," diye cevaplar Forrest düz bir sesle.

"Dışarı." Onu kovmak için oturma odasını işaret ederim. "Kurabiye yapmak sanattır. Yaratıcıların huzur içinde çalışmasına izin ver."

Kıkırdarak parmaklarını yalayan Forrest, merdivenlere doğru çekilir ve Dakota ile daha fazla bağ kurabilmemiz için mutfağı terk eder.

Kalan pişirme süreci, karıştırma, dökme ve tatma ile dolu neşeli bir kaos. Mutfak, sıcaklık ve tereyağı ile şekerin zengin, rahatlatıcı aromasıyla doluyor ve bu aromalar, bileşenlerinin toplamından daha büyük bir şeye dönüşüyor. Dakota, hamurun kendi payına gökkuşağı renkli şekerlemeler ve tartışmalı sakızlı solucanlar eklemek konusunda ısrar ediyor. Benim hijyen kurallarını korumaya yönelik zayıf girişimlerine rağmen, küçük elleri karıştırma kabına coşkuyla dalıyor.

"Çok fazla koyma tatlım. Salmonella kaparsın," diye uyarıyorum, o ham hamuru parmağıyla çaldığında.

"Sal-ne?" diye soruyor Dakota, parmaklarını açıkça zevkle yalarken.

"Karnını ağrıtan bir böcek," diye açıklıyorum ve onu nazikçe lavaboya yönlendirerek ellerini yıkaması için.

Korku, melek gibi küçük yüzünü kaplar. "Kurabiyelerde böcek mi var?" "O tür böcek değil."

"Phew," diyor, "çünkü hepsini yemek istiyorum anne."

Oh. Kurabiye kepçesini bırakıp, Dakota'nın göz hizasına gelmek için çömeliyorum. "Bana anne mi dedin, Koda?"

Başını eğip, utançtan alt dudağını büzüştürdü. "Özür dilerim. Kızma."

"Oh, tatlım, hiç kızmadım. Sadece anneni özlediğini ve bu yüzden bana öyle dediğini merak ettim. Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

Dakota alt dudağını ısırır ve utangaçça başını sallar. "Bugün öğle yemeğinden önce FaceTime'da konuştuk, ama annem uyumak zorunda olduğu için fazla konuşamadı."

"Eminim seni çok özlüyordur. Sen de onu özlüyor musun?"

Yine başını sallar, yüzünde çoğunlukla yürek burkan, ama biraz da sevimli bir ifade vardır.

"Biliyor musun? Ben senin yaşındayken, üzgün olduğumda ve babamı özlediğimde, ona ev yapımı bir kart yapar ya da resim çizerdi. Annen için bir şeyler yapabilir ve sonra Tokyo'ya postayla gönderebiliriz. Birine onu ne kadar sevdiğini göstermek için en iyi yol, ona özel bir şey yapmaktır."

"Senin babama kurabiye yaptığın gibi mi?" diye zekice sorar.

"Evet, senin için de yapıyorum tatlım." Ona burun kıvrıyorum. "Ama Sora... babamı seviyor musun?"

Dakota inanılmaz derecede açık sözlü. Bu soruyu çok önceden tahmin etmeliydim. "Ben şey..."

"Dakota, bu kadar sohbet yeter. Kurabiyeler pişerken banyo yapıp pijamalarımızı giyelim, tamam mı?" Forrest, aniden mutfığa geri dönerek diyor. Dakota, topuklarını döndürüp merdivenlere koşuyor, muhtemelen bu gece oynamak için yepyeni banyo oyuncakları olduğunu hatırlamış.

"Üzgünüm, sana çok bağlanıyor, sınır tanımıyor. Sana böyle sorular sorarsa, ona yalan söylemek zorunda hissetme."

Çıplak ayak parmaklarımı cilalı ahşap döşeme tahtalarına sıkıştırıyorum. "Cevabımı beklemeden sözümü kesmene şaşırdım."

"Bilmek istemiyorum."

Yüzüm gerilir, şaşkınlık, kafa karışıklığı ve dürüst olmak gerekirse, biraz da incinmişlikle buruşur. "Neden?"

Derin bir nefes alır. "Çünkü şu anda, cevabı kaldırabilir miyim bilmiyorum, her iki şekilde de."

"Oh."

Bana acınası bir gülümseme gösterir. "Banyodan sonra görüşürüz?"

Ben de başımı sallayarak ona sahte bir gülümseme gösteririm. "Evet, burada olacağım. Yanık hamur işlerinin kokusunu takip et."

"Kadın, lütfen kurabiyelerimi yakma," diyor biraz fazla ciddi bir şekilde.

Forrest'ın kurabiyeleri Papa Beans versiyonuna tıpatıp benziyor: M&M'ler, üç çeşit çikolata, karamela parçaları ve pretzel parçaları tam doğru oranlarda düzenlenmiş. Benimkilerde bol miktarda tarçın parçacıkları ve kurutulmuş yaban mersini var, bu da Forrest'ın kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Tarçın ve meyve mi? Mutfak lavabosunda yapılan kurabiyede mi? Neden abur cuburları sağlıklı hale getirmeye çalışıyorsun?"

"Bazılarımızın sofistike damak tadı var," diye gereksiz bir nezaketle cevap veriyorum, bu da Dakota'yı güldürüyor.

"Evet, baba," diye araya girer, bir müttefiki olduğu için açıkça çok mutlu. "Biz çok sofistikeyiz." Dakota'nın kızılık lezzetlerini denemeyi reddettiğini bildiğim için kendi kendime gülümserim.

Forrest, sahte bir ihanetle göğsünü tutar. "Kendi kızım, kurabiye hanım tarafından bana karşı döndü."

Kurabiyeler soğurken, evi tatlı kokularıyla doldururken — tereyağı ve şeker karamelize olurken, çikolata mükemmel bir şekilde erirken — Forrest yine üst kata kaybolur. Üstümüzdeki döşeme tahtaları gıcırıyor, evin içinden Dakota'nın odasına doğru gittiğini gösteriyor.

Birkaç dakika sonra, Dakota'nın büyük prenses çadırı ve bir kucak dolusu yastık ve battaniyeyle geri döner. Kumaşlar, lavanta deterjanımın hafif, temiz kokusunu taşıyor.

"Bunlar ne?" diye soruyorum, kollarındaki yığına işaret ederek.

"Film gecesi," diyor, kraliyet bildirisi gibi otoriter bir ses tonuyla. "Sıradan bir film gecesi değil, *kale* film gecesi."

Dakota sevinçle çılgık atar, yüksek sesli çılgılığı mutfak fayanslarından yankılanır ve soğuyan tepsileri dikkatle izlemeyi bırakıp babasına kahve masasını kenara çekmesine yardım eder. Masaların ayakları parke zemine sürtünür ve normalde beni rahatsız edecek bir ses çıkarır, ama bu gece bunun umurumda olmadığını fark ederim.

Birkaç dakika içinde Forrest, oturma odasını rahat bir sığınağa dönüştürür. Prenses çadırı merkezde yer alır, ama o, sandalyelerin ve kanepenin üzerine örtüleri asarak kaleyi genişletir ve geniş bir gölgelik oluşturur. İçeride, yastıkları ve battaniyeleri yuva gibi düzenler ve Dakota'nın en sevdiği doldurulmuş hayvanları nöbetçi olarak yerleştirir.

Dakota, Forrest'ın Bay Flops'u unuttuğunu fark eder etmez, onu almak için merdivenleri koşarak çıkıyor.

"Etkileyici mimari beceriler," diyorum, o son köşeyi mandalla sabitlerken, çarşafklar elektrikli şömineden gelen ılık çapraz esintiyle hafifçe dalgalanıyor.

"Tüm o yazları çitleri onarmak ve ahırları inşa etmek beni bu an için hazırladı," diye cevaplar ve göz kırpar. "Ama şunu söylemeliyim ki, prenses çarşafkları ahır kerestesinden çok daha affedici."

Alt dudağımı şakacı bir şekilde ısırırken gözlerimi yarı kapalı tutuyorum. "Peki, Wyoming'de ahır inşa ederken... genellikle gömleğin giyili miydi, yoksa çıkarmış mıydın?"

Gülümsemesini saklamaya çalışır. "Mevsime bağlı."

"Yaz diyelim..." Gözlerimi kapatıyorum. "Ekstra bronzlaşmış, gömleğin açık, kafanda kovboy şapkası, belki biraz terlemiş olabileceğini hayal ediyorum?" Parmaklarımı göğsümde, köprücük kemiğimin hemen altında gezdiriyorum. Terli mimiklerimi arzu dolu bir titremeye sonlandırıyorum.

Gözlerimi tamamen açtığımda, Forrest bana eğlenerek ve şaşkınlıkla bakıyor. "Özür dilerim, ıslak rüyanı mı böldüm?"

"Hayır." Somurtuyorum. "Konuyla alakasız ama... Eski kovboy şapkalarından hala var mı, yoksa..."

Gürültülü bir kahkaha atar. "Çok ince."

Dakota merdivenlerden aşağı koşarak gelir, bir elinde Bay Flops, diğer elinde Barbie bebek vardır.

"Daha ne kadar beklememiz gerekiyor?" diye soruyor, bir tarlada fareyi takip eden şahin gibi yoğun bir bakışla kurabiyelere bakıyor.

Artık ısısı azalmış olan bir kurabiyeye dokunuyorum. "Sanırım hazırız."

Onun sevinç çığlıkları ile karşılanırım. Onun kurabiye tepsisine dalıp, avuç avuç yutmasını beklerim, ama bunun yerine, küçük bir hanımefendi gibi, üç tabak almak için basamak taburesini kullanır.

"Bunun için teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle, sesi birden ciddiye dönüyor. "Hiç bu kadar kendine yeten olmamıştı. Çünkü kendini evinde hissediyor."

Ona dönerek, vücudumuz o kadar yakın ki, ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, kış soğuğunun hala giysilerine sinmiş olduğu kolonyasının hafif kokusunu alabiliyorum. "Rica ederim. Ve *teşekkür ederim*."

"Ne için?"

"Burayı benim için de evim gibi hissettirdiğin için," diye cevap veriyorum.

Gözleri benimkileri arıyor, benim söylemeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir şey arıyor. "Sora..."

Söylemek üzere olduğu şey, Dakota'nın kurabiyeleri sıcakken yememiz konusunda ısrar etmesiyle kesilir. İştahımı biraz kaybetmişimdir, muhtemelen Forrest'ın ela gözlerinde. Orada birçok şeyi kaybetme eğilimindeyim: düşüncelerimi, direnme çabalarımı. Her şey, onun göz bebekleri dediği güzel nükleer silahların girdabında süpürülüp gidiyor.

O anda, özellikle de sıcak kurabiyelerin aroması tatlı bir bulut gibi evin her köşesini doldururken, kendimi daha fazla sevgi ve sıcaklıkla dolu hissedemezdim. Üçümüz, Dakota'nın şüpheli jelibon solucan kreasyonları da dahil olmak üzere bir tabak sıcak kurabiye ve mikrodalgada çabucak ısıttığım bir kase patlamış mısırla kaleye giriyoruz. Patlamış mısırın tereyağı kokusu kurabiyelerin kokusuyla karışarak mükemmel bir film gecesi parfümü yaratıyor.

"Hangi filmi izleyelim?" diye sorar Forrest, elektrikli şöminenin yanında durduğu için ısınmış olan uzaktan kumandayı alır. Dakota, benim ve babasının arasında, sırtını kanepeye dayayarak çapraz bacaklı oturuyor.

Bana, yaşına göre fazla düşünceli bir şekilde bakıyor, sonra "Sora seçmeli. O çok nazık ve bize kurabiye yaptı" diyor.

"Bu çok cömertçe," diyorum ona, düşünceli davranışından etkilenerек. Bu çocuk, karmaşık olmayan nezaketi ve kolay sevgisiyle, şaşırtıcı bir hızla kalbimi kazanmış.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordu, mavi gözleri, televizyon ekranının ışığını yansıtan, karanlık odada geniş ve samimi bir şekilde.

Bir an düşünürüm, bu küçük kararın ağırlığı garip bir şekilde önemli geliyor.

"*Lilo & Stitch* nasıl?"

"Sanırım onu izlemedim," diyor Dakota, başını merakla eğerek.

"Hanımefendi!" diye ciddi bir tavırla söylüyorum. "Kaçıyorsunuz."

"Mavi uzaylı köpekle ilgili olan mı?" Forrest kaşlarını kaldırarak yorum yapar. Bu gece açıkça zor bir kitle ile uğraşıyorum.

"En sevdiğim filmidir," diyorum onlara. "Ailenizi bulmakla ilgili bir film — sadece doğduğunuz ailesi değil, yol boyunca edindiğiniz ailesi. Dünyanın geri kalanı sizi uyumsuz biri olarak görse bile, ait olduğunuz yeri bulmakla ilgili."

Forrest, sanki bu filmi neden seçtiğimi tam olarak anlıyormuş gibi, neredeyse fazla anlamlı bir bakış atıyor bana. Gözleri bir an fazla uzun süre benimkilerle temas halinde kalıyor, henüz kelimelere dökmeye hazır olmadığımız şeyleri söylüyor.

"Kulağa mükemmel geliyor, değil mi Koda?" diye soruyor ona, ama bakışları hala benim üzerimde. O da onaylayarak başını sallayınca, ona bir anlığına gözlerini kapatmasını söylüyor. Küçük elleri itaatkar bir şekilde gözlerini kapatıyor ve Forrest kızının üzerinden eğilip hızla dudaklarımı buluyor.

Öpücük beni şok eder. Yeni ve biraz fazla riskli gelir. Dakota'ya ne olduğumuzu açıklayamayız, çünkü biz bile bilmiyoruz.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak soruyorum.

"Bütün bunlardan sonra nasıl yapmam?" diye fısıldayarak cevap veriyor.

Film oynarken, rahat bir şekilde birbirimize sarılırız. Kale, bizi ortak bir sıcaklık ve ekrandan gelen titreyen mavi ışıkla saran bir balonun içine alır. Dakota aramıza kıvrılır, Forrest'ın denediği ve Dakota'nın başını çevirince tükürdüğü sakızlı solucan kurabiyesini memnuniyetle çiğner. Kendimi filmde çok onları izlerken buluyorum: Forrest'ın dalgın dalgın kızının saçlarını okşama şekli, yüzlerindeki aynı konsantrasyon ifadesi.

"Odaklandığında kaşlarının arasında aynı kırıksıklık oluyor," diye Dakota'nın başının üzerinden Forrest'a fısıldıyorum.

Gülümsemesi tüm odayı aydınlatıyor. "Öyle mi?"

"Mhm. Çok sevimli."

"O Hannah'nın minik kopyası," diyor. "Bazı özelliklerimin ona da geçtiğini düşünmek güzel."

"Senin kulak memelerini, gamzelerini, ayak parmaklarını almış" diyorum ve alnıma dokunuyorum

—ve o küçük konsantrasyon kırıksıklığını almış."

Yüksek sesle güler ve Dakota'nın ciddi bakışlarıyla karşılaşır, televizyonun ışığıyla yüzündeki hoşnutsuzluk daha da belirginleşir. "Şşş, baba."

"Sora neden susmadı?" O şakacı bir şekilde kırılmış gibi davranır.

"Çünkü o bir hanımefendi, *tabii* ki," Dakota, babası mahallenin en bilgisiz insanıymış gibi savunur. "Hanımefendilere susma denmez."

Gülmekten nefes alamamak için göğsümü tutuyorum.

"Sadece birkaç ay oldu ve şimdiden bana karşı birleşiyorlar," Forrest hoşnutsuzlukla mırıldanır, yüzünde sevinçle doludur.

Gözlerim Dakota'ya takılır, güneş kadar parlak sarı saçlarını incelerim, Forrest'ın koyu kahverengi saçlarıyla tam bir tezat oluştururlar. "Hannah'ya bu kadar benzemesi seni rahatsız ediyor mu?" Dakota'nın yeni favori filmini bölmek için mümkün olduğunca alçak sesle sorarım.

"Hayır. Hannah çok güzel bir kadın."

Ona bir bakış atarım. "Bu üçüncü vuruş, bayım."

Elini yanağıma uzatır ama ben kızmış gibi davranarak çekilirim. Tamam, belki birazcık... çok az... bir peri fısıltısı kadar... *sinirlenmiş* olabilirim.

"Hayır, öyle demek istemedim. Ben... bekle. Birinci ve ikinci vuruşlar neydi?"

Bir parmağımı kaldırıyorum. "On bin dolarımı saklıyorum." Bir parmak daha ilkinde katılıyor. "Bana balık gibi öpüştüğümü söylüyorsun."

Yine çok yüksek sesle güler, Dakota yine ona *sus işareti* yapar. "*Anladım*," der ona, fısıltısını bir kademe daha alçaltarak. "Demek istediğim, Hannah bir panterin güzel bir kedi olduğu gibi güzel bir kadın. Ve bir kelebeğin güzel bir böcek olduğu gibi."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Eğer kafa karışıklığıyla bombayı etkisiz hale getirmeye çalışıyorsan... başardın."

Gülümser, başını eğip, sonra bana muhteşem köpek yavrusu gözleriyle bakar. "Güzellik sadece fiziksel bir tanımdır. Benim için, duygusal bir bağ kurmak için gerçekten yeterli değil. Ve tüm faaliyetleri şehvet üzerine kurulu bir adam için, bunun ne kadar sığ olduğunu görebiliyorum."

Dakota'nın tepkisini kontrol ederek, *şehvetin* ne anlama geldiğini bir felaketle öğrenip öğrenmediğini görmek istiyorum anlamını biliyor mu diye Dakota'nın tepkisini kontrol ettim, ama gözleri filme kilitlenmişti.

"Yani benim sana aşık olman için yeterince güzel olmadığımı mı söylüyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"Sora," diyor, çok ciddi bir şekilde. "Sen büyülüsün. Erkekleri sana deli gibi aşık eden şey, kemiklerinde, ruhunda var. Yani, güzel olman, çok daha iyi bir şeyin üstüne konan kiraz gibi."

Sanırım hayatımda ilk kez dilim tutuldu. Böyle bir söze uygun bir cevap yok, belki de...

"Son," diye fısıldıyorum.

Gözleri hafif bir endişeyle büyür. "Ne demek 'son'?"

"Bu, biri mükemmel bir cümle söylediğinde söylediğim bir şey. Bir hikayeyi bitirmeye layık bir şey. *Son*."

"Bunu sevdim," diyor Forrest, sanki tüm oda erimiş ve tek bir güçlü bakışla tüm kalbini dökmeye çalışıyormuş gibi bana bakarak.

Filmin geri kalanında sessiz kalırız, gözlerimiz ekranda ama düşüncelerimizde kaybolmuşuzdur. Dakota uykuya dalmaya başlar, uyanık kalmak için kararlı bir çaba sarf etmesine rağmen göz kapakları ağırlaşır. Stitch "ohana aile demektir" konuşmasını yaptığında, o çoktan uykuya dalmıştır, memnun bir kedi yavrusu gibi babasının yanına kıvrılmış, nefes alışları derin ve düzenlidir.

Forrest da ondan çok geride değil. Kalenin sıcaklığı ve hikayenin duygusal rahatlığı onu uykuya daldırıyor. Başını yastıklardan birine düşüyor, kolu hala Koda'yı koruyucu bir şekilde sarıyor. Birkaç dakika boyunca onların uykusunu izliyorum, huzurlu yüz hatlarını, uykuda bile birbirlerinin ifadelerini yansıttıklarını ezberliyorum.

Uyurken ne kadar farklı göründüğünü hiç fark etmemiştim — savunmasız ama yükten kurtulmuş, erkeksi ama yine de çok narin ve güzel. Forrest işte böyle biridir. Çelişkilerle ve karmaşıklıklarla dolu. Ve yolculuğun her kilometresi için değer.

Ve aylar sonra ilk kez, ilham birdenbire kaçak bir tren gibi üzerime çöküyor.

Onları rahatsız etmemek için dikkatli bir şekilde filmi kapatıp, uyuyan bedenlerini battaniyeyle daha sıkı bir şekilde örterim. O kadar rahat görünüyorlar ki, bu gece kalede uyumalarına izin vermeye karar veririm. Forrest muhtemelen bir ara uyanıp Dakota'yı yatağına taşıyacaktır, ama şimdilik yastık yuvalarında birlikte dinlenebilirler.

Ofise sessizce girer, dizüstü bilgisayarımı alıp pencerenin yanındaki koltuğa otururum. Dışarıda, şehir ışıkları kararan gökyüzünde parıldıyor, birkaç kartanesi düşmeye başlıyor, sokak lambalarının ışığında dans ediyor.

Bu, aniden içimden akıp sayfalarda hayat bulmak isteyen kelimeler için mükemmel bir fon. Aylardır beni kaçırıp ilham birdenbire yükselir ve yazabileceğimden daha hızlı bir şekilde zihnimi doldurur. Planlamadan, fazla düşünmeden yazarım... Kafamdan değil, kalbimden yazarım.

Bazıları anlamsız, sadece Forrest'ın gözlerine bakarken hissettiğim metaforik doluluğun lirik tanımları, sanki irisleri galaksilermiş ve keşfedilecek sonsuz dünyalar varmış gibi. Bazıları anıları işaretliyor, bu akşamın mutluluğunun tadını, hissini, sesini ve kokusunu anlatıyor. Konuşmalarımızı taşınmaz hiyeroglifler kazımak gibi not alıyorum, böylece Forrest ile aramızdaki sihir efsanelere ve mitlere dönüşsün.

Saatler yaratıcı bir bulanıklık içinde geçiyor. Bu sarhoş edici, özgürleştirici ve kendimi çok canlı hissediyorum. Hayatımda ilk kez sadece... şey... *kendim için* yazıyorum.

Mutfaktan gelen hafif bir ping sesi beni yazma transımdan isteksizce çıkarır. Kaynağını belirlemem biraz zaman alır: Forrest'ın telefonu, uyuduğu yerden bir taş atımı uzaklıkta, mutfak tezgahının üzerinde.

Sesin onları uyandıracağından korkarak, sadece sesi kapatmak niyetiyle mutfaka koşuyorum. Karanlık mutfakta ekranının ürkütücü mavi bir ışıkla parlaması, huzurumun bozulmak üzere olduğunun ilk ipucu olmalıydı. Sezgilerimi bir kenara bırakıp, sesi kapatma ve telefonu ters çevirme görevime devam ediyorum.

Ona uzandığımda ekran bir kez daha aydınlanır ve bildirimleri görmem kaçınılmaz olur.

RINA

Yarın akşam saat 8'de iş var.

Yeni müşteri gece kalmak istedi.

Detaylar sonra gelecek.

Elim havada dondu, sanki çok hızlı bir şekilde buzlu su içmişim gibi midemde soğuk bir ağırlık hissettim.

Tabii ki. Yeni filizlenen aşkımın senfonisinde bu bariz alarmı nasıl unutabilirdim? Gül bahçemdeki üç metrelik diken. Forrest bir eskort. Müşterileri var. Bu onun işi, geçim kaynağı. Dakota'yı geçindiren iş. Asla bırakmayacağına söz verdiği iş.

Öyleyse neden sanki yumruk yemiş gibi hissediyorum? Neden onun başka biriyle ilgisiz bir şekilde seks yapma düşüncesi, sanki ciğerlerimdeki tüm hava sıkışmış gibi göğsümü ağrıtıyor?

Telefon tekrar çalıyor, bu seferki ses keskin ve saldırgan.

RINA:

Son şansın, Hawkins.

Lütfen en kısa sürede onayla.

Evimizin sıcak akşam atmosferi buharlaşır, yerine mide bulandırıcı, soğuk ve boş bir korku hissi gelir. Telefonu titreşime ayarladıktan sonra tezgahın üzerine geri koyarım.

Çalışma odama ve dizüstü bilgisayarına geri dönüyorum, ama daha önce çok kolay akıp giden kelimeler şimdi boğazımda takılıyor. İmleç, suçlayıcı bir şekilde ekranda yanıp sönüyor

, naif aptallığının saniyelerini gösteren görsel bir metronom gibi yanıp sönüyor.

Ne düşünüyordum ki? Gerçeklik bir kasırga gibi ortalığı kasıp kavurmadan daha ne kadar evcilik oynayabilirdik?

Bu hayat — kurabiyeler, kaleler ve aile film geceleri — gerçek değil. Sadece... hikayenin küçük bir versiyonunu canlandırmak.

Telefonu çalıyor ve ben bu lanet şeyi tamamen sessize almalıydım diyorum. Bakmama gerek yok, yine Rina'nın cevap istediğini biliyorum. Onu suçlamıyorum, ben de istiyorum. Sormama izin verilmeyen soruların cevaplarını istiyorum. Bir anlaşma yaptım. Kendimi tutabileceğimi söyledim. Yalanım Forrest'ın yükü değil.

Dizüstü bilgisayarımı sessizce kapatıyorum, ses sessiz gecede doğal olmayan bir şekilde yüksek geliyor.

Bazı hikayelerin mutlu sonu olmaz. Bunu herkesten daha iyi bilmeliyim. Bir şeyi sevdiğin için, o şeyin sana uygun olduğu anlamına gelmez.

Aşk... Sonunda kendime itiraf ediyorum.

27. bölüm

Sora

*Legendary...
That's what I'll call it.*

Daphne, oturma odamdaki kanepede şaşkın bir sessizlik içinde oturuyor. En yakın arkadaşımın sessiz olması zaten yeterince sinir bozucu, ama kaşlarını şaşkınlıkla çatması beni daha da gerginleştiriyor. Forrest ile yaptığım anlaşma o kadar da saçma görünmüyordu... ta ki bunu birine yüksek sesle itiraf edene kadar.

Forrest, Rina'nın mesajlarını gördükten sonra, duygusal olarak olgun bir erkek olarak, benimle bu konuyu konuştu. Kesinlikle fiziksel bir ilişkiye dönüşecek bir randevuya gitmek istemiyordu. Ama Dakota'nın okul taksiti ödenmesi gerekiyordu ve görünüşe göre, Forrest'ın yatılı okul planlarını mahvettiği için hala kızgın olan Hannah'nın erkek arkadaşı bu ay kendi payını ödememişti. Rina'nın Forrest'a açık bir ültimatoma verdiği de cabası. Çalışmaya başla ya da yeni bir iş bul.

Forrest, borçlu olduğu hukuk firmasına borcunu ödeyene kadar, aşçı yardımcısı ya da giriş seviyesi müşteri hizmetleri muhtemelen tek seçenekleri. Ve ikimiz de bu işlerin geçimini sağlamaya yetmeyeceğini biliyoruz. Ona bir milyon dolar teklif etsem bile kabul etmezdi. Dakota'nın ihtiyaçlarını karşılamak Forrest için kişisel bir mesele. Ona nasıl yapacağını söylemek bana düşmez. Bu yüzden, babası başka bir kadını yatak odasına götürürken, bu gece Koda'ya bakıcılık yapmayı aptalca kabul ettim.

Bacaklarımı açarak, Daphne'nin turkuaz renkli havlu kumaştan eşofmanının dizine dokundum. "Lütfen bir şey söyle," diye yalvardım.

"Hepsi hala demleniyor," diye cevapladı Daphne, kendine bir kadeh daha şarap doldururken, koyu renkli sıvı tehlikeli bir şekilde kenara kadar doldu. "Yani

bana bir daha anlat... Forrest bir eskort."

"Doğru."

"Düğünde tanıştın ve sonra onunla eve gitmesi için para ödedin, ama seks yapmadınız. Ama paranın karşılığını aldığından emin olmak için, o senin erkek arkadaşınmış gibi davranıp kitap imza gününe gitti."

Gözlerimi kırıyorum. "Doğru."

"Sonra, seks yapmadan önce, onunla seksi romantik fantezilerini gerçekleştirmesi karşılığında, onu ve kızını babamın evine süresiz olarak taşınmaya karar verdin, öyle mi?"

"Hepsi seksi değil... sadece..." Nefes veriyorum. "Tamam. Ayrıca, doğru."

"Ve o zamandan beri evcilik oynuyorsun, kızıyla vakit geçiriyorsun, tavşanlar gibi sevişiyorsun ve bana ona aşık olduğun için *şaşırdığını* mı söylüyorsun?" Bir süre durur, teatral bir şekilde kaşlarını kaldırır, büyük gözlerini etkileyici bir şekilde genişletir.

Şimdi onun sessizliğini biraz özlüyorum. "Biraz..."

"Ve şimdi senin başının belası, Forrest'ın şu anda başka bir kadınla, pardon, müşterisiyle dışarıda olması, sen ise evde oturmuş, somurtarak onun kızına bakıcılık yapman."

"Evet, Daphne, az önce satır satır tekrarladığın kadarıyla, hikayeyi etkileyici bir şekilde kavremişsin," diye alaycı bir şekilde söylüyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Kanepenin minderlerine daha da gömülüyorum, umarım beni tamamen yutarlar. Babamın pahalı kanepesinin yumuşak kadifesi - artık benim kanepem - sadece vücut ağırlığımı değil, daha fazlasını emiyor gibi hissediyorum. Utançımı, kafa karışıklığımı, kalbimdeki acıyı emiyor. Dakota'nın küçük pembe tavşan terliği minderlerin arasına sıkışmış. Bir saat önce onu yatağına taşıırken düşmüş olmalı. Diğer terliği hala giyip giymediğini, Disney prenses yorganının altına saklayıp saklamadığını hatırlayamıyorum.

"Dakota'nın dişlerini fırçalamayı unuttum," diye mırıldanıyorum, göğsüme sıkıca tuttuğum yastığın üzerindeki gevşek ipliği koparıyorum. "Yatma rutini konusunda berbatım. Forrest her zaman yapar. Hiçbir adımı atlamaz."

Daphne öne eğilir, omuzlarımı sıkarken sarı saçları yüzünün etrafına perde gibi düşer. "Bir gece fırçalamazsan dişleri düşmez... Sora, bebeğim, onu bu gece gitmesine izin vererek ne düşünüyordun?"

"Öyle değildim," diye itiraf ediyorum, onun haklı şüphecilğine karşı bir zırh gibi yastığı daha sıkı tutarak. "Sadece destek olmaya çalışıyordum." Bu sözler ağzımdan çıkınca kulağa saçma geliyor. *Seni desteklemek için*

"İtiraf ediyorum, onun yaptığı iş hakkında bazı önyargılarım vardı, ama sonra onu tanıdım ve herkesin bir hikayesi olduğunu anladım. Nasıl, neden... hepsi mantıklı. Forrest'ın hikayesi, kıyafetlerini çıkarmak için para alan bir playboy hakkında değil, kızı için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir baba hakkında. Ama onun odak noktası Dakota'ya göz alıcı bir hayat sunmak değil, onu iyi bir insan olarak yetiştirmek. Bunun için birçok fedakarlık yapmak zorunda kaldı."

Şarap şişesi, kahve masasında aramızda yarısı boş bir şekilde duruyor, benim çöküşümün sessiz bir tanığı. Her zamanki gibi, bardağıma neredeyse hiç dokunmadım. Göğsümdeki acı ve midemdeki sancı, içki içmeyi daha çekici hale getirebilir diye düşündüm, ama sanırım içmek için çok üzgünüm.

Dışarıda bir taksi kornaya basıyor, ses brownstone'un kalın duvarları tarafından boğuklaşıyor. Şöminenin üzerindeki saat acımasızca tik tak ediyor, her saniye Forrest'ın başka biriyle birlikte olduğu bir anı işaret ediyor.

"Ah, tatlım." Daphne yaklaşırken yüzündeki ifade yumuşar, kanepenin derisi altında gıcırıyor. Kolunu omuzlarıma doluyor, tanıdık parfümü - vanilya ve baharat kokusu - beni sarıyor. "Üzgünüm. Sindirmesi zor bir durum. Sanırım bu sefer yardımcı olabilecek bir şeyim yok. Bir yandan, seni bu halde görünce, onun kafasını koparmak istiyorum. Öte yandan, sizin durumunuzu ve nedenini bir şekilde anlayabiliyorum. Sadece biraz tedirginim."

"Aynı durumdayız." Gülmeye çalışıyorum, ama sesim boş geliyor, sessiz oturma odasında yankılanıyor. "Sana daha önce söylemeliydim."

"Öyle mi dersin?" Daphne gözlerini devirdi, bu hareket o kadar ona özgüydü ki, neredeyse gülümsememe neden oldu. "Bunun yerine, onun bir düğünde yakaladığın bir finans dehası olduğuna inanmamı sağladın. Onun, en yüksek teklifi verene kendini satan bekar bir baba olduğunu fark etmemiştim."

"Daphne," diye tıslarım, ama onun açık sözlülüğü tam da onu sevmemin nedenidir. "Öyle değil. Herkesle yatmıyor." *Sanmıyorum?* "Bak, her şey çok karmaşık."

"Karmaşık mı?" Daphne, bir bacağını altına kıştırarak kanepeye yerleşirken burnunu çeker. "Kızım, son sınıf matematik finalimiz karmaşıktı. Bu ise bambaşka bir felaket."

"Teşekkürler," diye mırıldanırım. Benim felaketim için mükemmel bir benzetme bulmak Daphne'ye kalmış.

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu, sesi şimdi daha yumuşaktı, manikürlü parmağıyla şarap kadehinin kenarını okşayarak. "Yani, bu gece

ve... her şey hakkında."

"Ne yapabilirim ki? Ben bunu kendim istedim. Onun benim için tüm hayatını değiştirmesini talep etme hakkım yok."

"Belki de yok," diyor Daphne dikkatlice, annelik şefkatiyle saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyarak. "Ama neyle yaşayabileceğine karar verme hakkın var."

Parmaklarım, yastığın üzerindeki desenleri izliyor, sanki beni buradan daha iyi bir yere götürecekmiş gibiilmekleri ve kıvrımları takip ediyor. Şömine, gerçek alevlerin yerine geçemeyen ama yine de ısıdıran yumuşak, elektrikli bir ışık yayıyor. Duvara düşen gölgeler, kalbimdeki savaşı taklit eden bir ışık ve karanlık koreografisi gibi dans ediyor.

"Bununla yaşayamam," diye itiraf ediyorum, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Onun başka biriyle olduğunu düşünmek..." Sesim kısılıyor ve boğazımda oluşan yumruyu yutmak için zorlanıyorum. "Bu beni öldürüyor, Daph. Sürekli hayal ediyorum... Ellerini, dudaklarını, vücudunu başka birinde. Hoşuna gidip gitmediğini merak ediyorum. Bana davrandığı gibi onlara da nazık davranıp davranmadığını. Aynı şeyleri söyleyip söylemediğini. Bunları içtenlikle söyleyip söylemediğini."

"Ona bunu söyledin mi?" diye soruyor, parmakları dizimde küçük, rahatlatıcı daireler çiziyor.

"Hayır." Kafamı sallıyorum, bir gözyaşı damlası yanaklarımdan süzülüyor. Öfkeyle onu siliyorum. "Nasıl söyleyebilirim ki? 'Hey, resmi olarak çıkmıyoruz, biliyorum, ama kıskançlığım yüzünden geçim kaynağını bırakabilir misin?' Her kitapta geçen, sahiplenici, kontrolcü kız arkadaş klişesi gibi konuşmuş olurum."

"Ya da belki de kendi sınırlarını bilen biri gibi görünürdün. Kendine değer veren, ihtiyacı olanı isteyebilen biri gibi." Daphne ellerimi ellerine alır, cildi soğuk parmaklarıma sıcaklık verir. "Bak, yıllardır kendini küçültmeni izledim. Daha az yer kaplamaya çalıştın. Var olduğun için özür diledin. Her trollerin eleştirisi altında küçüldün. Ama Sora, bu onu kontrol etmekle ilgili değil. Kendine karşı dürüst olmakla ilgili. Bu *senin* hayatın. Pişman olmayacağın bir şekilde yaşamalısın. Bu, bazı şeyleri susturmak, bazılarını ise haykırarak var etmek anlamına gelir. Daha fazlasını *hak ettiğine* karar verdiğin anda hayattan daha fazlasını alacaksın."

Onun sözlerinin gerçeği bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Hayatımın büyük bir bölümünü kimseye rahatsızlık vermemek için yeterince küçük, başkalarının ihtiyaçlarına kırılmadan uyum sağlayacak kadar esnek olmaya çalışarak geçirdim. Uyum sağlamayı bir sanat haline getirdim.

"Ya dürüstlük bana her şeyimi mal olursa?" diye fısıldayarak en derin korkumu dile getiriyorum. Bu sözler ağır bir anlam taşıyor. Forrest ile aramızda hissettiğim her şeyin uydurma olma ihtimali her zaman var. Bana kitaplara layık anlar vaat etti. Ve ben de onları yaşadım. *Ama bunlar sadece hikayeler miydi?* Bana olan hisleri kurgu mu, gerçek mi?

"Ya dürüst olmamak sana kendini mal olursa?" diye karşılık veriyor Daphne, bakışları kararlı. "Ayrıca, bu artık sadece Forrest ile ilgili değil, değil mi? Dakota ile de ilgili."

Dakota'nın adı geçince göğsüm sıkışır. Tatlı yüzü zihnimde belirir; minik dişli gülümsemesi, odaya girdiğimde parlayan gözleri. Yanlışıyla bana "anne" dediği an, bu anı hala o kadar taze ki, kalbimi sevinç ve dehşet karışımı bir duygu ile sızlatıyor.

"Sanırım ben de onu seviyorum," diyorum basitçe, bu kadar kısa sürede gelişen derin duyguyu ifade etmek için kelimeler yetersiz kalıyor. "Buna hazırlıklı değildim. Bu kadar hızlı olacağına hazırlıklı değildim."

"Evet, yumurtalıkların olgunlaştı. Eğer o, evcil opossumunu da getirseydi, ona da aşık olurdun. Bu gerçekten mükemmel bir fırtınaydı, canım," diyor Daphne hüzünlü bir gülümsemeyle, ellerimi sıkarak. "Aşıksın. Gerçek, karmaşık, korkutucu bir aşk. Romantik romanların sattığı steril versiyonu değil."

Kötü eleştiriler aklımdan geçiyor. *Benim* sönük eleştirilerim değil, Forrest ve ben bir aşk hikayesi olsaydık ortaya çıkacak eleştiriler. *O* bir aldatıcı — bir yıldız. *Islah olmuş playboy*, bu klişeyi *sevmiyorum* — bir yıldız. *Naif*, *beni seç* kahraman — bir yıldız.

Ama sonra birden aklıma geldi...

Kitaplarım için yapmam yasak olan şeyi Forrest için yapardım. Ayağa kalkar, karşılık verirdim ve onu hararetle savunurdum. Anlamayan veya empati kuramayan herkesten nazikçe oturup susmalarını isterdim, çünkü benim aşk hikayem hakkında ne düşündükleri önemli değil. Önemli olan benim ne hissettiğim. Önemli olan benim ne istediğim. Dünyanın eleştirmenlerinin kitaplarımı alaycı tavırlarıyla sulandırmasına izin vermektense, umut dolu, inkâr içinde bir hayat yaşamayı tercih ederim.

Benim hikayem. Benim hayatım.

"Onu durdurmalıyım," diyorum. Sehpa da duran telefonumu alıyorum.

"*Tanrıya şükür*," der Daphne.

Arayıp, onunla birlikte bu durumun içinde olduğumu anlatan bir monolog hazırlarken, bir anlık umut ışığı belirir. Birlikte bir çözüm bulacağız.

Dakota'nın okul masraflarının bir kısmını karşılayabilirim. Daha fazla kitap yazarım. Gerekirse finans sektöründe bir işe girerim ve yazmaya devam ederim. Küçük, tuhaf ailemizin parçalanmasını önlemek için ne gerekiyorsa yaparım.

Ama telefonu kapalı.

"Doğrudan sesli mesaja geçiyor," diye mırıldanıyorum, sanki telefon ellerini uzatıp yüzüme tokat atmış gibi şok olmuş bir halde. "Ve nerede olduğunu hiç bilmiyorum."

"Bir arıza olmalı," diyor Daphne, sesi birden otoriterleşiyor. "Tekrar dene."

Ve deniyorum. İhtiyatlı davranmak için iki kez daha. Her arama doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor. Forrest telefonunu kapatmış... çünkü meşgul.

Daphne, ben kelimelerle anlatmama gerek kalmadan aklımdan geçenleri biliyor. Yenilgiye uğramış bir şekilde kanepeye çöküyorum. "Kahretsin," diye fısıldıyorum. "Ne düşünüyordum ki?"

"Kötü günlerinin yüzde yüzünü atlattın, bebeğim. Bunu da atlatacaksın," diyor Daph, ama yüzündeki acı dolu ifade bunun tam tersini söylüyor. Sanki onun da kalbi kırılmış gibi görünüyor.

Dışarıda hafif bir yağmur yağmaya başlar, tereddütlü parmak uçları gibi pencerelere vurur. Kahverengi taştan bina gıcırdar ve iç çeker, sırlarını saklayan canlı bir varlık gibi.

"Sırlardan bahsetmişken," derim, göğsümdeki acı düğümünden konuyu uzaklaştırmak için çaresizce, "bana hukuk fakültesinden ne zaman bahsedecektin?"

Daphne'nin gözleri büyüdü, eli şarap kadehine uzanırken dondu. "Nasıl..."

"Forrest ağzından kaçırıldı. Sana söylememem için yalvardı. Aramıza hiçbir erkeğin girmesine izin vermeyeceğimize ne oldu?" Ona hafifçe dürterim, sesime biraz neşe katmaya çalışırım.

"Ona söylemek istememiştim. Henüz karar vermemiştim bile..."

"Kararını verdin," diye araya girdim. "Ve doğru kararı verdin."

Başını eğdi. "Columbia Hukuk Fakültesi değil. Beni Nebraska'nın Lincoln şehrinde hayal edebiliyor musun? İnekler, mısır ve bir sürü taşralı erkek."

Omuz silkiyorum. "Artık taşralı erkeklere karşı bir zaafım var. Bak, eğer bu hayal değilse, hayallerimizi değiştiririz. Vizyon panosunu söküp yeniden yaparız. Ben en çok satan bir yazar değilim. Bu, pes edip öleceğimiz anlamına gelmez. Bizim işimiz, buna bir anlam kazandırmak."

Şarap kadehine bakarak, parmağıyla kadehin kenarını okşadı. "Moral konuşmaları benim işim."

"Bu benim de işim olmalı." Suçluluk duygusu beni kaplar, soğuk ve sert. "Bu yüzden mi bana söylemedin? O kadar bencil miydim? Yazılarım ve sorunlarımla o kadar meşgul müydüm ki, senin sorunlarına yer yoktu?"

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "Bu yüzden kendime sakladım." "O zaman neden?" Gözlerimi ona çeviriyorum.

"Çünkü işler değişiyor, Sora. İkimiz için de. Ve bu gerçekten korkutucu." Bacaklarını altına çekip, bardağındaki içkiyi bir dikişte içti ve kararlı bir şekilde masaya koydu. "Sonsuza kadar garsonluk ve barmenlik yapamam. Hukuk fakültesi her zaman planımdı, bunu biliyorsun. Hayat sadece... bir süreliğine araya girdi."

"Hayat mı, yoksa ben mi?" diye sessizce soruyorum.

Daphne başını sallar, sarı saçları şöminenin ışığını yakalar. "Sen değilsin. Belki de kendi korkularım. Senin hayallerini gerçekleştirmen için sana yardım etmek, kendi hayallerimle yüzleşmekten daha kolaydı. Daha güvenliydi. Ama artık büyümek ve cesur olmak zamanı."

"Büyüme zamanı," diye tekrar ediyorum, sözlerin etkisini hissederek. "Yazılarım hakkında böyle mi düşünüyorsun? Garsonluk ya da barmenlik gibi olduğunu, ben de büyümeye karar verene kadar sadece bir yer tutucu olduğunu mu?"

"Kesinlikle hayır." Elimi sıkıca ve güven verici bir şekilde tuttu. "Büyümek, hayallerinden vazgeçmek anlamına gelmez. Ne olursa olsun, onları gerçekleştirmek için yeterince cesur olmak anlamına gelir."

"İlk tercih ettiğin okul olmasa bile avukat olmak gibi mi?"

"Daha çok, seni korkutsa da Forrest'a gerçek hislerini anlatmak gibi," diye karşılık verir.

Gözlerimi kapatıyorum, sözlerinin gerçeğini kemiklerime işleyip, rahatsız edici ama gerekli olanı kabul ediyorum. "Ona hislerimi söylersem onu kaybedeceğimden korkuyorum. Ve ona söylemezsem kendimi kaybedeceğim."

Daphne sessiz odada sıcak bir sesle hafifçe güldü.

"Ne?" diye soruyorum, benim derin itirafıma verdiği tepki karşısında biraz şaşırmış olarak.

"İroni. Bunun *Lovely'den* alıntı olduğunu biliyor musun? Sen daha önce tam olarak bu kelimeleri yazmıştın, Sora. Biliyorum çünkü o paragrafı özellikle işaretleyip sekme eklediğimi hatırlıyorum. Şimdi, yazdığın kelimeleri yaşıyorsun. Tatlı bir şiirsel adalet. Bu, senin her zaman yaşamak için kaderinde olan bir deneyimdi."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?" diye soruyorum, dirseğimle ona hafifçe dokunarak.

"Şarap yüzünden," diye cevapladı göz kırparak. "Alkol güçlerimi ortaya çıkarıyor." Omuz silktili. "Dünyanın en havalı süper kahramanı değilim, ama bazen işe yararım."

"Belki o gece yenilebilirler yerine şarabı tercih etseydim, daha iyi kararlar verirdim." *Aptal jelibonlar*. Bu acı meyve parçacıkları, kalbimi bu karmaşaya sokan şeydi.

İkimiz de güleriz, bu ses göğsümdeki gerginliği biraz hafifletir. Bir an için, eski zamanlar gibi hissederim — sadece Daphne ve ben dünyaya karşı, yolumuzu bulmaya çalışırken.

"Demek Lincoln'da hukuk fakültesine gidiyorsun," diyorum, içtenlikle gurur duyarak. "Ne zaman başlıyorsun?"

"Gelecek dönem. Hızlandırılmış program." Saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, bu hareket, rahat tavırlarına rağmen gerginliğini ele veriyor. "İş yükü çok ağır olacak."

"O zaman sen de ona aynı şekilde karşılık ver," diyorum, bunun gerçekliği kafama dank ediyor. "Nebraska'yı olabildiğince çabuk fethet, sonra bana geri dön, tamam mı? O verandada sallanan sandalyeler ve çift odaklı gözlükler için büyük planlarımız var." Başparmağımı ön kapıya doğru uzatıyorum. "Sakin beni terk etmeye kalkışma."

"Asla." Gülümsüyor. "NYU'da birinci sınıftan bu yana çok yol kat ettik, değil mi?"

"Anlaşmamızı hatırlıyor musun?" diye soruyorum, nostalji beni sarmışken. "İkimiz de beladan uzak durup, zamanında mezun olacağımızı, hamile kalmayacağımızı, hapse girmeyeceğimizi ve otuz yaşında iğrenç derecede zengin ve başarılı olacağımızı? Sen ünlü bir avukat, ben de en çok satan yazar olacaktık. Üniversite mezunlar toplantılarına küçümseyici bir tavırla gidecektik."

"Hatırlıyorum." Daphne yumuşak bir gülümsemeyle, "Hala vaktimiz var, Sora. Hala bize inanıyorum."

"Ben de."

Kapının aniden çalınması bizi keser, üç keskin vuruş brownstone'da yankılanır. Daphne ve ben şaşkın bakışlar atışıırız.

"Forrest mı?" diye sorar, kanepeden yarı kalkarak.

Kafamı sallarım. "Olamaz. Anahtarı var."

Uzun süre oturmaktan bacaklarım uyuşmuş, kapıya doğru sendeleyerek yürüdüm. Gözetleme deliğinden, hiç beklemediğim birini gördüm: babam, ağırlığını bir ayağından diğerine aktararak, saatine gergin bir şekilde bakıyordu. Soğuk gece havasında nefesi küçük bulutlar oluştıuruyordu ve duruşunda alışılmadık bir kırılmalık vardı.

Kapıyı açtım, şaşkınlığım belliydi. "Baba? Burada ne işin var?"

J.P. Cooper kapımın önünde duruyor, verandanın yumuşak ışığında garip bir şekilde küçülmüş görünüyor. Her zamanki heybetli duruşu kaybolmuş, omuzları Kasım soğuşuna karşı hafifçe kamburlaşmış. Bir elinde kahverengi bir kağıt torba tutuyor... belki bir özür hediyesi? Bu gereksiz, çünkü ondan tek istediğim şey buydu. *Gelmen.*

"Telefonlarıma cevap vermedin," diyor basitçe, sesinde her zamanki yankısı yok. "Ve seninle konuşmam lazım."

"Saat neredeyse on bir," diyorum, soğuktan ve içgüdüsel savunmacı tavrımdan dolayı kollarımı kavuşturarak.

"Biliyorum." Başını sallar, bakışları bir anlığına yağmurla lekelenmiş pahalı İtalyan deri ayakkabılarına düşer. "Ama bekleyemezdi."

"Hava soğuk, içeri gel." Omzumun üzerinden başımı sallayarak, Daphne mi yoksa babam mı diğerini görmekten daha az heyecanlanacak karar veriyorum. Tereddüt edince, "Forrest burada değil," diye ekliyorum.

"Öyle değil. Ben bu konuda pek iyi değilim." Bacağını yerinde sallayarak sözlerini kanıtlıyor. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın? Belki bir blok çevresinde? Hareket edersek daha iyi konuşabilirim."

Duraksıyorum ve arkamda koridorda duran, meraklı bir ifadeyle bana bakan Daphne'ye bakıyorum.

"Git." Elleriyle beni kovar gibi bir hareket yaptı. "Ben Dakota'yla kalırım. Zaten derin uykuda."

"Önce ona bir bakayım," derim, daha çok kendime zaman kazanmak için. Daphne ve babamı lobide garip bir sohbetin ortasında bırakarak yukarıya koşarım.

Indiana Jones filmindeki kutsal bir kalıntıymış gibi kapıyı dikkatlice açarak Dakota'nın odasına bakıyorum. Derin uykuda, bir kolu başının üzerinde, diğerinde Mr. Flops'u sıkıca tutuyor. Nefesi derin ve düzenli, yüzü huzurlu. Onu görmek içimdeki bir şeyi sakinleştiriyor, şu anda çok ihtiyacım olan bir şekilde beni dengeliyor.

Aşağı kata indiğimde, paltomu alıp tüylü Muk Luks botlarımı giydim. "Kısa bir yürüyüşe çıkacağım," dedim babama ve geceye adım attım.

Kasım havası keskin ve sert, ciğerlerimi canlandırıcı bir soğuklukla dolduruyor. West Village'ın sokakları her zamankinden daha sessiz, çoğu pencere karanlık, ancak birkaçı hala sıcak bir ışıkla parlıyor. Ayak seslerimiz nemli kaldırımda yankılanıyor, gece sessizliğinde sabit bir ritim oluşturuyor.

"Forrest bu gece nerede?" diye soruyor babam, yarım blok yürüdükten sonra. Ceketimi sıkıca sararım, yün olmasına rağmen soğuk içime işliyor. "Çalışıyor."

"Sık sık geç saatlere kadar çalışır mı?" Sesinde şüphe var. "Neden?" diye mırıldanıyorum, kendimi en kötüsüne hazırlayarak.

"Senin yalnız yaşamaman fikrine alıştım. Birlikte yaşamaya başlamak için çok erken olduğunu düşünüyordum, ama diğer yandan, küçük kızımın korunduğunu bilmek güzel." Babam garip bir şekilde kollarını kavuşturup omuzlarını okşadı. "Güçlü görünümlü bir adam. Muhtemelen bir saldırıyı savuşturabilir."

Eminim ki esprili bir Sora cevabı bekliyordur. Ama birçok nedenden dolayı havamda değilim. "Muhtemelen," diye mırıldanırım.

O iç çeker, sesi soğuk havada küçük bir bulut oluşturur. "Sana bir özür borçluyum, Sora."

Kaldırımdaki düzensiz bir parçaya takılıp neredeyse düşüyordum. Yirmi yedi yıl boyunca babamın belki üç kez özür dilediğini duydum, ama hiçbirisi samimi değildi.

"Geçen geceki akşam yemeği için mi?" diye soruyorum, sesimi doğal tutmaya çalışarak. "Sorun yok..."

"Hayır, sorun yok değil." Yürümekten vazgeçip, sokak lambasının ışığı altında bana dönüyor. Işık, yüzüne derin gölgeler düşürüyor ve daha önce fark etmediğim kırışıklıkları ortaya çıkarıyor. "Ve bu sadece akşam yemeği ile ilgili değil. Her şeyle ilgili."

Uzakta bir köpek havlıyor. Bir yerlerde bir araba alarmı çalıyor, sonra tekrar sessizliğe bürünüyor. Şehir etrafımızda nefes alıyor, geç saatlerde bile canlı.

"Birçok yönden berbat bir baba oldum," diye devam etti, sesi her zamankinden daha sert. "Ama yazdıklarına, kariyerine karşı tutumum... bu affedilemez."

"Baba..."

"Bırak da bitireyim." Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir tür utanç var. "Kendime seni koruduğumu söylüyordum. Dünya zorlu olduğu için sert davrandığımı ve senin de buna hazırlıklı olman gerektiğini söylüyordum." Yavaşça başını sallıyor. "Ama bu bir yalandı. Kendi korkularımı sana yansıtıyordum."

Yürümeye devam ediyoruz, adımlarımız yavaş ve ölçülü. Bir rüzgâr esintisi, kaldırımında ölü yaprakları tango yapar gibi savuruyor ve ben ellerimi, buz gibi akşam havasında kağıt kadar ince hissetmeye başlayan paltoğlumun ceplerine sokuyorum.

"Ne korkuları?" diye soruyorum, gerçekten merak ederek. "Sen J.P. Cooper'sın. Başarılı, arzu edilen, saygı duyulan, dokunulmaz birisin..."

"Depresif," diye sözümü keser, itirafı aramızda ağır ve kasvetli bir şekilde asılı kalır. "Her gün. Yazar olmanın tüm acı verici yanlarına karşı bağışıklımışım gibi davranıyorum, ama bu yüzden sen büyürken bu kadar içine kapanık davrandım. Duygusal olarak işkence çekiyordum, sürekli okuyucuların beklentilerinin merhametine kalmıştım, ailemizi geçindirme baskısı, her gün bir başarısızlık hissi."

Şaşkınlıktan sessiz kalıyorum. Bu, hayatım boyunca kıskandığım, sarsılmaz bir özgüvene sahip olan adam.

"Gerçek şu ki," diye devam ediyor, "ilgisizliğim bir kalkan gibiydi. Gerçekte, her eleştiri bir bıçak gibi hissettiriyordu. Her inceleme, her satış raporu, diğer yazarlara yapılan her karşılaştırma, hepsi acımasızca derinden kesiyordu. Bu kişiliği oluşturdum, çünkü mecburdum. Ya kayanın kralı olursun ya da sırtlanlar tarafından parça parça edilirsin. Ben, dünyaya gerçekte ne kadar savunmasız olduğumu gösterecek kadar cesur olamadım... Ama sen öylesin."

"Ne?"

"Kitabını okudum — *Lovely*."

Duruyorum. Ateşli bir korku beni baştan aşağı sarar. En korkutucu eleştirmenim sonunda kitabımı okudu ve endişeden çökebilirim. Çünkü babamın görüşü... *her şey* demek.

Hemen savunmaya geçiyorum. "Bak, bunu ilk söyleyen ben olacağım - teslim tarihim vardı. Kuşkusuz biraz aceleye geldi. Ve *onun* bakış açısından birçok boşluğu dolduracak ikinci bir bölüm de geliyor. Mükemmel olduğunu söylemiyorum, ama..."

"Hikayeyi anlamam birkaç bölüm sürdü," diye sözümü keser. "O kadar tanıdık geldi ki, bir an için yıllar önce izlediğim bir Lifetime filmini çaldığını sandım..."

"*Hey!*" diye bağırdım. "Kaba."

"Ama sonra neden tanıdığımı anladım."

Gözlerimizi birbirine kilitliyoruz ve her şey netleşiyor. Babam, bu kitapla ilgili kimsenin bilmediği bir sırrı biliyor. *Lovely*'nin konusunu insanlara anlattığımda, onlara bunun yıllar sonra yeniden bir araya gelen lise aşıklarının hikayesi olduğunu söylüyorum.

İkinci bir şans hikayesi. Umut vaadi. Bunun annemle babamın hikayesi olduğunu hiç kimseye söylemedim.

Babam kahverengi kağıt torbadan kitabımı çıkarır. Kitabın kenarları yıpranmış ve köşeleri kıvrılmıştır. Sayfalar bükülmüş ve kapağında kahve lekesi vardır. Babam, kitapçı kızların manifestosundaki tüm büyük günahları işlemiştir. Ama bu bir kanıttır. Kitabı okumuştur. Kitabın durumuna bakılırsa, ona takıntılıymış gibi görünüyor.

Kitabı ellerime verir, ama ben hala şoktan donmuş durumdayım, ellerim vücudumun duvarına yapışmış raflar gibi titriyor. Torbaya tekrar uzanır ve siyah bir Sharpie kalemı çıkarır. "Yazarın imzasını almak istedim."

O dönüp eğilir, omzuna vurur ve sırtını imza masası olarak kullanmamı söyler. "J.P. Cooper'a yaz, 'Baba' değil. Meslektaşından meslektaşına."

Kalemin kapağını açarken burnumu çekiyorum, elim o kadar titriyor ki imzamanın bir karalama olacağını biliyorum. Eskimiş kitabın başlık sayfasını açtıktan sonra, onu babamın sırtına dayayıp yazarlık hayatımın en önemli anını tatmaya çalışıyorum.

"Bir şey daha var," dedi, tam da siyah mürekkep başlık sayfasına damladığında. Kalemı elinden aldım.

"Ne?"

"Tam adınla imzala. Sora Cho-Cooper."

"Tamam," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum. Tahmin ettiğim gibi, imzam okunaksız bir karalama oluyor. Soğuktan ve anın büyüklüğünden titreyen ellerimle, elimden gelenin en iyisi bu. "Bitti," diyorum ona dönmeden önce. Kitabı geri veriyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, imzamanın üzerine bakarak, soğuk, kırmızı yanaklarında gururla parıldayan bir ifadeyle.

"Sana daha iyi bir kopya bulabilirim," diyorum. "Bunu mahvetmişsin."

Kafasını sallar. "Hayır, teşekkürler. Kenar boşluklarına notlar aldım, onlara tekrar bakmak istiyorum."

Ben de başımı sallayarak, donmuş dudaklarımı bir gülümsemeyle birleştiriyorum. Aramızdaki sessizlik, bozulmuş sözler, kaybedilmiş anlar ve kaçırılmış fırsatlarla dolu, cehennem gibi gürültülü. Soğuk sessizlikte hepsini birden yeniden yaşıyor gibiyiz. Ve sonra kelime kelime, tarihimizi yeniden yazıyoruz. Bundan sonra her şeyin farklı olacağına dair sözsüz bir anlaşma.

"İkinci kitap da var mı demiştin?" diye sorar babam, kalın kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Kahramanın bakış açısından." Omuz silkiyorum. "Editörden geri aldım ve pek hoşnut görünmüyordu. Hala onun düzenlemelerini gözden geçirmem, kitabı formatlamam ve kapak tasarımcısından dosyaları tamamlamasını istemem gerekiyor. Aralık ayına kadar yayınlamam gerekiyor, ama bir yanım bunu istemiyor. Başarısız olmasını göze alamam."

Elini ileri doğru uzatır ve konuşurken yürümeye devam ederiz, bu saatte ıssız olan küçük bir parka varırız. Tek bir salıncak rüzgarda hafifçe sallanır, zincirler gıcırda. Babam beni bir bankın önüne götürür ve yan yana otururuz, ejderhalar gibi nefes alıp veririz, nefesimiz gece yarısı havasında geçici beyaz duman bulutları oluşturur.

"Sana bir tavsiye verebilir miyim? Yazar olarak?"

"Tabii. Sadece dört yıldır yalvarıyorum, ama hiç olmamasından iyidir."

Gözlerini devirir ve bu beni rahatlatır. Sanki onun homurdanan sinirlenmesi ruhuma doğrudan tavuk çorbası gibi geliyor. "Bir hikaye başarısız olamaz. Var olduğu için işini yapmış demektir. Eleştiriden korkma. Eleştiri gelecek, Sora. Her gün güneşin doğması ve batması kadar garantidir. Ama büyük resimde hiçbir anlamı yoktur. Hikayeni yayınlamak istemiyorsan, çünkü tam olarak doğru olmadığını düşünüyorsan ya da istediğini söyleyemediysen, ertele. Acele etme. Yazar olmanın her türlü zorluğunu yaşa: yazma, yeniden yazma, şüphe, korku ve utançla başa çıkma. Hepsini içine al ve nefes alması için ona yer aç. Bu deneyimin her bir acı verici, zorlu kısmı *gereklidir*. En iyi hikayeler kırık yerlerden yazılır."

Ona sırtarak bakıyorum. "Kırık yerler mi? Bu yüzden mi tüm ana karakterlerini öldürüyorsun?" Babamın kitaplarını okumamış olabilirim. Ama onun parlak eleştirilerini okudum.

O gülümser. "Fantaziyi fantazi yazarlarına bırak. Ölüm, hayatın gerekli bir parçasıdır. Ama demek istediğim, bir hikayeyi kırık bir yerden başlattığında, bu hikaye tuhaf bir şekilde kalbini onarır. En iyi hikayeler acıdan doğar, çünkü amaçları iyileştirmektir, Sora. Yazmanın amacı budur – *bir şeyi iyileştirmek*."

Hayatım boyunca hem hayranlık duyduğum hem de kin beslediğim bu adama bakıyorum ve aniden onu yeni gözlerle görüyorum. Aşılmaz duvarların arkasında, dünyanın ona verdiği tüm yaraları iyileştirmek için yazan kırık bir adam vardı.

Gözlerim yaşarır, kirpiklerimi gözyaşlarıyla yıkar. "Teşekkürler, baba. Senden tek istediğim buydu."

"Seni yaşadığım cehennemden korumak için çok uzun süre uğraştım," diyor, sesi artık daha yumuşak, daha şefkatli. "Ama şimdi anlıyorum ki, seni korumak için en iyi yol seni ateşten uzak tutmak değil. Seninle birlikte ateşe girmek."

Bana imzaladığım kitabı uzatıyor ve kapağına hafifçe vuruyor. "Bu annenin bakış açısıyla yazılmış. İkincisi ise benim bakış açımla mı yazılmış?"

Onun açıklaması karşısında biraz utanarak, kısa bir cevap veriyorum.

"Sayılır." "Bunu okumak ne kadar zordu biliyor musun? Tüm hatalarım sayfada belgelenmiş."

"Üzgünüm. Seni incitmek istemedim. Bu sadece bir kurgu ve senin bunu asla okumayacağına emindim..."

"Hayır, Sora, demek istediğim, hatalarımı okumak onları nasıl düzelteceğimi anlamama yardımcı oluyor. Bak, ikinci kitabı yayınlamanı istiyorum, çünkü onların sonsuza kadar mutlu yaşadıklarını *gerçekten* bilmem gerekiyor. Romantik yazarların hepsi böyle yapar, değil mi? Sonunda gökkuşağı ve güneş ışığı?" Bana alaycı bir gülümseme atıyor.

"Bizimle dalga geçme," diyorum, somurtarak.

"Alay etmiyorum. Gökkuşağı ve güneş ışığı kulağa harika geliyor."

"Sonunu tam olarak belirleyemedim," diye fısıldıyorum, boğazım beklenmedik bir duygu ile düğümleniyor. Parmaklarımı kapağın üzerinde gezdiriyorum, parlak baskı başlığın hafif girintilerini hissediyorum.

"Nasıl bitiyor?"

"Birlikte bitmiyor. Ayrı yollara gidiyorlar ve farklı türde bir mutluluk buluyorlar. Kadın yeniden evleniyor. Adam yalnız kalıyor."

Babam bana bir bakış attı. "Evet, bu hiç iyi değil."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Gökkuşağı ve güneş ışığı gibi olmayabilir, ama gerçekçi."

"Belki sana yardım edebilirim," diyor. "Bırak da okuyayım. Yeni bir son yazalım... birlikte." Elimi tutuyor ve sert parmaklarıyla sıkıca kavıyor. "Onun affedildiği ve bir mucize eseri ailesinin ona işleri düzeltmesi için bir şans daha verdiği bir son. İyileştirici bir son."

Ben de onun elini sıkıca tutarım. "Bunu yapar mısın? Hollywood'da meşgul olacağımı sanıyordum."

"New York'a geri taşıyorum. Yapımcı olarak diziden ayrılıyorum."

"Ne? Peki ya hikayeni mahvederlerse? Onları biraz denetlemek için orada olduğunu sanıyordum."

Hafifçe gülümsedi, ifadesi yüzünü değiştirdi, sert hatları yumuşattı. "Bozarlarsa bozarlar. Sadık hayranları onlara cehennemi yaşatır

ama bu yönetmenin savaşıacağı bir savaş. Bana gelince? Başarı her şeyi bozmadan önceki hayatıma geri dönüyorum. Herkesin omzunun üzerinden bakmam gerekmiyor."

"Vay canına." Gerçekten şok oldum. Babam, uyarılmanın her yönünü kontrol etmeye takıntılıydı, onu mirası, ölümsüzlüğü gibi görüyordu. "Gitmeyi seçtiğine inanamıyorum."

"Önemli olanı seçiyorum." Yüzündeki kararlılık belirgin. Kararına güven dolu. "Örneğin annen." "Annem mi?"

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

"O gece gözlerim açıldı," diye itiraf ediyor. "Jennifer'ı tekrar görmek, seni savunmasını duymak... bana onun kim olduğunu hatırlattı. Birlikte kim olduğumuzu. Yıllarca başarı, onay ve takdir peşinde koştum. Peki ne için? Boş bir eve dönmek için mi? Tek kızımın telefonlarıma cevap vermekten korkması için mi?"

"Korkmuyordum," diye otomatik olarak itiraz ettim, ama ikimiz de bunun tamamen doğru olmadığını biliyorduk.

"Benden kaçınıyordun, Sora. Ve seni suçlamıyorum." Elini geri çekip, diğer eliyle öfkeyle ovuşturarak biraz ısınmaya çalışıyor. "En büyük hayranın olmam gerekirken, sana karşı çok sert bir eleştirmen oldum. Bu artık sona eriyor. İzin verirsen, hikayende sana yardım etmek isterim."

"Çok isterim, baba." Daha doğru sözler söylenmemiştii.

"Ama bir şartla," der sert bir sesle. "Benim saygımı, sevgimi, onayımı kazanmak için bu kadar çaba sarf etmeyi bırakmanı istiyorum." Sesi duygudan boğuklaşır, son kelimedede hafifçe çatlar. "Sen bunlara zaten sahipsin, Sora. Sana bunu gösteremediğim için üzgünüm. Ama bunun da önemi yok. Olmak istediğin kişi ol. Başkalarının senin olman gerektiğini düşündüğü kişi değil."

Gözlerimden yaşlar akıyor, soğuk gece havasında sıcak bir his uyandırıyor. "Tamam," diye söz veriyorum, burnumu çekerek. "Bundan sonra senin benim hakkımda ne düşündüğün umurumda bile olmayacak." Ona sırtarak gülümsüyorum.

"Aferin kızım."

"Yani sen ve annem...?"

"Yavaş yavaş ilerliyoruz," diyor hafifçe omuz silkerek. "Ama bana bir şans daha vermeyi kabul etti. Açıkçası, hak ettiğimden fazlası."

"Ve New York'a geri mi taşınyorsun?" diye tekrar ettim, ailemizin dinamiklerinde yaşanan bu ani değişimi sindirmeye çalışarak.

O başını sallar.

"Brownstone'u geri istiyor musun?" diye soruyorum hemen, oturma odasında kurduğumuz kaleyi, pencere kenarında sıralanmış Dakota'nın peluş hayvanlarını, lavaboda duran Forrest'ın kahve fincanını düşünerek. Yeni bulduğum mutluluğu bırakmayı düşündüğümde midem kurşun gibi ağırlaşıyor.

"Hayır. Ben sana verdim. *O senin*," der babam, anlamlı bir bakışla, eski yaramaz gülümsemesinin izleri yüzünde belirir. "Zaten, erkek arkadaşınla yaptığın tüm o oynaşmalar yüzünden muhtemelen mahvolmuştur."

Soğuk havaya rağmen yüzüm kızarır, yanaklarımdan boynuma kadar yayılır. "Şey... hayır... biz sevmiyoruz."

"Bana bu lafı yapma." Derin ve sıcak bir kahkaha atar. "Ve Forrest denen adam, bizim kavgamıza rağmen yeterince iyi birine benziyor."

"O beni savunuyordu," diyorum, babamın Forrest'ın hayatımdaki varlığını bu kadar kolay kabul etmesine hayret ederken, bunu açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissediyorum.

"Biliyorum." Babamın ifadesi tekrar ciddileşti, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Bu yüzden onu sevdim, ona yumruk atmak istesem de. J.P. Cooper'a karşı çıkıp kızımı koruyan her erkek, etrafımda tutmaya değer."

Keşke bu basit değerlendirmenin altında yatan karmaşıklığı bilseydi. Forrest'ın bu gece nerede olduğu, ne yaptığı düşüncesi içimde yeni bir acı dalgası yaratıyor. Ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konu. Kalbim, bu beklenmedik uzlaşma ile beslenerek hâlâ zayıf bir şekilde atıyor.

Birkaç kar tanesi düşmeye başlıyor, narin ve geçici, yere değdiği anda eriyorlar. Karın kalıcı olması için mevsim henüz çok erken, ama kısa süreli beyaz kar yağışı geceye büyülü bir hava katıyor.

"Geri dönelim mi?" diye soruyor babam, ayağa kalkıp bana elini uzatarak. "Geç oluyor ve sanırım senin düşünecek çok şeyin var."

Elini tutuyorum, parmak uçlarındaki tanıdık nasırlar - tıpkı benimki gibi yazar nasırları - ortak DNA'mızın, ortak tutkumuzun küçük bir kanıtı.

"Baba," diyorum, kahverengi taş binaya yaklaşıırken, yürüyüşümüz sona ererken. "İkili serinin ikinci kitabı..."

"Evet?"

"Adı *Lonely*. Kapak tasarımcısının muhtemelen kızacağını ve yayın platformunda meta verileri güncellemek için bir sürü engeli aşmam gerekeceğini biliyorum, ama sonu yeniden yazarsak, bu geceden sonra kitap adı uymaz gibi görünüyor."

Lovely'yi yazdım çünkü annemi böyle görüyorum. Ve artık babamı yalnız olarak görmek istemiyorum.

"Sence hangisi daha uygun?" diye soruyor, ön kapıma çıkan beton merdivenleri yavaşça çıkarken.

Onun arkasında, ilk basamaktan önce durup babamın silüetine bakıyorum. Üç basamak önde duran babam çok daha uzun görünüyor. Bu, onu küçük bir kızken gördüğüm hali hatırlatıyor bana. Her zaman hayran olduğum kahraman... sonunda gerçek bir kahraman gibi davranıyor. Döngü tamamlanıyor, içindeki şeytanlarla savaşıyor ve ailesini onu özlemekten kurtarmak için geri dönüyor. Yanlışları düzeltiyor ve pişmanlık canavarıyla savaşıyor.

"*Efsanevi*," diye cevap veriyorum. "Ben öyle diyeceğim."

28. bölüm

Forrest

*It doesn't feel like a bomb going
off in my intestines at all.*

Kasım soğuşu ceketimi delip geçiyor, saatime bakıyorum: 21:58. Neredeyse iki saattir Manhattan sokaklarında dolaşıyorum, gideceğim bir yer yok, sadece bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum. Cebimde durmadan titreyen telefonumdan bıktığım için kapatmak zorunda kaldım.

Şu anda Marianne Wescott çok kızgın olmalı. Beni bu gece için ayırttı, bir hayır galası ya da koluna takılacak birini ihtiyaç duyduğu bir sosyal etkinlik için değil, Rina'nın diplomatik bir şekilde "tam paket" dediği şey için. Sunamayacağım hizmetler için beş bin dolar.

Daha önce hiçbir müşterimi ekmedim. Dört yılda bir kez bile. Ama bu gece, Park Avenue'daki Marianne'in lüks apartmanının önünde dururken, içimden bir şey... reddediyordu. Yapamıyorum. Başka bir kadınla birlikte olmak, profesyonel olarak bile olsa, ihanet gibi geliyor.

Sora yüzünden.

Tek görebildiğim, bu gecenin "randevusunu" öğrendiğinde yüzündeki ifade. Çok parlak bir şekilde gülümsediği ve anladığını, bunun sadece iş olduğunu, sorun olmadığını söylediği an. Ama gözleri, hiçbir şeyi saklayamayan o ifade dolu gözleri, başka bir hikaye anlatıyordu. Cesur olmaya çalışıyordu, ama gözlerindeki acı beni mahvetti. Sora'nın ağlamadan hemen önce, kimseye rahatsızlık vermek istemiyormuş gibi gülümsemesi beni öldürüyor. Sonra arkasını döndü, yeni el yazması üzerinde çalışması gerektiğini söyleyerek, gözyaşlarımı görmediğimi sanarak.

Bu anı, göğsümde bir bıçak gibi dönüp duruyor.

Sora'nın yüzündeki o ifadeyi bir daha görmektense, tuvaletleri temizlemeyi ya da hamburgerleri çevirmeyi tercih ederim.

Onu kaybedemem. Bu riski göze alamam. Hiçbir şey için. Sadece yeni bir plana ihtiyacım var.

Hızlıca.

Bir şekilde, amaçsızca dolaşmam beni Upper East Side'a getirdi ve şimdi kendimi Rina'nın zarif kahverengi taş binasının önünde, pencerelerinden yayılan sıcak ışığa bakarken buluyorum. Kendimi vazgeçirmeden önce parmağımın kapı zilini basıyorum.

Kapı, sanki Rina beni bekliyormuş gibi hemen açıldı. Kapıda, bordo renkli ipek pijama takımı giymiş, bronz teni giriş holünün sıcak ışığında parıltı veren bir şekilde duruyordu. Genelde düz olan koyu renk saçları, omuzlarına kadar uzanan gevşek bukleler halinde düşmüştü. Her zamanki güçlü takım elbisesini ve 7,5 cm topuklu ayakkabılarını giymediği için daha yumuşak görünüyordu, ama yine de etkileyiciydi.

Kollarını göğsünde kavuşturur, mükemmel kavisli kaşlarından biri yukarı kalkar. "Bir şey bana bu gece buraya geleceğini söyledi."

"Merhaba" demedi. "Burada ne işin var?" demedi. Beni her zaman hukuki dosyaları gibi okuyabilmiştir.

"Girebilir miyim?" Sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

Kenara çekilir ve mermer zeminli giriş holüne beni davet eder. Bu zarif hareketi, zengin müşterilerinin onu neden bu kadar korkutucu bulduklarını ve ona karşı gelmediklerini hatırlatır.

"Kendime bir bardak Macallan doldurmak üzereydim. Sanırım senin de bir taneye ihtiyacın var." Cevabımı beklemeden dönüp beni, süslü şöminede ateşin çıtırdadığı çalışma odasına götürdü. Oda sandal ağacı ve eski kitap kokuyordu, kafamdaki kaosla rahatlatıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Marianne Wescott beni aradı." Rina iki kristal bardağa kehribar rengi sıvı doldurur. "Dört kez."

"Özür dilerim." Bana uzattığı bardağı alıyorum ama içmiyorum.

"Özür dileme. O kadın dayanılmaz biri." Ateşin yanındaki deri koltuklardan birine oturur, bacaklarını altına çeker. "Yine de, en güvenilir refakatçimin yüksek ücretli bir müşteriyi neden ektiğini merak ediyorum."

Ayakta kalıyorum, oturmak için çok gerginim. "İstifa ediyorum, Rina."

İşte bu. Saatlerce dolaşırken prova ettiğim tüm sözler, sadece bu üç kelimeye indirgenmişti. Ama artık ağızından çıkmıştı. Geri dönüş yoktu.

Viski yudumlarken, bardağın kenarından beni inceliyor. "Bunun olacağını tahmin etmediğimi söyleyemem. Ama neden?"

"Birine aşık oldum."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. "Ah, özel *müşterin* Sora." Omuzlarını silker. "Taio," diye sorduğum sorunun cevabını verir.

Şaşırmamam gerekirdi. "Evet. O tipik bir müşteri değil, bu yüzden sana ondan bahsetmedim. Senin arkanızdan bir şey yapmaya çalışmıyordum..."

Elini kaldırarak beni durdurur. "Endişelenmedim, Forrest. Biriyle yıllarca süren bir güven ilişkisi kurduğunda ne olur, biliyor musun?"

"Ne olur?"

Sanki hiçbir şey anlamamışım gibi gözlerini kırıştırır. "Ona şüpheyeye yer bırakmazsın."

Burada yargılanmıyorsun, Hawkins.

Sora ücretli bir müşteri değildi. Teknik olarak evet, öyleydi. Ama onun parasını almaya niyetim yoktu. On bin dolar, beni tekrar görmek zorunda kalması için bir kozdu. Ama şimdi, o paraya ihtiyacım olabilir.

"Teşekkürler. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez." Dokunmadığım içkimi şömüne rafına koydum. "Buna bir son vermeliyim. Her şeye."

Rina öne eğildi, yüzündeki ifade birden ciddiye döndü. "Peki para için ne yapmayı planlıyorsun? Sean'ın şirketine olan borcun ortadan kalkmayacak. Dakota'nın okul taksiti kendi kendine ödenmeyecek. Ve babanın çiftliğini de unutmayalım."

Saçlarımı elime alıp, içimdeki öfkeyi dışa vurdum. "Bilmiyorum, tamam mı? O kısmı henüz çözemedim. Ama bir şeyler bulacağım. Barmenlik, güvenlik görevlisi, gerekirse paket dağıtımı bile yaparım."

"Bunların hepsi, kazandığının çok küçük bir kısmını ödeyecek." "Biliyorum," diye ters bir cevap veriyorum, sonra hemen pişman oluyorum. "Özür dilerim."

Bunun

bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Düşüncesizce. Sorumsuzca. Ama bu gece bir seçim yapmak zorundaydım ve Sora'yı seçtim. Gerisini halletmem gerekecek."

Rina'nın koyu renkli gözleri neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşadı. "Neredeyse hiç tanımadığın bir kadın için maddi güvenliğini mi feda ediyorsun?"

"Mesele sadece Sora değil." Pers halısının üzerinde bir ileri bir geri yürüyorum. "Mesele benim. Kim olduğum. Kim olmak istediğim. Yıllardır bu işi, hayatımın parçalanmasını önlemenin tek yolu olduğu için haklı çıkardım. Ama şimdi..." İçimdeki değişimi ifade etmekte zorlanarak sözlerim kesiliyor.

"Şimdi bu iş, gerçekten istediğin hayatı kurmanı engelliyor," diye sözümü tamamlar Rina.

Anlayışına minnettar olarak başımı sallarım.

"Otur, Hawkins. Başımı döndürüyorsun."

Onun karşısındaki sandalyeye oturarak onun isteğini yerine getiriyorum. Ateş aramızda patlayıp cızırdıyor, duvarlara dizilmiş kitap raflarına dans eden gölgeler düşürüyor. Rina'nın öğretmenlik günlerinden kalma bir dizi eski akademik kitap var. Onu Profesör Colt olarak tanıdığım günlerden.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyorum sessizce. "Benim için yaptığın onca şeyden sonra. Başka seçeneğim yokken beni kurtardın. Bunu asla unutmayacağım."

"Ne düşündüğünü biliyorum, ama bana borçlu değilsin. Bir iş yaptın, karşılığını aldın. Sana hiç acımadım Forrest ve seçimlerine saygı duyuyorum."

Küçük, isteksiz bir gülümseme dudaklarımda belirmeye çalışıyor. Zar zor başarabiliyor. "Emin misin? Annemle yakın değilim, ama olsaydım, şu anda yüzündeki ifade, onu derinden hayal kırıklığına uğrattığımda göreceğim ifadeye benzer olurdu."

Rina bardağını yan masaya koyar ve öne eğilerek gözlerime doğrudan bakar. "Aksine, seninle inanılmaz gurur duyuyorum."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Gurur duyuyor musun? Seni, sorumluluklarımı terk ediyorum..."

"Kolaylık yerine dürüstlüğü seçiyorsun. Beni yanlış anlama —Yaptığımız şeyin doğası gereği yanlış olduğunu söylemiyorum. Ama bu senin için artık doğru değil. Ve bunu kabul etmek cesaret ister."

Göğsümde sıkışan bir şeyin gevşemeye başladığını hissettim. "Yani... kızgın değilsin?"

"Marianne Wescott konusunda çok kızgınım. Saylor veya Marcus'u o felaketi kurtarmaya göndermek zorunda kalacağım ve onun bu konuda dayanılmaz olacağını biliyorum." Elini küçümseyici bir şekilde salladı. "Ama sana mı? Hayır, sana kızgın değilim."

Zarif bir şekilde ayağa kalkar ve odanın köşesindeki şık masaya doğru yürür. Çekmecedan bir manila klasör çıkarır, bana uzatır ve yerine geri döner.

"Bu ne?" diye soruyorum ve açtığımda yasal belgelere benzeyen bir şey buluyorum. "Bir çıkış yolu," diyor basitçe. "Bunu haftalardır düşünüyorum." haftadır bunun hakkında düşünüyorum."

İlk sayfayı gözden geçiriyorum, kafam karışıyor. "Bunlar kredi belgeleri."
"İşletmeden değil, kişisel hesaplarımdan." Şaşkın bakışlarıma
. "Sean'ın şirketine ödeme yapmak ve Dakota'yı yıl sonuna kadar okulda tutmak için yeterli. Bu sana ayaklarını yere basman için zaman kazandırır."

Şok beni bir an için suskun bırakır. Neredeyse bir milyon dolar. "Rina...
Bunu kabul edemem."

"Kabul edebilirsin ve kabul edeceksin." Ses tonu tartışmaya izin vermiyor.
"Sean'a borçlu olmak yerine, bana borçlu olacaksın. Aradaki fark, seni hukuk sektöründen dışlamayacağım. Baro sınavına gir. İyi bir iş bul. Elimden geldiğince zararı kontrol altına alacağım. Şehirdeki her hukuk firması Sean'ın etkisi altında değil. Sana bir iş bulacağız."

"Ama bu *çok fazla*, Rina. Ne zaman geri ödeyebileceğimi bilmiyorum. Bu bir borçtan çok bir hediye."

"Bu sadaka değil. Sen büyük bir adamsın Hawkins ve burası gerçek dünya. Faiz oranı uygun ama hayırsever değil. İkimiz de bunu uzun bir süre ödeyeceğini varsayalım." Gözlerinde bir parça yaramazlık parladı. "Seninle gurur duyuyor olabilirim ama ben hala bir iş kadınıyım."

Kağıtlara bakarak, onun teklifini anlamaya çalışıyorum. "Neden benim için bunu yapasın ki?"

Rina uzun bir süre sessiz kalır, ateşe bakar. Tekrar konuşmaya başladığında, sesinde daha önce hiç duymadığım bir ton vardır — ham ve dürüst bir ton.

"Sean'dan boşandıktan sonra bu işi neden başlattığımı biliyor musun?"

Kafamı sallarım. "İntikam için mi?"

"Kısmen." Kısa bir kahkaha atar. "Onun kibirli, soylu ailesini skandalla sarsma fikrini seviyorum. Ama aslında başka bir şeyle başladı — dört yıl önce bir eskortla tanışmamla. Asla bu kadar cesur ve riskli bir şey yapmazdım, ama..." Sesi kesilir, bir anıya dalar.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kiraladığı biriyle geçirdiği riskli bir gecenin ayrıntılarını anlatmaya başlayacağından korkuyorum. Garip bir şekilde, Rina beni sorunsuzca pazarlayabilir, ama onun seks hayatını dinlemek, açıkçası kendi annemin seks hayatını dinlemek gibi. Daha rahatsız edici bir şey düşünemiyorum.

"Şey..."

"Şimdi, ben öpüp anlatmam..."

"*Tanrıya şükür*," diye biraz fazla yüksek sesle mırıldanıyorum ve onun buz gibi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Ama," diye devam eder, hala bana dik dik bakarak, "bir gece hayatımdaki tüm bakış açımı değiştirdi. İnsanların eskort olmanın ne anlama geldiğine dair anlayışlarını değiştirmek için ilham aldım. Her şey seksle ilgili değil. Bağ kurmak ve arkadaşlık ile ilgili. Bazen, içinde olduğunun farkında bile olmadığın bir rutinden çıkmak için doğru zamanda doğru kişiye ihtiyacın olur. İnsanlara, sadece bir gecelik de olsa, değer verilmesi, önemsenmesi, sevilmesi, korunması, uğruna savaşılmaması için bir fırsat verme fikrini seviyorum... Gerçek hayatlarında erkekler bu kadar eksik olduğu için, bunu uydurmaya ihtiyaç duyan bu kadar çok kadın olması üzücü. Ama yine de, geçici olsa da, bu gerçek olmadığı anlamına gelmez. Anlık bir duygu bile büyük bir değişime ilham verebilir."

"Yani, o eskortla yatmadın mı? Sadece konuştunuz mu?"

Gözlerini bana dikip, yüzünü tamamen düz tuttu. "Hayır, Hawkins. Onu bütün gece becerdim. Sonra, ertesi sabah da."

"*Lanet olsun*, Rina." Bir çocuk gibi ellerimi kulaklarımın üzerine koydum, böylece onun kahkaha krizine girmesini izleyebildim.

"Üzgünüm," dedi nefes nefese gülerek. "Demek istediğim, bir kişi hayatımı daha iyiye değiştirdi, sonunda kalbimi kırmış olsa da. Yani, bu genç bayan hayatını değiştirecek kadar değerli biriyse, yap bunu."

"Ama sen onun kalbini kırdığını söyledin... senin erkeğin." Gözlerinden son bir mizah kıvılcımı kaybolurken, biraz daha karanlık bir şeyin onu ele geçirdiğini izledim.

O başını salladı. "Çünkü onu tutamadım. Hepsi bu."

"Adı neydi?"

"Dalton," diye cevapladı basitçe, kişisel hayatı söz konusu olduğunda yine ağzı sıkı Rina'ya dönuştü. "Herkes yardım ederken kendini kaybediyorsun. Dakota, Hannah, baban ve şimdi de Sora. Kendi zararına özverili davranıyorsun. Ama sürekli başını su üstünde tutmak için çabalasan da, olabileceğin adamı görüyorum." Klasörü işaret etti. "Bunu o adama bir yatırım olarak düşün."

Boğazım, tam olarak adlandıramadığım bir duygu ile sıkışır. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bu konuda akıllı davranacağını söyle. Bunu, kendini harika bir şey için hazırlamak için kullanacağını söyle." Yüzü sertleşir. "Ve sonra bana kesinlikle geri ödeyeceğini söyle."

Yarı rahatlama, yarı inanamama duygusuyla bir kahkaha kaçıyor. "Sen başka birisin, biliyor musun?"

"Öyle dediler." Viski kadehini tekrar eline aldı. "Şimdi, bu Sora hakkında. Bana her şeyi anlat."

Sonunda kendi bardağıma uzanıp minnetle bir yudum alıyorum. "O, şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Zeki, eğlenceli, en iyi şekilde tamamen nevrotik. Yeterince iyi olmadığını düşündüğü romantik romanlar yazıyor, ama aslında bunlar harika — kalp ve mizah dolu ve o kadar gerçekçi karakterler var ki, onların uydurma olduğunu unutuyorsun."

"Ve iki hafta içinde hayatını tamamen alt üst etti, öyle mi?" Rina'nın sesi alaycı, ama gözleri nazik.

"İki ay." Ama gerçekte? İki dakika. Papa Beans'te bana gözlerini kısarak baktığı anda, bu kadının yakın gelecekte rüyalarımın başrolünü oynayacağını anlamıştım. "Çılgınca geliyor, biliyorum."

"Çılgınca değil." Rina, bardağındaki kehribar rengi sıvıyı karıştırıyor. "Kesinlikle rahatsız edici. Potansiyel olarak aptalca. Ama çılgınca değil."

"Bu çok rahatlatıcı," diyorum kuru bir şekilde.

"Her şeyi riske atacak kadar senin için çok özel biri olmalı." "Öyle." Sesimdeki kesinlik beni bile şaşırttı.

Rina beni uzun bir süre inceledi, sonra sanki kendine bir şeyi onaylar gibi başını salladı. "Peki o zaman. Sanırım geriye tek bir soru kaldı."

"Neymiş o?"

"O da senin için aynı şeyleri hissediyor mu?"

Bu soru beni bir kova buzlu suyla ıslatmış gibi hissettirir. Sora ile bir gelecek olasılığı etrafında tüm hayatımı yeniden şekillendirmek için bu büyük adımı atarken, onun da bu geleceği istediğini doğrulamamıştım. "Sanırım... öyle," diye kekelerim. "Henüz bu konuyu konuşmadık konuşmadık."

Rina'nın kaşları havaya kalkar. "Bu kadına hislerini söylemeden işinden mi ayrılıyorsun?"

Böyle söyleyince, gerçekten çok aptalca geliyor. "Bu gece ona söyleyecektim. Seninle konuştuktan sonra."

"Aman Tanrım." Şakaklarını ovuşturur. "Sen gerçekten romantik birisin, değil mi? İşinde bu kadar başarılı olmana şaşmamalı." Kendini tutar. "*Eski işinde.*"

Yüzümü ellerimle kapattım ve inledim. "Bu çok fazla, çok hızlı, değil mi? Aklımı kaçırdığımı düşünecek."

"Muhtemelen." Rina omuz silkiyor. "Ama bazen büyük jestler işe yarar. Sadece..." Tereddüt ediyor, bu onun için alışılmadık bir durum. "Bütün bunları sindirmek için zamana ihtiyacı olabileceğine hazırlıklı ol. Bu çok büyük bir şey."

Kafamı sallarım, Columbia Hukuk Fakültesi'ndeki ilk günümünden beri hissetmediğim bir şekilde aniden gerginleşirim. "Herhangi bir tavsiyen var mı?"

"Dürüst ol. Tüm kartları masaya koy." Boş bardağını kenara koyar. "Ve belki de 'Sana aşık oldum' ile başla, 'Birlikte olabilmemiz için işimi bıraktım ve büyük bir kredi çektim' ile değil."

Her şeye rağmen gülüyorum. "Not aldım."

Rina ayağa kalkarak konuşmamızın bittiğini işaret eder. "Beni haberdar et. Ve eğer yürümezse..." Bana anlamlı bir bakış atar. "Burada her zaman bir yerin var. Bunda utanılacak bir şey yok."

Ben de ayağa kalkarım, kredi belgelerinin bulunduğu dosyayı sıkıca tutarım. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Dürtüsel bir hareketle öne çıkıp ona sarılırım. Başta biraz gerginleşir — Rina sarılmayı seven biri değildir — ama bir süre sonra, geri çekilmeden önce kısa bir süreliğine kollarıyla bana sarılır.

"Bir gecelik duygusallık yeter." İpek pijama üstünü düzeltir. "Git kızını al, Hawkins."

Birkaç dakika sonra serin gece havasına adım attığımda, haftalardır, belki de yıllardır göğsümü sıkıştıran yük hafiflemiş gibi hissediyorum. Önümdeki yol belirsiz, maddi zorluklarla ve reddedilme korkusuyla dolu. Ama Columbia Hukuk Fakültesi'nden, Dakota'nın doğumundan, Hannah'nın beni terk etmesinden bu yana ilk kez, kontrolüm dışındaki koşullara tepki vermek yerine bir seçim yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Telefonumu çıkarıp açtım ve bir Uber çağırdım. Sora'ya gerçeği söyleme zamanı gelmişti, her şeyi. Birdenbire her şeyden çok istediğim geleceğin, onun da istediği bir gelecek olup olmadığını öğrenme zamanı gelmişti.

Ön kapıdan içeri girdiğimde, kahverengi taştan yapılmış bina ürkütücü bir sessizlik içinde. Gece yarısını çoktan geçmişti ve Rina ile duygusal konuşmamın ardından yorgunluk kemiklerime ağır bir yük olarak çökmüştü. Ama bu gece yapmam gereken bir şey daha vardı, sabaha kadar bekleyemeyeceğim bir konuşma.

Merdivenleri sessizce çıkıyorum, korku filmi müziği seçmelerine katılmış gibi gıcırdayan üçüncü basamağı atlıyorum. Dördüncü kattan, Sora'nın yatak odasından gelen bir ışık parçası dışında ev karanlık. Hâlâ uyanık.

Onun kapısına yaklaşıırken kalbim roller coaster'da gibi hızla atıyor. Yıllarımı kadınları etkileme sanatını mükemmelleştirerek geçirdim, ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi çok iyi biliyorum, ama şu anda, baloya davet etmek üzere olan utangaç bir genç gibi hissediyorum.

Yavaşça kapıyı çaldım, sonra kolu çevirdim.

"Aaaahh!" Sora, paslanmaz çelik su şişesini beyzbol sopası gibi sallayarak bağırır. Yatağında bacak bacak üstüne atmış, dizüstü bilgisayar dizlerinde dengesiz bir şekilde duruyor, saçları dağınık bir topuz halinde bir tarafa eğilmiş durumda. Göğsünde "Büyük kitapları severim ve yalan söyleyemem" yazan büyük beden bir tişört giyiyor. "Tanrım, Forrest! Beni çok korkuttun!"

Onu görünce gülümsemeden edemiyorum — gelecekteki en çok satan yazar Sora Cho, evine giren hırsızlara karşı kendini savunmak için suyla silahlanmış.

"Hırsızları boğmayı mı planlıyorsun?" Seçtiği silaha başımı salladım.

Su şişesini indiriyor, yanakları sevimli bir şekilde kızarıyor. "Elime geçen en yakın şey buydu, seni gizlenen adam. Sen burada ne arıyorsun? Seni sabaha kadar beklemiyordum."

Sözlerinin arkasında bir gölge var, bana bakışında dikkatli bir mesafe var. Başka bir kadının yatağından geldiğimi düşünüyor.

"Gerçekten bununla bir hırsızı savuşturacak mıydın?" diye soruyorum, arkamdaki kapıyı kapatırken bir an için konuyu saptırarak.

"Bu şey sağlam çelikten yapılmış ve 40 ons buzlu su alıyor. Biraz hasar verebilirim." Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor. "Yeterince suç dizisi izledim. Diz kapaklarına, sonra kasıklarına vur, sonra koş."

"Sağlam bir strateji. Ama belki bir beyzbol sopası almalısın. Ya da biber gazı. Ya da silah olarak tasarlanmış herhangi bir şey."

"Not aldım. Alışveriş listeme 'süt' ve 'akıl sağlığı'nın hemen altına 'kendini savunma araçları'nı ekleyeceğim." Su şişesini abartılı bir özenle komodinin üzerine koyar. "Peki... neden bu kadar erken eve geldin?"

"Erken mi?" diye soruyorum, saatin neredeyse sabahın biri olduğunu bilerek.

"Sabaha kadar seni göremeyeceğimi düşündüm. Dakota ve ben krep yapmaya karar verdik. Sana da biraz ayırmayı planlıyorduk."

"Çok tatlı." Yatağının kenarına oturuyorum, birdenbire yorganının desenine çok ilgi duymaya başlıyorum. "Bu saatte ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyorum, dizüstü bilgisayarına başımı sallayarak.

Bana şüpheyile bakar ama konuyu değiştirmeye izin verir. "*Efsanevi'nin düzenlemeleri.*"

"*Legendary* mi? Yeni kitap mı?"

"*Lonely'nin* yeniden düzenlenmiş versiyonunun yeni adı." Küçük, samimi bir gülümseme yüzünü aydınlatır. "Babam bu gece habersizce uğradı."

"Baban mı?" Şaşkınlıkla doğruluyorum. "J.P. Cooper, edebiyat tahtından inip köylüleri mi ziyaret etti?"

Koluma vurur. "Nazik ol. İyiydi. Aslında *inanılmazdı*. Konuştuk, gerçekten konuştuk, belki de ilk kez... Belki de hiç konuşmamıştık. Kitabımı okudu."

Kalbim titrer. Ama gülümsüyor, o kadar da kötü olamaz. "Ve?"

"Ve beğendi." Sesi hayranlıkla yumuşaklaşır. "O kadar beğendi ki, ikinci kitabımda bana yardım edecek, böylece tam olarak doğru bir şekilde yazabileyim."

"Böyle bir aşk hikayesi söz konusu olduğunda onun görüşüne güveniyor musun?"

Bana gülümsüyor, kapalı dudaklarının ardında sırlarını saklıyor. "Senin bildiğinden daha fazla."

"O zaman bu harika. Senin adına çok mutluyum. Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Aramızda çok fazla mesafe var, bir kraliçe yatak kadar, bu yüzden ona bir öpücük gönderiyorum. Eminim şu anda ona dokunmamı istemiyordur.

"Babam ve benim için yeni bir başlangıç gibi geliyor." Gözleri, dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor. "Sonunda bizi sonsuza kadar ayıracak sandığım duvarı yıkmayı başardık. Çok özgürleştirici. Buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim."

Mükemmel bir başlangıç. Derin bir nefes alıyorum.

"Yeni başlangıçlardan bahsetmişken," diyorum, ona tam olarak dönerek. "Bizim de bir tane olabilir mi diye merak ediyordum."

Kaşları şaşkınlıkla birleşiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Önce, ortada duran sorunu halletmem gerekiyor," diyorum. "Bu gece hakkında."

Yüzünde hafif bir gölge belirir. "Tabii. Akşamın nasıldı?"

"Yoktu." Gözlerine bakarak, gözlerimdeki gerçeği görmesini istiyorum. "Yapmadım, Sora. Müşteriyle buluşmadım. Yapamadım."

Dudakları şaşkınlıkla açılır. "Sen... ne?"

"Onun binasının önünde yirmi dakika bekledim, sonra oradan uzaklaştım. İki saat boyunca şehirde dolaştım, sonra Rina'nın evine gittim." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Onu ekledim."

"Rina kızgın mıydı? Eğer yine kaçarsan sana bir daha iş vermeyeceğini söyledi." Sesi bir oktav yükseldi. "Forrest, ne yapacaksın..."

"Bu yarının sorunu," diye nazıkçe sözünü kestim. "Bu gece, sadece bir şeyi bilmeni istiyorum."

Bekledi, koyu renkli gözleri genişlemiş ve kararsızdı.

"Beni sana bu kadar çeken şeyin ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

Belirsizlik yerini yaramaz bir ışıltıya bırakır. Büyük beden tişörtünün üzerinden göğüslerini avuçlar ve hafifçe yukarı doğru iter. "Tabii ki bu çift D'ler," diye şaka yapar. Ama benim için göğüsleri mükemmelliğin tanımıdır; ikimiz de C bedeni zor doldurduğunu biliyoruz.

Gülüyorum, gerginlik bozuluyor. "Evet, tabii ki kocaman göğüslerin. Ama başka ne var biliyor musun?" Yatağın üzerinde sürünerek onun yanına oturuyorum. Ellerini ellerime alıyorum, tekrar ciddileşiyorum. "Kendini ne kadar savunmasız hissettiğin. Yazdığın her kitapta dünyaya kanayan kalbini nasıl gösterdiğin. Acı verse de, mücadele etsen de, kalbini koluna takıyorsun. Bu çok cesurca."

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakar. "Bu cesaret değil. Bu sadece başka türlü davranmayı bilmediğim için."

"İşte bu yüzden cesursun." Parmaklarını sıkıca tutuyorum. "Sen samimisin. Naziksin. Şefkatlisin. Tatlısın. Dünya sana çöp atsa da, yine de kendin olmaktan başka çaren yok. Bu bana ilham veriyor. Ben de dürüst olmak istiyorum."

"Ne konuda dürüst?"

"Hislerim hakkında. İstedğim şeyler hakkında." Derin bir nefes alıyorum. "Yeniden başlamak istiyorum, Sora. Hikayemizin en başından."

Başını eğiyor, meraklı ama yine de temkinli. "Ne demek istiyorsun?"

"Papa Beans'te o gün, numaranı istemememin tek nedeni işimin yüküydü. Seni ilk gördüğüm ana geri dönüp tekrar denemek istiyorum."

"Yeniden başlamak gibi mi?" diye sorar, sesinde eğlence dolu bir ton vardır.

Ellerini bırakıp ayağa kalktım. Sonra, abartılı bir resmiyetle, elimi ona uzattım.

"Merhaba," dedim, en çekici gülümsememi takınarak. "Ben Forrest Hawkins. Seni odanın diğer ucundan fark ettim ve kendimi tanıtmak istedim."

Gözlerinde anlayış belirir. Duruşunu düzeltir ve elini nazikçe elime koyar.

"Sora Cho-Cooper," diye cevaplar, oyuna katılarak. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Hawkins."

"Cho-Cooper?" Alnımı çatarak sahte bir konsantrasyon gösteririm. "Sizi bir yerden tanıyor muyum? Siz çok ünlü bir bestseller yazarı değil misiniz?"

Gülüyor, sesi içimi ısıtıyor. "Bunu gerçekleştirmek için çalışıyorum."

"Eminim çok da uzak değildir. Bu arada, çok güzelsiniz. Asya kökenli misiniz?" diye sorarım, elini el sıkışmak için gerekenden daha uzun süre tutarak.

"Annem Koreli. Ve şimdiden seni uyarmalıyım Forrest, sadece baharatlı yemekleri seven erkeklerle çıkarım."

Gülümsüyorum. "Acılı yemekleri *severim*. Bağırsaklarımda bomba patlamış gibi hissetmiyorum."

O gülümser. "Bunu bilmek güzel."

"Peki, bu aralar ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Denizkızı savaşçı prenses ve aşık olduğu ejderha hakkında bir fantastik aşk romanı. Çok ateşli. Düşmanlardan aşıklara. Öfkeli seks ve tüm o güzel şeyler," diyor alaycı bir şekilde.

"Sıcak geliyor. Kelimenin tam anlamıyla."

Benim berbat kelime oyunuma inler, ama gülümsemesi devam eder. "Peki ya sen, Forrest Hawkins? Ne iş yapıyorsun?"

Tereddüt ediyorum, birdenbire oynadığımız bu oyunun gerçek hayata kaydığını fark ediyorum. "Bu biraz utanç verici, ama eskiden eskortluk yapıyordum. Aslında bu gece istifa ettim."

Aramızda sessizlik hakim olur. Neşeli tavırlarımız kaybolur, gerçeklik kendini yeniden gösterir.

Sora'nın ifadesi ciddileşti. "Geçimini nasıl sağlayacaksın? Bundan sonra ne yapacaksın? Neden her şeyi bırakıp..."

"Dur, dur, bayan," diye sözünü keserim, konuyu daha hafif bir alana çekmeye çalışarak. "İlk buluşma için çok fazla özel soru sordun." Ona göz kırparım. "Ama cesaretini beğendim. Başka bir şeyden konuşmaya ne dersin? Ateşli ejderha aşk romanları yazmadığın zamanlarda ne yaparsın?"

Ne yaptığımı anlar ve oyuna katılır, ama gözlerinden anlıyorum ki bu soruları daha sonra tekrar gündeme getireceğiz.

"Stresimi yemek pişirerek atıyorum," diyor.

"Yani mutfakta rahatsın?" diye şüpheyile soruyorum. "Oh, evet. Tam bir profesyonelim."

Onu dikkatle inceleyerek, tek bir bakışla bariz yalanlarını ortaya çıkarmaya çalışıyorum. "Tamam, Sora. Mikrodalgada pişirilmeyen ne pişirebilirsin?"

Gözlerini kısıyor. "Daha dün Creole aïoli soslu somon kroket yaptım."

"Öncelikle, kulağa çok lezzetli geliyor. İkincisi, yeni ilişkimizi *tam* bir saçmalıklarla mı başlatmak istiyorsun? Seni yemek yaparken gördüm, kadın. Spagetti makarnasını ılık suda 'haşladın' ve makarnanın gevrek çıkmasına şaşırdın."

"Aman Tanrım," diye haykırarak sinirlenir. "Son kez söylüyorum, onlar pirinç makarnasıydı ve çok hassastılar! Su çok sıcak olmamalıydı." Ben onun sinirlenmesine gülünce, o da sinirlenerek inler.

"Gerçeği söyle, Bayan Cho-Cooper."

"Tamam. Mutfak becerilerim mikrodalgada patlamış mısır yapmakla sınırlı. Kızarmış peynirli sandviç yapmakta bile zorlanıyorum. Mutlu oldun mu?"

"Sorun değil. Ben yemek yapabilirim. İstersen sana öğretebilirim?"

"Öğretebilir misin?" diye ciddi bir şekilde sorar. "Bunu bilmiyordum."

"Şu anki oda arkadaşım mutfakta oldukça sahiplenici, bu yüzden kendimi ortalıkta göstermeye çalışmıyorum. Sanırım ev işlerindeki becerilerini kanıtlamaya çalışıyor."

Gülüyor. "Muhtemelen bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer diye öğrenmiştir. Eminim ilgini çekmek için yemek pişirme becerilerini geliştirmeye çalışıyordur."

"Gerek yok," diyorum. "Fıstık ezmesi ve reçelli sandviçi bile mahvedse, yine de o kadının su üstünde yürüdüğünü düşünürdüm."

"Forrest, bu... sorunlu bir durum." Dudaklarını büzüp başını sallar.

"Ne?"

"Konuşmamızın ikinci dakikasında, oda arkadaşına aşık olduğunu anladım. *Tehlike işareti*," diye mırıldanıyor.

Gülerek, onun yanındaki yatağa uzanıyorum, saygılı bir mesafe bırakmaya dikkat ediyorum. "Bir dakikalığına oda arkadaşımı unutalım."

"Tamam," diyor Sora sevimli bir gülümsemeyle. "Buna daha sonra geri döneriz. Peki, buralı mısın?"

"Yatak odandan mı?" diye soruyorum. "Burada doğmadım ama burayı iyi bilirim. Turistik yerler mi arıyorsun? Çünkü önemli yerler, komodinin çekmecesindeki eşyaların altında saklı vibratör ve yatağın altındaki kilitli kasa içindeki gizli çikolata stoğu." Banyoya açılan kapıyı işaret ediyorum. "Anahtar kapı pervazının üstünde saklı."

"Senden nefret ediyorum," der ciddi bir ifadeyle.

Yine kahkahalarla gülmeye başlarım. "Ciddi olarak, Wyoming'de büyüdüm, ama büyük bir avukat olmak için büyük şehre geldim."

"Nasıl gitti?"

"Ahlaki bir kriz yaşadım, kariyerim başlamadan bitti, onun yerine eskort oldum. Bilirsin, olağan kariyer yolu."

"Doğal olarak," dedi ciddi bir şekilde başını sallayarak. "Peki ya sen?"

"Ben doğma büyüme şehir kızıyım. Yürürüm ya da taksiye binerim. Ehliyetim, R dereceli filmleri izlemek ve ara sıra şarap soğutucusu almak dışında bir işe yaramıyor. Ama neyi hep pişmanlık duyduğumu biliyor musun? Manuel vitesli araba kullanmayı öğrenmemiş olmayı."

Aniden heyecanlanarak doğruluyorum. "Öyle mi?

Sana öğretirim." "Öğretecek misin?"

"Tabii ki. Eski kamyonetim hala babamın çiftliğinde duruyor. Sadece ona tatlı sözler söyleyip, otomotiv tanrılarına bir litre yağ kurban edersen çalışıyor. Öğrenmek için mükemmel bir araç. Onu sürebilersen, bir tır bile sürebilirsin."

Kıkırdar. "Kulağa harika geliyor. Tek sorun, en son haritaya baktığımda Manhattan'dan Wyoming'e taksi ücreti bütçemi biraz aşıyordu." "Uçakla gidelim mi? Gelecek hafta sonu?" Rina, kızlarımı eve götürmem için daha fazla ödünç verdi.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne?"

"İlk buluşma için büyük bir adım olduğunu biliyorum," diyorum, onu dikkatle izleyerek, "ama seni eve götürüp Boone ile tanıştırmak istiyorum. Wyoming kışın çok güzeldir. Çok soğuktur, ama güzeldir."

Gülümsemesi, yanak kasları gerginleşecek kadar büyüdü. "Gitmeyi çok isterim. Mükemmel bir ilk resmi randevu gibi görünüyor."

"İyi." Tekrar elini tutuyorum, başparmağım avucunda tanıdık daireler çiziyor. O da bana yaklaşıyor, kirpiklerini kırıştırırken dudakları gevşiyor. Dudaklarına kısa bir öpücük kondurarak onu hayal kırıklığına uğrattıyorum.

"Ne oluyor, Forrest?"

"Başka bir şey düşünüyordum... Uygulamamız gereken bazı kurallar."

"Kurallar mı?"

Nefesimi veriyorum, ağzımdan çıkacak sözlerden korkarak. "Bence seks yapmayı beklemeliyiz. En az üç resmi randevu. Gelecekteki bir çift gibi, değil de..."

"Bir eskort ve bir müşteri gibi mi?" diye benim yerime cümleyi tamamlar, ne demek istediğini anlar.

"Aynen öyle."

Gözlerini o kadar sert çevirir ki, göz bebekleri beynine çarparak geri döner ve etkilenmemiş bir şekilde bana bakar. "Forrest, beklemek neye yarayacak? Beni hayal edilebilecek her pozisyonda zaten denedin."

"Hadi ama. Benim için?" Alt dudağımı büzerek, dayanılmaz derecede sevimli görünmeye çalışıyorum. "Bu gerçek. Bunu doğru yapmak istiyorum."

Beni bir an inceler, sonra başını sallar. "Tamam. Üç randevuya kadar değil, o zaman?"

"Anlaştık." Saate bakarım: 1:23. "Şu andan itibaren."

"Şu andan itibaren," diye tekrarlar, gözleri kısa bir süre benim yarı şişkinliğime düşer, sonra tekrar bakışlarımla buluşur. Uzun, gergin bir an boyunca birbirimize bakarız.

"Bu berbat bir fikir," diye fısıldadı. "En kötüsü," diye onayladım, kıpırdamadan.

"Yani, birbirimizi zaten çıplak gördük." "Birden fazla kez," diye ekledim.

"Ve biz yetişkiniz." "Çok yetişkin."

"Ve ikimiz de açıkça rıza gösteriyoruz," diye vurgular.

"Çok rıza gösteriyoruz."

Bir başka sessizlik anı.

"Ama bu bizim ikinci şansımız ve bunu doğru yapıyoruz," diyorum kararlı bir şekilde, sanki kendime hatırlatır gibi.

Bu sefer bebek gibi gözlerini devirir. İlk seferki kadar abartılı değildir.

"Tamam," diye mırıldanır. "Yarıdan başlıyoruz."

"Teknik olarak bugün, ama evet."

Dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara koydu, sonra yorganının altına girdi. "Kalabilirsin," dedi, yanındaki yeri okşayarak.

"Sadece uyumak için."

"Sadece uyumak için," diye kabul ediyorum, ayakkabılarımı çıkarıp yanına uzanıyorum. Yatağın başındaki lambayı kapatıyor ve odayı karanlığa boğuyor.

Vücudunun sıcaklığını benimkinden birkaç santim uzakta hissedebiliyorum, rahatlamak için

"Forrest?"

"Forrest?" Karanlıkta sesi yumuşaktır. "Evet?"

"Bunu söylemek bencilce ama işinden ayrıldığına sevindim. On bin dolarımı alabilirsin. Sanırım ona ihtiyacın olacak."

Yorganın altından elini tutup parmaklarımızı birbirine doladım. "Eğer parasız olsaydım, köprü altında yaşıyor olsaydım, yine de benimle olur muydun?"

Elimi sıktı. "Kesinlikle."

"İyi." Başı göğsüme yaslanana kadar onu kendime çekiyorum, saçları çenemi gıdıklıyor. "Sana söz veriyorum, çok güzel bir köprü olacak. Renkli grafitilerle dolu. Her gece romantizmi artırmak için lastik yakılan ateşler."

Gömleğime karşı yumuşak bir kahkaha atar. "Harika."

Başının üstüne bir öpücük konduruyorum, onu kucaklamak, konuşmak, gülmek ne kadar doğru hissettirdiğine hayret ediyorum. Beklenti yok, performans yok, sadece biz varız.

"Forrest?" diye tekrar mırıldanır, sesi uykulu hale gelir.

"Hmm?"

"Yeniden başlıyor olmamıza sevindim."

Karanlıkta gülümserim, bu anın basit mutluluğuyla dolup taşarım. "Ben de, benim küçük deniz kabuğum. Ben de."

Birkaç dakika içinde nefes alışları düzelir, vücudu ağırlaşır ve benimkine yaslanarak gevşer. Bir süre daha uyanık kalırım, onu kollarımda tutmanın, yarının sadece başka bir gün değil, birlikte gerçek hikayemizin ilk günü olacağını bilmenin tadını çıkarırım.

İlk izlenim için ikinci bir şansım var. Ve bu sefer, doğru şeyi yapmaya kararlıyım.

29. bölüm

Forrest

I make it wimpy-style for him.

"Bu o," diyorum, Jackson Hole Havaalanı otoparkında tozlu, kırmızı bir kamyonete yaslanmış, tanınmaz bir figüre doğru başımı sallayarak.

Uzaktan bile babam etkileyici bir silüet çiziyordu: uzun ve zayıf, gözlerinin üzerine iyice indirilmiş, eskimiş bir Stetson şapkası takmıştı. Altmış yaşında olan Boone Hawkins, gümüş rengi bıyığı ve genç arkadaşlarımı korkutan "bana bulaşma" bakışıyla hala *Yellowstone'da* başrol oynayabilirdi.

"Papaw!" diye bağıyor Dakota, elimi bırakıp otoparkta koşmaya başlıyor.

Kızımın, sadece fotoğraflarda gördüğü dedesine doğru koşmasını, boğazım düğümlenerek izliyorum. Bu an, yani ilk gerçek karşılaşmaları, uzun zamandır beklenen bir andı.

Babamın yıpranmış yüzünde, yaşını on yıl geriye götüren geniş bir gülümseme belirir. Hiç kucağına almadığı torununu nasıl karşılayacağından emin olamıyormuş gibi, kollarını açarak çömelir. Dakota ise böyle bir tereddüt göstermez ve küçük bir füze gibi babasına doğru koşar.

"İşte benim kızım," diyor, genellikle sert olan sesi yumuşaklaşmış, onu dikkatlice kollarına alıyor. "Fotoğraflardaki halinden daha da güzel, orası kesin."

Dakota, tamamen rahat bir şekilde ona gülümser. "Fotoğraflarında olduğu gibi görünüyorsun, dede! Babam bana çok fazla fotoğrafını gösterdi!" Hiç tereddüt etmeden, sanki kendini alıştırma istencesine bıyığının ucunu çeker.

Babam komik bir yüz ifadesi yapar ve sonra alışılmadık bir şekilde gülümser, Koda'ya bana hiç göstermediği bir nezaket gösterir. Ben çocukken bıyığını çeksem, beni odanın öbür ucuna tekmeliyordu.

Babamın gözleri, onun başının üzerinden benimkilere ulaşır ve eski ülke ruhunun duygusal sözlerle ifade edemediği her şeyi söyler: *O çok değerli, seni görmek güzel, evlat, onu eve getirdiğin için teşekkürler.* Yaklaşırken, onun söylemediği sözlere basit bir baş sallamayla cevap veririm.

Yanımda, Sora ceketinin kolunu oynatıyor ve ben onun elini güven verici bir şekilde sıkıyorum.

"Baba, bu Sora." Onu öne doğru itiyorum, ayakları okulun ilk gününde heyecanlı bir çocuk gibi betona yapışmış durumda. Onun bu kadar utangaç olmasına alışkın değilim, bu da kalbimi ısıtıyor çünkü bu onun için önemli olduğu anlamına geliyor. "Sora, sana tek ve eşsiz Boone Hawkins'i tanıtmak istiyorum."

Babam dikleşir, bir eli hala Dakota'nın omzunda, sanki Dakota ortadan kaybolacakmış gibi. Keskin gözleri hemen Sora'ya odaklanır, her zamanki stoik ifadesinin yerini gerçek bir ilgi ve sıcaklık alır.

"Demek şehrli kız sensin," der ve nasırlı elini uzatır.

Sora, babamın elini tutarken sudan çıkmış balık gibi görünür. "Evet, efendim. Manhattan'da doğup büyüdüm."

Gergin bir sessizlik olur ve sonra babam, hayal edebileceğim en büyük sürprizi yapar. "Şehirden iyi şeyler de çıkabileceğini bilmek güzel," der, kahkahalarla gülerek. Sora'yı garip bir şekilde göğsüne çeker ve ona sıkıca sarılır. "Oğlumu nihayet eve getiren kadınla tanışmayı dört gözle bekliyordum."

Sora bir milisaniye donar, sonra kucklamaya karşılık verir. İhtiyacı olan tüm kabul ve onay, bu kucaklamadan akar. "Bay Hawkins, bizi ağırladığınız için teşekkürler. Sizin ve çiftliğiniz hakkında çok şey duydum," der Sora, babam sonunda onu bırakınca.

"Boone, lütfen," diye ısrar eder, gülümsemesi gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarını ortaya çıkarır. "Umarım duyduklarınızın bir kısmı iyidir."

"Hepsi," diye temin eder.

Babam biraz telaşlı olsa da memnun görünüyor. Doğası gereği az konuşan bir adamdır ve bu kucaklaşma muhtemelen bir aylık sosyal kotasını doldurmuştur.

"Pumpkin'in annesine hiç benzemiyorsun," diyor babam, Sora'yı baştan aşağı süzdükten sonra ona sinsi bir gülümseme atıyor, sonra dikkatini tekrar Dakota'ya çevirip onu kamyonete götürüyor.

"Bu kötü bir şey mi?" diye sorar Sora, sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltarak.

"Oh, bu Boone Hawkins'in bir iltifatıydı. Dikkat et, bunlar çok nadir olur ve çoğu zaman anlamsızdır," diyorum.

"Hannah'nın güzel olduğunu söyledin... ama ben ona hiç benzemiyorum."

Omuzlarından tutup beni yüzüne dönmesini sağlarım. "Benim daha iyi seçimler yaptığımı söylüyor. Ama bunu açıkça söyleyemiyor çünkü..."

"Ah, evet. Köy çocukları bebek annelerine kötü sözler söylemezler."

"Ve taşralı erkekler torunlarının anneleri hakkında kötü konuşmazlar." Burnunun ucuna hafifçe dokundum. "Babanın şimdiye kadar kucakladığı insanların sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Bu büyük bir onur. O senden hoşlanıyor."

"Güzel," der. "Ben de onu seviyorum."

Ona göz kırptım. "Henüz erken ve en iyi davranışını sergiliyor. Huysuzluk başlıyor. Hazır ol."

Babam bize seslenirken o gülümser.

"Gün ışığı azalıyor. Haydi başlayalım, siz ikiniz," der ve Dakota'nın kamyonetin arkasındaki koltuğa binmesine yardım eder.

Bagajımızı kamyonetin arkasına yükledikten sonra Sora'ya arka koltuğu işaret ettim. Dakota'nın yanına oturdu. Ben ön yolcu koltuğuna oturdum ve babam sürücü koltuğundan bana kızgın bir bakış attı.

"Dur bir dakika," der, kaşlarını daha da çatarak. "Kadını arkaya mı oturtuyorsun? Seni daha iyi yetiştirmedim mi?"

"Ön koltuktaki kemer hala gevşek, baba," diye açıklıyorum ve emniyet kemerimin tokasına hafifçe dokunuyorum, kemer hiç direnmeden açılıyor. Bu emniyet kemeri daha çok gösteriş için. Kaba bir kediden bile beni koruyamaz, çarpışmadan bahsetmiyorum bile. "Sora ve Dakota'yı en güvenli yerde oturtmayı tercih ederim."

Bunu düşünür, sonra başını sallar, görünüşe göre benim mantığımdan memnun kalmıştır. "Aferin oğlum." Sonra Sora'ya: "Kusura bakma. Kamyonun daha iyi günleri vardı, küçük hanım."

"Karakterli bir araç," diye cevaplar, içten bir gülümsemeyle. "Ve Dakota ile birlikte buraya dönmekten mutluyum. Yolda inekleri sayacağız."

Motor, zemini titreten gürültülü bir uğultuyla çalışmaya başladı. Babam park yerinden ayrılırken, kamyonetin süspansiyonu protesto edercesine gıcırdadı.

"Dinozor gibi ses çıkarıyor!" Dakota arka koltuktan sevinçle haykırır.

"Onarımları ihmal etmişsin galiba," diye babama fısıldarım.

"O gayet iyi. Bessie'nin biraz kilometresi var," der babam, gösterge panelini sevgiyle okşayarak. "Ama güvenilirdir. Ayrıca soğuk mevsimdeyiz, sahip olduğum her kuruşu yemeğe harcıyorum. Fiyatlar yükselmeye devam ediyor. Deacon beni soyup soğana çevirmeye devam ederse, daha iyi fiyatlar için Cheyenne'e gitmeye başlayacağım," diye acı bir şekilde söylenir.

"O zaman daha iyi bir kamyonete ihtiyacın olacak," diyorum, ona yardım etmek için ne kadar param olduğunu zihnimde hesaplayarak. Açıkçası, her ay eve gönderdiğim para, onun ihtiyaçlarını karşılamaya yetmiyor.

Havaalanından uzaklaşırken, babamın gerekenden daha sık dikiz aynasına baktığını ve her seferinde Sora'yı aradığını fark ettim. Onu kontrol etmek için değil, daha çok onun gerçekten orada olduğunu kendine kanıtlamak için. Hepimizin gerçekten burada olduğunu.

"Peki," diyor, üzerimize çöken rahat sessizliği bozarak, "uçuş nasıldı? Ben de o teneke kutuları hep nefret etmişimdir. O zamandan beri uçağa binmedim..."

"Büyükanneimin cenazesinden beri," diye sessizce tamamladım. "Annemin annesi," diye arka aynadan Sora'ya hızlıca açıkladım.

"Bir kez ve bir daha asla," diye ekledi babam.

"Arada bir teneke kutulara binersen, Dakota ile daha fazla zaman geçirebilirsin," diye mantık yürütürüm.

O başını sallar, yüzünde bir gölge geçer ve sonra kasten tekrar neşelenir. "Tatlım, uçmak nasıldı? Korkutucu muydu?"

"*Harikaydı!*" diye cevaplar. "Kulaklarım patladı. Pretzel ve elma suyu içtim, bulutlar vanilyalı pamuk şeker gibi görünüyordu ve pencereden minik arabaları görebiliyordum!"

Babam, sık sık yapmadığını gösteren paslı bir sesle gülümser. "Öyle mi? Oldukça maceralı bir yolculuk olmuş."

"Öyleydi! Babam pencere kenarındaki koltuğu bana verdi ve Sora bana bulutlarda yaşayan gökyüzü ejderhaları hakkında hikayeler anlattı ve..."

Konuşmaya devam ediyor, sanki dört saatlik bir ekonomi sınıfı yolculuğu değil de destansı bir seyahatmiş gibi uçuşun her ayrıntısını anlatıyor. Babam dikkatle dinliyor, doğru anlarda sorular sorarak ondan daha heyecanlı açıklamalar alıyor.

Genelde homurdanarak ve başını sallayarak iletişim kuran bir adam için bu etkileyici bir görüntü. Sora'nın onu şaşkınlık ve takdir karışımıyla izlediğini fark ediyorum, onun gösterdiği çabayı da fark ediyorum.

"Akşam yemeği için kovboy chili yapalım diye düşündüm," diyor Dakota'nın anlatımında nadir bir duraklama sırasında. "Forrest'ın en sevdiği yemek."

"Chili senin en sevdiğin yemek, ama baharatlı yemekleri sevmezsin, değil mi?" diye soruyor Sora.

"Onun için hafif yapıyorum," diyor babam, Sora'yı güldürüyor. "Ah, sırrı buymuş. Forrest'ın yemeğini hafif yapmalıyız," diye vurgular.

"Umarım 'biz' derken kendinden bahsetmiyorsundur, çünkü ikimiz de biliyoruz ki senin yemeklerin *yenilebilir* bile denemez."

Omzuma hafifçe vurur. "Bu ne cüret!" diye tersler, sonra babama hitap ederken ses tonunu yumuşatır. "Bana chili yapmayı öğretir misiniz, Bay Hawkins? Öğrenmeyi çok isterim."

"Nezaketin için teşekkür ederim, ama Boone yeterli, tatlım. Aile tarifimizi sana seve seve gösteririm. Bugün benimle birlikte yemek yapacaksın ve sana tüm adımları göstereceğim."

Sora sevinçle ellerini birleştirir. "Harika."

"Hala evin için iyi bir sigortan var, değil mi?" diye yüksek sesle soruyorum. "Yangın ve benzeri durumlara karşı koruma?"

Arka koltuktan bir tokat daha yedim, bu seferki biraz daha sert.

Yolun geri kalanında, çok iyi bildiğim manzara, rahat bir sohbetle doluyor — tanıdık ama aynı zamanda yeni. Babam her zaman yalnızlığını seven sessiz bir adam olmuştur, ama bugün onda yıllardır görmediğim bir hafiflik var. Dakota ve Sora'nın burada olması, onun varlığını bilmediğim bir yönünü ortaya çıkarıyor.

Ana otoyoldan çıkıp, çorak bir araziden geçen toprak yola sapıyoruz. Kamyonet engebeli arazide zıplıyor ve Dakota her sarsıntıda çığlık atarak bunu çok komik buluyor.

"Oğlum, eski odana yerleştin, Dakota için de oraya bir karyola koydum. Yedek odayı da senin için hazırladım, Sora," diyor babam. "Bir de ısıtıcı koydum. Evin o tarafı sabahları soğuk oluyor."

"Bu kadar zahmete girmenize gerek yoktu," diyor.

"Sorun değil." Bir süre durakladıktan sonra, alışılmadık bir açık sözlülükle ekledi: "Uzun zamandır bu kadar özen göstermeye değer misafirlerim olmamıştı." Babam hiç de dışa dönük bir adam değildir, hiç olmamıştır, ama kendi tarzında, bu ziyaretin kendisi için ne kadar önemli olduğunu herkese haykırıyor.

Yol keskin bir viraj yapıyor ve tarladaki bir açıklıktan çiftlik karşımıza çıkıyor — geniş bir ön verandası olan, tek katlı, geniş bir ev

. Evden bir taş atımı uzaklıktaki ana ahırın boyası dökülüyor ve yolun yanındaki çitlerin bir kısmı onarıma ihtiyaç duyuyor.

"İşte orada," diyor babam sessiz bir gururla. "Hawkins Çiftliği. Dört nesildir ailemize ait." Sora'ya bakıyor. "New York kadar şık değil, ama..."

"Çok güzel, Boone. Çok etkileyici. Kaç dönüm?" diye sorar ve sesindeki samimi hayranlık, babamın biraz daha dik oturmasına neden olur.

"Yüzün biraz üzerinde."

"Vay canına. Bakımı çok zor olmalı. Atları veya koyun köpeklerini gütmek için çiftlik işçileri mi kullanıyorsunuz?"

Merakla Sora'ya bakmak için boynumu çeviriyorum. O da bana evrensel bir sembol olan "*Sakin ol*" anlamına gelen bir bakış atıyor.

"Çoban köpekleri mi?" diye gülerek sorar babam. "Tatlım, Hawkins ailesi benim hayatım boyunca çoban köpeği kullanmadı. Eğitimi çok zor. Hala Redd var, ama yaşlı ve şişman. Bu günlerde tek yapabildiği şey uyumak. Çoğunlukla ATV kullanıyoruz. Riggins Çiftliği'nin artık drone kullandığını duydum. Bana bir tane ödünç vermeyi teklif ettiler. Etkili olduğu söyleniyor, ama ben o teknoloji saçmalıklarıyla uğraşmıyorum."

"Riggins'le mi konuşuyorsun?" diye soruyorum, babamın eski düşmanı, yolun biraz ilerisindeki daha güzel çiftliği kastederek.

Babam utançını gizlemeye çalışarak omuz silkiyor. "Zor zamanlarda rakipler daha dostane olurlar. Sonuçta hepimiz birbirimize göz kulak oluyoruz. Son buzağılama döneminde bana yardım etti."

Çeviri: Babam parasız ve yardım almaya mecbur kalmış. Gururunun incindiğini biliyorum. Midem bir metre aşağıya iner. *Kahretsin, kendimi berbat hissediyorum.* Bu, neden sık sık ziyaret etmediğimi bir kez daha hatırlatıyor. Son kez eve gitmeyeli iki yıl oldu. Suçluluk duygusu fiziksel olarak acı verici. Burada olup ona yardım etmeliyim. Babam, masraflarını karşılayamadığı için çiftlik işçilerini birer birer işten çıkarıyor. Bu yükü tek başına taşıyor, tek oğlu şehir hayalleri için onu terk etti.

"Boone, buzağılarının doğum mevsimi ne zaman? Buzağılarını kış mevsiminde mi yoksa ilkbaharda mı doğurmak için yetiştiriyorsun?"

Tekrar Sora'ya dönerek soruyorum. "Dişi sığırlar mı? Bu seyahate çıkmadan önce Google'da çok zaman mı geçirdin?"

Beni agresif bir şekilde susturarak, çiftlik bilgisiyle babamı etkilemeye çalışıyor.

"Benim düvem yok, küçük hanım. Şu anda sahip olduğum tüm inekler yetişkin."

"Tamam... tamam," diyor Sora, bir gözünü kısarak, babamın cevabından açıkça kafası karışmış bir şekilde.

"Dişi buzağı, henüz doğum yapmamış genç bir dişi hayvandır. Babamın şu anki ineklerinin hepsi en az bir buzağı doğurmuştur." Daha doğrusu, babam pazarda para kazanmak için dişi buzağılarını erken satmak zorunda kalmıştı. Bakım ve yetiştirme masrafları pahalıdır.

"Bizim buzağılama mevsimi kış," diye ekler babam. "Onları erken başlatıyoruz, böylece pazara çıkmadan önce biraz daha büyümeleri için zamanları oluyor. Daha fazla ağırlık, daha fazla para."

Dakota, en uygunsuz anda tekrar sohbete dahil olmaya karar verir. "İnekler neden pazara gidiyor?"

Bir kez daha dönerek, Sora ve ben birbirimizin gözlerine bakarak şaşkın şaşkın baktık. "Papaw, inekleri ihtiyaç duyan diğer ailelere satmak için pazara gidiyor."

"Evcil hayvanlar gibi mi?" diye sorar Koda.

"Evet," Sora benim yalanımı sorunsuz bir şekilde onaylar. "Aynen öyle."

Babam bana bir bakış attı. "Bana onun ileri düzeyde olduğunu söylememiş miydin? Küçük kız hamburgerin ne olduğunu bilmiyor mu?"

"Sus," diye fısıldarım. "O dört yaşında. Ve günün geri kalanında onun ağlamasını istemiyorsan, bizim için sen inekleri köpek yavrusu gibi satıyorsun, tamam mı?"

Eve varırız ve babam motoru durdurur. Kamyonun sürekli gürültüsünden sonra ani sessizlik çok yoğun gelir.

"Evim evim güzel evim," der, sanki birdenbire beklentileri karşılayamayacağından endişelenmiş gibi sesinde hafif bir gerginlik belirir. "İçeri girip ısınalım. Kasım havası sabahları bile oldukça soğuktur."

Dakota'yı araba koltuğundan indirirken, hareketlerinde sert görünüşünün aksine bir şefkat vardır. Onunla daha yeni tanışmış olabilir, ama kızımın onu parmağında oynattığı açıktır.

"Ceketimi getirdim, Papaw. Daha sonra dışarı çıkıp çiftliği görebilir miyim?" diye sordu, etrafına meraklı bir şekilde bakarak.

"Tabii ki yapabilirsin," diye onaylar. "Sana büyük bir tur vereceğim. Ahır, eski tavuk kümesini, hatta arazinin arkasında akan dereyi bile göstereceğim."

"Sonra da chili yapabilir miyiz?" Ayak parmaklarının ucunda zıplıyor. "Tabii ki," diye söz veriyor. "Benim özel yardımcım olabilirsin."

"Sora da! O çok güzel kurabiye yapar. Belki tatlı olarak kurabiye yiyebiliriz?"

Babam Sora'ya eğlenerek bakar. "Forrest senin mutfakta biraz... deneyimsiz olduğunu ima etmişti."

"Kurabiyeler benim tek istisnam," diye gülerek itiraf etti. "Diğer her şey felaket oluyor, ama kurabiyeler bir şekilde her zaman başarılı oluyor."

"Öyleyse," der, "bir planımız var gibi görünüyor. Akşam yemeği için chili, tatlı için kurabiye."

Stoik babamın Sora ve Dakota ile birlikte yemek pişirdiği görüntüsü, kalbimi sevgi ve pişmanlık karışımıyla sıkıştırıyor. Kaçırdığımız onca yıl, onun yaşaması gereken tüm bu anlar...

Ama en azından şimdi buradayız.

Ben Sora'yı kamyonetten indirirken, babam zıplayan Dakota'yı eve doğru götürüyor ve onun sahip olduğunu hiç bilmediğim bir coşkuyla çiftliğin özelliklerini anlatıyor. Kamyonetin kasasından çantalarımızı indirmeye başlıyorum ve bir an durup onları birlikte izliyorum: babam, kızım ve Sora, *gerçek evimin* arka planında.

Kamyonetin kapısını kapatırken, bir şey gözüme çarptı: kamyonetin camından, araba koltuğunun yan tarafına hala yapıştırılmış küçük bir plastik etiket. Merakla yaklaşıp okudum: 249,99 dolar.

Babamın neredeyse yarım aylık market alışverişine denk bir rakam.

Midem daha da fazla suçluluk duygusuyla burkuldu. Bu günlerde paranın onun için ne kadar kısıtlı olduğunu çok iyi biliyorum. Çiftlik yıllardır kâr etmiyor ve benim gönderdiğim destek, çiftliği ayakta tutmaya zar zor yetiyor. Yine de, üç gün mü kullanılacak bir araba koltuğu için iki yüz dolardan fazla para harcadı.

Ve Sora'nın odası için ısıtıcı. Ve kim bilir, geçen hafta bizim ziyaretimize hazırlanmak için başka neler yaptı, sınırlı kaynaklarını zorlayarak bizi rahat ettirmek, bu eve dönüşü özel kılmak için. *Onların burada olmaktan hoşlanmalarını istiyor, bu yüzden onları tekrar getireceğim.* Ve o da kendini bu kadar yalnız hissetmeyecek.

"Çantalara yardım ister misin?" diye babam verandadan sesleniyor, Dakota heyecanla uzaktaki bir şeyi işaret ederken, babam sabırla onun ne olduğunu açıklıyor.

"Anladım," diye bağıryorum, boğazımdaki düğümü yutarak.

Sora yanıma gelip çantalardan birini aldı. "Baban harika bir insan," dedi yumuşak bir sesle. "Kalbini kimden aldığını anlıyorum."

Onun gözleminden şaşkın ve duygulanmış bir şekilde ona bakıyorum. "Gerçekten çaba gösteriyor. Genelde çok daha..."

"Çekingen?" diye tamamladı.

"Bu kibar bir ifade." Gülümserim. "Ama Dakota insanlarda en iyi yanları ortaya çıkarır. Ve seni gerçekten seviyor gibi görünüyor."

"Bu his karşılıklı." O, Dakota'ya içeri girmeden önce ayakkabılarındaki çamuru nasıl temizleyeceğini gösteren eve doğru bakar. "Geldiğimize sevindim, Forrest. Bu çok önemli bir şey gibi geliyor."

"Evet," diye onaylıyorum, o anın ağırlığı üzerimize çöküyor. "Öyle." Birlikte,

Kasım havası her adımda ciğerlerimizi dolduruyor. Bu hafta sonu başka ne olursa olsun, ne kadar rahatsız edici soruya cevap vermem gerekirse gereksin, ne kadar gerçekle yüzleşmem gerekirse gereksin, şu anda, tam anlamıyla eve dönmüş gibi hissediyorum.

Hayatımda ilk kez, rol yapmıyorum. Sora'ya gerçek yüzümü, New York'tan neredeyse bir dünya uzaklıktaki mütevazı hayatımı gösteriyorum, ama o hala bana bir ödölmüşüm gibi bakıyor.

Hannah'nın benimle Wyoming'e gelmemesi beni hep üzmüştü. Onun direnişi ve reddi o zamanlar beni çok kızdırmıştı, ama şimdi minnettarım. Beklemek zorundaydım, çünkü mesele sadece eve dönmek değildi...

Doğru kızla eve dönmekle ilgiliydi.

30. bölüm

Sora

The story of this land.

"Normalde bunu acı biberle yaparsın, ama Forrest için koymuyorum," diyor Boone, çiftlik aletleri ve sığırlarla günlerini geçiren bir adam için şaşırtıcı bir zarafetle hareket eden yıpranmış elleriyle çeşitli baharatların her birini ölçerek gösteriyor. Parmakları, nasırlı ve el işçiliğinin küçük izleriyle dolu olsa da, hassas baharatları beklenmedik bir hassasiyetle kullanıyor. "Sırrı dengede. Çok fazla baharat etin tadını bastırır. Et başroldedir, biz sadece onu süslüyoruz."

Onun chili tarifine eski kutsal kitaplara duyulan saygıyla yaklaşarak ciddiyetle başımı sallıyorum. Baharat kokularının havada asılı kaldığı bu sıcak mutfakta, ilkel ve temel bir şeyle bağlantı kurduğumu hissediyorum.

"Şimdi kahverengi şeker ekleyelim mi?" diye soruyorum, tahta kaşığım tencerenin üzerinde duruyor.

"Henüz değil," diye uyarıyor, kalın kaşları, Forrest'ın konsantre olduğu anları hatırlatan bir şekilde birbirine yaklaşıyor. "Şeker en son eklenir. Önce baharatların birbirine karışmasına izin ver." Çukurlu parmağıyla tencerenin kenarına hafifçe vuruyor. "Onların birbirine alışması için zaman tanımalıyız."

Mutfak penceresinden, Dakota'nın ön bahçede gerçek, gerçek vahşi tavşanları neşeyle kovaladığını görebiliyorum. Çimlerin arasında zikzaklar çizerek koşarken, ellerini uzatıyor ama avını yakalayacak kadar hızlı olamıyor ve camdan onun sevinçli çığlıkları geliyor. Ceketini

—Wyoming'in manzarasının soluk kahverengileri ve gizli yeşilleri arasında parlak pembe bir leke

Wyoming manzarasında parlak pembe bir leke — kısmen açılmış ve saçları arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyor.

"Hayatının en güzel anlarını yaşıyor," diye gözlemlerim, bu manzaraya gülümseyerek.

Boone torununu izlerken yüzündeki ifade yumuşar, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşir. "Şehirdeki çocuklar gerçek hayvanları kovalama fırsatı pek bulamıyorlar sanırım."

"Brooklyn'de vahşi hayata en yakın olan şey, iki ayaklı olanlar dışında, yabani sincaplar. Onlar, turistlerden pretzel çalmanın yolunu bulan küçük gangsterler gibiler."

Boone gülüyor, sesi sıcak ve beklenmedik bir şekilde genç, sanki Forrest bir anlığına gözlerimin önüne geliyor. Tecrübeli hareketlerle chiliyi karıştırıyor, ekose gömleğinin kolları sıyrılmış, mavi damarlar ve eski yara izleriyle kaplı ön kolları görünüyor. Her iz, onun kurduğu hayatın bir hikayesini anlatıyor.

"Dakota bizim sous-chef'imiz olacaktı, değil mi?" diye sorar, torununun şimdi durup dört yaşındaki yoğun konsantrasyonuyla ölü çimlerdeki bir şeyi incelediği pencereden tekrar dışarıya bakar.

"Vahşi doğanın çağrısı karşı konulamayacak kadar güçlüydü," derim dramatik bir iç çekişle. "Yaklaşık kırk yedi saniye sonra bizi terk edip tavşan avına çıktı."

"Onun yaşındaki çocuklar, bir sinek kuşu kadar dikkat süresi vardır," diyor Boone bilgece, ağzının köşelerinde sevgi dolu bir gülümsemeyle. "Bu onun için iyi. Kır havasına ihtiyacı var." Chili'yi tadıyor, bir an düşünüyor, sonra aynı tarifi on yıllardır pişirmiş olduğunu gösteren bir hareketle biraz daha tuz ekliyor.

Kaynayan tencereyi karıştırırken, baharatların ve yavaş pişirilmiş sığır etinin zengin aromasını içime çekiyorum. Mutfak rahat, yaşanmış, yıpranmış tezgahları ve dolapları ile onlarca yıllık aile yemeklerine tanıklık etmiş. Buzdolabının üzerinde fotoğraflar dizili, çoğu Forrest'ın çeşitli yaşlarında, dişleri eksik bir anaokulu öğrencisinden ciddi bir lise mezununa kadar. Bir köşede, yeni eklenen bir fotoğraf görüyorum: Forrest'ın cüzdanından tanıdığım Dakota'nın okul fotoğrafı.

Forrest'ı tanımadan önceki hayatının bu anlık görüntülerine bakmak, göğsümde garip bir acı yaratıyor — kaçırdığım anlar için, aşık olduğum adam haline gelen çocuk için bir özlem. İşte yedi ya da sekiz yaşında, neredeyse kendisi kadar büyük bir balığı gururla tutuyor. Orada, bir midilliye binmiş

kararlı bir ifadeyle duruyor. Futbol forması giymiş sırık gibi genç Forrest, gülümsemesi belirsiz ama umut dolu.

"Biliyor musun," diyorum, Dakota'nın bizi takip ettiğini görebileceğimiz pencereye doğru başımı sallayarak, "Çocukken dışarıda pek oynamazdım. Yanlış anlama, kötü bir çocukluk geçirmedim ama çocukluk anılarım Broadway'deki *Wicked'a* gitmek ya da şehirde akşam yemeği yemek gibi şeyler. Bunun gibi değil."

"Öyle mi?" Boone, mısır nişastasını dikkatlice ölçüyor, elleri hafif titremesine rağmen sabit duruyor — daha önce fark etmediğim bir ayrıntı. Bana gerçek bir ilgiyle bakıyor, gözleri iç mekan şapkasının kenarından dikkatle izliyor. Bu şapkanın dış mekan şapkasından farklı olduğunu öğrendim, ancak benim eğitimsiz gözlerime ikisi de aynı görünüyor.

"Evet. Beyaz elbiseler, rugan ayakkabılar, her şey. Sosyal etkinliklerde minyatür bir yetişkin gibiydim." Biraz boş bir kahkaha atıyorum. "Bu daha iyi olabilir," diyorum, çenemi Dakota'nın bir görünüp bir kaybolduğu pencereye doğru uzatarak. "Daha dağınık, ama... daha iyi."

"Biraz kirin zararı yok," diyor Boone, kahverengi şeker kutusunu uzatarak. Elimiz birbirine değiyor, eli pürüzlü ve sıcak. "Karakterini geliştirir." Tencerenin önüne doğru başını sallayarak, şekeri ekleme zamanının geldiğini işaret ediyor.

Pencereden, Forrest'ın ahırın arkasından çıkıp, alet kemerini beline asılı halde görürüm. Bu mesafeden bile, mülkü incelerken omuzlarının kararlı duruşunu görebilirim, zihninde gerekli tüm onarımları listeliyor. Kahvaltıdan beri bu işle meşgul, biz geldikten hemen sonra ortadan kaybolup bir projeyi bitirir bitirmez diğerine geçiyor.

Boone bakışımı takip eder ve tsk sesini çıkararak yavaşça başını sallar. "Çocuk suçluluk duyduğu için üç aylık işi bir hafta sonuna sıkıştırmaya çalışıyor." Sesinde gurur ve endişe eşit oranda var, oğlunun kendini çok zorladığını izleyen bir babanın karmaşık duyguları.

"Suçlu mu?" diye soruyorum, Boone yeterli olduğunu onaylayana kadar şekeri daha fazla serpiyorum.

"Burada olmadığı için." Boone, metodik, neredeyse meditatif hareketlerle chiliyi karıştırır. Gümüş rengi bir saç tutamı alnına düşer ve o, bileğinin arkasıyla onu geriye doğru iter, chili tozunun izini bırakır, ama ben bunu ona söylemeye gönlüm elvermez. "Her zaman kendine karşı çok sert olmuştur."

Chili'nin gözlerimin önünde renk değiştirmesini izliyorum. Domates sosundan parlak kırmızı olan renk, baharatlar marine edildikçe zengin bir kehribar rengine dönüşüyor. "Çiftliğin zor durumda olduğunu söyledi."

"Zorlukları var," diye itiraf ediyor Boone, yüzünde bir gölge beliriyor. Bir anlığına gözlerimden kaçarak tencereye bakıyor. Çiftliğin mali durumunu yabancılarla konuşmaya alışkın olmadığını sanıyorum, ama bir süre sonra devam ediyor. "Ama bu onun yükü değil. Forrest için her zaman daha fazlasını istedim."

"Columbia Hukuk Fakültesi mi?"

Boone başını sallar, gözlerinde gurur parıltı ve duruşu düzelir. "Onun o şık hukuk fakültesine gitmesini destekledim." Ağzı neredeyse gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrılır. "O okula kabul edildiğinde daha fazla gurur duyamazdım. Okul masraflarını karşılamak için fazla bir şey yapamadım, ama oğlum bir yolunu buldu." Forrest, Kasım soğuğuna karşı omuzlarını dikleştirerek çitin bir bölümünü incelemek için diz çökmüşken, pencereden oğlunu izleyerek bir süre durur. "Hâlâ onunla gurur duyuyorum. Şehrin gözde adamlarından biri olduğu için değil, iyi bir baba olduğu için. Benden daha iyi."

Sesindeki samimiyet göğsümün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirir ve kendimi beklenmedik gözyaşlarını geri tutmaya çalışırken bulurum. Bu adam, kaba elleri ve az sözlüsüyle, oğlunu sessiz bir şiddetle seviyor.

"Dakota'ya karşı harika davranıyor," diyorum yumuşak bir sesle.

"Onu her zaman ilk sıraya koyar." Boone küçük bir kaşıkla çorbayı tadar, düşünür, sonra bir tutam daha tarçın ekler. "Önemli olan budur." Kaşığı tencerenin kenarına iki kez vurur, bu hareketi sık sık tekrarladığını fark ettim, küçük bir ritüel gibi. "Bu dünyada çocuklarınızın yanında olmak kadar önemli bir şey yoktur."

Forrest'in kızına olan bağlılığını, onun ihtiyaçlarını karşılamak için tüm hayatını yeniden yapılandırışını düşünüyorum. Kızının odaya girdiğinde yüzünün aydınlanışını. Benimle, *bizimle* gerçek bir şey kurma şansını tehlikeye atabileceğini anladığı anda işini bırakışını.

Dakota pencerede belirir, yüzünü cama dayar, nefesi küçük bir sisli daire oluşturur. Coşkuyla el sallar, sonra pembe ceket ve zıplayan sarı bukleleriyle tekrar kaybolur. Boone onun gidişini izler, yüzündeki ifade yumuşar ve genellikle sert olan hatları sevinçle dönüşür.

"Dürüst olmak gerekirse, biraz gerginim," itiraf ediyorum ve bu itirafla kendimi şaşırtıyorum. Bu sözler, konuşmaktan çok dinleyen bu adamın sakın varlığıyla cesaretlelenerek ağızmdan dökülüyor.

"Neden?" diye sorar Boone, tuzu alıp tencereye bir tutam daha eklerken.

"Dakota'nın hayatındaki rolüm hakkında," diyorum, onun bakışlarından kaçınmak için çorbayı karıştırmaya odaklanarak. "Forrest'la birlikte olmak, Dakota'yla birlikte olmak demek ve ben buna tamamen katılıyorum, ama bazen kendimi... yetersiz hissediyorum."

"Nasıl yani?" Boone bana dönerek, kollarını kavuşturup tezgaha yaslanır. Duruşu rahattır, ama gözleri dikkatlidir, hiçbir şeyi kaçırmaz.

"Çocuklarla pek tecrübem yok." Kaşığı bırakıp, bunun yerine bir bulaşık beziyle oynuyorum. "Ben tek çocuğum. En iyi arkadaşımın çocuğu yok. Elimden geleni yapıyorum, ama Forrest'ın Dakota ile olan ilişkisi içgüdüsel. Belki de bu, sadece kendi çocuğun olduğunda olan bir şeydir, anlarsın ya? Ya ben onun beklediği gibi bir anne olamazsam?"

Son cümle aceleyle çıkıyor, kendime bile tam olarak itiraf etmediğim korkularımı dile getiriyor. Romanlarımda herhangi bir sahneyi düzeltebilir, yanlış söylenmiş herhangi bir kelimeyi silebilirim. Gerçek hayatta böyle bir güvenlik ağı yok. Forrest'ın uzaklaşmasına neden olacak tek bir şey varsa, o da Dakota'yı mahvetmemdir.

Boone bir an düşünür, sonra mutfak masasına oturmam için işaret eder. Yüzü düşüncelidir, dudaklarını sıkıştırıp cevabını formüle ederken ağzının kenarındaki çizgiler derinleşir. Chili'nin altındaki ateşi kısıdıktan sonra bana katılır, ahşap sandalye ağırlığı altında hafifçe gıcırdar.

"Sana Forrest'ın annesinden bahsedeyim," diye başlar, ellerini eski ahşap yüzeyin üzerine katlayarak. Yıllarca süren ağır işlerden dolayı parmak eklemleri büyümüş, sol elinin arkasında soluk bir yara izi var. Alyansı hala orada, zamanla aşınmış sade bir altın yüzük.

Forrest'ın nadiren paylaştığı bu tarih parçalarına aç bir şekilde öne eğiliyorum. Boone'un bana geçmişini, oğlunu şekillendiren hikayesini emanet etmesi bir hazine gibi geliyor.

"Marnie ateşli bir kadındı. Güzel, vahşi, büyük hayallerle dolu." Gözleri uzaklara dalıyor ve bir an için, bir zamanlar olduğu genç adamı görebiliyorum, kalamayacak kadar parlak bir kadına kapılmış. "Ona hızla ve derinden aşık oldum."

O konuşurken mutfak sanki geri çekiliyor, derin sesi genç Boone'u ve kalbini çalan kadını resmediyor — koyu saçlı Marnie, huzursuz ruhu ve Wyoming'in uçsuz bucaksız ufkuyla sınırlanamayan şehir hayalleriyle.

"Sorun şu ki, o şiddetli bir kabin ateşi yakalamıştı." Başparmağıyla masanın aşınırmış kenarını okşayarak, sadece kendisinin görebileceği bir desen çiziyor. "iftlik hayatı ona yetmiyordu. Seyahat etmek, keşfetmek, daha fazla yaşamak istiyordu... benim sağlayabileceğimden daha abartılı bir şekilde." Gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor, sonra tekrar pencereye dönüyor, manzara sonsuz bir şekilde uzanıyor. "Bu yüzden gitti. Forrest henüz dokuz yaşındayken."

"Bu çok kötü," diyorum yumuşak bir sesle, küçük Forrest'ın annesinin uzaklaşmasını izlediğini hayal ederek.

"Gitmiş olsaydı daha kolay olurdu," diye devam eder Boone, enesindeki kasları çalıştırarak. şapkasını çıkarır, masanın üzerine koyar ve gümüş rengi saçlarını eliyle tarar — Forrest'ı o kadar çok anımsatan bir hareket ki, kalbim burkular. "Ama başka yerlerde işleri yolunda gitmeyince sürekli geri gelirdi. Birkaç ay evcilik oynar, Forrest'ın umutlarını yeşertir, sonra daha heyecanlı bir şey çıkınca yine ortadan kaybolurdu."

Sürekli yanında olması gereken kişi tarafından defalarca terk edilen ge Forrest'ı düşününce göğsüm ağrıyor. Zamanda geriye gidip o çocuğu kucaklamak, onun suçu olmadığını, daha iyisini hak ettiğini söylemek istiyorum.

"Bu durum, o yaklaşık on altı yaşına gelene kadar devam etti," diyor Boone, sesi bu anı hatırlayarak sertleşiyor. Boğazını temizliyor, hızla gözlerini kırptıyor ve ben gözlerindeki parıltıyı fark etmemiş gibi davranıyorum. "ocukken ona, hoşuna gitse de gitmese de onun annesi olduğunu ve benim atım altında yaşadığı sürece ona saygı duyması gerektiğini söyledim. Ama on altı yaşına geldiğinde, sonunda ona artık onu görmek istemediğini söyledi. Bu kararı bir erkek olarak verdi ve ben de saygı duydum."

şapkasını eline alır, ellerinde çevirir, kenarlarının yıpranmış kısmını inceler, sanki orada, on yıllardır kendine sorduğu soruların cevapları varmış gibi. Yzğnn altını, pencereden giren güneş işığı parlatır.

"Boşanmışsın ama hala yüzüğünü takıyorsun?" diye soruyorum, sonra hemen sözlerim boğazımda düğümleniyor. "ok özür dilerim, Boone. Bu haddimi aşmak oldu, beni ilgilendirmez. Lütfen beni affet."

Bana gülümser. "ok nazıksın, değil mi şehirli kız?" "Dikkatli ol. 'şehirli kız' artık bir iltifat gibi gelmeye başladı."

Ona göz kırptıyorum.

"yle," diye beni temin ediyor. "Ve sen haddini aşmadın. Marnie ve ben kağıt üzerinde hala evliyiz. Bu yüzden yüzüğümü takıyorum. Ama diğer her anlamda..."

Açıklamasına gerek yok. Boşlukları doldurabilirim. Marnie muhtemelen bir düzine başka ilişki yaşamıştır, Boone ise işinde teselli bulmuş gibi görünüyor.

işinde teselli bulmuş gibi görünüyor.

Bu gerçeğin ağırlığı üzerime çöküyor. Artık Forrest'ı her zamankinden daha iyi anlıyorum. Her şeye rağmen Hannah'nın velayetini almayı bu kadar desteklemesi bana hep garip gelmişti. Dakota'nın kendisinin sahip olamadığı şeye, annesiyle bir ilişkiye sahip olmasını istiyordu.

"Dakota'ya destek olmanın en iyi yolu," diyor Boone, gözlerime doğrudan bakarak, bakışları sabit ve net, "sadece yanında olmak. Marnie'nin yapmadığı gibi." Sanki beni bir kitap gibi okuyabiliyormuş gibi içimdeki duyguları yansıtıyor. Aniden bir ışık gibi anladım ve başımı salladım. Forrest'ın sonunda büyük bir değişiklik yapmasının nedeni buydu. Hannah, Dakota'yı bırakıp erkek arkadaşıyla Tokyo'ya taşınarak onun gözünde en büyük günahı işlemişti. Kibirli ve hak iddia eden kişiliği tolere edilebilirdi, ama ailesini terk etmeye karar verdiğinde

, o da Marnie gibi oldu — bu, onun affedemeyeceği tek şeydi.

"Bunu yapabilirim," diyorum kararlı bir şekilde, aniden ve tamamen karar vermiş olarak. "Orada olmak, demek istiyorum."

Boone beni uzun bir süre inceler, gözleri benimkilerle buluşur, sanki sözümün ağırlığını ölçüyormuş gibi. Gördüğü şey onu tatmin etmiş olmalı, çünkü başını sallar, yüzündeki sert hatları yumuşatan küçük bir gülümseme belirir. "Yapabileceğini biliyorum."

Ayağa kalkar, alışık bir hareketle şapkasını başına takar ve ocağın başına döner. "Hadi ama. Mısır ekmeğini yapmaya başlayalım. Beslememiz gereken aç bir tavşan avcısı var."

"Evet, efendim," diyorum, sandalyemi geri itip ayağa kalkarak.

"Bana kitaplarından bahset," diyor, beni şaşırtarak. "Forrest, romantik kitaplar yazdığını söylemişti."

Gözlerimi kırpıştırarak, Forrest'ın sessiz babasıyla yazdıklarım hakkında konuştuğunu hayal etmeye çalışıyorum. "Evet, yazıyorum."

"Ben pek romantik kitap okumam," diyor Boone, yanakları hafifçe kızararak. "Ama seninkiler iyidir herhalde." Mısır ekmeği malzemelerini topluyor, ki bu kırsalda sadece bir kutu Jiffy değilmiş. "Son kitabın ne hakkında?"

Açıklamak gerçekten çok zor görünüyor. Bu yüzden, Boone'un tarzına uygun olarak olabildiğince basit bir cevap veriyorum. "Ailem. Ben büyürken araları gergindi. Ben gençken boşandılar. Ama on yıl sonra, tekrar çıkmaya başladılar."

Boone düşük bir homurtu çıkarır. "Vay canına. Sence bu sefer kalıcı olacak mı?"

Kendi kendime gülümserim, yanaklarım ve kalbim sıcaklıkla dolar. "Evet, öyle düşünüyorum."

O anda Dakota kapıdan içeri fırlar, yüzü soğuktan ve heyecandan kızarmış, küçük ellerinde bir şey tutmaktadır. "Bak, bak, bak! Özel bir taş! Parıldıyor!"

Boone hemen onun seviyesine çömelir, şapkasını geriye doğru iter, yüzünde gerçek bir ilgiyle parlar. "Peki, bir bakalım, Pumpkin."

Dakota bulduğunu gösterirken, onu nerede bulduğunu ve tüm sihirli özelliklerini anlatırken, ben chiliyi karıştırıyorum ve bu beklenmedik ikiliyi izliyorum — suskun kovboy ve minik, konuşkan şehirli kız — sıradan bir kuvars çakıl taşının üzerinde başlarını eğmiş, sanki kraliyet mücevherlerini inceliyorlarmış gibi.

Onları birlikte izlerken aklıma gelen tek şey, bu yerin hikayelerime koyduğum, ama kendim hiç yaşamadığım şeylerle dolu olduğu. Aşk, aile, sıcaklık ve güvenlik.

Ve belki de benim için yaşamaya başlamanın zamanı gelmiştir.

Büyük bir piknik sepetini kalçama dayayarak ahır kapısını ittiğimde, kapı gıcırda. İçerisi loş ışıkla aydınlatılmıştır ve yüksek pencerelerden süzülen öğleden sonra güneş ışığının eğik ışınlarında toz zerrecikleri dans etmektedir. Saman ve eski ahşap kokusu, bana yabancı olmasına rağmen topraksı ve rahatlatıcı bir battaniye gibi sarar.

"Forrest?" diye sesleniyorum, düz olmayan döşeme tahtalarının üzerinde dikkatlice adımlar atarak. "Burada mısın?"

"Buradayım," sesi uzak bir köşeden yankılanıyor.

Sesi takip ederek, istiflenmiş saman balyalarını ve terk edilmiş çiftlik aletlerini geçiyorum. Paslı bir traktör parçası. Tel bobinleri. Bir ayağı eksik, yaralı bir asker gibi duvara yaslanmış bir eyer sehpası. Her parça, bu toprağın hikayesinin bir bölümü.

Onu, bir zamanlar ahır olması gereken, yem torbaları ve çeşitli aletlerle çevrili bir yerde buluyorum. Tamamen kovboy tarzına bürünmüş durumda: soluk kot pantolon, yıpranmış iş botları ve bir günlük dürüst çalışmanın kırıyla lekelenmiş beyaz tişörtün üzerine açık bırakılmış bufalo desenli gömlek.

Kalbim gülünç bir şekilde çarpıyor. Şehirli Forrest, özel dikim gömlekleri ve tasarımcı kot pantolonlarıyla inkar edilemez bir şekilde seksi, ama Kırsal Forrest? Dağınık saçları ve kendi ortamında olmanın verdiği rahat özgüveniyle?

Oturmam gerekebilir... Ve bacaklarımı çaprazlamam.

"Akşam yemeğini kaçırdın," diyorum utanmadan ona bakarak.

Saatine bakıyor, yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirliyor. "Kahretsin, gerçekten mi? Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

"Kahvaltıdan beri çalışıyordun," diyorum. Aslında o kadar geç değil. Saat beş biraz geçti. Burada akşam yemeğinin güneş hala yükseken yenildiğini çabucak öğrendim. "Akşam yemeği"nin genellikle akli başında insanların yatma saatine denk geldiği New York'tan çok farklı.

"Bütün gün ortadan kaybolduğum için özür dilerim," diyor yorgun bir iç çekişle.

"Baban, üç aylık çiftlik işini bir hafta sonuna sıkıştırmaya çalıştığını söyledi." Piknik sepetini kaldırdım. "Artıkları getirdim. İşte senin 'zayıf chili'nin, hiç baharat yok."

Forrest gülüyor, sesi boşlukta yankılanıyor. "Beni kızdırmaya devam et, Sora. Bak bakalım ne olacak."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Cesur hissediyorum, korkak çocuk. Elinden geleni yap."

O sırtarak, "Üç randevu. Hatırladın mı?" dedi.

Lanet olsun onun kararlılığına.

"Baban Dakota'yı kasabaya götürüp kovboy çizimleri aldı," derim ve sepeti nispeten temiz bir saman balyasının üzerine koyarım.

"Kamyonun sesini duyduğumu sandım." Forrest'ın gülümsemesi sönüyor. "Bunun için para harcamasına gerek yok. Gerekli değil."

"O istedi," diyorum nazikçe. "Ve bu gece ona bakıp yatırmayı kabul etti, böylece sen bana kasabayı gezdirebilirsin. Belki dışarı çıkabiliriz?"

Yüzündeki ifade yumuşar ve arka cebine sıkıştırdığı bir bezle ellerini siler. "Çok düşünceli bir davranış."

Diz çöküp hazırladığımız piknik sepetini açtım. "Chili yaparken güzel bir sohbet ettik. Bana annen hakkında bazı şeyler anlattı."

Forrest hareketsiz kalır, duruşu hafifçe gerilir. "Öyle mi?"

"Mmm," diye onayladım, kapları tek tek çıkararak. "Kovboy chili, kovboy tereyağı, kovboy mısır ekmeği ve kovboy kahvesi getirdim."

Forrest köşede atılmış bir battaniyeyi getirir. Onu sertçe sallar, saman, toz ve kir bir toz bulutu oluşturur. Battaniyeyi ahırın zeminine serer ve bana oturmam için işaret eder. "Aslında 'kovboy' kelimesini

yemeğimize 'kovboy' kelimesini eklemiyoruz, değil mi? Kovboy chili ve kovboy tereyağı var. Mısır ekmeği ise sadece mısır ekmeği."

"Şşş, Vahşi Batı fantezimi mahvetme," diye alay ediyorum. "Bütün gün kaçak sığırları kementle yakaladığını hayal ediyordum."

"Hayal kırıklığına uğratmak istemem ama ben çitleri onarıp malzemeleri kontrol ediyordum." Yem torbalarını işaret ediyor. "Göz alıcı şeyler."

Battaniyenin üzerine oturduk ve o, ona hazırladığım chili kabını nezaketle kabul etti. Birkaç dakika boyunca, rahat bir sessizlik içinde yemek yedik, tek sesler ara sıra uzaktan gelen sığırların inlemeleri ve battaniyenin altında ağırlığımızı değiştirdiğimizde çıkan yumuşak saman hışırtısıydı.

Ahır şaşırtıcı derecede rahat, eski ahşap çerçeve içinde onlarca yıllık sıcaklığı barındırıyor. Eski fenerler kancalara asılı, camları zamanla bulanıklaşmış. Forrest bakışlarımı takip ederek ahırını inceliyor. "Burası bok gibi bir yer."

"Öyle değil. Sadece biraz yıpranmış."

"Kendimi kötü hissediyorum. Babam yaşılanıyor. Burada yardıma ihtiyacı var, ama ben burada değilim."

"O anlıyor," diye onu teselli ediyorum. "Bana seninle gurur duyduğunu söyledi; 'başarılı bir şehirli' olduğun için değil, iyi bir baba olduğun için."

Forrest'in gözleri yumuşar. "O benim gerçekte ne yaptığımı bile bilmiyor. Yapıyordum," diye düzeltir. "Geçimimi sağlamak için *yaptığım* şeyi."

"Bunun onun fikrini değiştireceğini sanmıyorum," diyorum dürüstçe. "Dakota'ya nasıl davrandığını görüyor. Onun için önemli olan bu."

Forrest başını sallar, sonra boş kabını bir kenara koyar. "Biliyor musun, düşünüyordum da. Neden şu anda New York'tayım? Eskortluk işi bittiğine göre, beni orada tutan ne? Dakota'nın okulu, sanırım, ama başka seçenekler de var, biliyorsun. Burayı gerçekten seviyor gibi görünüyor. Sanırım babam, eve prenses gibi birini getirdiğimi sanıyordu, ama durum öyle değil."

"Narin prenses Dakota için mi, benim için mi?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. "Hey, kahve bu mu?" Forrest, uyluğunun yanındaki teneke kutuyu işaret ediyor. "Seni aptal," diye şakacı bir şekilde mırıldanıyorum ve kutuyu ona uzatıyorum.

"İkiniz de harika gidiyorsunuz," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Burada kalmak istememi sağlıyor."

Kalbim göğsümde garip bir sıçrama yapar, kısmen heyecan, kısmen panik. "Wyoming'e geri dönmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Öyle yapmalı mıyım diye düşünüyorum," diyor dikkatlice, gözleri yüzümdeki tepkiyi okumaya çalışıyor. Ahırın loş ışığında

yüz hatları kısmen gölgede kalır ve ona sert bir gizemlilik katar. "Dakota ve ben taşınırsak... bizimle gelir misin?"

Tam iki dakika boyunca, bu soru büyük, ağır ve ezici bir şekilde aramızda asılı kalır. Ahır nefesini tutmuş, Forrest kadar benim cevabımı bekliyor gibidir. Çatalımı masaya bırakırım.

New York'tan ayrılmak ne anlama gelir? Dairemi, birkaç arkadaşımı, alıştığım rutinimi bırakmak mı? Annem dehşete düşerdi — benim iyi bir Koreli doktor veya avukatla evlenmemle ilgili hayalleri, yazarlık tutkularıyla zaten suya düşmüştü, bir de Wyoming'ın kırsalına taşınmamla bu durum daha da kötüleşirdi.

Ama sonra bu sabah Dakota'nın tavşanları kovalamanın basit mutluluğuyla parlayan yüzünü düşünüyorum. Mutfakta bana sabırla chili tarifini öğreten Boone'u düşünüyorum. Şimdi, çocukluğunun yankılarının saklı olduğu bu ahırda, güzel gözlerinde umut ve belirsizlik karışımıyla bana bakan Forrest'i düşünüyorum.

"İlk buluşma için bu çok büyük bir istek," diyorum sonunda, ses tonumu kasıtlı olarak hafifleterek.

Yüzü hafifçe düşüyor ve başını sallayarak, reddettiğini düşündüğü şeyi kabul ediyor. "Haklısın. Çok erken..."

"Üçüncü randevuda sor," diye sözünü kesiyorum, gözlerine bakarak. "Umdüğün cevabı alabilirsin."

Anladığını fark ettim ve ardından midemi altüst eden yavaş bir sırtıış geldi. "Öyle mi?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Ben çok öngörülemez bir kadınıam."

Güler, gerginlik dağılır. "Öylesin." Elini uzatır, bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyar, parmakları yanağımda kalır. Günün zorlu çalışmasına rağmen dokunuşu naziktir ve ben içgüdüsel olarak ona yaslanırım. "Akşam yemeği getirdiğin için teşekkürler. Ve bugün babamla vakit geçirdiğin için."

"Onu seviyorum," diyorum içtenlikle. "Bana seni hatırlatıyor... ya da sen onu, sanırım."

"Zavallı sen," diye şaka yapıyor Forrest.

"Aslında" — daha yakına eğildim, altımda saman hışırdadı — "Bu ışıhta ne kadar benzediğini düşünüyordum. Özellikle de tam bir kovboy gibi giyinmişken." Gözlerimi takdirle onun üzerinde gezdirdim. "Sana yakışıyor, Hawkins."

Kaşları kalkar. "Öyle mi?"

"Mmm," diye onaylıyorum. "Kovboy benim yeni favori karakterim oldu."

"Henüz hiçbir şey görmediniz, hanımefendi," der derin, seksi kovboy aksanıyla. "Bu gece size göstermek istediğim bir şey var," der. "İlk resmi randevumuz için planlar yaptım. Yemeğimizi bitirelim, sonra ben temizlenip size taşra erkeklerinin romantizmi nasıl yaşadığını göstereyim."

Elimi uzatıp açık gömleğinin önünü okşuyorum. Pamuk, yıllarca yıkanmaktan yumuşamış, vücudunun ısıyla ısınmış ve altında, göğsü sağlam ve gerçek. "Benim için zahmet etme. Seni böyle seviyorum."

Dokunuşumla gözleri kararır. "Samanla kaplı ve ahır gibi kokan halimle mi?"

"Gerçek kovboy deneyimi," diye espri yapıyorum. "Alet kemeri ve flanel gömleği ile iri yarı, erkeksi bir doğa adamı. Romantik roman kapaklarına layık."

"Yani yine rol yapmaya mı döndük?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Sanmıyorum. Bence... bu senin gerçek halin. Değil mi? Değilse, bana yalan söyle."

Forrest gülüyor, elimi tutup dudaklarına götürüyor. Bu hareket eski moda ve tatlı, masumiyetine rağmen omurgamdan bir titreme geçiyor. "Sen başka bir şeysin, kurabiye kız."

"Öyle dediler." Öne eğilip dudaklarına hafif bir öpücük konduruyorum. "Bana göstermek istediğin bu gizemli şey nedir?"

Dudaklarıma gülümser. "Yıldızlar. Onları daha önce hiç böyle görmedin, şehir ışıklarının onları boğmadığı bir şekilde. Göreceksin tatlım. Seni baştan çıkaracağım. Bu gecenin sonunda, diz çöküp evlenme teklif eden sen olacaksın."

Gürültülü bir kahkaha attım, ama komik olan şey... bu geceki hali...

Bunu göz ardı etmem.

31. bölüm

Sora

*Have you ever fucked
a jealous cowboy?*

"Sora, ellerin kayıyor," diye bağıyor Forrest, ATV'nin motorunun gürültüsünün üstüne.

"Biliyorum," diye mırıldandım, ama beni duyamadığına emindim. Arkasında oturmuş, kollarımı onun vücuduna dolamış, ellerimi seks yapmadığımız bu dönemde özlediğim tanıdık şişkinliğe doğru kaydırdım.

"*Belime* tutun, kadın," diye bağıır. "Bana böyle dokunmaya devam edersen düşeceğim."

Kıkırdayarak, itaatkar bir şekilde beline daha sıkı sarılırım ve engebeli arazide zıplarken yanağımı geniş sırtına dayarım. Batan güneş, Wyoming manzarasını nefes kesici altın ve kehribar tonlarıyla boyar, manzaranın enginliği hala duyularımı altüst ediyor. Hiç bu kadar büyük bir gökyüzü, sonsuza kadar uzanan geniş bir arazi görmemiştim.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağııyorum, sesim rüzgarda neredeyse kayboluyor.

"Sabırlı ol!" diye cevaplar, ancak sesindeki heyecan motorun gürültüsünün üstesinden gelebilir.

Yaklaşık on beş dakikadır yol alıyoruz, ana çiftlik arazisini geride bırakıp, çalı çırpı çam ağaçlarıyla bezeli tepelerden geçiyoruz. Kıyafet seçimimden pişman olmaya başlıyorum — mavi kot şort ve beyaz tişört, New York'ta valizimi hazırlarken uygun bir "kovboy kız" kıyafeti gibi görünebilirdi. Wyoming'de kasım ayını ciddi şekilde hafife almışım. Özellikle ATV'ye bindiğinizde, soğuk rüzgar kemiklerinizi donduruyor.

Küçük bir tepenin zirvesine ulaştığımızda Forrest yavaşlayarak durdu. Önümüzde, gelirken fark etmediğim bir yapı duruyordu: yarısı inşa edilmiş bir ahır gibi görünen ahşap iskelet, kararan gökyüzünün silüetine karşı beliriyordu.

"Geldik," diyor Forrest ve motoru kapatıyor.

Aniden çöken derin sessizlik, sadece uzun otların arasından esen rüzgârın yumuşak fısıltısı ve tanımlayamadığım uzak bir kuşun ötüşüyle bozuluyor. Forrest önce ATV'den iniyor, sonra bana elini uzatıyor.

"Burası neresi?" diye soruyorum, yardımını kabul ederek.

"Evim. Ya da en azından evim olması gereken yer. Bir barndominium."

Merakla onu takip ederek yapıya doğru ilerledim. İçeri girdiğimizde, buranın bir ahırdan çok daha fazlası olduğunu gördüm. Burası, açıkça tanımlanmış odaları ve nefes kesici dağ manzarasına bakan büyük pencereleriyle bir evin iskeleti gibiydi.

"Lise son sınıfta babamla bu projeye başladık," diye açıklıyor Forrest, beni içeriye doğru iterken elini belime koyuyor. "İstersem burada kendi evimi yapabileceğimi söyledi. O yaz başladık, temeli attık, iskeleti kurduk. Mezun olana kadar her yaz üzerinde çalışacaktık. Sonra da buraya taşınacaktım."

"Ama hiç bitirmedin mi?" Anladım galiba.

"Hannah ile tanıştım. Hukuk fakültesine girdim. Dakota'ya hamile kaldık. Ve bunun artık mantıklı olmamasının milyonlarca başka nedeni daha vardı."

"Bu harika olurdu," diyorum hayranlıkla, yerinde dönerek, her santimetrekaresini içime çekerek.

Elini destek kirişlerinden birinin üzerinde gezdirir. "Şimdi bu yarım kalmış bir iş."

"Bu kısım ne olacaktı?" Ayaklarımla yere hafifçe vuruyorum.

"Burası oturma odası olacaktı," diyor Forrest, beni odada gezdirirken. "Güneşin doğuşunu izlemek için büyük pencereler. Mutfak şurada... Babam, uygun bir masa sığacak kadar büyük olması konusunda ısrarcıydı. 'Kanepede yemek yok,' derdi."

Gülümserim, genç Boone ve Forrest'ın yan yana çalışıp her şeyi birlikte planladıklarını hayal ederim. "Çok güzel, Forrest. Bitmemiş haliyle bile."

"Burası iki yatak odası olacaktı," diye devam eder, beni koridorda gezdirirken. "Ve bu..." Büyük bir odada durur.

yapının arka tarafındaki alan. "Burası ana yatak odası olacaktı. Batıya bakan pencereler gün batımını izlemek için. Tam buraya bir teras yapmayı planlamıştım."

Olası yatak odasının ortasında durup gözlerimi kapatarak bitmiş halini hayal ediyorum. Açık iskeletten, güneş batışıyla birlikte koyu mor renge bürünen uzaktaki dağları görebiliyorum. Tamamlanmamış olmasına rağmen, bu yerde büyümlü bir şey var — ertelenmiş ama unutulmamış bir rüya.

"Bana bir söz ver," diyorum, ona dönerek.

"Ne?" Başını eğiyor, gözleri solan ışıktaki meraklı bir şekilde bakıyor.

"Bir gün bu evi bitireceğine söz ver. Hiçbir şey için olmasa bile, bu ev bitirilmeyi hak ediyor."

Yüzündeki ifade değişir — önce şaşkınlık, sonra gözlerine ulaşan bir sıcaklık. "Söz veriyorum," der yumuşak bir sesle ve ben ona inanırım.

Açık yapıdan bir rüzgar esiyor ve titrememi engelleyemiyorum. Çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve soğuğu uzaklaştırmak için boşuna bir çabayla kollarımı kendime sarıyorum.

Forrest başını sallar, ağzı eğlenerek kıvrılır. "Neden Wyoming'de kasım ortasında şort ve tişört giyersin ki?"

Sıcaklık ile ilgisi olmayan bir sıcaklık yanaklarıma hücum eder. "Ben, şey, New York ile Wyoming arasındaki mevsimsel farkları hafife almış olabilirim. Kovboy kız kıyafeti olduğunu düşündüğüm şeyleri getirdim..." Kıyafetimi alaycı bir omuz silkmeye işaret ederim. "Görünüşe göre yazlık kovboy kız kıyafeti."

Onun kahkahası evin içinde yankılanırken sıcak ve zengin bir tınıya sahip. "Demek giyinip süslenmek için kışın dondurmaya razıydın."

"Kovboy kızı kılığına girersem güzel görüneceğimi söyledin. Denemeye çalıştım," diye itiraz ediyorum, ama ben de gülüyorum.

"Buraya gelirken sana milyonlarca kez üşüdün mü diye sordum. Her seferinde yalan söyledin, değil mi?"

"Kesinlikle."

Forrest tereddüt etmeden ekose flanel gömleğini çıkarır ve göğsünün ve omuzlarının hatlarını gizlemeyecek dar beyaz bir tişörtle kalır. Flaneli bana sarar, vücut ısısı hala kumaşa yapışmış durumdadır.

"Daha iyi mi?" diye sorar, sesi daha düşük bir tona iner ve bu ses beni farklı bir şekilde titretir.

"Çok daha iyi," derim, gömleğin eteklerini belime bağlayarak yerinde kalmasını sağlarım. Kollar parmak uçlarımdan çok daha uzun olduğu için ellerimi serbest bırakmak için onları kıvrırmak zorunda kalırım.

Forrest kovboy şapkasını çıkarır ve dikkatlice kafama yerleştirir, kalbimi çarptıran bir şefkatle şapkayı düzeltir. "İşte. Artık tam bir kovboy kızsın."

"Nasıl görünüyorum?" Bir kalçamı yana doğru çevirerek poz verdim.

Gözleri, üzerimde dolaşırken kararır — büyük beden gömleğim, çıplak bacaklarım, kafamda duran çok büyük şapka. "Hiç bilmediğim tüm fantezilerim gibi."

Bakışlarının yoğunluğu nefesimi keser. "Forrest Hawkins, benimle flört mü ediyorsun?"

"Hayatım, flört etmenin çok ötesindeyim." Yaklaşır, parmakları gömleğin açık yakasını, köprücük kemiğime değen kısmını okşar. "Hadi. Sana göstereceğim başka bir şey var."

Elimi tutarak beni dışarıya çıkarır. Güneş neredeyse batmış, kararan gökyüzünde ilk yıldızlar görünmeye başlamıştır. O anda, geldiğimizde gözümden kaçan bir şeyi fark ederim: Forrest'ın eski kamyoneti, evin iskeletinden yaklaşık elli metre uzakta, kasası açık manzaraya bakacak şekilde park edilmiştir.

Yaklaştıkça, kamyonetin dönüştürüldüğünü fark ettim. Kasada battaniye ve yastıklarla kaplı bir yatak vardı. Kenarlarına asılan ışık zincirleri, sıcak, altın rengi bir ışık yayıyordu. En şaşırtıcı olanı ise, kamyonetin kasasının ucuna beyaz bir projeksiyon perdesi takılmıştı ve kabinin çatısında küçük bir projektör duruyordu.

"Bunlar da ne?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

Forrest'ın gülümsemesi utangaçlıkla karışmıştı; bu, onda beklenmedik ve sevimli bir ifadeydi. "Resmi ilk randevumuz. Yıldızların altında film gecesi."

"Bunu ne zaman hazırladın?"

"Çit onarımları ve yem envanteri arasında sıkıştırdım," diyor, bu işin ne kadar zahmetli olduğunu tam olarak gizleyemeyen rahat bir omuz silkmeyle. "Ama ciddi bir sorum var."

"Neymiş o?"

"*The Princess Bride*'i izledin mi hiç?"

Mutlulukla gülüyorum. "Sadece bin kez falan. Westley'in orijinal kitap erkek arkadaşı olduğundan eminim."

Gülümsemesi genişliyor. "Hiç izlemedim, ama Taio bana bunun randevu gecesi filmlerinin en iyisi olduğunu söyledi."

"Taio öyle mi dedi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Ben kendi sözlerimle ifade ettim. O, filmin kadınları çılgına çeviren bir film olduğunu söylemiş olabilir.

"Bu çok mu banal?" diye sordu, birdenbire kararsız bir ifadeyle.

Elimi uzatıp yüzünü ellerimle tutuyorum. "Bu mükemmel. *Kesinlikle mükemmel*. Ben zaten kırsal kesimdeki erkeklerin romantizminin büyük hayranıyım."

Yüzünde rahatlama belirir. Kamyonetin kasasına binmeme yardım eder, sonra kabinden küçük bir soğutucu çıkarır. "İçecekler ve patlamış mısır," der ve soğutucuyu açarak içindeki soda şişelerini ve ev yapımı karamelli mısır gibi görünen bir kabı gösterir.

"Her şeyi düşünmüşsün."

"Deniyorum." Yatağın yanına oturur, artan soğuğa karşı üzerimize battaniye örter. Uzaktan kumandayı tıkladınca projektör çalışmaya başlar ve tanıdık açılış sahnesi ekrana gelir.

Bir süre, battaniyenin altında birbirimize sarılarak filmi izleriz. Yumuşak yatak, sıcak battaniler, yanımda Forrest'ın sağlam varlığı gibi benzersiz bir rahatlık kombinasyonu ve çevremizin vahşi açıklığı, hem güvenli hem de heyecan verici bir samimiyet balonu yaratır.

Üzerimizde, gerçek karanlık çöktükçe daha fazla yıldız belirir. Hayatımda hiç bu kadar çok yıldız görmemiştim – şehir ışıkları veya yüksek binalar tarafından engellenmeyen, tüm gökyüzünü kaplayan parıldayan bir duvar halısı. Film devam eder, ama dikkatim giderek yanımdaki adama, ışıkların yüzünün hatlarını yakaladığı şekle, yanağımın altında göğsünün düzenli olarak inip kalkmasına çekilir.

"Film izlemiyorsun," diyor Forrest, sesi kulağımda hoş bir uğultu gibi.

"Dikkatim dağınık," diye itiraf ettim.

"Neye?" Eli, flanel gömleğimin üzerinden omzumda tembel desenler çiziyor.

Onu düzgünce görebilmek için dirseğimin üzerine yaslanıyorum. "Sen. Bu. Burada olmanın ne kadar gerçeküstü hissettirdiği. Harcadığım en iyi on bin dolar."

"Affedersiniz bayan. Artık kiralanabilir değilim," diye alay eder, sonra ifadesi ciddileşir, gözleri benimkileri arar. "Mutluyum Sora. Uzun zamandır ilk kez, gerçekten mutluyum."

Ekranda, Westley ve Buttercup ateş bataklığında yeniden bir araya geliyorlar, ama ikimiz de artık dikkatimizi vermiyoruz.

"Sanırım," diyorum yavaşça, parmaklarım onun tişörtünün yakasıyla oynarken, "üçüncü buluşma kuralımızı yeniden gözden geçirmemiz gerekebilir."

Kaşları yükselir. "Öyle mi?"

"Mmm." Ben eğil yakınlaşıyorum, dudaklarım dudaklarım onun onun çene çizgisini " Yani, teknik olarak, uçakta bayat atıştırmalıkları birlikte yedik - ilk buluşma."

Yüzü buruşuyor. "Eğer bunu randevu olarak adlandıracak kadar aptalsam, lütfen beni terk et."

"Ve ahırda chili yedik - ikinci randevu." "Daha iyi," diye kabul eder, "ama çok da değil."

"Bunların iyi randevular olması gerektiğini hiç belirtmedik. Odak noktamız kaliteden çok miktardı, değil mi?"

"Hayır, seni azgın köpek. Kalite her zaman planın bir parçasıydı." Elim tekrar onu aramaya başladığında şakacı bir şekilde elimi itti.

"Forrest Hawkins, öde bakalım. Bu üçüncü randevumuz ve ben istediğimi alacağım."

Benim isteğim üzerine ağzı küçük bir O şekli aldı. "Emirperest, emirperest küçük şey." Eli boynumun arkasına kayarak, başparmağı elmacık kemiğimi okşarken, kulağıma fısıldadı, "Ne olacak, Bayan Cho-Cooper? Ben mi öncülük edeceğim, yoksa sen mi?"

Cevap olarak, aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Öpücük yumuşak ve çekingen başladı, ama hızla daha acil bir şeye dönüştü. Forrest hemen karşılık verdi, kolunu belime dolayarak beni kendine çekti.

"Bir kovboy ne yapardı?"

Gözleri kararır. "Seni saman balyası gibi fırlatır. Seni istediğim gibi alır, burada, şimdi."

"Burada mı?" Gözlerim dalgalı tepeler boyunca kayar, ama arkamızdaki gölgeli çitler ve yarısı inşa edilmiş ev dışında görünürde hiçbir şey ve kimse yoktur.

"Burada," diye yavaşça, baştan çıkarıcı bir ses tonuyla tekrarlar, gözleri göğsüme sabitlenmiştir.

Filmi, ışıkları, özenle düzenlenmiş yatağı işaret ettim. "Beni istediğin yere getirdin kovboy. Şimdi bir şeyler yap."

Cevap olarak gülümsemesi hem çocuksu hem de kurt gibi. "O ağzın. Onu iyi bir şekilde kullanacağım."

Elimi tişörtünün altına kaydurdım, sıcak tenini ve sert kaslarını hissettim. "Çok seksisin, bunu sana hiç söylemiş miydim? Artık tamamen benim olduğuna inanamıyorum."

Göğsünden bir homurtu yükseldi ve pozisyonlarımızı değiştirdi, beni yataklara lezzetli ağırlığıyla bastırdı. "Yeni bir şey değil. Seni gördüğüm andan beri seninim, Sora."

"Bunu bilmek güzel," diyorum, karnımın derinliklerinde arzunun birikmesiyle sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Ben ise seçeneklerimi açık tutmak istiyorum. Çiftlik işçileriyle ilgili tüm bu konuşmalar, belki de Riggins Çiftliği'ne gidip neler olduğunu görmem gerek."

Forrest ağzıma acı veren bir öpücükle saldırırken kovboy şapkam başımdan düşer. "Hiç kıskanç bir kovboyla yattın mı, Sora?"

"Deniyorum." Gözlerindeki ateşli bakış, ayıyı çok fazla kışkırtıyor olabileceğimi söylüyor.

"O zaman, etrafta dolaşıp öğren." Sonra, elleri her yerde —saçlarımı karıştırıyor, belimin kıvrımlarını izliyor, kasıtlı bir yavaşlıkla tişörtümün eteğinin altına giriyor ve bu beni ona doğru eğilip daha fazlasını aramaya itiyor.

"Sen benimsin, *sadece benim*," diye fısıldıyor dudaklarıma, agresif öpücüğünden nefes almama bile izin vermeden. "Bütün gece. Bütün gecelerin."

Gözleri benimkilerle kısa bir süre kilitlenir, sonra niyeti değişir ve boynuma yumuşak öpücükler kondurur. Sakalları hassas tenimde hoş bir sürtünme yaratırken, kulağıma tatlı sözler fısıldar. "Seni güvende tutacağım... seni sıcak tutacağım... ne zaman küstahlaşırsan, kalçalarını ayarlayarak tavrını düzelteceğim."

Sanki Forrest'la sevişmek bir ceza sayılabılırmış gibi, ona karşı gülümserim.

"Kendinden şüphe duyduğunda, ikimiz için de inanacağım. Kalbin kırıldığında, onu onaracağım. Konuştuğunda, dinleyeceğim. Yazdığında, okuyacağım."

Birdenbire, artık komik gelmiyor. Ruh hali değişiyor. Arzu yükseliyor, ama bu sadece göbek deliğimin altındaki ağrı değil. Kalbim şişiyor, çaresizce onun ellerinde kucaklanmak istiyor.

Flanel gömleği çözüyor, sonra bir kolunu, sonra diğerini çıkarıyor. Titrediğimi fark edince, vücudumu olabildiğince sıcak öpücüklerle kaplıyor. Dokunuşu çıplak tenimde elektrik gibi, ve eli tişörtümün altına kayıp başparmakları göğüslerimin altını okşadığında küçük bir inilti kaçıyor ağzımdan.

Elini tişörtümün altına kaydırıp başparmaklarıyla göğüslerimin altını okşadığında.

"Çok güzelsin," diyor, sesi arzuyla boğuklaşmış. "Bana ne yaptığının farkında mısın?"

Cevap vermeden, tişörtümü başımdan çekip çıkarır ve beni sadece sütyenim ve kot şortumla bırakır. Soğuk hissediyorsam da, bunu unutmuşumdur. O, nazik dokunuşlarıyla ihtiyacım olan tüm sıcaklığı yaratıyor. Forrest'ın ağzı köprücük kemiğimi bulur, sonra daha aşağıya iner.

"İyi misin?" diye soruyor, nefesi cildimde sıcak.

"Cennetteyim," diyorum, parmaklarımı saçlarına geçirip onu dudaklarıma geri yönlendiriyorum.

Öpücüklerimiz daha ateşli, daha çaresiz hale geliyor. Onu daha fazla hissetmek için gömleğini çekiyorum ve o da gömleğini çıkarmak için benden uzaklaşıyor. Gözlerim, altın rengi ışıkların parıltısında gömleksiz halini yutarcasına izliyor — belirgin kasları ve gergin, bronz teni. Sessizce, parmak uçlarımla göğsünün hatlarını izliyor, vücudunun kıvrımlarını ve eğimlerini acele etmeden, takdirle keşfediyorum. Kot pantolonunun bel kısmına ulaştığımda, kaslarının beklentiyle gerildiğini hissediyorum.

"Sora," diye inliyor, dudaklarından çıkan sesim bir dua ve lanet gibi.

Hiç bu kadar güçlü, bu kadar arzu edilmiş hissetmemiştim. Wyoming'in uçsuz bucaksız gökyüzünün altında, tek tanıklarımız yıldızlar varken, daha önce hiç hissetmediğim bir özgürlük hissediyorum — istemek, almak, tereddüt etmeden vermek özgürlüğü.

Forrest'ın elleri şortumun düğmesini bulur, gözlerinde bir soru belirir. Başımı sallar, kalçalarımı kaldırarak ona yardım ederim, o da şortumu bacaklarımdan aşağı kaydırır ve beni iç çamaşırım ve beklentiyle baş başa bırakır. Nefesimi tutarım, neredeyse başlamasını istemem, çünkü eninde sonunda durmak zorunda kalacağız. Burada sonsuza kadar kalmanın bir yolu var mı? Bu anın bir anıya dönüşmesini nasıl engelleyebilirim?

"Tanrım, kendine bir bak," diyor, sesi hayranlıkla dolu. "Sanki buraya aitmişsin gibi."

"Buraya aidim. Yıldızların altında. Senin altında." Ona uzanıyorum, onu tekrar kendime çekiyorum, ağırlığının hissini zevkle yaşıyorum, beni sakinleştiriyor. Eli aramıza kayıyor, parmakları külotumun kenarını buluyor, sonra dikkatlice altına kayıyor.

"Her zaman bu kadar ıslaksın," diye boynuma doğru inliyor, dokunuşu en hassas noktayı kusursuz bir isabetle buluyor. "Bunun benim için olduğunu söyle, bebeğim. Sadece benim için."

"Evet," diye inlerim, dokunuşuna doğru kıvrılırım. "Sadece senin için."

Usta parmaklarıyla beni okşadı, basıncı ve hızı değiştirerek beni altında kıvrandırdı, boşalmanın eşiğine getirdi. Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda elini çekti, benden bir protesto inilti kopardı.

"Henüz değil," diyor, sesi her hassas noktayı heyecanlandıran alçak bir emir gibi. "Önce ıslaklığını tatmak istiyorum."

Onun sözlerini sindiremeden, vücudumun aşağısına doğru ilerliyor, yol boyunca ağzını açarak öpücükler konduruyor. Göğüslerimde duruyor, sütyenimin danteli üzerinden her bir meme ucuna özenle ilgi gösteriyor, ta ki ben arzuyla kıvrınana kadar. Sonra aşağıya, karnımın üzerinden, daha aşağıya, *daha aşağıya* iniyor.

Parmaklarını külotuma geçiriyor ve ruhumu bir anda ele geçiren o çarpıcı gözleriyle bana bakıyor. "Tamam mı?"

"Lütfen."

İncizgi bir yavaşlıkla iç çamaşırlarımı aşağıya doğru kaydırıyor, nasırlı elleri cildimde ateş izleri bırakıyor. Sonunda bacaklarımın arasına yerleşiyor, nefesi merkezime sıcak bir şekilde geliyor.

Dilinin ilk dokunuşu elektrik gibidir, dudaklarımdan açık havada yankılanan keskin bir inilti çıkarır. Güçlü elleri uyluklarımı kavrar, beni onun için açık tutar, o da ustaca keşfeder, beni inlememe, sonra titrememe neden olan ritimlere odaklanır.

"Gösterişçi," diye sırtıyorum.

"Mmm. Tadı çok güzel," diye mırıldanır, sözleri bana karşı zarifçe titreşir. "Tatlı ve seksi, ve lanet olsun, bebeğim, tadının dilimde kalmasını istiyorum."

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, kelimelerin ötesinde, düşüncelerin ötesinde, o beni daha da tahrik ederken saf duyguya indirgeniyorum. Parmağını içime kaydırıp, tam doğru noktaya ulaşmak için kıvrırken, dili acımasızca ilgisini sürdürüyor ve içimde biriken gerilim birden patlıyor.

Boşalmam, ezici, hızlı bir duygu saldırısıdır. Zevk dalgaları beni yok eder, orgazm sonrası şakacı alaylarına inleyerek neredeyse acı verici hale gelir. Ben titrek elimle başını itene kadar ısrarla devam eder, daha fazla temasa dayanamayacak kadar hassasım, ta ki içimden geçen coşkulu dalgalar sonunda dinene kadar.

Vücudumun yukarısına doğru hareket ederken, zevkten tamamen gevşemiş olmasaydım çok tahrik edici olabilecek, kendini beğenmiş bir gülümseme takınır.

"Güzel,"

diye fısıldıyor ve dudaklarıma bir öpücük kondurarak, dilinde kendimin tadını almamı sağlıyor.

Bencilce, o kadar doymuşum ki, yorganı çeneme kadar çekip yıldızların altında uykuya dalabilirim. Forrest buna izin verir. Bana karşı o kadar iyidir. Yorgun olduğumu bilseydi, ben bayılana ve bu geceyi tekrar tekrar hayal edene kadar bana sarılırdı. Ama ben birkaç derin, hızlı nefes alıp kendimi yeniden enerjiyle dolduruyorum, çünkü ona bana verdiği şeyi vermek istiyorum: *her şeyi*.

Onun kot pantolonunu açarken nefesim kesiliyor, sonra elimi içeri sokup onu sıkıca sarıyorum. Bileğimi çevirerek kalın penisini tam ereksiyona getiriyorum. "Kahretsin, Sora," diye tıslıyor, burun delikleri nefes verirken genişliyor.

"Sorun mu var?" diye masumca soruyorum, boxerini okşayarak.

"Sadece, böyle devam edersen, bu parti daha başlamadan bitecek." Bileğimi yakaladı, elimi dudaklarına götürüp avucumu öptü. "Ve seninle işim henüz bitmedi."

Tek bir akıcı hareketle ayağa kalkar, kot pantolonunu ve boxerini çıkarır, sonra yatağa geri döner. Işık zincirlerinin parıltısında tamamen çıplak hali nefes kesiciydi — tüm kasları ve mükemmel vücut oranları, uyarılmışlığı açıkça ortadaydı ve etkileyiciden de öteydi. Dürüst olmak gerekirse? Belki de fazla. *Neredeyse fazla.*

Onu ağzıma aldığımı izlerken gözleri kararır. Dilimin üzerinde hissettiğim ağırlığı belirgindir, tadı tuz ve tenin baş döndürücü bir karışımıdır ve az önce aşırı derecede doygun olduğum yerde yeniden arzu uyandırır. Onu olabildiğince derine alıp, avuçlarımin altında gerilen uyluklarının tadını çıkararak, uzunluğunu boydan boya yalıyorum.

"Tanrım, Sora," diye inledi, bir eliyle saçımı kavrayarak, yönlendirmek değil, kendini sabitlemek için. "Ağzın... *lanet olsun*."

Sesindeki ham ihtiyaç beni daha da teşvik ediyor. Uzun, yavaş vuruşlar ile hassas başlığına odaklanarak bir ritim oluşturunuyorum, elim ağzımın ulaşamadığı yerleri çalıştırıyor. Her vuruşta nefes alışması daha da düzensiz hale geliyor, karın kasları altın rengi ışıkların parıltısında geriliyor.

Kokusu suçlu derecede erotik - temiz ter ama toprak kokusu ve ölçülemeyecek kadar arzuladığım, Forrest'a özgü bir şey. *Bir kahraman bu kokuyu nasıl tarif ederdi...? Hayır, kes şunu. Çalışmayı bırak.* Yukarı baktığımda, gördüğüm manzara beni kendimden geçiriyor ve neredeyse tamamen mahvediyor — başı geriye atılmış, boğazı açık, dudakları aralık ve bozuk sesler çıkıyor. Yapabilirim: bir bestseller yazabilirim, lanet olası ayı asabilirim,

her şeyi. Bu güçlü, kontrollü adamı sözsüz bir zevke indirgemek kadar derin bir tatmin ne olabilir ki?

"Bebeğim, dur," diye sonunda zorlukla sesini çıkardı. "İçine girmem lazım."

Onu isteksizce bırakıyorum, son bir öpücük konduruyorum, tuzlu ön sıvısının dilimin ucunda kaybolmasına izin verirken, beni kollarına kaldırmasına izin veriyorum. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, öpücüğü çaresiz ve sahiplenici, elleri yenilenen bir aciliyetle vücudumda dolaşıyor.

"Arkana dön," diye fısıldadı dudaklarıma. "Seni arkadan istiyorum, kovboy kız."

Bu emir, bacaklarımın arasında yeni bir elektrik dalgası yaratır. Ben de itaat ederim, ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek, aynı anda hem çok savunmasız hem de çok güçlü hissedirim. Soğuk gece havası, ısınmış tenime fısıldar, omurgamda tüylerimi diken diken eder, Forrest ise sıcak avuçlarıyla beni yatıştırır.

"Şu haline bak," diye fısıldadı, sesinde saygı belirgindi, elleri kalçalarımın kıvrımlarını, belimin çukurunu izliyordu. Kalçalarımı sallayarak onu teşvik ettim. "Aferin kızım. Beni istemeye zorla. Çok mükemmelsin."

Onun pozisyon aldığını hissediyorum, girişini arayan keskin baskısını. İçeri girdiğinde, ikimizi de nefes nefese bırakan enfes bir yavaşlıkla. Gerginlik yoğun, neredeyse rahatsız edici, ama sonra tamamen yerleşiyor, sapına kadar giriyor ve rahatsızlık kemiklere işleyen bir tatmine dönüşüyor.

Bu kadar uzun süre seksten uzak kalamayız. Gerilen yer geri çekilir ve onun kalınlığı sanki bekaretimi yeniden kaybediyormuşum gibi hissettirir. Kısa bir ara ve sanki ilk sefermiş gibi hissediyorum. Ama belki de bu o kadar da kötü değildir. Forrest ile binlerce kez daha ilk seferi yaşamak için ne yapmazdım ki.

"İyi misin? Titriyorsun," diyor, kendini sabit tutmanın zorluğuna rağmen sesi yumuşak.

"Evet," diyorum, sesim nefesimden daha çok. "Hareket edebilirsin."

O da itaat eder, geri çekilir ve sonra ölçülü bir itmeyeyle ileri doğru bastırır, bu da içimde zevk kıvılcımları yayar. İlk başta temposu kontrollüdür, her hareketi bilinçlidir, ama kısa sürede yoğunluğu artar. Elleri kalçalarımı morartacak kadar sıkı kavrar, vücudumu onun itmelerine uyacak şekilde yönlendirir.

Kamyonun altımızda hafifçe sallanıyor, battaniyeler dizlerimin altında toplanıyor. Yukarıda, Wyoming'ın uçsuz bucaksız gökyüzü sonsuz bir şekilde uzanıyor, yıldızlar sessizce

birlikteliğimize tanıklık ediyor. Uzaklardan gelen unutulmuş bir filmin müziği, bizim seslerimizle karışıyor: onun çaba sarf ederken çıkardığı homurtular, benim nefes nefese inlemelerim, kamyonun süspansiyonunun ritmik gıcirtısı.

"Kendine dokun. Mükemmel küçük klitorisini ov," diyor Forrest, sesi efordan dolayı boğuk. "Senin benim sikimde boşaldığını hissetmem lazım."

Tek kolumla dengemi sağlarken, serbest elimle uyluklarımın arasına kayarak, zaten şişmiş ve hassaslaşmış sinir demetini buluyorum. Çifte uyarılma çok güçlü, beni hızla başka bir zirveye itiyor. Forrest'ın hareketleri daha düzensiz hale geliyor, gece havasında nefes alışsı sertleşiyor.

Neredeyse zirveye ulaşmışken o yavaşlar. Nedenini sormadan, kalçalarımı ayırır, herhalde beni baştan aşağı inceler. Arkanı döndüğüm için mutluyum, böylece utangaçlığım biraz olsun bastırılmış oluyor.

Sessizce tükürüyor, ancak bir damla kayganlaştırıcı kıcıma çarptıktan sonra cinsel organıma damlayarak bunu fark ediyorum. "Merak ettin mi?" diye tehlikeli bir şekilde soruyor.

"Biraz," diye itiraf ediyorum, ama onu almam gereken yerde zar zor idare edebiliyorum. Daha dar bir delik mantıksız görünüyor. "Ama korkuyorum."

"Sadece parmağım," diyor, yeni hedefini daireler çizerek. "Beğenmezsen söyle."

Parmağı nazikçe daireler çiziyor, gıdıklamak için yeterli basıncı uyguluyor ama içeri girmiyor. "Rahatla," diye fısıldıyor, sesi benim gergin duyularımı kadife gibi okşuyor. "Güven bana."

Derin bir nefes alıp, vücudumu gevşetmeye çalışıyorum. Diğer eli sırtımın altını yatıştırıcı daireler çizerek okşuyor, penisi hala içimde derinlerde ama artık hareketsiz, bu yeni hissi kabullenmemi sağlıyor.

"İşte böyle," diye cesaretlendirir, ben yavaş yavaş gevşerken. Parmağının ucu sıkı kas halkasını geçer ve garip, yeni bir zevk dalgası içimi kaplar. "Aferin kızım. Harika gidiyorsun, bebeğim. Keşke kendini görebilseydin. Çok seksi."

Onun kalın penisi beni tamamen doldururken, parmağı bu yasak bölgeyi keşfediyordu. Bu ikili his, baş döndürücüydü. Wyoming rüzgârının sürüklediği, ilkel ve sınırsız bir inilti kaçtı ağzımdan.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, ama vücudumun onun etrafında titremesinden cevabın ne olduğu belli.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum. "Durma."

Yine hareket etmeye başlar, kısa, ritmik itmeler, parmağıyla penisi birlikte çalışırken yoğunluğu artar. Baskı muhteşemdir, içimde zevk alabileceğini bilmediğim yerlere ulaşır. Her hareket

kapalı göz kapaklarımın arkasında dans eden kıvılcımlar gönderir ve neredeyse aşırı derecede tatlı bir gerginlik yaratır.

Gece havası omurgamdan akan teri soğutuyor ve Forrest'ın vücudunun benimkine değen sıcaklığıyla lezzetli bir kontrast yaratıyor. Birleşmemizin sesleri - kaygan tenlerin birbirine değmesi, düzensiz nefesler, yarısı söylenmiş cesaretlendirme ve ihtiyaç sözcükleri - bizi çevreleyen sonsuzlukta daha da güçlenmiş gibi geliyor.

"Siktir, Sora," diye homurdanıyor Forrest, serbest eliyle kalçamı sıkıca kavriyor. "Beni çok sıkı sıkıyorsun. Çok mükemmel."

Sözleri beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor. Parmağının baskısı hafifçe artıyor, daha derine, daha sert pompalıyor. Kamyon altımızda sallanıyor, yaylar protesto edercesine gıcırıyor, ama ikimiz de umursamıyoruz. Bu anda, en ilkel halimize dönmüşüz — arıyor, talep ediyor, veriyor, alıyor.

Kollarım kendimi desteklemenin zorluğuyla titremeye başlar, ama pes etmeden önce Forrest parmağını çeker ve kolunu belime dolayarak beni dikleştirir, sırtım onun göğsüne yaslanır. Bu yeni açı onu imkansız bir şekilde daha derine iter, boğazımdan bir çığlık koparır ve bu çığlık manzaraya yankılanır.

"Seni tutuyorum. Benim için sertçe gel. Kendini kaybet bebeğim. Seni tutacağım."

Serbest eliyle karnımdan aşağıya, birleştiğimiz yere kayar, parmakları şişmiş klitorisimi kusursuz bir isabetle bulur. Bu çok fazla... Onun etrafında parçalanırım, ecstasy dalgaları beni öyle bir güçle sarar ki gözlerimden yaşlar akar. İç kaslarım onun uzunluğunu sıkıca sarar, göğsünün derinliklerinden boğuk bir inilti çıkar.

"İşte böyle," diye övüyor, artçı sarsıntılar boyunca beni çalıştırıyor. "Hissedebiliyorum, bebeğim. Beni çılgına çeviren şey bu."

Benim doruğum, onun da doruğuna ulaşmasını tetikliyor. Hareketleri daha az hesaplı, daha çaresiz hale geliyor. Dişleri omzumu sıyrıyor, tam olarak ısırıyor ama iz bırakmakla tehdit ediyor. Beni ele geçiriyor.

"Nereye?" Sesi, kendini tutma çabasıyla gergin. "Bu gece içine değil."

Haklı. Tuvalete gidip düzgünce temizlenmek için

"Nereye istersen," diye tereddüt etmeden izin veriyorum.

Beni dört ayak üstüne geri itiyor ve birkaç zorlu itmelerden sonra, penisinin ucunu hassas kıcıma dayadı ve beni sıcaklığıyla kapladı. Bu his bende bir tepki uyandırdı. Belki de

bir zamanlar yasak olan bir şeyin artık utanmadan keşfedilmesi yüzünden olabilir. Forrest'ın vücudunun her bir parçasını bilmesi fikri... Kalan tüm enerjimle tekrar boşalıyorum. Dizlerimden karnıma çöküyorum, son orgazmım geceye karışırken kendimi yatağa yapıştırıyorum.

Forrest yanıma yığılır, beni kollarında tutabilmek için beni döndürür, soğuktan korumak için.

Bir süre birbirimize sarılı kalıyoruz, nefeslerimiz yavaş yavaş sakinleşiyor. Sonra, sonsuz bir şefkatle, alnımdaki ıslak saçları sabırla, saygıyla okşuyor.

"Nasıl oldu?" diye sorar, sesi biraz sertleşmiştir. "Sana acı çektirmedim, değil mi?"

"Ben mükemmelim," diye onu temin ederim, avucuna bir öpücük kondurarak.

"Bu..."

"Evet," diye onaylar, uygun kelimeleri bulamadığımı anlar. "Öyleydi."

Vücudumuz soğudukça rahat bir sessizlik çöküyor. O inleyerek benden uzaklaşıyor. "Burada kal."

Hâlâ çıplak olan Forrest, kamyonetin kasasından atlayarak kabinden temiz bir bez alır. O beni temizlerken ben yatakta gülümsüyorum. İşini bitirdiğinde, Forrest beni tekrar kollarına alıyor ve ikimizi yatağın üstüne yatırıyor. Elini uzatıp üzerimize bir battaniye çekiyor, vücut ısıımızın içimize işleyeceği bir koza oluşturuyor. Unutulmuş ekranda film devam ediyor, titreyen mavi ışığı, altın rengi ışıkların parıltısıyla dans ediyor.

Göğsünde boş boş desenler çiziyorum, cildinin dokusunu, avucumun altındaki kalp atışlarının ritmini ezberliyorum. Parmakları karışık saçlarımı tarıyor, düğümleri nazikçe çözüyor.

"Filmi baştan başlatmalıyız," diye mırıldanır bir süre sonra, sesi zar zor duyulur. "Her şeyi kaçırdım."

Yüzünü daha iyi görebilmek için dirseğimin üzerine yaslanıyorum. "İyi fikir." Göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Baştan başlayalım. En başından. Bu sefer bir dakikayı bile kaçırmayacağız."

"Tek bir dakika bile," diye düşünür, gözleri ekranda değil, bende. "Her şeyi tam istediğimiz gibi yeniden yazacağız."

Ne kadar yol katettiğime bak. Aşk hikayeleri yazan ama kendi aşk hikayesini yazmayı hiç bırakmayan yazar. En son ne zaman satış

ve kötü bir eleştiri yüzünden stres yaptığımı hatırlamıyorum. Son birkaç ay, anlamsız şeyler hakkında endişelenemeyecek kadar anlamlıydı.

Forrest, bir bestseller yazmam için bana ilham vermeyi kabul etti. Bunun yerine, bana hayatımı yaşamam için ilham verdi.

The Princess Bride'ın açılış jeneriği bir kez daha oynarken ona sokuluyorum. Beni kendine yaklaştırıyor, başımı çenesinin altına sokuyor, kalp atışları kulağıma sabit bir şekilde geliyor. Omuzlarımı şiddetle ovuyor. "Üşüdün mü? Giyinelim mi?"

"Kıpırdama kovboy. Benimle bu anın tadını çıkar."

Rahat bir sessizlik içinde uzanıyoruz, uzuvlarımız birbirine dolanmış, cildimiz gece havasında soğuyor ama battaniyenin altında paylaştığımız vücut ısımla ısınıyor. Üzerimizde, milyonlarca yıldız kraliyet mavisi, koyu mor gökyüzünde sessiz danslarına devam ediyor.

"Teşekkür ederim," diyor Forrest aniden. "Ne için?"

"Gerçek ben olabilmem için bana bir şans daha verdiğin için. Eskiden yaptıklarımı görmezden geldiğin ve yine de beni sevdiğin için..." Birden durur, sözleri boğazında düğümlenir. "Kahretsin, *sevgi* demek istemedim, demek istediğim..."

"Anlıyorum, Forrest. Bu çok açık değil mi? *Seni* mantığın ötesinde *seviyorum*. Seni o kadar çok seviyorum ki, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum artık."

"Ne?" diye sorar, yüzünde şaşkınlık belirir.

"Bir hikayenin son bölümlerinde 'seni seviyorum' yazmak çok kolaydır. Öyle olması gerekir. Romantizm için bir şablon vardır: birinci perde, ikinci perde, üçüncü perde. 'Seni seviyorum' son bölümlerde yer alır, ama biliyor musun? Artık bunun sadece hikayeler olduğunu anlıyorum. Gerçek hayatta, biz sevgiyle başladık, sevgiyle bitirmedik. Sevgi bizi en başından beri bir araya getirdi. Belki de ilk başta hissettiğimiz şey aşkın yokluğuydu. Sonra, aşkın tadını aldıktan sonra onu umutsuzca aradık. Sonunda, şimdi, başından beri nasıl hissettiğimizi kabul ettik. Ama aşk hep oradaydı, gizleniyordu. Pretzel arabasının dışında ilk dansımızdan itibaren aşk bir tohum ekmişti. Şimdi o tohum çiçek açıyor." Forrest filmi durdurur ve sonsuzluk gibi gelen bir süre sessizce bana bakar. "O evi inşa edeceğim," der sonunda, "eğer bir kitap daha yazacağına söz verirsen." Yanaklarımı okşar. "Sözlerini kağıda dök, Sora. Öldüğün güne kadar, kalbini dünyayla paylaş, onlar bunu hak ettiği için değil, sen dinlenilmeyi hak ettiğin için. Ve bu arada..." Dudaklarına bir öpücük daha kondurur. "Ben de seni seviyorum. Senin sevdiğinden daha fazla.

hayal et."

Gülümsüyorum. "O kitabı yazarsam ve sen o evi inşa edersen, sonra ne olacak? Ya ondan sonra başka bir kitap yazarsam?"

"O zaman sana başka bir ev yaparım," diyor. "Sen yazmaya devam ettiğin sürece bu lanet olası çiftliğin her yerini evlerle doldururum."

Göğsüne, tam kalbinin üzerine bir öpücük konduruyorum. "Çok meşgul bir adam olacaksın."

Filmi oynatıyor, tekrar baştan başlatıyor, sonra tekrar kucaklaşmaya devam ediyor.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyorum, sesim gecenin enginliğinde küçülüyor.

"Ne istersen."

"Burada mutlu olabileceğimi düşünüyorum. Wyoming'de, yani." Bu itiraf beni bile şaşırttı, ama sözler dudaklarımdan dökülürken, bunların doğru olduğunu biliyorum. "Bir gün."

Onun hareketsiz kaldığını hissediyorum, nefes alışsı bir an duruyor, sonra tekrar başlıyor. "Evet?"

"Evet," diye onaylıyorum, aniden utangaç hissederek. "Sen ve Dakota ile. Eğer sen de istersen tabii."

Elini yüzüme getirip, gözlerime bakabilmek için başımı yana eğiyor. Ardından gelen öpücük, daha önce paylaştığımız ateşli öpücüklerden farklı; daha yumuşak, daha tatlı, ama bir şekilde daha dolu. Umut dolu, bir başlangıç, bu olasılığı birlikte keşfetmek için sessiz bir anlaşma.

Ayrıldığımızda, göğsüne yaslanıp, kalp atışlarının düzenli ritmini dinliyorum. Bu sefer filmi sonuna kadar izliyoruz. Aslında, çoğunlukla Forrest'ı izliyorum, çeşitli sahnelerde yüzündeki ince kırışıklıkları veya kaşlarının kalkışını takdir ediyorum. Film, birkaç kahkaha, birkaç göz devirme ve hatta Westley'in bir kılıç veya dev bir fare tarafından kesilip açıldığında bir ürperti bile uyandırıyor - tam emin değilim. Ama sonunda, son öpüşme sırasında duyduğum "aw" sesi beni gülümsetiyor. Forrest'ı bir romantik kız haline getirebilirim belki de.

"Artık geri dönmeliyiz," diyor isteksizce, jeneriğin akmaya başlamasıyla. "Çok geç kalırsak babam endişelenir."

"Beş dakika daha," diye pazarlık yapıyorum ve ona daha da yakınlaşıyorum.

Göğsünden bir kahkaha yükselir. "Beş dakika daha," diye kabul eder ve saçlarıma bir öpücük daha kondurur.

Ama zaman yavaşça akıyor ve ikimiz de yıldızların aydınlattığı sığınağımızdan ayrılmak için hiçbir hamle yapmıyoruz. Dışarıdaki dünya yok. Şu anda sadece bu

bu an, bu bağ, değerli ve beklenmedik bir Şey bulmuş olma hissi var.

Forrest'ın sıcaklığıyla sarılmış, uykuya dalarken, her zaman yazdığım ama geręek olabileceğine hiç inanmadığım mutlu sonlara inanmaya başladım.

Şimdiye kadar.

32. bölüm

Forrest

I did this. I caused this.

Hamur sıcak yüzeye değdiğinde tavadan buhar yükselir ve mutfağı vanilya ve çikolatanın tatlı kokusuyla doldurur. Sabah güneş ışığı pencerelerden içeri süzülür ve her şeyi yumuşak altın bir parıltıyla kaplar. Bunu tarif etmenin tek bir yolu var: mükemmel.

"Baba, daha fazla çikolata parçacığı eklemelisin!"

Mutfak adasındaki taburede oturan Dakota'ya bakıyorum, küçük yüzü ciddi bir ifadeyle benim pankek yapma tekniğimi denetliyor. Saçları uykudan dolayı hala dağınık ve Sora'nın geçen hafta aldığı tek boynuzlu at pijamalarını giyiyor. Mr. Flops bir kolunun altında güvenli bir şekilde saklanmış, sarkık kulakları tezgahın üzerine sarkmış.

"Daha fazla çikolata parçacığı mı?" diye soruyorum, şüpheliymiş gibi davranarak. "Bilemiyorum, Koda. Krep ve çikolata oranı, bu kahvaltıyı doyurucu bir kahvaltıdan uzaklaştırıp tatlıya dönüştürüyor."

"Ama ekstra parçacıklarla çok daha lezzetli oluyorlar," diye tartışıyor, gözleri ikna olmuş bir şekilde. "Değil mi, Sora?"

Sora, tezgahta meyve keserken başını kaldırır ve dudaklarında bir gülümseme belirir. "Bu konuda Koda'nın tarafını tutmak zorundayım. Çikolata parçacıklı kreplerin en az yüzde ellisi çikolata olmalı."

"İkiye karşı bir," diye iç geçiriyorum ve çikolata parçacıkları torbasına uzanıyorum. "Kendi mutfağında sayıca azınlıkta kaldım."

"Aslında bu benim mutfağım," diye hatırlatıyor Sora, taze kesilmiş çileklerle dolu bir kaseyle yanımdan geçerken kalçasını benimkine sürtüyor. "Ve bu

mutfakta çikolatanın üstünlüğüne inanıyoruz."

Masanın zerine meyveleri yerleştirirken, hareketlerinin kolay zarafetini izlerken yüzümde bir gülümseme yayılır. Koda'nın yanından her geçtiğinde ona tatlı bir şekilde dokunur: saçlarını düzeltir, burnunun ucuna dokunur, başparmağın yanağına sürer. Onun annelik enerjisi konusunda hiç endişeli olduğuna inanamıyorum. O doğuştan yetenekli.

Geçtiğimiz hafta, olabilecek en iyi şekilde gerekstyd. Wyoming'den döndükten sonra, hem yeni hem de tamamen doğal hissettiren bir rutine yerleştik. Sora alışma odasındaki masasında çalışırken, ben baro sınavına hazırlanmak için hukuk kitaplarını inceliyorum. Dakota, buzdolabını kaplayan resimler çiziyor. Üçümüz birlikte akşam yemeği hazırlıyor, film izliyor, yatmadan önce hikayeler okuyoruz.

Yıllar önce vazgeçtiğim hayali yaşıyorum.

Hamura bir avuç çikolata parçacığı daha ekliyorum ve Dakota onaylayıcı bir baş sallıyor. "şimdi saat yönünde karıştır," diyor, "yoksa krepler üzülür."

"zgn krepler olamaz," diye ciddiyle onaylayarak onun talimatlarını izliyorum.

"Baba, kahvaltıdan sonra parka gidebilir miyiz?" diye soruyor Dakota, tezgahın altında bacaklarını sallayarak. "Sora'ya şimdi ne kadar yükseğe sallanabildiğimi göstermek istiyorum."

"Dört yaşındaki bir çocuğun yasal olarak sallanmasına izin verilenden daha yükseğe," diye onaylıyorum, mükemmel altın rengi bir krep çevirirken. "Ve evet, giyinirsen ve hava da uygun olursa parka gidebiliriz." Kasım ayının bu geç saatlerinde parlak güneş ışığı olması tuhaf. Koda'nın bugün kaydırak ve salıncaklardan yararlanmasını çok isterim.

Sora tezgaha geri dönerek Dakota'nın arkasından bir peçete aldı. Bunu yaparken Dakota'nın başına bir öpücük kondurur.

"Parktan sonra kitapçıya uğrayabiliriz diye düşünüyordum," diyor Sora, hazırladığı tabakların yanına peçeteleri yerleştirirken. "Yatmadan önce okuduğumuz hikayeler artık eskidi. Belki yenilerini almanın zamanı gelmiştir?"

Dakota'nın yüzü aydınlanır. "Gidebilir miyiz? Lütfen, baba?"

"Tabii ki," diye onaylarım ve ilk parti krepleri bekleyen tabağa kaydırırım.

"Mağazadaki kitaplarını da görebilir miyiz, Sora?" Dakota masumca sorar.

"Orada yoklar tatlım," der Sora tereddüt etmeden. Bu aralar o kadar hassas değil.

"Henüz," diye eklerim, Sora'nın bakışlarını sıkıca yakalayarak. "*Henüz* orada değiller."

İkinci partiyi tavaya dökerken kapı çalınır — ön kapıya üç kez keskin, otoriter ve sabırsız bir şekilde vurulur.

"Ben açarım," diyor Sora, ellerini bir mutfak havlusuyla silerek.

"Bebeğim, ben açarım." Ona spatulayı uzattım. Agresif kapı çalma sesi beni duraksattı, kızlarımın herhangi birinin zarar görmesini istemiyordum. "Sadece bunların yanmasına izin verme."

Brownstone'dan geçerken, artık burada yaşadığım gerçeğine bir kez daha hayranlık duymadan edemiyorum. Misafir ya da geçici bir sakin olarak değil, buraya ait biri olarak. Ceketim koridordaki dolapta gururla duruyor. Dakota'nın oyuncakları kanepenin yanındaki sepette düzgünce istiflenmiş, minik spor ayakkabıları benim ve Sora'ninkilerin yanında kapının yanında sıralanmış — ortak hayatımızın somut işaretleri, beni sessiz bir memnuniyetle dolduruyor.

Bir ay öncesine göre ne kadar farklı olduğunu düşünerek kendime gülümsüyorum. Haftaya başlayacak baro sınavına hazırlık kursuna kaydoldum. Eski hukuk fakültesi notlarımı gözden geçiriyorum ve çok farklı bir mesleğe yönelmiş olmama rağmen ne kadar çok şey hatırladığıma şaşıyorum. Sonunda avukat olma, gurur duyabileceğim bir kariyer kurma ihtimali, çok gecikmiş gibi geliyor.

Kapıyı açtığımda, dünya eksenini üzerinde sallanıyor.

Hannah, her zamanki gibi krem rengi kaşmir palto ve tasarımcı botlarıyla mükemmel bir şekilde giyinmiş olarak kapının eşiğinde duruyor. Sarı saçları kusursuz bir şekilde toplanmış, tek bir teli bile yerinden oynamamış. Ama gözleri -soğuk, sert mavi- kırmızı bir çerçeveye çevrili, dudakları sanki patlayacakmış gibi sıkıca bastırdığı için ince ve kırılğan görünüyor.

Bir an için, sadece bakakalıyorum, onun varlığını sabahın gerçekliğiyle bağdaştıramıyorum. *Hannah. Burada. Şimdi.* Özenle oluşturduğum bölmeler — Hannah ve onun temsil ettiği karmaşıklıklar bir kutuda, Sora ile yeni hayatım başka bir kutuda — anında paramparça oluyor.

"Hannah?" Şokun etkisiyle sesim zar zor duyulur hale gelir. "İyi misin?"

Kısa ve mizahsız bir kahkaha attı. "Hayır, Forrest. Hiç iyi değilim." Davet etmeden beni geçip giriş holüne girdi. "Henry ve ben ayrıldık. Dün gece Tokyo'dan döndüm."

Kapıyı kapatıyorum, zihnim karışıyor. Hannah burada. New York'ta. Sora'nın evinde. Bu karşılaşma, aylarca gerçekleşmemesi gereken bir şeydi, tabii gerçekleşecekse.

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diyorum dikkatlice, kafamda yangın alarmı çalmaya devam etmesine rağmen tarafsız bir ses tonu kullanarak. "Ama neden önce aramadın?"

Zarif omzunu silkiyor. "Cevap verir miydin?"

Gerçek şu ki, bilmiyorum. Hannah ve ben yıllar boyunca ihtiyatlı bir dans geliştirdik — nazik ama mesafeli, tamamen Dakota'ya odaklanmış. Ne kadar az etkileşim olursa o kadar iyi.

Cevap veremedim, parke zeminde küçük ayakların hızlı sesleri duyulur.

"Anne?" Dakota koridorun girişinde donar, gözleri inanamama hissiyle büyümüştür.

"Koda." Hannah, kızımıza doğru eğilirken sesi yumuşar, kollarını açar. "Buradasın, tatlım."

Dakota bir an tereddüt eder, sonra koşarak Hannah'nın bacaklarına sarılır. "Geri geldin! Seni çok özledim!"

Hannah, Dakota'yı düzgünce kucaklamak için diz çöker ve alnına bir öpücük kondurur. "Ben de seni özledim, bebeğim. Bak ne kadar uzamışsın." Dakota'nın saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltir, ancak gözleri başka yerlere kaymaya devam eder, sevgisi zorlama gibi gelir. Sevgi dolu bir kavuşma sahnesi yaşıyor, ama bir şeyler ters gidiyor. "Annenin halletmesi gereken bazı işleri vardı, ama şimdi buradayım."

Sora, Dakota'nın arkasında belirir ve ellerini mutfak havlusuyla siler. Gözleri benimkilerle buluşur, sorgulayan bir bakışla. Ben de çaresizce omuz silkerim.

Hannah'nın bakışları Sora'ya kayar, yüzündeki ifade soğur, çünkü benim olduğu belli olan büyük beden tişörtü, uyku şortunu, dağınık topuzunu ve çıplak ayaklarını fark eder. Bu bakışı tanıyorum — Hannah potansiyel rakibini ölçüp biçiyor, zayıflıklarını değerlendiriyor, strateji planlıyor.

"Sen kız arkadaş olmalısın," diyor Hannah, sesi son derece hoş ama gözleri keskin bir bıçak gibi.

"Sora Cho-Cooper," diye onaylar Sora, elini uzatarak öne çıkar. "Tanıştığımıza memnun oldum, Hannah."

Hannah, mümkün olduğunca kısa bir temastan sonra el sıkışmayı kabul eder. "Sen de." Sora'yı tamamen görmezden gelerek bana döner. "Forrest, seninle konuşmam lazım. Özel olarak."

Dakota annesinin kolunu çeker. "Ama anne, çikolatalı krep yapıyoruz! Sen de yiyebilirsin!"

"Sonra, tatlım." Hannah, Dakota'nın elinden kolaylıkla kurtulur. "Annenin babana yetişkinlerin konuşacağı şeyler hakkında konuşması gerekiyor."

Kararsız bir şekilde Sora'ya bakarım. Bana hafifçe başını sallar. "Dakota'yla krepleri bitireceğim," der. "Siz ikiniz çalışma odasında konuşabilirsiniz."

Hannah beni koridorda takip ederken sessizce *teşekkür* ederim.

Çalışma odası Sora'nın çalışma alanı haline gelmişti — masada açık duran dizüstü bilgisayar, raflarda dizili referans kitapları, zarif el yazısıyla dolu not defterleri. Baro sınavı materyallerim masanın bir köşesinde düzgünce istiflenmiş, önemli sayfalara yapışkan notlar yapıştırılmış. Hannah'yı bu odaya getirmek sanki bir istila gibi geliyor.

Arkamızdan kapıyı kapatıyorum ve ona deri koltuğa oturmasını işaret ediyorum, ben ise masanın kenarına oturuyorum.

"Neler oluyor, Hannah?" Sesimin düşük olmasını sağlıyorum, eski kahverengi taş binada sesin nasıl yayıldığını biliyorum. "Gerçekten neden buradasın?"

Bir zamanlar beni büyüleyen akıcı zarafetiyle koltuğa çöküyor, bacaklarını çaprazlayıp paltosunu düzeltiyor. "Dediğim gibi... geri döndüm." Sessizlikle karşılaşınca, ayrıntılara giriyor. "Henry beni terk etti, tamam mı? Yirmi iki yaşındaki asistanı için." Kahkahası kırılgan. "Ne kadar klişe, değil mi? Onun için yaptığım onca şeyden sonra... Tokyo'ya taşınmak, vazgeçmek..." Sesi kesildi, ama ikimiz de ne söylemek üzere olduğunu biliyorduk. *Kızından vazgeçmek*.

"Üzgünüm," dedim ve gerçekten üzgündüm. Her şeye rağmen, Hannah'nın incinmesini hiç istemedim. "Bu çok zor."

"Zordan da öte, Forrest." Soğukkanlılığı biraz çatlar ve altındaki yıkımı ortaya çıkarır. "Aşağılayıcı. Henry'ye her şeyimi verdim. Onun, beklediğim yükseliş olduğunu düşündüm. Zengin, bağlantıları olan, hırslı." Zorlukla yutar. "Meğer ben, daha genç ve daha parlak biri gelene kadar sadece bir yer tutucuymuşum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdanıyorum. Hannah ve ben artık böyle konuşmuyoruz. İletişimimiz Dakota'nın programı ve ihtiyaçları hakkında kısa mesajlarla sınırlı.

"Ne yapabilirim?" diye soruyorum sonunda. "Kalacak bir yer bulmak için yardıma ihtiyacın var mı, yoksa..."

"Başka bir şans istiyorum," diye sözümü keserek öne doğru eğildi. "Seninle. Bizimle."

Sözler aramızda asılı kalır, imkansız ve absürt.

"Hannah..."

"Ne diyeceğini biliyorum," diye aceleyle devam ediyor. "Benim ayrıldığımı. Senden ayrıldığımı. Ama ben değiştim, Forrest. Paranın her şey olmadığını öğrendim. Bununla yetinebilirim." Etrafımızı belirsiz bir şekilde işaret ediyor. "Yenilenmesi gereken bir kahverengi taş ev. Daha sade bir hayat. Artık daha mütevazı bir hayat yaşamaya hazırım."

Sora'nın milyonlarca dolarlık brownstone'unu "mütevazı" olarak nitelendirmesinin ironisi, durum bu kadar acı verici bir şekilde garip olmasaydı gülünç olurdu.

"Hannah," diyorum nazikçe, "bu olmayacak."

"Neden olmasın?" Eski Hannah'nın -hak iddia eden, otoriter- bir anlık görüntüsü ortaya çıkıyor, ama hemen yok oluyor. "Bir geçmişimiz var, Forrest. Bir çocuğumuz var. Yine gerçek bir aile olabiliriz."

Saçlarımı elime alıp doğru kelimeleri arıyorum. "Bak, zor bir dönemden geçtiğini anlıyorum. Ve bunun için gerçekten üzgünüm. Hayatın planladığından farklı bir şekilde gelişmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Gözleri ilgiyle parladı. "Ne demek istiyorsun?"

Tereddüt ettim, sonra ona işlerin ne kadar değiştiğini anlamasını sağlamanın tek yolunun dürüstlük olabileceğine karar verdim. "Ben finans danışmanı değildim, Hannah. O sadece bir paravandı. Son dört yıldır eskort olarak çalışıyorum."

Ağzı açık kalır. "Eskort mu? Yani..."

"Evet, kadınlar bana randevu için para ödüyordu." Gözlerine sabit bir şekilde bakıyorum. "Bazen daha fazlası da. Dakota'yı senin ısrar ettiğin o lüks okulda okutmak ve diğer mali yükümlülüklerimi yerine getirmek için yeterli parayı kazanabilmemin tek yolu buydu."

"Sana inanmıyorum." Ama yüzündeki ifade başka bir şey söylüyor: şok yerini, beni yeniden değerlendirirken hesaplamaya bırakıyor.

"Doğru. Yakın zamanda bıraktım. Sıfırdan başlıyorum, bundan sonra ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum." Masadaki baro sınavı materyallerini işaret ettim. "Sonunda baro sınavına giriyorum. Meşru bir kariyer inşa ediyorum."

"Avukat mı olacaksın?" Gerçekten şaşırmış gibi geliyor. "Bunca zaman sonra mı?"

"Evet. Sonuçta okuduğum bölüm bu." Hafifçe öne eğildim. "Demek istediğim, o karmaşadan sonra hayatımı yeniden kurabilirsem, sen de kurabilirsin. Henry gibi erkeklerin peşinden koşmana gerek yok. Akıllısın, yeteneklisin. Hep iç tasarımdan bahsederdin. Belki de şimdi bunu takip etmenin zamanıdır. Bu işte çok başarılı olursun."

"Benim istediğim bu değil." Yüzündeki ifade değişir — yumuşama, birlikte olduğumuz ilk günlerden beri görmediğim bir kırılmanlık. Ayağa kalkar, kararlı bir şekilde bana doğru yürür.

"Belki moda tasarımı?" diye soruyorum
beceriksizce. "İstediğim şey," diyor yumuşak
bir sesle, "sensin."

Ben tepki veremeden, bana doğru eğilir, ellerini yüzümü kavrayarak dudaklarını dudaklarıma bastırmaya çalışır. Geriye doğru sıçrarım, mesafeyi açmak için aceleyle masadan düşmek üzereyim.

"Dur! Hayır, Hannah, dur." Savunmacı bir şekilde ellerimi
kaldırdım. "Ama çok nazıksın, Forrest..."

"Yanlış anladın. Nazik olmaya çalışıyordum, sana geleceğinle ilgili umut vermek için, *bunu değil*."

Yüzü utançtan kızarıyor. "Beni gerçekten reddediyor musun? Onun için mi?"
Söyleyişi küçümsemeyle dolu. "Nasıl bizim geçmişimizi bir kaçamak için feda edebilirsin?"

"Aşk değil. Sora'ya aşığım," diyorum kararlı bir şekilde. "Onunla burada yaşıyorum.

Birlikte bir hayat kuruyoruz."

Hannah alaycı bir şekilde, "Lütfen. Onu daha yeni tanıyorsun. Ne kadar oldu,
bir ay mı?

İki mi?"

"Ne kadar oldu önemli değil. Ona olan hislerim..." Hannah'ı daha fazla incitmeyecek ama Sora'nın benim için anlamını da azaltmayacak kelimeler ararken duraksıyorum. "Onu sevdiğim gibi kimseyi sevmedim. Seni bile, Hannah. Üzgünüm, ama gerçek bu."

Yüzünün rengi soluyor, sonra elmacık kemiklerinin üstünde iki öfkeli leke beliriyor. "Bu... bu hiç kimseyi benden daha çok sevdiğini mi söylüyorsun?"

"O hiç kimse değil. Evet, söyledim bu."

Hannah'nın gözleri kısılır. "Peki. Dürüstlüğün için teşekkür ederim."
Dikleşir, ceketini sert hareketlerle düzeltir. "Sanırım bu konuşma bitti."

Kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü ve kapıyı açtı. O koridordan mutfığa doğru yürürken göğsümde panik hissettim.

"Hannah, bekle..."

Beni görmezden gelir ve Sora ile Dakota'nın tabaklara krep dizdiği mutfığa girer. Dakota başını kaldırır ve annesini görünce yüzü aydınlanır.

"Anne! Senin için fazladan yaptık! Çikolata parçacıkları var ve Sora kalp şeklinde çilekler kesti!"

"Eşyalarını topla Dakota," der Hannah keskin bir sesle. "Gidiyoruz."

Dakota'nın gülümsemesi kaybolur. "Ama... kreplerimiz..."

"Şimdi, Dakota." Hannah'nın sesi kemik kırıcı derecede sert. "Büyükannen ve büyükbabanın evine gidiyoruz."

Bir adım öne çıkıyorum. "Hannah, onu öylece götüremezsin." Boğazımı yakıp kavuran öfkeye rağmen sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Anlaşmamız..."

"Yalanlara dayanıyordu. Sen çocuğumuza bakarken seks işçiliği yapıyordun. Bir yargıç buna ne der acaba?"

Dakota ikimizin arasında bakıyor, yüzünde karışıklık ve üzüntü belirliyor. "Gitmek istemiyorum," diyor küçük bir sesle. "Artık babam ve Sora ile yaşıyorum."

Hannah, Dakota'nın seviyesine çömelir, yüzündeki ifade neredeyse samimi bir hal alır. "Şu anda anneye gelmezsen," der, sesi nazik ama sözleri zehirli, "beni bir daha asla göremeyeceksin. İstedğin bu mu? Anneni sonsuza kadar kaybetmek mi?"

"Yeter," diye homurdanarak aralarına giriyorum. "Onu böyle manipüle edemezsin."

Ama hasar çoktan verilmişti. Dakota'nın yüzü buruşur, iri gözlerinde yaşlar birikir. "Annemi kaybetmek istemiyorum," diye hıçkırır. "Ama babamdan ayrılmak da istemiyorum!"

Onun ağlama sesi içimi parçalıyor, sanki biri göğsüme uzanıp sıkıyormuş gibi fiziksel bir acı hissediyorum. Ağlama feryada dönüşüyor ve onun hıçkırıkları, sefil bir kalp atışı gibi vücudumda yankılanıyor. Onun bu şekilde parçalanmasına, ihtiyaçlarını öncelikli tutması gereken ebeveynleri arasında seçim yapmaya zorlanmasına dayanamıyorum.

Onun yanına diz çöküp, gözyaşlarını nazikçe siliyorum. "Hey, bebeğim, her şey yolunda. *Her şey yolunda.*" Koda'yı kollarımın arasına güvenle alıp, Hannah'ya gözlerimle bıçak gibi bakışlar atıyorum. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

Hannah buz gibi bir bakışla karşılık veriyor. "Ne dediysem onu söyledim. Ya ben ya sen. O karar verebilir."

Koda'nın küçük vücudu, ona göre çok büyük görünen hıçkırıklarla sarsılıyor. "Seçmek istemiyorum."

"Seçmek zorunda değilsin," diye onu teselli ettim, her kelime bana çok pahalıya mal olsa da. "Şimdi annenle gidebilirsin, ben de mümkün olduğunca çabuk seni almaya geleceğim. Söz veriyorum."

Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkileri arar. "Ama ya annem seni bir daha görmeme izin vermezse?"

"Öyle bir şey olmayacak," derim kararlı bir sesle, Dakota'nın başının üzerinden Hannah'ya sert bir bakış atarak. "Babacık her zaman senin yanında olacak, ne zaman ihtiyacın olursa. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

Sora yanımıza eğilir, yüzü solgun ama sakin. "Dakota, Mr. Flops'u ve en sevdiğin eşyalarını toplamana yardım edeyim mi?"

Dakota üzgün bir şekilde başını sallar ve Sora elini tutarak onu yatak odasına götürür.

"Bu çok acımasızca ve sen de bunu biliyorsun," diye sesimi alçaltarak ama öfkemi gizleyemeden, onlar duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinde söylüyorum. "Onu Henry için terk ettin ve şimdi de ben seni reddettiğim için onu bir silah olarak mı kullanıyorsun?"

"Kızımı, para için bedenini satan bir adamla yaşamaktan koruyorum," diye karşılık verir. "Onu burada kalmasına izin vereceğimi mi sandın?"

"O burada mutluydu, Hannah. Güvende ve seviliyordu. Bunu biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, senin bir yalanı yaşadığın." Mutfağa küçümseyerek bakarak

"Küçük kız arkadaşınla evcilik oynarken, iğrenç sırlarını saklıyordun."

"En azından ben buradaydım," diye karşılık verdim, yıllarca biriken öfkemle keskin sözler sarf ettim. "Onu yatılı okula gönderip, dünyanın öbür ucundaki bir aldatıcıyı takip etmedim."

Hannah'nın gözleri tehlikeli bir şekilde keskinleşti. "Beni yargılamaya cüret etme. Bu dünyada bir gelecek kurmaya çalışan bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Kendi çocuğunu içermeyen bir gelecek mi?"

"İkimiz için inşa ettiğim bir gelecek! Henry ona ihtiyacı olan her şeyi sağlayabilirdi."

"En çok ihtiyacı olan şey hariç! Onu her şeyden önce düşünen bir anne. Onun için her zaman yanında olan bir anne."

Sözlerim hedefine ulaşır ve bir an için, yüzünde gerçek bir acı belirir, ardından kararlı bir ifadeye dönüşür. "Onu bugün eve götürüyorum. Onu tekrar görmek istiyorsan, yasal yollardan başvurman gerekecek." Ben cevap vermeden, Sora Dakota ile birlikte geri döner. Dakota'nın en sevdiği eşyalarını içeren küçük bir sırt çantası taşır: Mr. Flops, en sevdiği battaniye, birkaç resimli kitap ve bu günlerde haftada en az üç gece giymekte ısrar ettiği dinozorlu pijamaları. en az üç gece giymeyi ısrar ettiği dinozor pijamaları.

Sora diz çöküp Dakota'ya sarılır. "Seni özleyeceğim, tatlım."

Hannah küçümseyen bir ses çıkarır. "Bu bir tehdit değil," diye mırıldanır, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "O güzel bile değil."

Sonra bana dönerek, "Onu görmeye çalışmaya zahmet etme. Pazartesi ilk iş avukatla görüşeceğim. Mahkeme iş geçmişini öğrendiğinde, gözetim altında ziyaret hakkını elde edersen şanslı sayılırsın. Aramızdaki bu küçük anlaşma bitti, Forrest."

Dakota'nın elini tutar ve sabırsızlığını gizleyemeyerek onu kapıya doğru sürükler. Dakota omzunun üzerinden geriye bakar, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştır, boş eliyle Bay Flops'u sıkıca tutmaktadır.

"Hoşça kal baba," diye ciyaklar. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim," diyorum, boğazım o kadar sıkışmış ki acıyor. "Çok, çok seviyorum."

Kapı arkalarından, kulağıma silah sesi gibi gelen yumuşak bir tıklama ile kapanır. Bir an için donup kalırım, inanamama duygusu umutsuzlukla savaşı. Sonra yanık krep kokusu burnuma gelir ve içimdeki bir şey parçalanır.

Dizlerim titrer ve yere çöküyorum, boğazımdan çığ, hayvani bir ses çıkıyor. Sora anında yanımda, kollarını bana doluyor ve ben tamamen parçalanıyorum.

"Onu kaçırdı," diye nefes nefese, tanınmaz bir sesle söylüyorum.

"Dakota'yı kaçırdı." "Biliyorum," diye mırıldanıyor Sora, beni nazikçe sallayarak. "Biliyorum."

"Daha fazla mücadele etmeliydim. Yapmalıyım..."

"Doğru olanı yaptın," diye kendimi suçlamamı keser. "Dakota'yı öncelikli tuttun. Onu seçim yapmaya zorlamadın. Bu onu travmatize ederdi."

"Ne yapacağım? Neden Hannah'ya gerçeği söyledim ki?" Gerçeklik beni yeniden vurur, başka bir acı dalgası. "Mahkemede bunu bana karşı kullanacak. Dakota'yı sonsuza kadar kaybedebilirim."

"Öyle bir şey olmayacak." Sora ellerini yüzüme koydu, bakışları sert ve kararlıydı. "Bununla mücadele edeceğiz, Forrest. Birlikte. Hannah gelip senin kurduğun şeyi yok edemez."

Ona inanmak istiyorum. Onun kesinliğinden güç almak istiyorum. Ama tek görebildiğim Dakota'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü, tek duyabildiğim onun kırık vedası. Kızım, bedenimin dışında yürüyen kalbim, onu seviyecek bir çocuk olarak değil, sahip olunacak bir mal olarak gören bir kadın tarafından benden alınmış.

"Onu kaybedemem," diye fısıldıyorum, bir itiraf ve bir dua.

"Kaybetmeyeceksin," diye söz veriyor Sora, ben ona yaslanıp hıçkırarak ağlarken beni daha sıkı sarıyor. "Bugün bir avukat arayacağız. Bu sorunu çözeceğiz. Mutlaka tanıdığın biri vardır, değil mi?"

Elbette tanıyorum. Ve onu aradığımda, Rina cehennemi başlarına yıkacak.

Ama şimdilik tek yapabileceğim yas tutmak. Dakota'nın yokluğunun ağırlığı şimdiden dayanılmaz geliyor. Birkaç dakika önce sıcak ve hayat dolu olan kahverengi taş ev, şimdi utanç dolu bir mezarlık gibi görünüyor. *Bunu ben yaptım. Buna ben neden oldum.*

Mutfakta, krepler yanıyor ve evi keskin bir dumanla dolduruyor. Ama ikimiz de onları kurtarmak için harekete geçmiyoruz. Bazı şeyler, bir kez kırıldığında, kurtarılamaz.

Ve şu anda, kalbimin de onlardan biri olabileceğinden korkuyorum.

33. bölüm

Forrest

*From here on out...
meddle away.*

İki dakika içinde onuncu kez pozisyonumu değiştirirken, şehir arabasının deri koltuğu altında gıcırıyor. Renkli camların arkasından, arabulucunun ofis binası görünüyor — kızımın hayatının gidişatını belirleyecek altı katlı gri beton bina. Benim hayatımın.

"Kıpırdanmayı kes," diyor Rina, kaba bir şekilde değil. "Beni geriyor."
"Üzgünüm." Ellerimi kucagımda sabit tutmaya çalışıyorum. "Yirmi gün oldu."

Sözler boğazımda düğümleniyor. "Ya Hannah onu bana karşı kışkırtmışsa?"

Rina'nın ifadesi yumuşar, genellikle sert tavırlarının keskin hatları yumuşar. "Dakota sana hayrandır, Forrest. Çocuklar dirençlidir, ama gerçek aşk söz konusu olduğunda kolayca etkilenmezler. Ve o küçük kız senin onu sevdiğini biliyor."

Kafamdaki düğüm daha da sıkılaşırsa da başımı sallarım. Dakota'sız geçen bu haftalar, hayatımın en uzun haftalarıydı ve mide bulandırıcı bir gerginlikle doluydu — hukuk fakültesindeki herhangi bir final dönemi, yeni doğmuş bir bebekle tek başıma kaldığım ve ne yapacağımı bilmediğim korkunç babalık günlerinden bile daha kötüydü. Sadece onun kahkahaları, bitmek bilmeyen soruları, kapının yanındaki küçük ayakkabıları olmadan brownstone'un boş hissettirmesi değil; bir yabancıнын benim çocuğumla olan ilişkiyi belirlemesine inanamıyorum. Bu çıldırtıcı.

Son birkaç haftadır kendim değilim — düşünceli, dikkati dağınık. Sırf sohbetten kaçınmak için gece boyu ders çalışıyormuş gibi yapıyorum. Sora biliyor.

Cehennem gibi günler geçiriyorum. O, benim en kötü halimi gördü, ama yine de yanımda kaldı. Son zamanlarda, benim eksik olduğum yerlerde o mükemmelleşti. Bir gece bana kovboy çorbası bile yaptı — babamın yaptığından daha lezzetliydi, ama ona bunu asla söylemeyeceğimize söz verdik.

"Konuştuğumuz şeyi hatırla," diyor Rina, beni geri gerçekliğe çekerek. "Bugünün hedefi, bunu mahkemeye taşımamak. Eğer bunu şimdi çözebilirsek, arabuluculuk herkes için çok daha keyifli olacak."

"Peki ya Hannah mantıksız davranırsa?" Bu soru beni rahatsız ediyor. "Mahkemeye gitmek zorunda kalırsak?"

Rina'nın yüzünde soğuk bir gülümseme belirir. "O zaman mahkemeye gider ve boğazına sarılırız." Kusursuz takım elbisesinin yakalarını düzeltir. "Ama umalım da o noktaya gelmeyelim."

Şehir arabası kaldırıma yanaşır. Pencereden binanın döner kapılarını görebiliyorum, her dönüş bizi karar anına biraz daha yaklaştırıyor.

"Forrest." Rina, gözlerime bakana kadar bekliyor. "Her adımda senin yanımdayım. Başını dik tut. Hannah geçmişteki işini gündeme getirirse utanacak hiçbir şeyin yok."

"Söylemesi kolay." Hannah'nın üç haftadır süren tehditleri, ruhuma derin bir utanç izi bıraktı.

"Sen insanlarla bağ kurdun, Forrest. Yalnız kadınlara, kısa süreli de olsa, kendilerini değerli ve istenen hissettirdin." Gözlerimi hiç kaçırmadan bakıyor. "En azından bu kadınların hayatlarına bir şeyler kattın. Hannah ise insanlardan sadece bir şeyler alıyor."

Sözleri içime işledi, hassas sinirlerime küçük bir merhem gibi. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Tabii ki." Saatine bakıyor. "İçeri girmeliyiz. Dakiklik iyi bir izlenim bırakır."

"Sora destek olmak için gelmek istedi," diyorum arabadan inerken. "Ona gelmemesini söyledim. Bu stresi onun omuzlarına yüklemek istemedim. Ve Hannah'nın ona yaptığı zalimlikten sonra..."

Rina bana anlamlı bir bakış attı ama döner kapılara yaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Sessizliği çok şey anlatıyordu.

Binanın lobisi cilalı mermer ve yankı yapan alanlarla doludur. Asansörlere doğru yürürken ayak seslerimiz yankılanır, ses garip bir şekilde uğursuzdur. Önümdeki pirinç asansör kapılarına o kadar odaklanmışım ki, sağımızda toplanan küçük grubu neredeyse gözden geçiriyorum.

"Forrest!"

Dönüyorum ve kalbim duruyor. Lobi beklediğim gibi boş değil. Tanıdık yüzlerle doludur: Taio ve Saylor, James Bond'u kışkandıracak takım elbiseler içinde askeri bir disiplinle görevlerini yerine getiriyorlar. Yanlarında, her zamanki gibi zarif ve şık giyinmiş Celeste var. Koyu renk saçları özenle taranmış. Daphne, garson üniforması giymiş, ama önemli değil, o da burada, yumruğunu sıkmış, *"haydi bakalım, kaplan"* hareketi yapıyor.

Ve sonra, gruptan öne çıkan Sora. Yalnız değil, anne ve babası da yanında.

"Sürpriz," diyor Sora, tepkimden emin olamıyormuş gibi gülümsemesi hafifçe titriyor.

Destek gösterisi karşısında donakaldım. Rina beni nazikçe ileri itti.

"Bunu biliyor muydun?" diye soruyorum.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmış olabilirim," diye itiraf ediyor. "Gerisini senin kız arkadaşın halletti."

Sora bana ilk ulaşan kişi oldu, elleri benim ellerimi buldu. "Kızma. Gelme demiştin, biliyorum, ama bunu tek başına yüzleşmene izin veremezdim. Sana engel olmayacağız," diye devam etti hızla. "Lobide kalacağız, ama o odaya girerken arkanda ne kadar sevgi ve destek olduğunu bilmeni istedim."

Onun arkasındaki diğerlerine bakıyorum: Taio bana cesaret verici bir şekilde başparmağını kaldırıyor, Saylor dayanışma içinde başını sallıyor, Celeste elini kalbinin üzerine koymuş, bana gülümsüyor. Sora'nın ebeveynleri bile el ele tutuşmuş, arkamda sağlam bir şekilde duruyorlar.

"Boone da burada olmak istiyordu," diye ekliyor Sora. "Hemen sonra arayacak. Ruhen burada."

Boğazımdaki yumru beni boğmak üzere. Hayatımın büyük bir bölümünü yalnız geçirdim — annemin terk edişine, ezici borçlara, Hannah'nın reddedilmesine karşı. Bu insanların benim için bir araya gelmiş olduğunu görmek neredeyse dayanılmaz.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim sadece bir hırıltı. "Hepinize."

Sora parmak uçlarına yükselerek alnını alnıma dayadı. "Başarabilirsin," diye fısıldadı. "Orada ne olursa olsun, birlikte bir çözüm bulacağız."

Alnını öpüyorum, evimin kokusu haline gelen şampuanının tanıdık kokusunu içime çekiyorum — vanilya ve çiçek kokusu. "Seni seviyorum," diyorum ona. "Burada olduğun için, her şey için teşekkür ederim."

Onun cevabı, en uzun gecenin ardından gelen gün doğumu gibidir. "Ben de seni seviyorum. Şimdi git kızını geri al."

Son bir kez bu beklenmedik topluluğa bakıyorum — refakatçiler ve müşteriler, meslektaşlar ve arkadaşlar, hepsi benim için bir araya gelmiş — sonra dönüp Rina'yı takip ederek asansörlere doğru yürüyorum.

Kapılar kapanıp beni Sora ve diğerlerinden ayırırken omuzlarımı düzeltirim. Üç haftadır ilk kez umutsuzluktan başka bir şey hissediyorum.

Umut hissediyorum.

Sora

Arabulucunun ofisinin lobisi hem çok büyük hem de çok küçük geliyor — boş mermeri ile geniş ama tüm bekleme odaları gibi dar. Yapacak hiçbir şey yok, sadece var olmak, endişe ve gerginliğimin sıkı tankında hapsolmek.

Ailemin beklediği oturma alanının önünde, bir yönde beş adım atıp sonra dönüp aynı yolu geri izleyerek volta atıyorum. Annem, yirmi yedi yıldır bu alışkanlığımı gören birinin sabırlı bir kabullenmeyle beni izliyor. Babamın dikkati, kucağındaki not defterine ve oraya Tanrı bilir ne hakkında notlar yazdığına bölünmüş durumda. Belki de kafasından çıkıp gerçekliğin derinliklerinde kaybolmadan önce hikaye fikirleri.

"Sora, zeminde iz bırakacaksın," diyor annem sonunda, yanındaki boş koltuğu okşayarak. "Gel otur. Dolaşman zamanın daha hızlı geçmesini sağlamayacak."

"Elimde değil," diye cevap veriyorum, ama yine de duruyorum ve asansörlere bakarak, kapıların açılıp Forrest'ın iyi haberlerle çıkmasını bekliyorum. "Bir saatten fazla oldu."

"Bu işler zaman alır," der babam, not defterinden başını kaldırmadan. "Hukuki işlemler çok yavaştır."

"Bu tam olarak yasal bir işlem değil," diye açıklıyorum. "Bu bir arabuluculuk." Daha çok, umut et ve dua et, Hannah kafasını kışından çıkar türünden bir şey. Ama bu tabii ki çok uzun bir cümle, o yüzden "arabuluculuk" diyelim.

Annemin iç çekişini görmezden gelerek tekrar volta atmaya başlıyorum. Taio ve Saylor öğle yemeği bulmak için ayrıldılar, her şey bitmeden döneceklerine söz verdiler. Celeste, Forrest'ın gelmesinden kısa bir süre sonra kaçırmaması gereken bir toplantıya gitti, ama gitmeden önce elime bir kartvizit sıkıştırdı ve ihtiyacımız olursa onu aramamızı söyledi — "herhangi bir şey, canım" — göz kırparak, kaynaklarının hem önemli hem de isteğe bağlı olduğunu ima etti. Daphne işe geri dönmek zorundaydı.

Şimdi, sadece annem, babam ve ben bekliyoruz.

"Hannah'nın neden Forrest'ın geçmişini ona karşı böyle kullanacağını hala anlamıyorum," diyor babam, sonunda not defterini bir kenara koyarak. "Tam olarak ne yaptı da bu kadar korkunç?"

Yanağımın içini ısırarak, çok fazla şey açığa vurmadan durumu açıklayacak kelimeleri arıyorum. "Durum karmaşık. Forrest, bazılarının ahlaki açıdan şüpheli bulabileceği bir işi kabul etmek zorunda kaldı. Ama yasal bir işti," diye ekliyorum hemen. *Yani, çoğunlukla.* "Sadece velayet davasında iyi görünmeyecek türden bir iş."

Kaşları yükselir. "Uyuşturucu falan kaçırmıyordu, değil mi?" "Hayır. Tabii ki hayır." Savunmacı bir şekilde kollarımı kavuştururum. "O insanlara yardım ediyordu

. Kendi yöntemiyle."

"Hmm." Babam kalemini dizine vurur. "Ve şimdi daha geleneksel bir iş mi arıyor? Sorun bu mu?"

"O ve mali durumu." Saçımın uçlarını çekerek iç çekerim. "Okuldan çok borcu var ve şu anda düzenli bir geliri olmadan..."

"Bu onu dengesiz gösteriyor," babam benim için cümleyi tamamladı. "En azından aile mahkemesinin gözünde."

"Aynen öyle." Annemin yanındaki sandalyeye çöküyorum, birdenbire yorgunluk basıyor. "Dakota'yı görmeyeli neredeyse üç hafta oldu baba. Bu onu mahvediyor. O, onun her şeyi."

Annem elimi sıkar. "İyi bir baba gibi görünüyor."

"En iyisi," diye onaylıyorum. "Her zaman onu öncelikli tutmuştur, fedakarlık yapmak zorunda kalsa bile. Hatta..." *Bundan hoşnut değildi, ama kızına bakabilmek için mesleğini sürdürdü.* Ama sözler ağzımda kalıyor. Daha fazla soruya yol açmayacak ne söyleyebilirim ki?

Babamın yüzünde düşünceli bir ifade belirir. Aniden ayağa kalkar, not defterini ve kalemini toplar.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Yukarı," der, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. "Arabuluculuğa."

"Ne? Hayır baba, yapamazsın." Ayağa fırlarım. "Bu kapalı bir duruşma. Seni içeri almazlar."

O çoktan asansörlere doğru yürümeye başlamıştır. "Beni içeri alacaklar."

"Baba, cidden, işleri daha da karmaşık hale getirecek ve Forrest'ı kötü göstereceksin." Ama ben zaten onu takip ediyorum, çünkü deneyimlerimden biliyorum ki

J.P. Cooper bir şeye karar verdiğinde onu vazgeçirmenin imkânsız olduğunu biliyorum. Asansörlere ulaştığımızda "Hangi kat?" diye soruyor.

"Ben... mesele o değil! Oraya öylece dalıp..." "Hangi kat, Sora?" diye tekrarlar, bu sefer baba sesiyle.

Yenilgiyi kabul ederek inlerim. "Üçüncü. Konferans odası üç-on iki."

Asansör yolculuğu kısa ama gergin geçer. Onu planladığı şeyden vazgeçirmeye bir kez daha çalışırım, ama o sadece o sinir bozucu gülümsemesini gösterir—on yıllardır yazar fotoğraflarını süsleyen, ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren gülümseme.

"Güven bana," der kapılar açılırken. "Bir planım var."

"Ben de ondan korkuyorum," diye mırıldanıyorum, onu koridorda takip ederek. 312 numaralı konferans odasının önünde, son bir çaresiz ricada bulunuyorum. "Baba,

Lütfen. Bu önemli. Forrest'ın kızından bahsediyoruz.

"Biliyorum." Elini omzuma koydu, yüzündeki ifade birden ciddiye döndü.

"Bana izin ver, Sora. Karmaşık ilişkimizde bir kez olsun, günü kurtaran ben olayım."

Sesindeki samimiyet beni durdurur. Bu bizim için yeni bir durumdur — babam ve ben, yıllarca süren uzaklığın ardından birbirimize geri dönmenin yolunu arıyoruz. *Legendary* üzerinde yaptığımız çalışmaları, yeniden inşa etmeye başladığımız köprüyü düşünüyorum.

"Tamam," diyorum. "Ama lütfen..." Burada doğru kelime ne? "Aptal olma" demek istiyorum, ama bu çok direkt olur. "*Kibar ol.*"

Başını sallar, sonra kapıyı çalmadan açar.

Arabulucu, içeri girdiğimizde endişeyle başını kaldırır. "Affedersiniz, bu özel bir..."

"Biliyorum, biliyorum." Babam elini reddedercesine salladı. "Kurallara uymakta hiç iyi olmadım. Ama burada herkesin bilmesi gereken bir şey var."

Önce Forrest'ın şok olmuş ifadesini görüyorum, sonra Hannah'nın sinirini, ardından Rina'nın kaldırdığı kaşlarını, ama babam konuşmaya devam edince bu ifade hızla anlayışa dönüşüyor.

"Forrest Hawkins benim menajerim," diye odadaki herkese duyurur. Forrest tamamen şaşkın görünür. "Senin neyinim?"

"*Menajerim*," diye tekrarlar babam kararlı bir sesle. "Bir sonraki dizim için bir anlaşma yapmama yardım ediyor." Odaya göz gezdirir, bakışları Hannah'nın avukatında durur. "Merak ediyorsan, en az yedi haneli bir rakam. Sesli kitap durumuna bağlı olarak muhtemelen sekiz haneli."

Forrest'in yüzünde anlayış belirir. Bana bakar ve ben de küçük, cesaret verici bir baş sallama yaparım.

"Doğru," diyor Forrest, konuyu sorunsuz bir şekilde devam ettirerek. "J.P. ve ben bir süredir şartları tartışıyoruz."

"Aynen öyle." Babam ellerini arkasında birleştirir, ders veren bir profesör gibi görünür. "Forrest'in komisyonu tek başına onun ödenmemiş borçlarını karşılayacak ve kızına oldukça rahat bir yaşam sağlayacaktır." Hafifçe gülümser. "Öyleyse, kaba olduğum için özür dilerim" —bana sinsi bir gülümseme atar— "ama senin iç çamaşırını buruşturan şey bu değil miydi?" Hannah'ya bakar. "Sorun çözüldü, değil mi?"

Rina, hızlı kavrayan biri olarak öne eğilir. "Gördün mü? Daha önce de söylediğim gibi, davan yok. Forrest'in önceki işi tamamen yasaldı." Anlamlı bir şekilde duraksar. "Hiçbir velayet gününü kaçırmadı. Ve gerçeklere bakarsak, Dakota'nın hayatı boyunca daha istikrarlı ebeveyn olan oydu."

Hannah'nın avukatı sarsılmış görünüyor. Hannah'ya bir şey fısıldamak için eğilir ve Hannah isteksizce başını sallar.

"Eğer bu doğruysa," avukat Hannah'ya yavaşça şöyle diyor, "ve eğer Bay Hawkins gerçekten Bay Cooper'in temsilcisi olarak çalışıyorsa... O zaman, mevcut işi sağlamsa, geçmişteki işi sorun teşkil etmez. Onun sabıka kaydı yok, Hannah." Hannah iç geçiriyor. "Mahkemede, bu muhtemelen Tokyo'ya gitme kararınıza bağlı olacaktır. Ve kanıtlar göz önüne alındığında - Bay Hawkins'in imzasının bulunduğu yatılı okul kayıt formları da dahil olmak üzere - tam velayet talep etme konumumuzdan emin değilim."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sorar Hannah düz bir sesle.

"Çok zeki avukatın, mahkemeye gidersek kaybedeceğini söylüyor," diye yanıtlar Rina.

Hannah'nın avukatı kalemini boş boş tıklattır. "Mesele kazanmak ya da kaybetmek değil, ama..."

"Bana patronluk taslama, Judith." Hannah, yüzünde okunamayan bir ifadeyle doğrudan Forrest'a döner. "Sen kazandın. Tebrikler."

Forrest'in yüzüne bakıyorum, zafer ya da en azından rahatlama bekliyorum. Bunun yerine, daha karmaşık bir şey görüyorum: çocuğunun annesine bakan ve kendi acısının ötesinde, gerçekten önemli olan şeyi gören bir adam.

"Hannah," diyor sessizce. "Bu kimseye kazanmış gibi geliyor mu? Ben bunu istemedim. İstedğim bu değildi."

Hannah şaşkın görünüyor. "O zaman ne istiyorsun?"

Forrest ayağa kalkar ve doğrudan ona seslenir. "Velayeti adil bir şekilde paylaşmak istiyorum. Kızımız için en mantıklı olan neyse onu." Ona doğru bir adım atar. "Seni asla incitmek istemedim. Ve kesinlikle Dakota'yı senden uzak tutmak istemedim. Onun annesine ihtiyacı var."

Hannah'nın soğukkanlılığı sarsılır, gözlerinde bir parça kırılganlık belirir. "Velayeti paylaşacağını mı söylüyorsun? Bütün olanlardan sonra mı?"

"Kızımız için en iyisini yapmak istediğimi söylüyorum." Forrest ellerini açar. "Ailemizi parçalamaya çalışmıyorum. Daha güçlü bir aile kurmaya, yeni bir aşka yer açmaya çalışıyorum." Kapının yanında sessizce duran bana bakar ve kalbim gurur ve sevgiyle dolar. "Dakota, hayatında hem annesini hem babasını, hem de onu seven mümkün olduğunca çok insanı hak ediyor. Ama bundan sonra, adil ve doğru olanı yapacağız. Artık beni tehdit etmeyeceksin. Artık kindarlık yüzünden çocuğumu benden uzak tutmayacaksın. Ya benimle işbirliği yaparsın, ya da bana karşı çıkarsın... Mahkemede, benim ağzımdan çıkan haklarımı saygı duymazsan, yargıç sana haklarımın ne olduğunu söyleyecektir."

Hannah'nın tavrında bir değişiklik olur — yumuşama, teslimiyet. "Onu görmek istediğini varsayıyorum?" diye sorar. "Bugün mü?"

Forrest'in yüzünde umut belirir. "Evet. Bugün. *Hemen şimdi.*"

"O benim ailemle birlikte. Onları arayacağım. Akşam onu sana getirelim mi? Yeniden alışabilirsiniz... Seni özleyiyor."

"İyi. Ben de onu özledim. Noel hakkında konuşmalıyız," diye ekliyor Forrest. "İkimizle de vakit geçirebileceği bir program yapalım. Ailen her yıl büyük bir Noel yemeği düzenliyor, değil mi? O zaman sabahı ben alayım ve onu istediğin şık elbiseyle sana göndereyim. Uzlaşmaya hazırım, tamam mı?"

Hannah yavaşça başını sallar. "Bu... adil görünüyor." "Adilden de öte," diye alaycı bir şekilde Rina ekler.

Hannah ellerine bakar, sonra tekrar Forrest'a bakar. "Özür dilerim. Yapmamalıydım..." Bakışları bana kayar, sonra tekrar ona döner. "Dakota'yı sana karşı kullanmamalıydım."

"Hayır," diye onaylar. "Kullanmamalıydın. Ama bundan sonra daha iyisini yapabiliriz. Onun iyiliği için."

Bu konuşmayı belirgin bir rahatlıkla izleyen arabulucu, boğazını temizler. "Görünüşe göre ilerleme kaydediyoruz. Velayet anlaşmasını hazırlamaya hazır mıyız?"

"Evet," diyor Hannah ve Forrest aynı anda.

Arabulucu ve avukatlar lojistik detaylara dalarken, babam ve ben kapıya doğru geri çekiliriz. Babam, özellikle zekice bir hamle yapmış bir satranç ustası gibi son derece memnun görünür.

"Baba," diye fısıldarım. "Bu harikaydı. Sana karışmamamı söylemiştim, ama bundan sonra... istediğin kadar karış."

"Not aldım," diye cevaplar ve göz kırpar.

Toplantı bundan sonra olağanüstü bir hızla sona erer, herkes bu beklenmedik gelişmeden yararlanmak için sabırsızlanmaktadır. Hannah'nın avukatı dostane bir çözüm bulduğu için rahatlamış görünür, Rina kendini beğenmiş bir şekilde memnun görünür ve Hannah ise önceliklerini yeniden değerlendiriyormuş gibi düşünceli görünür.

Konferans odasından çıkıyorlar — Hannah ve avukatı bir yöne, Forrest ve Rina ise koridorda bize katılarak asansörlere doğru ilerliyorlar.

"J.P.," Forrest bize yetişince diyor. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. O yalan bizi kurtardı."

Babam gerçekten şaşkın görünüyor. "Yalan mı?"

Ne yalanı?" "Benim senin menajerin olduğumla ilgili."

"Oh, bu yalan değildi, evlat." Forrest'ın omzuna elini koyar. "Umarım sözleşmelerden anlıyorsundur, çünkü yapmamız gereken işler var. Sora senin hukuk geçmişinden çok övgüyle bahsediyor. Buna ihtiyacın olacak. Yayıncılık sektörü, balık yemiyle banyo yapıp Avustralya'da çıplak yüzmek gibidir. Hazır ol."

Forrest şaşkınlıkla ona bakar. "Ciddi misin?"

"Kesinlikle." Babam elini uzatır. "Şartları sonra konuşabiliriz. Temsil sözleşmesi hazırlaman gerekecek. Ve iyi iş çıkar, dostum, çünkü her kelimesini okuyacağım. Ama şu anda, sanırım görmen gereken küçük bir kız var."

Forrest elini tutar, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir. "Teşekkür ederim, efendim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Hayal kırıklığına uğratma." Bu gizemli veda sözleriyle babam, Rina'nın yanına asansöre binip lobiye inerken, Forrest ve beni

koridorda yalnız bırakır.

"Bu gerçekten oldu mu?" Forrest şok olmuş bir ifadeyle sorar. "J.P. Cooper gerçekten beni menajeri mi yaptı?"

"Öyle görünüyor." Elimi eline koyuyorum. "Bu senin için sorun değil mi? Tam olarak avukatlık yapmıyorsun."

"Dalga mı geçiyorsun? Mükemmel." Elimi sıkıyor. "Ruhumu öldüren bir şirkete katılmak zorunda kalmadan diplomamı kullanabileceğim meşru bir hukuk işi. Ve sekiz haneli bir anlaşmanın komisyonu..." Düşük bir ısıklık çalıyor. "Bu birçok sorunu çözer. Hey, belki ben de senin menajerin olabilirim ve seni kitapçılara sokabilirim."

Burnumu kıvırıp, rahatsız olmuş gibi davranırım. "Eh, bilemiyorum. Oldukça deneyimsizsin. İyi misin ki?"

"Dinle bayan, ben senin en iyi şansınım. Kimse senin için daha fazla çalışmaz." "Evet, bunu biliyorum," diyorum.

Beni kendine yaklaştırır, kolları belimi sarar. Etrafımızda, arabuluculuk ofisinin işleri devam eder—telefonlar çalar, insanlar geçer, etrafımızdaki konferans odalarında hayatlar yeniden düzenlenir. Ama bu anda, sadece biz varız.

"Seni seviyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Wyoming'de, New York'ta veya dünyanın başka bir yerinde olsak da. Evim, senin olduğun yerdir."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum gururla, bu kelimelerin dilimden dökülüştünden hala keyif alıyorum. Sanırım bunu söylemekten asla bıkmayacağım.

"Bundan sonra işler daha az karmaşık olacak, sana söz veriyorum," diyor Forrest, elinden geldiğince samimi bir şekilde.

"Şüpheliyim," diyorum alaycı bir şekilde. "Tüm yolculuğumuz karmaşık ve kaotikti, kesinlikle masallardaki gibi değildi."

"Öyle mi?" Ağzında bir gülümseme belirir.

"Hayır," diye onaylıyorum. "Daha iyiydi. Gerçektir." Uzanıp, temiz tıraşlı yanağını okşuyorum. Hayatımı hala keşfetmekte olduğum şekillerde değiştiren bu güzel, karmaşık adamın yüzüne hayranlıkla bakıyorum. "Anlatmaya değer bir hikaye."

Dudakları benim dudaklarımla birleşir, bu öpücük bir söz, bir başlangıç gibi gelir.

Geri çekilirken, gözlerimin içine bakar ve benim sözlerimi tekrarlar... "Son," diye fısıldar.

epilog

Sora

It's the beginning.

Mutfak lavabosu kurabiyeleri. Papa Beans. Hayatımın parçalandığı ve bir şekilde yeniden inşa edilmeye başladığı aynı masa.

Arabuluculuktan beş ay sonra ve Dane Spellman ile o kader toplantısından neredeyse bir yıl sonra, kendimi yine o rahat kahvehanede buluyorum, iki mutfak lavabo kurabiyesi küçük bir tabakta dengesizce dururken, kalabalık masaların arasından geçiyorum.

"Şansımıza inanamıyorum," diyorum, tabağı Forrest'ın önüne koyarken. "Vitrinde son iki kurabiye. Ve etrafta ağlayan çocuk yok."

Forrest'ın gülümsemesi - her gün görmeme rağmen hala kalbimi hoplatan gülümseme - yüzüne yayılıyor. "Bu, şanslı bir gün geçireceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Sanırım öyle." Dane Spellman'ın acımasızca reddettiği sandalyenin karşısına oturdum. "En son burada son mutfak lavabo kurabiyesini aldığımda, seninle tanıştım."

"Hayatımın en güzel günüydü," diyor Forrest o kadar samimi bir şekilde ki, yüzüm kızarmadan edemiyorum.

"Gerçekten mi? Çünkü sana pislik demiştim galiba," diye düşünürüm.

"Hak etmiştim belki," diyor gülerek, tatlımızdan bir parça koparıp ağzına atıyor. "Mm, seninki daha lezzetli."

Her şey çok tanıdık geliyor. Aynı barista, April, hala tezgahın arkasında çalışıyor, hala çok yüksek sesle sakız çiğniyor, hala tezgahın arkasında beni görmemiş gibi davranıyor ve ona iki kez kurabiyelerimi beklediğimi hatırlatmak zorunda kaldım.

aynı mırıldanmalarla dolu, espresso makinesinin tıslamasıyla kesintiye uğrayan bir mekan.

Ama ben geçen yazın sonunda buraya gelen, onaylanmaya muhtaç, zamanında gelmeye tenezzül etmeyen bir ajansla görüşmeye sarılan Sora değilim. O Sora, uzak bir akraba gibi geliyor bana — iyi tanıdığım ama yıllardır görmediğim biri.

"Derin düşüncelere dalmışsın," diyor Forrest, masanın üzerinden uzanarak yüzümdeki saçımı çekiyor. "Paylaşmak ister misin?"

"Buraya ilk geldiğimden beri olan biten her şeyi düşünüyorum." Elini tutup avucuna bir öpücük konduruyorum. "Buraya geri dönüp, bir kez daha bir menajerle görüşmek biraz komik."

"Menajer mi?" Forrest, alaycı bir şekilde soruyor. "*Erkek arkadaşı* ya da *hayatının aşkı* demeyi tercih ederim, hatta *Sora'nın seksi kovboyu* demeyi bile kabul ederim. 'Menajer' sanki bir rütbe indirimi gibi geliyor."

Ona kirpiklerimi kırıştırdıktan sonra kurabiyeden kocaman bir ısırık aldım. *Haklıydı*. Benimkiler daha iyiydi. Belki de mutfak lavabosundaki kurabiyeleri şans için kovaladığım günler sona ermişti, özellikle de ihtiyacım olan tüm şansın tam önümde olduğu düşünülürse. "Tamam, seksi kovboyum."

"Teşekkürler. Tek istediğim bu." Tabağımızı kenara itti. "Wyoming için hazırlıkların bitti mi?" diye sordu, gözlerindeki alaycı ışıltı daha yumuşak bir ifadeye dönüştü.

"Neredeyse. Sadece birkaç şey daha halletmem gerekiyor." Latte'mden bir yudum alıyorum - ekstra krem şanti ile karamel, tam da sevdiğim gibi. Artık sofistike kahve siparişleriyle kimseyi etkilemeye çalışmıyorum.

Forrest kaşlarını kaldırır. "Çevirisi? Henüz başlamadın bile, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum ve ona dişli bir gülümseme atıyorum. "Merak etme, yarın her şey hazır olacak, söz veriyorum."

Yaz tatilini Wyoming'de geçirme kararı kolaydı. Hannah'nın rızasını almak bile, ki onu zorlu bir timsah gibi ikna etmek zorunda kalacağımızı düşünmüştük, kolay oldu. Bu yaz yeni erkek arkadaşıyla seyahate çıkıyor, görünüşe göre Henry'den bile daha zengin, çünkü bazı şeyler hiç değişmiyor. Ama en azından yeni erkek arkadaşı çocukları seviyor. O ve Forrest iyi anlaşıyorlar.

"Babam çok heyecanlı. Dakota'ya pembe bir olta aldı. Bakalım nasıl olacak," diyor Forrest alaycı bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dakota'nın elinde kaygan, ıslak bir balıkla çırpınan yüzünü hayal et. Çiftliğe bir kez gitmişti. Benim küçük kızım hala biraz titiz."

"Bunu düzeltmek için bir yazımız var, değil mi?"

"Sana bir olta alalım mı? Balık tutacak mısın?" diye sorar Forrest.

"İğrenç. Islak, yapışkan bir balık ellerimde çırpınıyor, yüzümü bir hayal et. Hayır, teşekkürler."

Forrest kahkahayı bastırır. "Tamam, şehirli kız. Seni de bir yazda düzelteceğim." "Alabalık işinden beni alıkoy, ama ahır evinde sadık yardımcın olacağım."

Kalın iş eldivenleri aldım, böylece bütün yaz boyunca kıymık batmayacak." "Çok tatlısın. Boyama zamanı geldiğinde yardım edebilirsin, ama içimdeki içimdeki çocuk, sıcak yaz aylarında kızını çalıştırmaz. Ayrıca, bu yaz bitirmen gereken bir kitabın var, değil mi? Menajerin seni bekliyor. İlerleme nasıl gidiyor?" Göz kırpar.

Başımı eğip hafifçe kızardım. "Bu sefer acele etmiyorum. Sürecin tadını çıkarıyorum. Beni aceleye getirme."

"Acele etmeyin... sizi çalışmaya teşvik ediyorum."

"Boş ver, kovboy. Önümüzdeki birkaç ay tamamen inşa etmek ve bağ kurmakla geçecek. Mümkün olduğunda yazacağım, ama Wyoming yazının her saniyesini sonuna kadar yaşıyorum. Manuel vitesli araba kullanmayı öğrenmem, ata binmeyi öğrenmem gerekiyor, ayrıca baban bana birinin kapısının önüne kırmızı bir heeler yavrusu bıraktığını ve onun da oradan ayrılmadığını söyledi. Eğitmemiz gereken bir çoban köpeğimiz var."

"Sen ve Boone büyük planlar yapıyorsunuz, ha?"

"Aynen öyle."

"Bu yaz seni hiç görebilecek miyim?" Forrest alaycı bir şekilde soruyor.

"Kartlarını doğru oynarsan belki." Ona gülümserim, kamyonetinde geçirdiğimiz sonsuz film gecelerini, başımızın üzerindeki yıldızları, Forrest'ın alacakaranlıkta bedenimi ele geçirdiğini hayal ederim.

Forrest'ın telefonu bir hatırlatma ile çalar — Dakota'yı okuldan almaya kırk beş dakika var. Ağzıma bir parça daha kurabiye atıp hızla çiğniyorum. "Hala vaktimiz var," diyor, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Bolca vaktimiz var."

İfadesi dikkatlice tarafsız, ama ben onun küçük işaretlerini okumayı öğrendim —çenesinin hafif gerginliği, parmaklarının masaya yumuşak bir ritimle vurması.

"Ne oluyor?" diye soruyorum. "Garip davranıyorsun."

"Öyle mi?" Gülümsemesi masum, ama gözleri onu ele veriyor. "Sadece kurabiye tadını çıkarıyorum."

Şüpheyile gözlerimi kısıyorum ama konuyu kapatıyorum. Ne planlıyorsa, yakında öğreneceğim. Forrest benden uzun süre sır saklayamadı hiç.

"Bana ahır evi için planlarından biraz daha bahset," diyorum ve kurabiyemden bir parça daha koparıyorum. "Hâlâ ana yatak odasının önüne bir teras yapmayı mı planlıyorsun?"

Kafasını salladı. "Kat planını biraz değiştiriyorum. Ana yatak odası diğer tarafa taşınacak ve o odayı senin ofisin yapacağım. Terası yine yapacağım, ama senin alanının dışında olacak. Batıya bakacak, böylece yazarken gün batımını izleyebileceksin."

Wyoming'de, uçsuz bucaksız açık alanlar ve temiz hava ile çevrili bir yerde yazma düşüncesi içimde bir şeyler uyandırıyor. Orada, geniş gökyüzünün altında, güzel Vahşi Batı'dan ilham alarak ne düşüneceğim merak ediyorum.

"Kulağa harika geliyor," diyorum ona. "Böyle bir manzarada gerçekten yazabilirim."

"Yazılarından bahsetmişken..." Forrest, postacı çantasından iki ince kağıt yığını çıkarır, her biri üç parçaya düzgünce katlanmıştı. Onları aramızdaki masanın üzerine koyduğunda kalbim bir an durur.

"Onlar ne?" diye soruyorum, ama içimde bir şüphe var.

"Sözleşmeler," der basitçe, gözleri benim tepkimi dikkatle izlerken. "Düet için teklifler. Dürüst olmak gerekirse, bunlarla başa çıkmakta zorlanıyorum."

Bu bombayı bu kadar kayıtsız bir şekilde patlatmasına şaşıyorum. Ben ise kurabiyemi yutmakta zorlanıyorum. "Ne teklifi? Neden bahsediyorsun?"

"Oh, sana söylemedim mi?" O sırtıyor ve ben masadan onları kapma dürtüsüne direniyorum.

Forrest, erkek arkadaşım ve şimdi de birlikte yaşadığım partnerim olmasının yanı sıra menajerim olmayı kabul ettiğinde, şüpheliydim. Onun yeteneklerinden veya bağlantılarından şüphe ettiğim için değil, kişisel ve profesyonel hayatlarımızı karıştırmanın ilişkimizi zorlayacağından endişelendiğim için. Ama o benim yanıldığımı kanıtladı. Menajerim olarak Forrest zeki, profesyonel ve azimli. Manuskriptimin her taslağını okudu, düşünceli eleştirilerde bulundu ve sonra her şeye gösterdiği aynı tutkuyla yayıncılara savundu.

"Birkaç haftadır her iki yayıncıyla da görüşüyorum," diyor Forrest, menajer ses tonuyla erkek arkadaş ses tonunu karıştırarak. "Biri daha yüksek bir avans teklif ediyor. Bu, Büyük Beş yayıncısından biri." Sağ elinde tuttuğu sözleşmeyi gösteriyor.

sağındaki sözleşmeyi işaret ediyor. "Diğeri daha küçük bir yayınevi. Çok daha düşük bir avans teklif ediyorlar - aslında ödeyebilecekleri kadar - ama daha yüksek bir telif oranı."

Sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona bakıyorum. "Peki neden bu konuda tereddüt ediyorsun? Beş Büyük Yayınevi açıkça en iyi seçenek."

Aklımda binlerce olasılık dolaşıyor. Beş Büyük Yayınevi. Yıllardır peşinde olduğum meşruiyet. Annemin nihayet bu zor yolu neden seçtiğimi anlamasını sağlayacak türden bir onay. Bazen gecenin geç saatlerinde kafamın içinde, yeterince iyi olmadığını fısıldayan sesi susturacak türden bir onay.

"İlk başta ben de öyle düşündüm," diyor Forrest. "Ama her iki editör ekibiyle de konuştuktan sonra, o kadar emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

Ciddi bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Küçük yayınevi senin çalışmana çok ilgi duyuyor, Sora. Editör, bir hafta sonu boyunca senin el yazmanı iki kez okudu çünkü doyamadı. Pazarlama planları ve okuyuculara ulaşmak için yaratıcı fikirleri var. Senin hikayene bayıldı."

"Peki ya Büyük Beşli?"

"Tabii ki yayınlayacaklar. Ama öğrendiğim kadarıyla, kitapların bu yıl yayınladıkları yüzlerce kitap arasında sadece ikisi olacak. Raflara çıkacaklar, belki kısa bir süre tanıtım yapılacak ve sonra..." Elini aşağı doğru salladı.

Kaşlarımı çattım, heyecanım biraz azaldı. "Ama avans..."

"Daha büyük, elbette. Ama senin menajerin olarak benim işim uzun vadeli düşünmek." Gözleri benimkine kilitlenir, gözlerinden yoğun bir enerji yayılır. "Ve seni seven bir erkek olarak içgüdüm, benim kadar sana inanan bir ekip kurmak. Bence bu sektörde istatistiklerden çok kalple kararlar alınması gerekiyor."

Onun sözlerini düşünür, zihnimde tartarım. Eski Sora, masada bir yer edinmek için çaresiz olan Sora, Büyük Beşli sözleşmesini anında kabul ederdi. Ama şu anki ben, dışardan gelen onayların mutlulukla eşdeğer olmadığını zor yoldan öğrenmiş olan ben, o kadar emin değilim.

İki sözleşmeyi de bana doğru itti. "Ama nihayetinde seçim senin. Ne seçersen seç, seni destekleyeceğim."

Sözleşmelere bakıyorum, sonra tekrar Forrest'a. İfadesi dikkatlice tarafsız, ama gözlerinde umudu görebiliyorum. Bu adam, oda arkadaşım,

arkadaşım, sevgilim ve şimdi de menajerim ve ortağım, beni hiç yanlış yönlendirmedi.

"Beş Büyüklerden hangisiydi?"

Sağındaki sözleşmeyi işaret ediyor.

Ben soldaki sözleşmeyi işaret ediyorum. "Menajerimin tavsiyesine güveniyorum," diyorum, "ama erkek arkadaşımın kalbine daha çok güveniyorum."

Yüzünde beliren gülümseme, herhangi bir avansdan daha değerli. Teklifin ayrıntılarını görmek için sabırsızlıkla sözleşmeyi açtığımda, bir şey gözlerimi kamaştırmaya çalışıyor. Standart bir yayıncılık sözleşmesinin kesinlikle parçası olmayan bir şey.

Bir yüzük.

Sıradan bir yüzük değil, her açıdan ışığı yakalayan küçük, yıldız şekilli bir elmasın bulunduğu zarif bir pavé yüzük. Aylar önce milyarder trope randevumuzda hayran kaldığım yüzükle aynı.

Elimi ağzıma götürdüm. "Forrest..."

"Bu bir kopyası," der hemen. "Aslında Celeste'nin yüzüğü değil."

"Umurumda değil," diye fısıldayarak hıçkırırım. "Bu muhteşem... ama... bu sözleşmeyi seçeceğimi nereden bildin?"

"Çünkü senin kalbini biliyorum, tatlı kız." Gülümsemesi şimdi titriyor, genellikle kendinden emin tavırlarının ardında nadir görülen bir kırılganlık beliriyor. "Birçok sorunun olduğunu biliyorum ve hepsine cevap vereceğim," diyor yumuşak bir sesle, "ama önce benim sorularımın cevaplanmasını istiyorum."

Neler olduğunu kavrayamadan, yüzüğü alır, sandalyesinden kalkar ve masamızın yanında bir dizinin üzerine çöker. Kahve dükkanındaki ortam gürültüsü, herkesin başını bizim yönümüze çevirmesiyle azalır.

"Sora Cho-Cooper," diye mırıldanır Forrest, sözleşmenin içine yerleştirilmiş yüzüğü çıkarır ve havaya kaldırır. "Bir yıl önce bu kahve dükkanına girdiğimde, ben farklı bir adamdım. Kalbimin etrafına o kadar yüksek duvarlar örmüştüm ki, onların ötesini göremiyordum. Ama sen, kararlılığın, yeteneğin ve tüm aksine kanıtlara rağmen aşka olan inatçı inancınla, o duvarları sanki camdan yapılmış gibi gördün."

Gözlerimden yaşlar akıyor ama onları silmek için hiçbir hareket yapmıyorum.

"Hayatıma yazdığın şekilde girdin," diye devam ediyor, gözlerindeki duyguya rağmen sesi sabit. "Ve şimdi, sen olmadan

senin olmadan hayal edemiyorum. Mutlu sonum olmaya ne dersin?"

Soru aramızda havada asılı kalıyor, ama sadece bir saniye kadar. Çünkü daha kolay cevaplanabilecek bir soru hiç olmamıştı. "Evet,"

gözyaşları arasında boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Yüzüğü parmağıma geçirir ve mükemmel bir şekilde oturur — elbette öyle olur. Bu adam her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştır. Ayağa kalktığında, kahve dükkanı alkışlarla çınlar, yabancılar da bizim mutluluğumuzu paylaşır.

Forrest beni ayağa kaldırıp kollarına alır, dudakları benimkilerle buluşur ve çikolata parçacıkları, karamel ve vaatlerin tadı olan bir öpücük verir. Onun kollarında, birlikte geçireceğimiz güvenli ve heyecan verici geleceğimizde eriyip giderim.

Sonunda nefes nefese ayrıldığımızda, alnını alnıma koyar. "Seni seviyorum, Sora."

"Ben de seni seviyorum."

Yerlerimize geri dönerken, ikimiz de gülümsemeyi kesemiyoruz, parmağımdaki yüzüğü izliyorum. Küçük yıldız ışığı yakalıyor, masanın üzerinde dans eden prizmalar oluşturunur.

"Bunu ne zamandır planlıyordun?" diye soruyorum. "Bir süredir." Gülümsemesi yumuşak, nostaljik.

Hayatın bazen nasıl işlediğine şaşırarak başımı sallıyorum. "Ve yüzüğü yayıncılık sözleşmesinin içine saklamayı mı düşündün?"

"Uygun olduğunu düşündüm. Sonuçta bizi bir araya getiren senin yazdıkların." Hala masanın üzerinde açık duran sözleşmeyi işaret ediyor.

"Yani bu yayıncı... kitaplarımı gerçekten seviyor mu?"

"Evet. Ve kitaplarıma layık olacaklar." Masadan uzanıp elimi tutar, başparmağı yeni yüzüğü okşar. "Tıpkı benim sana layık olacağım gibi."

Bir yıl önce, Büyük Beşli'den bir sözleşme için her şeyi verirdim. Tek düşünebildiğim şey prestij ve sonunda "başardığım"ın teyidi idi. Ama şimdi burada, mükemmel bir adamla, parmağımda bir yüzük ve çalışmalarımı gerçekten seven bir yayıncının sözleşmesiyle otururken, başarı tanımımın ne kadar değiştiğini fark ediyorum.

Başarı, büyük bir avans ya da en çok satanlar listesinde adımlı görmek değildir, her ne kadar bunlar hoş olsa da. Başarı, sana inanan, zor zamanlarda seni destekleyen, ne kadar küçük olursa olsun zaferlerini kutlayan insanlara sahip olmaktır. Başarı, sadece sonuçta değil, süreçte de mutluluk bulmaktır.

Başarı şudur: Nevrozlarım ve takıntılarım olmasına rağmen beni seven, ben göremediğimde bile değerimi gören, evin bir yer değil, birlikte olduğumuz her yer olduğu için iki farklı eyalette benimle bir hayat kurmak isteyen bir adam.

"Gitmeliyiz," diyorum isteksizce. "Dakota'nın okulun son gününe geç kalamayız."

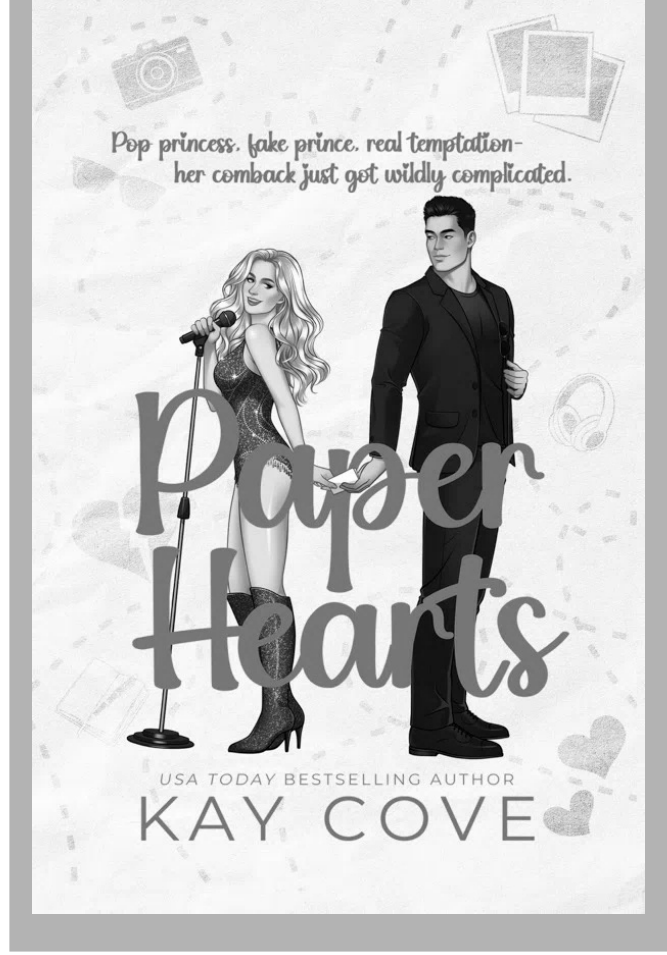
Forrest başını sallar ve eşyalarımızı toplar. Ayrılmak için ayağa kalkarken, hikayemin pek çok önemli anına sahne olan kahve dükkanına son bir kez bakarım. Kendini beğenmiş, yakışıklı bir baba ve sevimli kızının kurabiyemi çaldığı ve istemeden hayatımın gidişatını değiştirdiği yer.

Bir yıl önceki ben, bu anı fısıldayarak "Son" diyerek bitirirdi — mükemmel bir hikâye kitabının sonunu noktalama şeklim budur. Ama şimdi, Forrest'ın eli elimde ve parmağımda bir yıldızın ağırlığıyla, bu cümle artık uymuyor.

Çünkü bu bir son değil. Bu bir başlangıç.

Sora ve Forrest'ı daha fazla mı merak ediyorsunuz? Ücretsiz baharatlı bonus epilogunuzu almak için [buraya tıklayın!](#)

Off the Books serisinin 2. kitabı Taio'nun hikayesini merak mı ediyorsunuz? [Paper Hearts'ı](#) kaçırmayın.

Pop prensesi, sahte prens, gerçek cazibe... Onun büyük geri dönüşü bir anda çok karmaşık hale geldi.

TROPES

- Pop yıldızı x Koruma
- Sahte Flört
- Bakire FMC
- Baharatlı Dersler
- Koruyucu MMC
- Dünyaya Karşı Biz
- HEA

[Paper Hearts'ı bugün inceleyin!](#)

thank you for reading!

Role Play'i okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Forrest ve Sora'nın HEA'ya uzanan yolculuğunu beğenmişsinizdir.

Benim hakkımda, diğer serilerim ve Off the Books serisinin devamı hakkında merak mı ediyorsunuz? Erken erişim ve n izleme için [okuyucu grubuma kaşılın](#) veya gelecek kitaplar ve daha fazlası hakkında sizi bilgilendireceğim haber bltenime [abone olun](#)!

Sevgilerimle

acknowledgments

Suç ortağım ve tüm çılgın fikirlerimin en büyük destekçisi olan Bay Cove'a. Benim saçmalıklarına karşı sonsuz sabrın, canım istemese bile beni güldürüyor ve gülümsetiyor. En önemlisi, her gün bana bu hayatı sonuna kadar yaşamaya değer olduğunu hatırlatıyorsun. Ayrıca, baharatlı yemekleri sevdiğin için teşekkür ederim. Sanırım seni bırakmayacağım.

Bu hikayeyi sonuna kadar yönlendiren, inanılmaz editörüm Michelle'e. Bu kitabı her yönden yüceltmekle kalmadın, bana kendime yeniden inanmamı sağladın. Bu hikaye ve daha pek çoğu senin sayende var olacak, dostum. Yazmayı keyifli bir maceraya dönüştürdün, oysa biz bir ahtapotu kavanoza sokmaya çalışıyormuşuz gibi hissediyorduk (IYKYK). "Teşekkür ederim" kelimesi yeterli gelmiyor, ama yine de bunu herkese duyurmak istiyorum. *Teşekkür ederim.*

Kristin'e, son derece yetenekli kapak tasarımcım ve duygusal destekçim. Benimle birlikte gece yarısına kadar çalışıp bu özel projeyi hayata geçirdiğin için teşekkür ederim. Her aramama cevap verip, yolumdan saptığımda beni tekrar doğru yola yönlendirmesen bu mümkün olmazdı. Sana teşekkür etmem gereken onca şeyin arasında (ve liste uzun), özellikle "turuncu"yu kalbine sonsuza kadar kabul ettiğin için minnettarım. Birlikte yaşayacağımız daha nice maceralara şeref.

Kay Ekibi, Tatyana, Brooke, bu kitabı zamanında bitirmek için ortadan kaybolmam gerektiğinde bana verdiğiniz sarsılmaz destek için teşekkür ederim. Her gün yorulmadan çalışarak benim dünyamın yıkılmasını engelliyorsunuz. Hepiniz sayesinde tutkuma odaklanabiliyorum ve bu hediye için size sonsuz minnettarım.

Aga'ya ve tüm güzel çalışmalarına. Ne zaman yorgun düşsem veya motivasyonumu kaybetsem, senin inanılmaz sanat eserlerin bana ilham vererek hikayelerimi büyük bir coşkuyla yazmamı sağlıyor. Team Kay'e katıldığın için teşekkür ederim. Sana kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

Meredith ve tüm Page & Vine ailesine, bana ve hikayelerime inandıkları için. Yayıncılık yolculuğumda kolay ve net bir seçim olduğunuz için teşekkür ederim

Yolculuğumda kolay ve net bir seçim olduğunuz için teşekkür ederim. Her birinize minnettarım.

Judy'ye, son dakikada kucağına bıraktığım devasa el yazmasını korkusuzca ele aldığı için. Kitabımı tüm sihirli son dokunuşlarla cilalamama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Shaima'ya, beni her zaman motive eden güzel ruhlu insan olduğun için. Bana şiddetle inanıyorsun ve bulaşıcı enerjin benim de kendime inanmamı sağlıyor. Teşekkürler, canım.

Sarah ve Literally Yours ekibine, kendi macera kitap kutularınızı seçme konusundaki coşkunuz ve yenilikçi fikriniz için. Zamanınızı ve tavsiyelerinizi için teşekkür ederim. Sarah, kafam çok karıştığında spreya şişesini elime aldığı için sana ayrıca çok teşekkür ederim.

Shaye, Lindsey ve tüm Good Girls'e, beni ve kitap bebeklerimi kitap severler ailesine kabul ettiğiniz için. Desteğiniz benim için çok değerli.

Valentine ve Valentine PR'a, bu yayını büyülü bir deneyim haline getirmek için devreye girdiğiniz için teşekkür ederim. Hiçbir şeyim kalmadığını hissettiğimde bana destek oldunuz ve sonsuz desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için çok minnettarım.

Tüm okuyucularıma, başından beri benimle olanlara ve yeni tanıştığım kitap dostlarıma, TEŞEKKÜR EDERİM. Gerçekten. Bu hikayeden başka bir şey çıkarmadıysanız bile, yazarlık yolunun engellerle dolu olduğunu, ama siz harika okuyucuların ödül, nihai hedef, gökkuşağının sonundaki dev altın potu olduğunuzu unutmayın. Hikayelerimle geçirdiğiniz her an için sonsuza kadar minnettarım.

also by kay cove

KAY COVE'UN DİĞER ESERLERİ

Aşk Dersleri Serisi

[Kamera Utangaçlığı](#)

[Anlık Görüntü](#)

[Selfie](#)

[Gerçek Hayat, Gerçek Aşk Serisi](#)

Beni Mükemmel

Resmet Kuralları

Yeniden Yaz Bana

Bir Borcun Var

Sırlarını Söyle

Önce Sonsuzluk Gelir

PALADIN Serisi

[İhbarcı](#)

İspiyoncu

İspiyoncu

(2026)

Kanarya (2026)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

